Thea Devine

LOVE'S MAGIC

„este DIVINA doamnă a scrierilor senzuale."
Affaire de Coeur

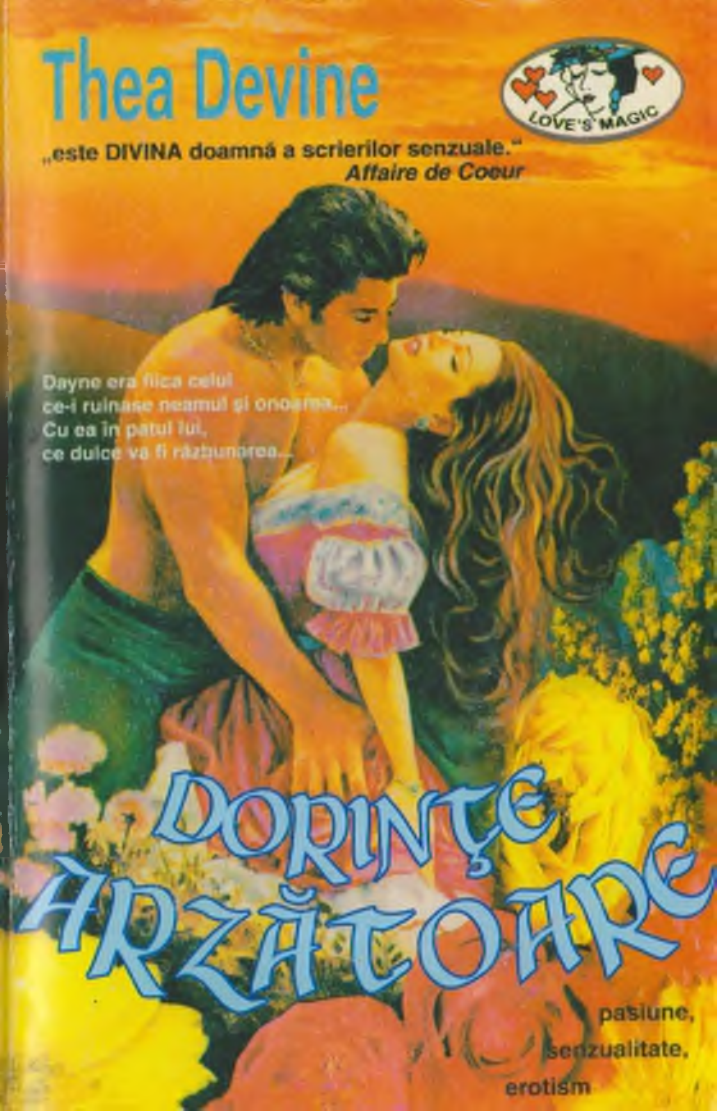

DORINȚE ARZĂTOARE

pasiune,
senzualitate,
erotism

DORINȚE ARZĂTOARE

O vreau!

Dorința lui era atât de puternică, că aproape spusese cuvintele cu glas tare. Sau poate că nu era nevoie. Poate că era într-adevăr atât de experimentată în relațiile cu bărbații, încât nu era necesar să spună sau să facă ceva. În liniștea explozivă dintre ei, ea observă totul.

El o urmări cum se schimbă în fața ochilor lui ca un cameleon; o căprioară speriată pentru o clipă, o leoaică perfidă pândindu-și prada, în clipa următoare.

Cu privirea ei, acea strălucire sălbatică, periculoasă, dar plină de vrajă, credea că o să-l sfâșie în bucăți.

Își închipuia că înțelege perfect natura bărbaților, când de fapt tot ceea ce dorea era să manevreze în așa fel încât să poată schimba totul în favoarea sa.

Dar nu știa că va fi exact invers. El o va devora și o va face să-i placă asta.

Thea Devine

Dorințe arzătoare

Traducere: Gabriel Ana

EDITURA ELIS
BUCUREȘTI
1997

Grafică copertă: Adriana Ioniţă

Tehnoredactare computerizată: Gabriel Ana

Thea Devine
Desired

ISBN: 973-9199-34-8

Prolog

Plantația Orinda, mlaștina LaTouque,
Parohia St. Foy, Louisiana Spring, 1854

Fata se ivise călare, ieșind din vârtejurile de pâclă ale dimineții, prin cortina de mușchi agățător ce împiedica vederea către coasta unde lacul LaTouque întâlnea întinsele pajiști parcelate ale Orindei. Apariția ei era atât de neașteptată, încât căpătă pe dată inconsistența stranie a unui vis.

N-avea idee cine putea să fie, dar în ochii lui nu avea asemănare. Arăta exact ca femeia pe care și-o dorise întotdeauna.

Era frumoasă, cu trupul unduindu-se lin în pasul calului ce tocmai sărea pe micul ponton, cu o mână albă și delicată pe frâu, cu părul auriu fluturându-i pe spate, strângând ferm cu picioarele lungi și frumos modelate, coastele animalului rasat. Era genul de creatură din imaginația unui bărbat, capabilă să-i tulbure inima și sufletul.

Nu putea fi reală.

El se furişă prin lăstărişul des, urmărindu-i fiecare mişcare cu o fascinaţie plină de veneraţie.

De îndată ce calul păşi pe iarba moale şi pârjolită a pajiştii, ea aluneca jos de pe şa, oprindu-se să privească faţada măcinată de vreme a Orindei.

Era atât de încântătoare, cu un profil atât de pur, cu pielea translucidă în lumina gri-rozalie a dimineţii, iar expresia de pe faţa ei era atât de perfectă... părea pătrunsă de inefabila tristeţe a cuiva care priveşte cum cineva drag moare încet.

Nici nu putea fi altfel: doar era visul lui şi femeia din vis trebuia să simtă tristeţea profundă pe care o simţise el când revenise la Orinda după douăzeci de ani de când îi întorsese spatele. Părea drept ca tocmai acesta să fie locul în care ea dorea să vină.

Femeia porni pe panta domoală ce ducea spre coloanele crăpate şi jupuite din faţa verandei, care înconjurau clădirea ca o mulţime de gardieni tăcuţi ai trecutului.

Orinda nu era reşedinţa falnică a unui bărbat rafinat, dar sărăcit, căsătorit bine şi mărind ulterior averea soţiei. Nu, Orinda era concepută pentru confort şi traiul de zi cu zi. A fost primul loc la care s-a gândit în clipa în care şi-a pus problema întoarcerii acasă. De aceea, atunci când femeia visurilor lui urcă pe verandă, trase în faţă un balansoar de răchită şi se aşeză, privind pur şi simplu lumina dimineţii cum se înălţa deasupra apei, se gândi că şi acest lucru se potrivea de minune — faptul că ea alesese să-şi petreacă astfel dimineaţa.

O urmă în tăcere, furişându-se cu pricepere tot mai aproape de locul unde ea stătea atât de liniştită — cu mâinile încrucişate în poală, cu corpul relaxat, cu faţa senină — dar

cu ochii strălucitor de vii, de un albastru ca al cerului la răsăritul soarelui. Auzea nechezatul calului, ciripitul jucăuș al păsărilor și inhala izul pământului năpădit de mușchi, savurând parfumul feminin, ademenitor, care emana dinspre misterioasa prezență. În visul lui, ar trebui doar să se apropie, să întindă mâna și ea ar veni fără o vorbă, de bună voie; el ar cuprinde în brațe toată frumusețea și gingășia ei și ar fi a lui pentru totdeauna.

Nu se mișcă, nedorind să spulbere acest moment deosebit.

Multă vreme ea stătu neclintită, cu rochia umedă mulată pe corpul suplu ca de statuie, având pe chip o expresie imobilă, implacabilă, înviorată doar de albastrul viu al privirii.

Căldura se ridica odată cu soarele strălucitor și imuabil, iar el continuă să o privească așa cum stătea, înconjurată ca de o aură doar de tăcerea mată și de bâzâitul și zumzetul sălbatic al insectelor și al naturii.

Nu știa cât timp trecuse: încordarea ei îl umplea de curiozitate. De ce oare evident nu făcea nici o mișcare, nu explora peisajul? Cel mai probabil pentru că mai fusese aici și înainte, poate de multe ori, poate în fiecare zi.

El însuși revenise acasă doar de o săptămână și nu plecase nicăieri, decât în oraș după provizii și bârfă, liniștit că nimeni nu-și va aminti de Flint Rutledge, un paria. Dar ei încă vorbeau de Clay Rutledge, criminalul.

Tatăl lor era mort și îngropat de numai șase luni, iar fratele său Clay dădea iama prin bani, de parcă

aceştia ar fi curs dintr-un izvor nesecat, un adevărat şuvoi nesfârşit, fapt care dădea bârfei apă la moară.

Acum însă, după o sută de repovestiri ipocrite, moartea tatălui său, în timpul unei dispute cu Clay asupra sclavei Meline, luase o turnură insidioasă. Orice bărbat ar fi cedat acestui gen de provocare şi orice fiu onorabil ar fi apărat-o pe sclava Meline. Aşa încât Clay îşi omorâse tatăl, iar bărbaţii Sudului fuseseră răzbunaţi.

Flint era tentat să părăsească Orinda fără a mai arunca o privire înapoi, exact aşa cum făcuse acum douăzeci de ani. Însă nu se putea hotărî, şi în această dulce dimineaţă de primăvară, când visurile sale îl îmbiau cu posibilitatea de a-şi împlini alte dorinţe, părea ispitit a face orice.

Dar când mintea i se limpezi de mocirla trecutului şi reveni la realităţile prezentului, conştientiză singurul adevăr: imaginaţia îi jucase o festă. Femeia dispăruse şi doar briza tăioasă, care începuse dintr-o dată să bată, putea fi de vină că balansoarul încă se mişca.

Cineva o privea.

Stătea dureros de nemişcată şi ţeapănă de emoţie, ştiind că era Clay, sigură că acesta se va arăta din clipă în clipă.

Era întâlnirea lor obişnuită, la ora obişnuită, confirmată în secret şi consumată în cea mai strictă intimitate, pentru ca tatăl ei să nu afle. Avusese grijă

să sosească la timp, iar acum era pierdută în momentele emoționante ale așteptării, întrerupte întotdeauna de vocea lui profundă, care-i șoptea numele în tăcerea desăvârșită.

Era încordată de dorința de-al vedea: corpul îi tremura sub pânza udă a rochiei.

Clay... se cunoșteau dintotdeauna, atrași în secret unul de celălalt, într-o periculoasă revoltă împotriva istoriei comune a familiilor lor.

Trecutul, încurcăturile, scandalul recent, reputația lui — nimic din toate acestea nu contasera vreodată. Nimic nu avusese importanță în afara faptului că el o dorea, că ea îl putea stăpâni și că avusese ceea ce fiecare fetișcană frumușică, plină de fasoane, și-ar fi dat viața să aibă: pe Clay Rutledge la cheremul ei.

Agitația ei crescu. Cineva se furișă în umbră și, brusc, nu mai fu atât de sigură că era Clay. Nu-i stătea lui în obicei să apară în felul ăsta. N-avea răbdare pentru așa ceva: dorea totul pe loc, fără întârziere. Nu avea timp de pierdut.

Dar nici ea nu avea timp de pierdut.

Stătea complet imobilă, cu mâinile împreunate strâns în poală, umezeala materialului înghețându-i pielea și inima.

Cu siguranță era Clay...

Simți imperceptibila adiere a unei mișcări și o distonanță în aer, care o făcu să fie tot mai convinsă că nu va veni Clay.

Însă azi nu era dispusă să-i tolereze prostiile; lucrurile scăpau mult prea mult de sub control la Montelette și venise vremea să acționeze. Avea de gând să-l determine pe Clay să descopere o soluție.

Dar aşa era Clay: putea să simtă încurcăturile precum un câine vânatul şi putea să scape dintr-o capcană ca o pânză delicată de păianjen cu uşurinţa cu care adie briza de dimineaţă. Aşa că o evita până când totul se va calma şi ea va renunţa să-l pună în asemenea situaţii neplăcute.

Era atât de abil... Putea să adulmece de la distanţe apreciabile situaţiile care nu-i conveneau. Şi era cumplit de răsfăţat... Dorea ca totul să fie numai cum vrea el.

Ei bine, este timpul ca domnul Clay Rutledge să se maturizeze, gândi ea încruntată. Venise vremea să i-o plătească cu propria lui monedă, ea pricepându-se destul de bine să urmărească o vulpe vicleană.

Se ridică din scaunul de împletituri şi se furişă în casă, ocolind colţul verandei.

Cineva locuia în casă. Pe hol, în faţa căminului, era întinsă o pătură, cu o şa drept pernă. Pe vatră se aflau un ibric, o cratiţă de tablă, un ulcior, o farfurie şi câteva tacâmuri, iar pe canapeaua acoperită cu muselină era un rând de haine împăturite.

Nu-şi dădea seama dacă era Clay. Oricine putea locui la Orinda: nimic nu era încuiat sau închiriat. Dar Orinda le aparţinea lor; iar prin holurile mucezite şi prin dormitoare, Clay o purtase într-o călătorie plină de descoperiri care curând trebuia să atingă un punct culminant — *azi*, gândi ea, furioasă pentru că nu-l putea forţa să facă ceea ce dorea ea şi poate — doar poate — ea nu era suficientă pentru el.

Nu era suficientă? Ea, Dyane Templeton să nu fie îndeajuns pentru el?

Lovi cu furie pătura, simțindu-se jignită.

Nu îndeajuns? Ar prefera el pe una din acele ușuratice de seră care spun întotdeauna altceva decât gândesc?

Un obiect înfășurat în pături căzu pe jos și ea se aplecă să-l ridice... o pușcă...

O pușcă? Ce ar putea face Clay cu o pușcă? se întrebă ea punându-și arma pe umăr. *Nu îndeajuns?* Dacă ar pune mâna pe el, ea ar ști exact ceea ce ar face cu o pușcă. *Mai mult decât de-ajuns.* Verifică muniția. Încărcată. Bine încărcată și echilibrată, iar ea era gata să plece la vânarea unui anumit taur nărăvaș.

Se duse la fereastră și dădu perdeaua la o parte. Nu putea să vadă nimic spre partea din față a casei, cu excepția peticului de pajiște uscată care se întindea până la mlaștină.

Dar Clay era acolo, afară, putea fi sigură de asta, și știa cum să prindă vânatul sălbatic. Trebuia să fii mai deștept și mai iute — să tragi primul, punând întrebările abia după aceea.

Era modul ideal de a trata cu Clay.

În apropierea casei creștea un pâlc de copaci și ea, fiind atât de subțire, putea să se ascundă după câte un trunchi, înaintând astfel încet în jurul Orindei, tăcută și nevăzută, urmărindu-și prada secretă.

Blestematul de Clay, ițua-l-ar naiba...

Ocoli marginea fostei livezi, ascultând cu atenție.

Căldura creștea în valuri vibrante, fără ca vreo boare de aer să împrospăteze atmosfera înăbușitoare.

Deja rochia era vâscoasă şi se lipea de piele, iar puşca părea să cântărească o sută de livre[1] şi era sigură că ar fi aproape peste puterile ei să o ridice în aerul umed. Dar o să aibă ea grijă de Clay Rutledge şi de activităţile lui secrete; îi va arunca sufletul perfid în iad şi atunci *una* din problemele ei va fi rezolvată.

Liniştea era descurajantă. Totul se scufunda în ceaţă, pe măsură ce soarele arzător se ridica deasupra smârcurilor. Iar ea trebuia să se întoarcă la Montelette...

Se mişcă din nou uşor, dar hotărât, spre partea din spate a casei, cea orientată spre hambar... iar acolo îl văzu pe el, stând cu spatele gol spre ea, scufundându-şi capul într-un butoi cu apă. Perfect. Putea să-i tragă una în fund — doar ca avertisment.

Clay? Dar Clay nu era aşa de înalt, atât de musculos...

Când el îşi ridică în sus capul, îndreptându-şi curba lungă, bronzată a spatelui, scuturându-se de apă ca o pisică mulţumită, ea îşi muşcă buzele.

Deodată personajul se întoarse, părând aproape că a văzut-o cum se ascundea în desişul din spatele lui. Ea se retrase după trunchiul unui copac, cu inima bătând nebuneşte.

Doamne, nu-i Clay... Dar cine...?

Stătea ca pe ace. El putea fi la un metru distanţă, gata să o înhaţe... Încercă să arunce discret o privire, pe partea cealaltă a copacului.

Era în siguranţă...

Dar se înşelase pentru că el, dezbrăcându-se de restul hainelor, acum se spăla viguros pe corp...

[1] *Livră*: veche unitate britanică de măsură pentru greutate, egală cu 0,4536 Kg (n.t.)

Dumnezeule, trupul lui...

Era atât de înalt şi suplu, atât de viril şi bronzat... nu semăna deloc cu Clay — Clay care se îmbăia în intimitate, în camera lui, şi care niciodată, nici chiar în momentele celor mai înflăcărate jocuri dintre ei, nu şi-ar fi scos un anumit articol vestimentar...

Atât de mult păr — pe tot pieptul, pe braţe şi picioare, în jurul liniei ferme a feselor... Şi ce fascinant era, cât de diferit... Avea braţe lungi, cu palme mari, pe care şi le trecea apăsat de-a lungul corpului...

De s-ar întoarce...

Asta, asta trebuia s-o afle. Era promisiunea bărbatului şi teama femeii. Lucrul pe care Clay refuzase să i-l arate. Era, după cum spunea Clay, rezervat soţiei sau unei desfrânate, iar el nu era dispus să o considere nici una, nici alta.

Însă ea simţea nevoia să înţeleagă ce era atât de sacru şi atât de profan în acelaşi timp.

De s-ar întoarce...

Rămase cu respiraţia oprită când el se mişcă încet într-o parte, astfel încât se putea vedea conturul coapsei acolo unde se unea cu bazinul musculos, şi începu să se frece apăsat pe pieptul păros şi în jos spre pântec, tot mai jos... Ea-şi muşcă buzele, cu gura uscată, arzând de nevoia de-a cunoaşte ultimul secret al corpului bărbătesc, ultimul mister despre ea însăşi.

De s-ar întoarce...

El îşi strecură între picioare cîrpa proaspăt înmuiată, spălând cu delicateţe cea mai inviolabilă parte a lui, iar ea îşi simţi trupul străbătut de un fior de plăcere. Apoi se întoarse şi ea crezu că i se va opri inima în loc. Era de-a dreptul frumos, cu corpul conturat perfect, cu linia

triunghiulară a bustului, coborând de la umerii largi spre şoldurile înguste, cu părul sârmos de la baza pântecului care adăpostea... *partea misterioasă*. Aşa cum arăta, cuminte şi potolită, nu lăsa să se ghicească faptul că, la simpla adiere a unui gând al bărbatului sau la anumite acţiuni ale lui, s-ar putea înălţa, căpătând fermitatea unui turn. Ştia totul despre acea parte — care penetrează — ştia cum emoţiile unui bărbat scapă de sub control în faţa tentaţiei de neatins care era chiar trupul *ei*. Eva, distrugătoarea, ispita — aşa o numise Clay, pe care-l făcea să uite de maniere, morală şi cumpătare.

Cum se putea ca doar o privire aruncată asupra corpului gol al unui străin să îi provoace o asemenea reacţie că deja îl compara cu Clay? Era o nebunie. El era un intrus care poposise ilegal la Orinda şi ar trebui să-l împuşte în cea mai delicată parte a sa, nu să se holbeze la el şi să-şi imagineze tot felul de... chestii.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi revină. Sigur i-ar face un serviciu lui Clay dacă l-ar lua la întrebări pe străin. *Sau mie?*

Se agăţă de acest gând războinic, deşi nu-şi putea desprinde privirea de pe bărbăţia goală care o fascina. Sau dorea să o vadă mişcându-se? Dorea asta pentru că nu era nimic între ea şi acel lucru, şi astfel ar fi putut cuprinde ca în palmă toate cunoştinţele interzise, sau voia doar să-l sperie de moarte prinzându-l în postura cea mai vulnerabilă?

La naiba, la naiba, la naiba...

Oare el ştia că ea se găsea acolo? Lua găleţi de apă şi le turna pe el, iar şiroaiele se scurgeau pe fiecare adâncitură

a muşchilor, peste fiecare linie a trupului, prin părul aspru, tot mai jos, spre adâncimile întunecate ale misterului său, mângâindu-l în toate acele locuri pe care ea se imagina atingându-le cu degetele, mâinile, buzele, limba...

Nu! La naiba, la naiba, la naiba — doar era dăruită trup şi suflet lui Clay, fie că el era sau nu pregătit pentru asta. Dar va fi... curând, va fi...

— Cine-i acolo? tună vocea, speriind-o.

Cu un gest reflex, apucă puşca şi o ridică la şold.

— La naiba, cine-i acolo?

Vocea lui era ca a unui zeu — profundă, amplă, poruncitoare, dură şi inflexibilă ca mahonul.

Dar de unde ştia? De unde ştia?

Putea să vadă cum el îşi înfăşurase un prosop în jurul şoldurilor şi că ţinea hainele pe braţ, dar nu cuteza să încerce a zări mai mult.

Văzuse destul...

Nu-şi permitea să se mişte, neştiind dacă el se îndrepta spre ea sau o luase spre casă... nu putea să-şi dea seama după sunete — era desculţ, deci nu avea ce să se audă şi se putea furişa chiar până la ea...

— Cine dracu' eşti?

Se dădu înapoi, auzind vocea lui atât de aproape, la numai câţiva paşi de copacul în spatele căruia se ascundea. Ochilor lui negri, pătrunzători, nu le scăpase nici prezenţa puştii. Ea o propti de şold, simţindu-i greutatea, în contrast cu sentimentul de neajutorare ce o cuprindea.

— Eu sunt cea cu puşca, spuse încet. Da' cine dracu' eşti tu?

Atunci el zâmbi alene, surâsul curbându-i în sus marginile gurii, fără însă a-i cuprinde privirea opacă.

— Sunt fie cel mai răscolitor vis al tău, fie cel mai rău coşmar.

Nu putea să sufere privirea impertinentă, de om satisfăcut de sine însuşi, pe care o afişa el. Mâinile îi tremurau uşor în timp ce se forţa să-l privească în faţă şi să-şi înăbuşe reacţia ce i-o provocau atributele sale masculine atât de evidente.

— Ei, nu cred că n-aş mai putea dormi din cauza ta, răspunse ea cu insolenţă.

Ia te uită, gândi el, *un om îşi face un vis despre Eden şi sfârşeşte având o viperă în grădină. Grozav!*

— Cred că o să-ţi tulbur somnul, mai ales dacă o să mă ucizi.

Sau voi muri pe loc de muşcătură de şarpe...

Să-l ia naiba, este prea sigur de el, cu aerul lui de atotştiutor şi ochii ăştia... şi tot restul...

Scrâşni din dinţi:

— Cine eşti?

Pentru o clipă, tensiunea dintre ei crescu brusc.

— Eu sunt bărbatul cu care doreşti să te culci, dulceaţo. Şi poate asta este tot ceea ce ai nevoie să ştii.

Ea scoase un mârâit gutural.

— În locul tău n-aş fi atât de sigură de asta, străine. *Eu* sunt cea care are arma.

Ochii de culoarea obsidianului o dezbrăcau din priviri, iscodind-o în locurile cele mai intime.

— Dă-mi voie, te rog, să am altă părere, dulceaţo...

Doamne!

Ochii ei se opriră doar pentru o fracţiune de secundă pe şoldurile lui înfăşurate în prosop — ar fi nevoie doar ca vârful ţevii puştii să ridice prosopul, pentru a-i revela toate secretele.

— E atât de ușor să apeși pe trăgaci... murmură el urmărindu-i privirea avidă, așteptând, doar așteptând momentul potrivit pentru a pune mâna pe pușcă și...

Bum! Împușcătura tăie o dâră de cincisprezece centimetri în pământul de lângă el.

— Cum spuneai, e atât de ușor să apeși pe trăgaci, spuse ea plină de satisfacție, reîncărcând arma. Acum putem vorbi — sau poate vorbi arma...

El zâmbi din nou, rezemându-se de copac, neluând în seamă că scoarța aspră îi zgâria pielea brațului.

— Știu totul despre cât de bine poate *altceva* să-ți vorbească, dulceață. Mai degrabă aș avea asta între noi, decât o încărcătură de alice.

— Ei bine, străine, muniția ta te poate băga într-o încurcătură mai mare decât a mea și permite-mi să te avertizez că nimeni nu se învrednicește să-și bată capul cu o crimă, când este vorba de apărarea dreptului de proprietate.

— Chiar așa, dulceață? Îți aparține terenul și casa?

— Dar ție?

— Eu sunt doar în trecere, dulceață, locul este abandonat și nu voi deranja pe nimeni.

— Pe mine mă deranjezi. Și pe proprietar.

— Atunci lasă să vină el să pună mâna pe mine, dulceață. Sau poate o să vin eu să pun mâna pe tine. Făcu o mișcare și ea trase din nou — *bum!* — la câțiva centimetri de picioarele lui, la rădăcina copacului.

— Se pare că ai omorât copacul, spuse el calm.

— Se pare că o să dobor un altfel de copac dacă nu începi să-mi răspunzi la întrebări, spuse ea încruntată, vânturând arma prin fața lui.

El o privi atunci ca şi cum aşteptase ca ea să facă această mică greşeală, să aibă acea mică ezitare, acea mică mişcare ce avea să o coste secunda preţioasă de care ar fi avut nevoie pentru a-şi recâştiga echilibrul şi controlul. Apucă ţeava puştii, o răsuci în sus şi o trase spre el până când trupul femeii se lipi de corpul lui dur şi ud, exact în clipa în care ea, fără să vrea, apăsa din nou pe trăgaci.

Bum! în aer, iar în clipa următoare ea se afla în braţele lui, simţindu-i privirea arzătoare din ochii negri precum cărbunele, având trupul strâns lipit de vătraiul tare ca fierul care întetea focul din ea.

— Ai adormit, dulceaţo? murmură el şi apoi îşi împreună gura cu a ei, fără preliminarii sau scuze.

Ea căzu în acel vârtej ameţitor, fierbinte şi umed, ca şi cum aşteptase acest sărut toată viaţa. Simţi cum îi slăbeşte forţa în mâna ce ţinea arma, apoi jocul muşchilor din braţul lui, când i-o luă de la şold. Simţi, de asemenea, cum intră în posesia unui bărbat hotărât, de care o despărţeau doar veşmintele ei. Simţi prezenţa fierbinte a unui bărbat plin de o dorinţă ţinută în frâu doar de propria-i voinţă.

Şi, pe deasupra, simţea o teamă copleşitoare că va ceda cu mult prea mare uşurinţă acestui univers al trăirilor, îmbătător şi irezistibil. Era pe jumătate în ea şi îi topea tot efortul de care putea da dovadă pentru a opri dorinţa de a ajunge până la capăt, să *simtă* efectiv acea proeminenţă masivă, goală, dar nu aşa, de departe, prin materialul rochiei.

Clay nu o excitase niciodată aşa...

În clipa în care acest gând trecu prin mintea ei ameţită se smulse violent din braţele lui.

— Trăiri dulci... murmură el, trăgând-o din nou spre el. Fierbinți... dulci... lipicioase...

— O, Doamne! gemu ea.

Nu putea, pur și simplu nu putea să-l lase s-o seducă cu asemenea vorbe.

Clay... Clay... Clay... îngâna ea numele ca pe un descânt, respingându-l, iar el îi dădu drumul. Îi dădu drumul exact când ar fi putut să o domine și să o facă să cedeze dorinței lui; și cum ea îl privea, gâfâind, de la mai puțin de jumătate de metru distanță, lipsită de orice apărare, înțelese pentru prima oară ce poate însemna onoarea unui bărbat.

— Somn ușor, dulceață, murmură el, ghicindu-i fiecare gând. Vise plăcute!

Ea se răsuci pe loc și o luă la fugă. Fugea de ochii lui și de gura lui devoratoare; fugea de trupul lui ferm ca oțelul și de hotărârea lui la fel de fermă. Și fugea, mai presus de orice, de ea însăși.

Capitolul 1

Plantaţia Montelette

Dayne Templeton stătea sprijinită de una dintre coloanele subţiri, ornamentale, care dominau veranda, ţinându-şi braţele încrucişate peste piept, ca şi cum ar fi vrut să se protejeze.

Să mă protejez de ce anume? De un străin fugar? Un desfrânat care se distrează cu mine? Sau de Nyreen — care este mai periculoasă decât amândoi la un loc?

Cu greu se putea gândi la ce se întâmplase după-amiază şi se părea că singurul mod în care reuşea să ţină la distanţă gândul la cele două umilinţe era să pretindă că nu ei i se întâmplaseră toate astea.

Aşa că acum era îmbrăcată decent, într-o greoaie şi nesuferită rochie de muselină, lungă până în pământ, iar braţele îi erau acoperite de două volane brodate ieşind de sub două mâneci în formă de pâlnie.

Toate bune şi frumoase, îşi spuse ea cu ironie, gândindu-se la faptul că arăta, din cap până în picioare,

ca o tânără domnișoară cuminte, când de fapt nu era nimic cuminte în ea, ci era gata să meargă la luptă, deși trebuia să joace după regulile inamicilor.

Inamici care îl includeau acum și pe Clay...

— Ia uită-te la tine, domnișoară, stând acolo ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pregătită să arăți sfioasă și inocentă. Păi dacă tăticul tău ar auzi de pozna de ieri, de la petrecerea lui Purdy, jur că te-ar mărita cu primul comis-voiajor care ar apărea la Montelette.

— Păi atunci trebuie să-i spui neapărat, Nyreen. Oricum, de abia aștepți să scapi de mine, nu-i așa?

Nyreen preferă să o ignore.

— Pur și simplu nu înțeleg felul tău de-a gândi, Dayne — să călărești ca un cowboy calul ăla bătrân, până la petrecerea lui Purdy și apoi să sari jos de pe el în așa fel încât toți să-ți poată vedea pantalonașii, *știind* că nu porți crinolină sau *altceva*... Dacă mama ta ar mai trăi...

— Dar nu trăiește — o întrerupse Dayne brusc — și tu nu ai nici un drept să mă certi în legătură cu nimic. Pe lângă asta, erai doar geloasă pe toți acei bărbați frumoși care-mi stăteau la picioare și se buluceau să audă de Boy și de șansele lui la următoarea cursă de cai. Asta pur și simplu dovedește că bărbaților chiar le plac femeile îndrăznețe.

Dar ceea ce voia să spună era că lui Clay îi plăceau femeile îndrăznețe, lucru pe care acesta îl afirmase destul de des.

— Numai că ei nu se însoară cu femei îndrăznețe, replică Nyreen, sau mama ta nu te-a învățat asta?

— Dar a ta te-a învățat? strigă Dayne fără să rateze ocazia de a o înțepa, și fu răsplătită pe dată de imaginea Nyreenei strângând din buze.

— Ştii, decât să alerg după puştanii aia care umblă prin mlaştina River County şi care sunt atât de neciopliţi că nu ştiu nici la ce capăt sunt zbaturile care mişcă vasul, prefer oricum un bărbat mai matur, cu experienţă.

— Da, spuse Dayne sec, e cât se poate de clar că asta preferi.

Nyreen nu înghiţi momeala.

— Tu vorbeşti! Tu, care salivezi într-una după Clay Rutledge. Taică-tu ar muri dacă...

— Taică-meu nu vede în ultima vreme nimic altceva decât afacerile de care se ocupă, spuse Dayne acid. Şi oricum, râca aia stupidă nu mai are nici o importanţă după atâţia ani.

Dar ea ştia că nu era adevărat şi că se juca cu focul încurajându-l *în public* pe dezmăţatul, dar extraordinar de frumosul Clay, care de-abia mai era acceptat în societate după *incidentul* care dusese la moartea tatălui său. Cât de greu i-a fost să-l urmărească la petrecere flirtând şi vorbind cu alte femei, când buzele ei erau încă încălzite de fierbinţeala sărutărilor lui... Dar Clay nu putea da impresia că i-ar acorda prea multă atenţie, mai ales în faţa prietenilor tatălui ei şi a vecinilor care erau încă suspicioşi faţă de el şi de circumstanţele morţii tatălui său. Tocmai din cauza asta se purtase pe cât de bine putea şi flirtase atât de copios, pentru a strânge doamnele în jurul lui.

— Doamnele iubesc un ticălos, îi spusese el încet, frecându-şi buzele de ale ei, atunci când îşi luase la revedere, dar eu te iubesc numai pe tine.

Ea-şi făcea un titlu de glorie din faptul că el o doreşte şi ştia că la vremea potrivită vor spune tuturor, se vor logodi şi nici chiar tatăl ei sau acea veche şi

ridicolă ceartă dintre familii nu-i va mai putea opri. De fiecare dată când se întâlnise cu el în secret, ea hrănise această speranță ca pe un vlăstar prețios.

— Cum? N-aș numi-o *neînsemnată*, spuse Nyreen gânditoare. Ești așa o copilă, Dayne. Uneori mă întreb cum de putem fi de aceeași vârstă.

— Evident că nu suntem, îi replică mieros Dayne. E cât se poate de clar că tu ești mult mai *experimentată*, datorită anturajului pe care îl frecventezi.

Nyreen inspiră adânc, cântărind insinuarea.

— Ei bine, vom vedea repercusiunile, când se va întoarce tatăl tău din oraș.

— Probabil, mormăi Dayne. Te vei repezi să fii prima care îl va anunța de purtarea mea necorespunzătoare și așa mai departe...

— Ești imposibilă.

— Tu nu ești mama mea.

— Ai avea nevoie de una!

— N-o să-ți amintesc de ce ai tu nevoie, spuse Dayne încruntată.

— Nu păcălești pe nimeni.

— Nici tu.

— N-o să ascult asta.

— Perfect, atunci *pleacă*.

O auzi pe Nyreen inspirând adânc de mai multe ori, luptându-se pentru a-și controla nervii.

— Poate ar fi mai bine dacă ai pleca *tu*, spuse ea malițios, iar Dayne simți cum i se urcă sângele la cap.

Era în stare s-o facă, știa că era în stare s-o facă. Putea să-l convingă pe tatăl ei — și atunci... Tatăl ei — despre care ai fi putut jura că nu-i un fraier — chiar și el se lăsase dus de lingușelile prefăcute, de dulcea, tânăra fată nevinovată, oropsită de realitățile crude ale vieții.

„Nyreen ne este rudă", spunea el, dar nu era rudă de sânge, şi nici ea, nici Dayne nu uitau asta vreodată. Nyreen era doar fiica celei de-a doua soţii a fratelui tatălui său, şi părinţii ei o trimiseseră la Montelette, cât timp ei doi se duseseră spre vest, să-şi clădească visele lor.

Iar acum Nyreen distrugea cu răutate *visele ei.*

Nimic nu mai fusese la fel din clipa în care Nyreen se stabilise la Montelette. Iar părinţii ei, de patru ani lungi, nu veniseră şi nici nu trimiseseră vreo vorbă. Dayne fusese ocupată veghind-o pe mama ei bolnavă, până când aceasta murise, timp în care Nyreen, care ar fi trebuit să o ajute — măcar din recunoştinţă pentru faptul că o găzduiau — se făcuse indispensabilă tatălui ei, în feluri pe care Dayne nici nu voia să şi le închipuie. Se simţea jignită şi abandonată.

Îşi amintea exact ziua în care tatăl ei o absolvise pe Nyreen de toate responsabilităţile legate de îngrijirea mamei.

— Draga mea Dayne, îi spusese tatăl ei pe acel ton atât de enervant, de „aşa-este-mai-bine-pentru-toţi" ştiu că tu eşti mult mai pricepută la îngrijirea bolnavilor. Nu uita câte ore ai petrecut în grajduri cu un cal bolnav sau cu o iapă pe cale să fete. Ai mult mai multă răbdare şi tărie. Este logic, Dayne, zău că da...

Pentru ea nu avea nici o logică faptul că el îşi oferise plăcerea companiei lui Nyreen în timp ce Dayne se ocupa de bolnavă, ţinându-i mâna descărnată şi asigurând-o că toate sunt aşa cum trebuie, când în realitate totul se destrăma. Adevărul dureros era că tatăl său — atras de tinereţea Nyreenei, de aerul ei exotic şi voluptuos, simţindu-se

încurajat și ispitit — se îndepărta de fiica lui, încet, dar inexorabil.

„...ar fi mai bine dacă ai pleca tu... ai pleca tu..."

Nyreen era atât de sigură de puterea ei...

Dayne simți modificarea din glasul lui Nyreen pe măsură ce-î trecea furia și *eul* ei se transformă în mentor și sfătuitor.

— Draga mea verișoară, destul cu prostiile. Vreau doar să înțelegi că nu-ți mai poți ține nebuniile ascunse multă vreme. Neglijezi mereu codul manierelor elegante: domnul Purdy sau altcineva care a fost la petrecere, sigur îi va spune tatălui tău tot ce s-a întâmplat. Bărbații vor vorbi; ei bârfesc mai rău decât femeile atunci când se strâng împreună la întâlniri și în alte asemenea ocazii. Una îți vor spune ție în față și alta pe la spate. Și unde vei ajunge astfel?

— Păi exact unde mă vrei tu, *dragă* verișoară, în dizgrație, în așa fel încât tatăl meu să nu vrea nici măcar să mă vadă în fața ochilor.

— Mă predau.

— N-ar fi trebuit să încerci niciodată.

Nyreen o privi cu ură.

— Și nici tu, aruncă ea, după care plecă.

La două săptămâni după ce a revenit în St. Foy, Flint Rutledge s-a întors la Bonneterre. Plantația era exact așa cum și-o amintea, ca și cum timpul ar fi rămas în loc și Bonneterre l-ar fi așteptat.

Neașteptată era atracția pământului, senzația de mândră posesiune și de înfrățire cu pământul pe care călca; niciodată nu se gândise că va simți asta.

— Ai întârziat, îi spuse mama sa, ea fiind singurul lucru de la Bonneterre care purta amprenta trecerii anilor.

Apariția lui nepreväzută nu o tulbura. Se împăcase de mult cu firea distructivă a fiului său și lipsa de respect a celorlalți. După douăzeci de ani nu mai avea pentru el cuvinte de bun-venit; nu fusese niciodată caldă și grijulie, dimpotrivă, fusese întotdeauna reținută.

Dar întotdeauna îl iubise mai mult pe Clay.

— Ia să te văd, îi ordonă ea, când el nu dădu nici un răspuns cuvintelor ei.

— Nu m-ai văzut? întrebă el încet, și ea simți imediat aceeași veche încăpățânare care-l făcea să nu accepte primirea ordinelor, în special venite din partea ei.

La fel ca Verne. Și deloc ca Verne — mai degrabă o replică a propriului ei tată; înalt și slab, cu aceleași trăsături de familie: omoplați înalți și proeminenți, cutele din jurul ochilor și ale gurii senzuale, sclipirile din privirea pătrunzătoare, de om căruia nu-i scapă nimic și înțeapă pe toată lumea, sprâncenele bine desenate, singurele ce arătau starea sa sufletească. Avea și ținuta lui — tatăl lui în carne și oase. Și mâinile, părul atât de fin și înspicat acum cu șuvițe cenușii.

— Unde ai fost, băiete? spuse ea, ignorând că el era conștient de fericirea ce i-o provoca apariția lui. Nu că ar avea importanță, este prea târziu; nu mai poți face nimic. Nu am nevoie de ajutorul nimănui. *De al nimănui,* adăugă ea mândră. Tull, adu un scaun pentru domnul Rutledge.

Ea îl privi îndelung în timp ce se aşeza.

— N-ar fi trebuit să pleci.

— N-aş fi putut rămâne.

— M-a omorât treaba asta.

— Eram destul de mare. Verne nu dorea să-i mai stau în cale şi avea dreptate. Nici tu, nici eu, n-am putut să-l oprim. Cel mai uşor a fost ca eu să plec.

Faţa ei se schimonosi o clipă şi reuşi să se adune doar datorită stoicismului cu greu dobândit, pe care-l cultivase în toţi aceşti ani. Olivia plângea numai în intimitate.

— Ciclul nu se schimbă niciodată, spuse ea enigmatic. Tatăl tău este mort, Clay este un risipitor şi tu ai pribegit douăzeci de ani pe care i-ai fi putut petrece la Bonneterre. Aş fi vrut să se piardă scrisoarea mea. Aş fi vrut să nu te fi întors niciodată.

— Pot foarte uşor să plec, mamă. Aici, evident, nu mai este nimic.

Dar acum acest adevăr nu-i mai părea atât de evident. Oricum, după atâta vreme, săgeţile şi dezaprobarea afişată nu-l mai puteau impresiona. Era imun la ea şi se întreba de ce, în tinereţea lui, cel mai mic reproş al mamei sale avea forţa să-l reducă la tăcere.

— *Nu pleca!*

Cuvintele îi ţâşniseră de pe buze şi ea părea copleşită, ca şi cum ar fi dorit să le cheme înapoi.

— Nu pleca, repetă ea, ca şi cum în acea fracţiune de secundă măsurase valoarea lor şi decisese că avea un motiv să-l reţină.

— Cum doreşti, răspunse el glacial.

— Vreau să ştiu... începu Olivia, apoi iar se opri.

Nu era niciodată în stare să ceară ceva, nici măcar cea mai elementară informaţie; nici nu părea capabilă să arate că se bucură de întoarcerea fiului cel mare.

— Trebuie să vorbim, spuse ea cu greu. Trebuie să discutăm, ai putea să mai stai o zi sau două... poate o săptămână?

Deveni pe dată doamna cea ospitalieră, pe care nici un musafir nu o putea refuza vreodată. Manierele rămâneau aceleaşi: musafirul trebuia distrat. Va fi mâncare şi băutură şi conversaţia va curge. Verne nu mai era, iar Clay s-ar putea să nu se simtă în largul lui, dar aparenţa de generozitate şi ospitalitate trebuia păstrată în orice situaţie.

Îl cuprinse o uşoară undă de milă, o emoţie pe care ea ar fi strivit-o într-o clipă. Îmbătrânise atât de mult, dar era încă cea din amintirile lui. N-o putea refuza.

De la fereastra etajului al treilea, care dădea spre grădinile din spatele conacului Montelette, Nyreen urmărea cu satisfacţie cum Dayne se îndrepta spre grajduri. Dayne făcea asta în fiecare dimineaţă şi ei îi plăcea faptul că putea conta pe această rutină. Era ceva foarte plăcut — faptul că oamenii sunt exact acolo unde se presupune că trebuie să fie într-un anumit moment. Şi era încântată că ea nu trebuia să fie nicăieri.

Acum un an nici nu i-ar fi trecut prin cap că va duce o viaţă atât de luxoasă. Câteodată blândeţea

vieții de aici o călca pe nervi și singura distracție pe care și-o dorea, era să-l necăjească și să-l chinuie pe Harry.

Tot ce avea de făcut era să găsească o cale de-a o înlătura pe această fiică înfierbântată, înainte ca Harry să se dezmeticească. Trebuia să-l lege pe Harry de ea fără milă, astfel încât, dacă va trebui vreodată să ia o decizie, să nu fie nici o îndoială pe cine va alege. Atmosfera devenea explozivă între ele. Aerul era încărcat de tensiunea pasiunilor și resentimentele lui Harry legate de prezența Daynei, care nu le permitea să aibă nici o clipă de intimitate.

Iar acum Dayne îi picase în mână, cu trucurile ei ridicole de la petrecerea lui Purdy. Momentul era potrivit: nu mai rămânea decât să-l încurajeze pe Harry.

Întotdeauna îi plăcuse să rişte. Venise timpul ca în sfârşit să-şi primească răsplata.

Tatăl ei se întorsese prea târziu din oraş, aşa că Dayne nu ştiu până a doua zi ce sau *dacă* auzise de cele întâmplate la Purdy. Şi nu primise nimic de la Clay — nici un cuvânt, nici o scuză — iar asta o enerva.

— Do'nşoară Dayne? 'Neaţa, do'nşoară Dayne!

Stătea singură, ca de obicei, la un capăt al mesei, după ce trebăluise pe la grajduri, în timp ce Zenona îi servea ouă, fulgi de ovăz, fructe şi biscuiţi.

— Domnu' Harry doreşte să vă vadă imediat după micul dejun, do'nşoară Dayne.

— Mulţumesc, Zenona, răspunse Dayne iritată.

Deci auzise, sau Nyreen se grăbise să-i spună de cum intrase pe uşă. Până când l-o fi aşteptat? Şi

presupunea cam ce urmase după ce Nyreen i-a spus poveştile alea despre ea.

O *ură*, pur şi simplu *o dispreţuia*.

Mâncă încet, fierbând de furie împotriva lui Clay şi Nyreen la un loc. *Clay era prea sigur în ce-o privea*, gândi furioasă. Poate că în cele din urmă apăruse ieri, şi străinul cel arogant îl omorâse.

O, da, îi plăcea scena, pentru că îi alunga din minte celelalte imagini care o făceau să se simtă vinovată: ea în braţele unui străin, acceptându-i sărutul. Noaptea trecută, fiind atât de furioasă, nu se gândise la aşa ceva. Iar acum trebuia să-şi înfrunte tatăl, înainte de a se putea socoti cu Clay şi cu perfidia lui.

Ei bine, tatăl său probabil că este deja în birou, deşi nu are treburi presante. Toate mergeau fără efort datorită administratorului, Bastien, care aplica pedepse şi îi conducea pe oameni cu fermitate; dacă cineva făcea o boacănă, Bastien era cel care se ocupa de asta, nu Harry Templeton. De fapt, tatăl ei nu avea nevoie de un birou. Îl suspecta uneori că-l foloseşte ca loc de refugiu, când îl depăşesc treburile casei. Dar dacă el se ascundea acolo, în această dimineaţă, nu prea îşi dădea seama de ce dorea s-o vadă în mod deosebit. Doar dacă voia să o ferească de privirea Nyreenei, iar asta ar fi prima oară după multă vreme când tatălui său ar fi părut să-i pese de sentimentele ei.

Biroul era situat într-o clădire separată, departe de casă şi ferit de priviri indiscrete. Şi totuşi era uşor de observat din camera mamei sale. Îşi amintea cum, în fiecare dimineaţă, mama îşi privea soţul, ca şi cum simpla lui vedere îi era de ajuns pentru a simţi că totul

era neschimbat. Dar nimic nu va mai fi vreodată la fel, iar Dayne nu se putea resemna cu gândul ăsta.

Urcă pe veranda care dădea spre una din clădirile principale. Ușa era încuiată, dar asta nu se întâmpla niciodată... și mai ales acum, când el o aștepta, ce rost ar fi avut? Oricum, ea avea cheia.

Bagă mâna în buzunar, dar apoi ceva o făcu să se oprească. O trecea un fior de teamă, lăsând-o cu obrajii împurpurați și zdruncinându-i hotărârea. Goni din minte gândul interzis care i se născuse imediat în minte: *dacă era altcineva acolo?* Trase adânc aer în piept și apăsă clanța. Ușa se deschise fără zgomot, oferindu-i imaginea din coșmarele cele mai negre: tatăl ei și Nyreen, împreună. Nyreen goală, oferindu-și sânii, gura, trupul, misterul ei întunecat și păcătos bărbatului care accepta cu lăcomie sexul ei fierbinte.

Capitolul 2

— Bonneterre este plină de datorii, spuse Olivia cu un glas lipsit de emoţie. De la un sezon la altul trăim din credite, sperând că următorul ne va permite să plătim datoriile din cel precedent. Avem foarte puţini bani lichizi, pe care Clay îi risipeşte pe nesfârşitele lui datorii de onoare. Anul ăsta sau la anul, Harry Templeton o să obţină ce vrea: voi accepta oferta lui de a cumpăra plantaţia, dacă nu se va ivi nici o altă cale de scăpare.

Dar bineînţeles că va apărea: ea pregătea terenul pentru asta, dorind ca încăpăţânatul ei fiu mai mare să aibă o idee despre situaţia în care i-a adus plecarea lui şi moartea lui Verne. În adâncul sufletului său dorea ca Flint să rămână, dar nu i-ar fi cerut-o niciodată.

— Înţeleg, spuse acesta cu o expresie impasibilă.

Era cu adevărat fiul mamei lui, o înţelegea, şi îi văzu descurajarea din ochi într-un moment de slăbiciune.

Apoi ea continuă:

— Clay este la New Orleans, să plătească ipoteca Orindei de la ultimul său joc de cărți.

O, asta îl afectase — văzu în ochii negri, adânci și pătrunzători, strălucirea de furie care însemna că, în sfârșit, are un sentiment față de ceea ce-i aparține.

— Sper doar să nu se ducă pe apa sâmbetei la alt joc, continuă ea insinuant. Dar asta nu te privește pe tine; nu-i așa, Flint, băiete?

— Absolut deloc, spuse el politicos. Mai este și altceva, mamă?

— Să ne rugăm ca Orinda să fie cel mai mărunt lucru ce l-ar putea pierde Clay la jocurile de noroc, spuse ea glacial. Sau poate ar lămuri lucrurile mai repede semnătura mea pe actul de vânzare al plantației Bonneterre către Harry Templeton. Poate că n-ar mai trebui să lupt din greu pentru a rezista, acum când este evident că lui Clay nu-i pasă, iar tu ești pregătit să ne întorci din nou spatele.

— Poate, răspunse el pe un ton neutru.

Ea simțea o dezamăgire explozivă din cauza lipsei lui de reacție și, mai ales, a dorinței lui clare de a nu se implica deloc. Era acasă abia de două zile, se plimbase prin camere ca un străin care le vede pentru prima dată și ea nu-și putea da seama ce-i trece lui prin cap la un moment dat. Părea atât de schimbat și totuși era neschimbat. *Ce gândeu? Ce simțeu?*

— *Flint*, spuse ea pe un ton care nici nu poruncea, nici nu cerșea, dar totuși era o cerere ce sublinia refuzul ei absolut de a mai rosti altceva în afară de numele lui.

Cuvântul acesta spunea totul: îl numise astfel din dorința de a-și onora tatăl, familia, iar numele lui ajunsese să-l reprezinte, așa cum era el acum[1]. Era fiul ei, simțea asta, negând-o în același timp. Nu fusese niciodată demn de dragoste și continua să nu fie. În schimb era puternic, iar acum ea avea nevoie de această trăsătură de caracter a lui. Nicî măcar nu voia explicații. Dorea doar să se sprijine și să se bazeze pe puterea lui, dar era singurul lucru pe care nu-l putea cere. Pufni, punându-și întrebări legate de ceea ce gândește el. Nimic din familie nu-l interesa, iar ea nu trebuia să-și mai facă griji sau iluzii despre posibilitățile pe care absența lui de douăzeci de ani le crea.

Acum știa: el va continua ca înainte. Prezența lui nu schimba nimic, iar în cele din urmă rezultatul va fi același ca și cum n-ar fi revenit niciodată.

Era picătura care face să se verse paharul; după ce Dayne trântise ușa, iar Nyreen se străduise să gonească imaginea feței oripilate a fiicei lui, readucându-l la călătoria sa spre extaz și după ce reușise să obțină acel mult așteptat moment culminant de plăcere, Harry Templeton știu exact ce trebuie să facă. Amânase prea mult; prietenii lui îl preveniseră și se săturase în sfârșit de încercările patetice ale lui Dayne de a-i atrage atenția. Era o femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu, și ar fi trebuit să o mărite cu ani în urmă. Ar fi făcut-o, dar, desigur, mama ei... Dayne fusese deosebit de utilă în a se ocupa de asta, în special după ce Nyreen venise la ei.

[1] Joc de cuvinte bazat pe sensul cuvântului *flint* (cremene).

Nu putea nega devotamentul lui Dayne, dar faptul că era copilăroasă și că-și băga nasul unde nu-i fierbea oala îl înfuria. Și, mai ales, se încăpățâna să nu o placă pe Nyreen.

Simți un fior de plăcere la ideea că Dayne părăsește Montelette. Nu va mai trebui să-și facă griji că îi aude sau dă buzna peste ei. Va fi singur cu Nyreen pe veci.

— Nesuferita a plecat, șopti Nyreen.

— O să ne descotorosim de ea.

— Mi-a venit o idee minunată.

El încercă să o sărute:

— Spune-mi!

Ea îi evită buzele lacome.

— Este soluția ideală, Harry. Îți va oferi exact ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna.

— De-abia aștept să o aud, murmură Harry, tulburat de formele voluptuoase și gura lacomă ce i se dăruiau.

— Clay Rutledge.

— *Ai înnebunit?*

Nyreen se ridică și se îndepărtă de el.

— *Gândește-te* la asta o clipă, Harry. Este moștenitorul probabil; tu urmărești să pui mâna pe Bonneterre de ani de zile, așa mi-ai spus. Ea îl place — o, da, nu mă privi șocat. Eu *știu*.

Îl urmări cum se luptă cu ideea, rezistând, urând-o și apoi înțelegând încet cât de potrivită era. Putea vedea întregul tablou: Dayne plecată, Clay fără valoare, Olivia furibundă, Bonneterre având nevoie de o conducere abilă, iar el posedând tot ce și-a dorit dintotdeauna, cum spusese și ea. Nyreen zâmbi malițios și se îndreptă spre el cu un aer seducător, descheindu-se la rochie:

— Dar ascultă, Harry, care-i partea cea mai bună...

Şi atunci ea ştiu că Harry înţelesese totul imediat şi era încântat de ideea pe care o va duce la îndeplinire, ştiind că asta o va omorî pe Olivia Rutledge.

În timp ce se îndrepta spre grajduri, Dayne avea mintea limpede şi era la fel de calmă ca apa mlaştinii. Puse şaua pe Boy, îl încălecă şi-l mână încet afară pe păşunea întinsă, spre Bonneterre. N-o să mai stea nici un moment la Montelette, iar Clay trebuie să facă bine şi să-şi ţină *acum* promisiunea de-a se căsători cu ea. *Pe lângă asta, nu avea nimic de pierdut.* Montelette era propunerea rentabilă, nu Bonneterre, dar mai presus de asta îl va înfuria pe tatăl ei, îl va înnebuni. Dar nu avea importanţă; el nu conta. În clipa în care deschisese uşa biroului izgonise din inima ei fărâma de dragoste pe care o mai avusese pentru el. Nu rămăsese nimic. Se simţea atât de rece şi calmă... Totul era perfect logic. Clay o dorea, ea îl dorea pe el şi tatăl ei o dorea pe Nyreen. Soluţia era simplă şi la îndemână. Clay nu putea s-o refuze.

Călări peste poienile însorite apoi în sus, pe dealul dincolo de care erau câmpurile de trestie de zahăr, care se întindeau în ambele direcţii, cât vedeai cu ochii. Recolta de la Montelette, bogăţia sa, sursa ei de viaţă! Simţi pentru o clipă un fior de teroare la gândul de-a părăsi plantaţia. Dar nu o părăsea; va fi alături de Clay, peste drum, exact aşa cum visase întotdeauna şi cum plănuiseră împreună.

Când Clay reveni din oraș, o găsi pe Olivia așteptându-l.

— Avem un musafir.

— Păi, asta-i foarte bine, mamă, spuse el nepăsător, aruncându-i pălăria lui Tull și pășind în camera de zi. Îmi amintesc că tatei îi plăcea să aibă oaspeți.

— Tatei îi plăcea să se dea mare, răspunse Olivia cu acreală. Mie nu-mi plăcea să fac nimic de genul ăsta — nu că asta te-ar interesa. Sper că Dupin ți-a plătit datoria.

— Păi, mamă...

— Bineînțeles că acum o să îmi dai mie banii, să-i păstrez în siguranță.

— Păi, nu... Nu prea pot să fac asta, mamă. I-am lăsat bancherului meu din New Orleans.

— I-auzi? Ce convenabil! Domnului Bertrand? Mda, m-am gândit eu. I-a făcut tatălui tău multe favoruri de-a lungul anilor; bineînțeles că o să-ți țină partea și o să presupună că lucrurile vor continua la fel. Ce recoltă i-am băgat în buzunare de data asta? N-ai nimic de spus? îl întrebă ea, în timp ce Clay, întors cu spatele, privea pe fereastră.

— De fapt, nu-mi închipuiam că vei spune ceva!

Clay se răsuci pe loc.

— Orinda este în siguranță, mamă. Oricum, de data asta pot să te *asigur* că-i așa.

Olivia se ridică în picioare:

— Și dacă am putea obține o recoltă mai bună la Borneterre? Dacă există o șansă de a reduce datoriile și de a ne îmbunătăți reputația în St. Foy?

— Am mai vorbit despre asta, mamă. Nu se poate face nimic.

— Asta-i foarte interesant, Clay, pentru că eu am vorbit cu cineva care spune că se poate face, cineva care chiar *vrea* s-o facă.

— Aiureli ! spuse Clay tăios. Nu este nimeni pe o rază de două sute de mile care să aibă timpul şi energia de-a se ocupa de o altă recoltă.

— O, dar musafirul meu...

— Cine-i acest nebun? mormăi Clay în derâdere, ajuns deja la capătul răbdării în această stupidă joacă de-a şoarecele şi pisica.

— Eu! auzi o voce hotărâtă din spatele lui.

Se răsuci în loc, pentru a înfrunta viziunea celor mai negre coşmaruri ale sale: fratele lui mai mare, reîncarnat Dumnezeu ştie de unde, cel care o ştersese, şi care acum stătea acolo, ca un fel de patriarh biblic ce venise să-şi ceară drepturile de prim-născut şi să-i mături din calea sa pe toţi muritorii care i s-ar opune.

— Ori pleacă el, ori plec eu!

Clay lansă plin de încredere acest ultimatum, ştiind foarte bine că Olivia nu ar putea suporta să-l piardă, bazându-se pe faptul că ea îl adorase întotdeauna şi avusese numai cuvinte de ocară pentru iubitul ei fiu mai mare, care îi părăsise fără să arunce o privire înapoi.

Evadarea lui Flint aproape că o dărâmase; contase pe el să domolească comportamentul înfierbântat al lui Verne, conştientă că şi Clay este asemeni tatălui său.

Dar Clay mai ştia, de asemenea, că avea în continuare acel magnetism seducător datorită căruia se descurcase atâţia ani, la care mama lui nu era imună, şi nu-i păsa deloc de Bonneterre, cu excepţia faptului

că până acum îi furnizase destui bani ca să se descurce. Dare acum, în ultimii ei ani, bătrâna zgripțuroiacă va pune moștenirea înaintea inimii și va da totul pe mâna acestui frate care venise să-i facă concurență? *Niciodată!* El va pleca primul. Va transforma Orinda în bani lichizi și îi va arăta bătrânei cotoroanțe cine a avut în tot acest timp puterea. Știa chiar și faptul că ea îi putea citi expresia feței: faptul că lua în derâdere, cu insolență, prostia ei. Ea nu va dori ca el să vândă Orinda.

Clay văzu umbra de îngrijorare de pe fața ei, în timp ce trecea în revistă toate posibilitățile, și fu sigur că acum va face alegerea corectă.

Arăta brusc atât de bătrână, atât de înfrântă; ar fi vrut ca Lydia să fi fost aici, să-i vadă triumful în fața celor mai amare instincte ale mamei sale. I-ar fi plăcut să o vadă pe Olivia pusă la colț și dărâmată de decizia pe care trebuia să o ia.

La rândul ei, Olivia știa că el nu va da înapoi. Și el își făcuse alegerea. Deci tot ce trebuia făcut era să-i spună acelui uzurpator că nu era binevenit aici și că el, Clay, va conduce Bonneterre așa cum o făcuse întotdeauna.

— Ei bine... spuse Olivia repezit, rostind cuvintele cu greutate. Ei bine...

Suporta cu greu să continue. Clay o să scoată viața din ea fără să-i pese deloc că o face. Nepăsătorul Clay, bazându-se întotdeauna pe lucrurile despre care știa că rămân neschimbate, negândindu-se la consecințe sau complicații, văzând întotdeauna în ea un zid de apărare al averii familiei, care-l menține pe linia de plutire. *El nu înțelegea niciodată*, gândi ea fără să aibă remușcări, simțindu-și șubrezenia datorată vârstei, dar și hotărâtoarei decizii ce urma s-o ia.

— Ei bine! spuse ea din nou, conştientă de ameninţarea ce se prefigura. Clay, inima şi sufletul tău au fost întotdeauna în New Orleans. Presupun că o să-ţi placă să trăieşti acolo tot timpul.

— Presupun că da, răspunse el calm, înfruntându-i privirea dură şi impasibilă. Presupun că da, odată ce mă instalez corespunzător. Înţelegi ce vreau să spun...

— Cât se poate de clar, zise ea, constatând că nu o durea nici a zecea parte din cât îşi închipuise că o va durea. Dar, bineînţeles, am fost destul de slabă la minte să întocmesc actele pe numele tău. Deci nu este de mirare că vei face ce vei dori.

— Mamă... începu Clay.

Nu va cerşi, nu o va face... Dar într-o străfulgerare de o clipă văzu tot ce pierdea adoptând această atitudine încăpăţânată: puterea — dulcea putere nelimitată pe care o avea asupra unor vieţi cu care putea să facă ce poftește. Nu va mai avea nimic din toate acestea în New Orleans, decât dacă va fi dispus să plătească pentru ele.

Dar de ce nu? gândi el ridicând bărbia. Provocarea ticălosului va face ca odată pus pe picioare, să iasă bani din acest loc şi apoi... şi apoi, se pot întâmpla accidente. Între timp, putea să vândă Orinda pentru nevoile lui imediate şi poate lucrurile vor fi cum trebuie, până la urmă. Şi dacă nu... *dacă*... oricum mai rămânea ca un colac de salvare acea miorlăită de Dayne Templeton: acolo erau bani, o grămadă, şi era cât se poate de dispus să o ia de nevastă, ca să pună mâna pe ei — cu condiţia ca Harry să facă înţelegerile corespunzătoare de mariaj. Iar dacă nu o făcea, ei bine... timpul va rezolva şi acele impedimente; cu siguranţă că Dayne nu se aştepta ca tatăl ei să trăiască veşnic...

Așa că totul va ieși bine până la urmă; mama lui putea să-l păstreze pe trădătorul familiei. Realitatea trebuia oricum acceptată: Flint era probabil bun doar pentru un singur lucru: să pună la loc pe picioare plantația Bonneterre, făcând-o din nou productivă. Și când banii vor curge, iar Oliviei îi va fi dor de el cu disperare, va putea reveni în viețile lor în pas de vals, cu buzunarele umplute cu aur de la adevărata afacere de la mesele de joc. Trebuia doar să aibă puțină răbdare, ca Bonneterre și bogățiile ei să fie ale lui din nou.

— Îmi voi face bagajele și voi pleca de aici cât de repede posibil, spuse el bățos.

— Nici nu mă aștept la altceva, răspunse Olivia.

Clay dădu să iasă din încăpere, dar se întoarse:

— Este atât de stupid, mamă — să-l lași aici înapoi și să-i dai pe mână plantația, când tu nici măcar nu știi ce poate să facă...

— În schimb, știu ce poți să faci *tu*, Clay, spuse ea. El nu are cum să facă mai mult rău, iar tu ai fi putut face mai mult bine.

— Lydia va avea un acces de furie.

— Atunci voi fi mulțumită dacă o vei invita să stea cu tine în New Orleans.

— Mamă...

— Gata cu amenințările, Clay. O să mă socotesc cu Lydia când se va întoarce din St. Francisville. Trimite-mi adresa, după ce te instalezi. În rest, nu mai am nimic de spus.

— Nici eu, mamă, replică el plin de resentimente, urcând scările. Ține minte: a fost alegerea *ta*, nu a mea.

— O, nu, murmură Olivia, urmărindu-l cum dispare. O, nu, a fost alegerea ta, băiete, și ai făcut-o cu multă, multă vreme în urmă...

Ea nu mai fusese niciodată atât de aproape de Bonneterre. Se întâlniseră întotdeauna pe câmpurile de la Montelette sau jos, la Orinda, unde nu venea niciodată nimeni, dar nu se apropiase la o distanţă atât de mică de coloanele albe ale conacului de la Bonneterre.

Zărind aleea umbrită de copaci, simţi cum i se înmoaie genunchii şi îl trase de hăţuri pe Boy. Perspectiva era descurajantă; nu se gândise nici o clipă cum o să ajungă să-l vadă pe Clay, dar dacă trebuia, va merge pur şi simplu până la uşa aceea interzisă, dublă şi înaltă de trei metri şi va aborda un servitor.

Era o nebunie că venise. Dacă din întâmplare s-ar afla pe verandă şi Olivia Rutledge ar vedea-o? Dacă tatăl ei pusese pe cineva s-o urmărească? Dacă el nici nu era acolo...?

Cu calm, se gândi ce să facă, în timp ce Boy dădea din copite şi dansa pe loc, nerăbdător, aşteptând ca ea să ia o decizie. Nu putea să se ducă spre casă — cel puţin nu de la început. O punea în încurcătură situaţia de-a da ochii cu Olivia Rutledge, care era cu certitudine o persoană enervantă.

Îşi muşcă buzele. Nu ştia de ce era atât de intimidată: casa de la Bonneterre nu era diferită de a ei, cu veranda înaltă de două etaje ce o înconjura şi cu camerele ascunse la umbra ei. Iar bărbatul care locuise acolo, cel mai mare duşman al tatălui ei, era mort, aşa că ce putea să-i facă Olivia Rutledge dacă o găsea pe proprietatea ei?

Putea să o gonească, presupuse Dayne; ar fi chiar o priveliştе amuzantă. Olivia cu o mătură, vânturând-o

pentru a-l goni pe Boy şi strigând la *ea. Nu, Olivia nu s-ar coborî niciodată să facă aşa ceva. M-ar invita probabil la un ceai. Aparenţele trebuie întotdeauna păstrate.*

Învăţase această lecţie de când era de-o şchioapă şi probabil de asta nu se putea înjosi provocând un scandal cu tatăl ei şi cu Nyreen.

Şi cu siguranţă că n-ar trebui să fie la Bonneterre în căutarea lui Clay, înainte de-a fi el gata s-o cheme. Dar acum, că era aici, nu se putea gândi la asta. Dacă tot venise, nu putea să plece fără să-l vadă. Pur şi simplu nu putea să renunţe la imboldul de-a se duce până în faţa clădirii. Dacă el era acasă, probabil că nu se afla înăuntru, grajdurile fiind a doua locuinţă a lui Clay, şi ar fi mult mai uşor să ceară cuiva de acolo să-l cheme afară. Iar dacă asta nu mergea, ar putea recurge la măsuri mai disperate pentru a atrage atenţia, cum ar fi trântirea de perete a uşii din faţă.

Lăsă frâul lejer ca Boy să-şi încetinească pasul şi privi spre câmpurile din spatele hambarului ce mărginea clădirea. Era destul de uşor să treacă prin spatele caselor şi pe lângă cabana supraveghetorului, apoi pe lângă lăptărie, să taie marginile câmpului şi grădinilor de zarzavaturi spre şopronul cu trăsuri şi grajdurile care erau la marginea proprietăţii. Nu trecu neobservată. Ici şi colo, unul sau altul din servitori şi muncitori se uitau lung după ea, oprindu-se din muncile pe care le făceau şi discutând probabil dacă să-i spună supraveghetorului că o străină se vântura prin Bonneterre.

Dar o anumită persoană va afla cât de curând, gândi ea, intrând în grajd şi strigându-l pe Clay.

Imediat, cel mai mătăhălos negru pe care-l văzuse vreodată îşi făcu apariţia, iar ea tresări speriată.

— Ce doriţi, domnişoară?

Vocea lui era atât de profundă, încât părea să se rostogolească de undeva din adânc.

— Îl caut pe Domnul Clay, spuse ea plat.

— Da, domnişoară. Îşi încarcă bagajele în şopronul cu trăsuri.

„Încarcă bagajele?" „Încarcă bagajele?"

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de grajduri, oprindu-se doar să lege frâiele lui Boy de o bârnă, după care intră pe uşile deschise ale şopronului cu trăsuri.

— Clay! Clay!

Lămpi cu petrol erau aprinse, ca să completeze lumina naturală. Clay tresări puternic la sunetul vocii ei şi cufărul pe care-l ţinea într-o mână alunecă în braţele unui servitor ce-l asista.

— Iisuse... murmură el încet, cu o figură perplexă, răsucindu-se pe călcâie lângă trăsura încărcată ochi cu bagajul format din cutii şi cufere.

Ea nu văzu nimic şi se aruncă în braţele lui.

— Ce dracu' faci aici? Ai înnebunit?

— Clay... şopti ea îmbrăţişându-l; îl simţea atât de solid şi de sigur.

— Dayne...

Cu tot tactul de care putea da dovadă, o îndepărtă din braţele sale şi, văzându-i lacrimile din ochi, îi ridică bărbia pentru a-i examina faţa.

— Ceva nu este în regulă, altfel nu ai fi venit tu aici niciodată. Dayne... tatăl tău?

Se citea oare în tonul vocii sale prea multă siguranță? Dar totuși, dacă se întâmplase ceva cu Harry, ar fi un motiv care i-ar salva onoarea.

— O, da, suspină ea, tatăl meu, tatăl meu prost, fără minte, nepăsător...

Nu putea să-și stăpânească lacrimile.

— ...și acea... acea... Nyreen, ei... ei doi...

Trase adânc aer în piept și el îi simți nerăbdarea.

— Am dat peste ei. Erau împreună, singuri... animale în călduri... și mama a murit abia de un an... Se va însura cu ea, Clay, știu asta și nu mai pot să stau o clipă la Montelette. *Nu pot.*

Rahat. Simți cuvântul pe buze și se străduí să-și stăpânească nervii și sentimentul care brusc îl invadase: că totul se destrăma înainte de-a apuca să-și facă un plan rațional.

— Asta n-are sens, Dayne. Tatăl tău și *Nyreen*?

Era stupefiat de acest gând — Nyreen era atât de tânără... și atât de apetisantă... și de disponibilă. Singură cu Harry la Montelette... Apoi simți un junghi de invidie că Harry va câștiga iar și-l va lăsa pe el, Clay, fără nimic.

Dayne sesiză foarte clar tonul din vocea lui — tonul rece, care o acuza că inventează povești, deși ar fi trebuit să știe că aceste trucuri feminine nu țin la el și că ea era ultima persoană de la care se aștepta la așa ceva. Lacrimile i se uscară, iar hotărârea ei se întări, devenind dură ca oțelul.

— Erau împreună, în biroul lui. I-am *văzut*. N-o să mă mai uit la ea fără să-i văd împreună... *așa*.

Nu era nevoie să spună mai mult. Imaginea era cât se poate de clară: Harry și nimfa aia cu vino-ncoace în

priviri... o imagine care l-ar putea excita chiar descrisă cu cele mai sărace cuvinte.

La naiba, la naiba, la naiba... Nu voia s-o spună, dar nu-i plăcea să fie strâns cu ușa, în special nu de *ea*. Planurile lui nu o includeau — nu încă; de fapt, poate niciodată. Deoarece voia să definească soluția spuse:

— Și ce vrei să fac eu, Dayne?

Era atât de frumoasă, cu ochii albaștri, strălucitori, care-l priveau prea intens ca să se poată simți în largul lui, și gura atât de minunat conturată. Urmări buzele ei perfecte formând cuvinte pe care nici o doamnă nu le-ar spune cu voce tare unui bărbat:

— Vreau să te căsătorești cu mine.

Știa că auzise bine aceste cuvinte și mai știa că, fiind un gentleman — cum se presupunea că este — ar fi trebuit să se ofere să o ia de nevastă chiar în clipa în care o auzise povestind sursa supărării ei. Dar, totuși, trecură o clipă, două, trei și el nu spuse nimic, iar ea crezu că va muri. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, doar ăsta era stilul lui Clay.

— Plec la New Orleans, spuse el în cele din urmă, pentru că trebuia să spună ceva. Ascultă-mă, Dayne, trebuie să părăsesc plantația Bonneterre. E o chestiune de onoare...

— Întotdeauna este, spuse ea cu amărăciune.

— Te-aș fi luat de soție cât ai clipi, protestă el, ambalându-se pe măsură ce vorbea, dar s-a întâmplat ceva pe care nici unul din noi nu l-am fi putut prevedea. Fratele meu a venit acasă și mama a făcut o alegere, iar acum eu nu am altă opțiune decât să plec. Trebuie să înțelegi, Dayne! Îi dă totul pe mână, peste capul meu și pe la spatele meu și nu pot — nu vreau

să-l las pe ticălos să-mi ia dreptul de moștenire de sub nas. Am nevoie de timp. Tu trebuie să-mi lași timp. De asta trebuie să plec...

— Nu, nu trebuie, spuse Dayne cu acreală și fără convingere.

— Trebuie să plec, repetă Clay, dar voi trimite după tine în clipa când m-am instalat, Dayne. Jur! Nimic nu se va schimba între noi. Vom trăi în New Orleans ca niște regi. Totul va fi cum am plănuit, Dayne, îți promit.

Ea ridică mândră bărbia. Ăsta va fi cel mai greu lucru pe care îl avusese vreodată de făcut. Dar ticălosul o merita. Era clar că o părăsea atât pe ea, cât și plantația Bonneterre și venise vremea să i-o spună pe șleau.

— Am nevoie de asta acum, Clay. Trebuie să mă întorc în acea casă și trebuie să trăiesc acolo conștientă de ceea ce-am văzut și ce este cu adevărat în mintea tatălui meu. S-ar putea să-ți ia luni de zile până să-ți faci un rost în New Orleans. Eu nu pot să aștept atât.

— Nici măcar pentru mine? întrebă el, gândindu-se s-o flateze un pic, astfel încât să nu piardă brusc una din opțiunile pe care conta.

— Tocmai pentru că este vorba de tine, sublinie Dayne îndepărtându-se de el, ca să nu poată fi martorul umilinței la care o supunea, care i-ar fi dat mai multă putere asupra ei.

Ei, o terminase cu el; nu mai conta nici cât un fulg de nea în ochii ei.

— Dayne, așteaptă! Ce-o să faci?

— O să găsesc pe cineva care să mă ia de nevastă, spuse ea cu tărie de lângă ușa hambarului, cu un glas sigur și pătrunzător ca o săgeată. Și asta cât de curând!

Doamne, îi ura pe toţi; mama lui stupidă, ticălosul de frate-su şi acea insipidă de Dayne, care nu putea nici măcar să aştepte o lună ca planurile lui să dea roade. O împuţită de lună. Ştia jumătate de duzină de femei care ar fi aşteptat şi un an, darmite o lună — nu ca proasta aia mică — după toată răbdarea de care dăduse dovadă făcându-i curte! O ademenise cu măiestrie, ba atrăgând-o, ba respingând-o... Era atât de bun la asta... şi acum toată munca lui se irosise.

Termină de legat ultimul cufăr în căruţă şi îi dădu drumul servitorului. În câteva clipe urma să părăsească Bonneterre, şi spumega de furie împotriva lui Dayne, care-i dăduse planurile peste cap cu această nouă complicaţie. Numai de-ar fi tăcut din gură şi-ar fi stat la locul ei timp de o lună, timp de-o afurisită de lună. Harry n-ar fi făcut nimic în ceea ce-o priveşte pe Nyreen şi în această perioadă ar fi ajuns ei la o înţelegere. Ar fi venit la Orinda la fiecare sfârşit de săptămână şi ar fi putut pune ceva la cale... La naiba, îl luase prin surprindere — nu poţi pretinde de la un bărbat să spună *da* unei propuneri atât de neaşteptate, cu un caracter atât de definitiv, când toate se spărseseră în capul lui dintr-o dată.

Drace! Montelette ar fi rezolvat toate problemele, doar Dayne Templeton era precum aluatul în mâinile lui. Tot ce ar fi avut de făcut era să spună *da*...

— Domnu' Clay...

Tresări auzindu-şi pronunţat numele.

— Domnu' Clay...

— Cine-i acolo? întrebă el aspru.

— Eu, domnu' Clay, şopti încet vocea. Îs doar eu...

— Meline...?

— Nu-l pot păcăli deloc pe domnu' Clay, nu-i aşa? murmură ea mieros, ieşind cu un pas lent din locul unde se ţineau trăsurile.

— N-ar trebui să fii aici.

— Trebuie să vorbesc cu mata', domnu' Clay.

— Am vorbit deja de asta, sublinie Clay.

— Nu puteţi face nimica, ştiu asta. Dar mai este altceva, domnu' Clay, şi poate aţi dori să auziţi înainte de-a pleca şi-a mă lăsa în locul nepotrivit.

Îi venea s-o scuture zdravăn. Ultimul lucru de care avea nevoie înainte de-a ieşi pe uşă, era o servitoare pusă pe smecherii, care nu era cu nimic mai bună decât oricare alta. Tatăl îi era mort din cauza ei şi mama lui bănuia deja cea mai rea explicaţie posibilă, adevăr pe care însă nu l-ar fi admis niciodată. Peste tot îl pândeau ochi. Chiar şi acum.

— Trebuie să rămâi, domnu' Clay. Eu şi copilu' avem un secret...

— Vrăjitorii prosteşti, aruncă Clay, apucându-şi haina. Despre ce vorbeşti?

Se simţi biciuită de furia şi refuzul din vocea lui. Se dădu înapoi şi ochii i se îngustară. Aşa se întâmpla întotdeauna, relaţia lor era cea dintre stăpân şi sclav, cu excepţia momentelor când *el* voia ceva. Şi acum nu voia nimic pentru că luase tot ce putea fi luat. Dar ea continua să spere. Mama ei o învăţase să spere şi să găsească o cale de a obţine putere pentru ce avea de făcut. Ei bine, dobândise puterea şi acum voia să aibă şi bărbatul; îşi temperă furia luând un ton mai conciliant.

— Vino s-o vezi pe Meline, domnu' Clay, aşa cum ai mai făcut-o; apoi poate c-o să-ţi spun.

El îşi pierdea răbdarea. Nu-şi putea permite riscul să fie surprinşi împreună, acum când ea nu mai avea nimic să-i ofere. Cu toate astea, ştia că refuzul său brutal n-o va descuraja. Cu Meline nu se rezolvau lucrurile aşa. Trebuia să fie mai drăguţ, să-i menajeze mândria.

— *Ce* să-mi spui? întrebă nerăbdător.

— Am un secret, domnu' Clay; l-am păstrat pentru momentul în care cuiva o să-i fie de folos.

— Ştim amândoi secretul tău, Meline.

— Nu, nu, nu, domnu' Clay, nu de aia vorbesc, spuse ea cu cochetărie. Vino s-o vezi pe Meline şi poate o să-ţi spun. Ăsta-i un secret pentru un bărbat; o femeie nu poate face nimic cu el, în special *eu*. Dar un bărbat deştept, un bărbat care ştie să-şi ţină o promisiune...

— Eu mi-am ţinut promisiunile, spuse Clay blând.

— Pe cât ai putut, îl contrazise Meline. Dar astfel îţi vei ţine toate promisiunile, domnu' Clay. Vei găsi calea şi tot ce trebuie să faci este să vii s-o găseşti pe Meline când te-ai instalat în locul ăla dichisit, New Orleans. O vei găsi pe Meline şi vom schimba vorbe dulci, domnu' Clay, despre promisiuni şi despre ce mi-a spus mama mea.

Brusc ochii îi scăpărară.

— Bijuteriile...

— Dar, domnu' Clay, cum ar fi să-ţi spun totul chiar acum? Ai face ce ai de făcut şi apoi n-ai mai veni s-o cauţi pe Meline când eşti gata.

Se repezi după ea, când deja dispăruse în umbră.

Bijuteriile! Ah, Doamne, nu se gândise la acea veche poveste de ani de zile... *bijuteriile*... Dumnezeule, ce idee... Dar cum ar putea fi aşa? Mama Melinei murise şi ele arseseră. Olivia aşa spusese... Iar el era un prost să creadă măcar pe sfert minciunile unei

sclave disperate. Ce dacă-i purta în pântece copilul... Sau era el suficient de disperat să creadă *orice?* Muiere proastă...!

— *George! George!* strigă el sărind în trăsură în timp ce birjarul veni în fugă.

— La naiba, omule, unde ai fost? E timpul, hai să plecăm dracului de aici!

Cunoaște-ți dușmanul...

Adâncit în umbrele șopronului cu trăsuri, Flint Rutledge pândea tăcut ca un sioux[1], urmărind cu ochii săi strălucitori deplasarea trăsurii care ieșea în lumina limpede a zilei. *Un om nu poate avea încredere în nimic*, gândi el, *nici în familia sa, nici în visele sale, nici măcar în propriile instincte. Nu putea avea încredere nici în sine însuși.*

Nu se mișcă până când zdrăngănitul trăsurii nu se stinse în depărtare. Chiar și atunci se ridică cu precauție și, îndreptându-se încet din mijloc, sări ușor și tăcut de pe marginea podului pe podeaua hambarului.

Prin ușile duble, deschise, se vedeau drumul șerpuitor și copacii înalți ce-l mărgineau de o parte și de alta.

Cu ochii minții putea să vadă întreaga hartă a plantației Bonneterre, fiecare dependință, fiecare câmp, fiecare drumeag și tufiș, casa cea mare cu coloanele ei subțiri și veranda umbroasă, iar intuiția lui funcționa, depășind orice alt sentiment.

Al meu...

[1] Sioux: trib indian răspândit în secolul trecut în zona actualului stat Dakota de Nord. (n.t.)

Strânse plicul subțire pe care îl ținea în mână. Cât de repede ajunsese la asta...

Al meu!

Trăise douăzeci de ani ca să descopere că dorea doar ceea ce fusese al lui de la început.

Al meu!

Totul — Bonneterre, femeia, gonirea lui Clay, tot ce dorise îi stătea în palmă. Îndreptă încet plicul mototolit, pe care Tull i-l dăduse cu o clipă înainte de-al urmări pe Clay până în hambar.

Al meu!

Era adresat Oliviei, cu un scris care nu îi era cunoscut. Dar când îl întoarse pe partea cealaltă văzu gravat numele lui Harry Templeton.

Al meu!

Deschise plicul cu brutalitate și trecu cu privirea peste conținutul său.

Draga mea Olivia,

Îmi iau libertatea de a-ți scrie pentru a te întreba dacă pot să iau legătura cu tine mâine seară, pentru a discuta o problemă care ne-ar fi de folos amândurora.

Al meu!

Totul. Dar Harry nu era așa de ușor de păcălit ca Olivia. El își făcuse alegerea și moartea era prevăzută în planurile lui. Împături scrisoarea și se îndreptă înapoi spre casă.

Capitolul 3

Plantaţia Montelette

— Cum îndrăzneşti, cum naiba *îndrăzneşti* să-ţi bagi nasul în treburi care nu te privesc? Ce naiba este în neregulă cu tine?

Ridică ochii spre tatăl ei şi îi aruncă o privire rebelă. *Dar cineva voia ca eu să văd, dragă tată, cineva a aranjat asta foarte bine...*

— Când mă gândesc, continuă nervos tatăl ei, înfuriindu-se când observă că ea nu răspunde, că ultimul lucru pe care l-am promis mamei tale, ultimul lucru pe care mi l-a cerut, a fost să am grijă să fii măritată corespunzător.

Dayne reacţionă instantaneu.

— *Niciodată!* Nu o să mă mărit *niciodată!*

— Dacă ar mai fi trăit mama ta...

— Acea felină n-ar fi pus piciorul în biroul sau patul tău, şuieră Dayne. Sau codul onoarei include şi seducerea musafirilor şi a servitorilor?

— Greşeşti...

— Nu greşesc deloc. Vrei să scapi de mine ca să-ţi petreci tot timpul seducând-o pe ea. Nu nega, tată, nu adăuga mincinoşi peste alte minciuni.

I se citea hotărârea pe faţă; ea îşi cunoştea de-acum soarta, era întipărită pe expresia figurii lui. Nici măcar nu trebuia să pronunţe cuvintele.

— Vreau să te mărit, fata mea, şi asta curând. Şi cu asta basta! Voi face toate aranjamentele.

— Mai bine trimite-mă de aici, ca pe Peter.

— Ah, Peter. Da... Peter se va întoarce curând acasă şi îţi garantez, fata mea, că va fi foarte dornic să accepte voinţa mea în această problemă.

Peter este un papă-lapte, gândi ea revoltată.

— El nu va dori să te vadă vânzându-mă celui care oferă mai mult. Şi exact aşa va fi: vei trimite invitaţii şi cineva va veni şi va face o ofertă.

— Mai închide gura aia bogată a ta, Dayne, şi lasă totul pe seama mea. O fiică ascultătoare ar fi fericită să facă acest lucru.

— Perfect, aruncă ea, refuzând să se arate supusă, urând din suflet puterea ce o avea asupra ei.

Era tipic pentru un bărbat: dacă lucrurile nu merg cum vrea el, imediat începe să profereze ameninţări. Dar ce putea fi mai rău decât refuzul lui Clay şi faptul că tatăl ei deja face aranjamente matrimoniale cu cine ştie ce fiu nenorocit de plantator?

— De ce nu organizezi pur şi simplu o licitaţie? adăugă ea obraznic. De ce nu pui o platformă pe iarba din faţă de la Montelette şi să-i chemi pe toţi s-o liciteze pe fiica ta. Invită lumea să vină să examineze marfa: „E zdravănă şi tânără. Uitaţi-vă la musculatură, la dinţi, la părul bogat, la şoldurile largi, domnilor ..."

Pleosc! El o plesni, tare, usturător.

Torentul ei de vorbe se opri doar pentru o clipă — cât își atinse, șocată, obrazul. Apoi își înghiți lacrimile și zâmbi:

— Care este diferența, tată? Nu însemn mai mult decât o sclavă cu care poți face orice vrei!

În mod curios, nu simțea nici un regret: *merită tot ce i se va întâmpla de acum încolo*, gândi el furios. Nu avea nici un drept să se amestece în viața lui, în schimb el avea toate drepturile să o hotărască pe a ei. O ura pentru că știa și îi spunea în față totul, cu tonul acela de om atotștiutor. Dar important era să nu dea înapoi și să nu se arate impresionat.

— Exact așa va fi, Dayne. Și cu cât te împaci mai curând cu ideea asta, cu atât va fi mai bine pentru tine.

— Perfect. Să-ți spun și eu ceva, tată. Nu are nici o importanță pentru mine. O să mă mărit cu primul venit care intră pe ușa asta.

El o privi, nevenindu-i să creadă. Bineînțeles că făcuse oferta asta lingușitoare fără să știe că, exact în clipa în care vorbea, un străin chiar intrase pe ușă și o urmărea cu un amestec de respect și amuzament.

— O ofertă tentantă, dulceață, se auzi vocea lui, venind din spatele ei, dar nu te-aș lua niciodată de soție în urma unui pariu.

Dayne îngheță. *Sfinte Sisoe, el chiar exista!*

— Nu te condamn, spuse Harry cordial, deloc derutat de venirea străinului, pentru că nu credea ca

Dayne să fi aranjat sosirea lui. Cu certitudine o hotărâre înţeleaptă, în ciuda declaraţiei necugetate a fiicei mele. Dar poate nu ştii exact ce refuzi.

— Crede-mă, ştiu.

Dayne simţi cum i se înroşesc obrajii. *Măgarul...*

Harry aplaudă.

— Bună treabă, Dayne. Foarte bună. Ai calculat totul la marele fix; doar că nu l-ai pus să-şi citească rolul. Unde l-ai găsit?

Se îndreptă spre străin să-i strângă mâna:

— Te-ai răzgândit la timp. O alegere înţeleaptă — o alegere foarte înţeleaptă. Ar fi trebuit să spui „Accept".

— Nu, cred că asta este în piesa dumneavoastră, spuse străinul bine-dispus. Dar bineînţeles că actorul pe care l-ai distribuit în rolul de salvator nu reuşea nici el să spună replicile, aşa că iată-mă aici în locul lui.

Harry îşi trase mâna înapoi.

— Cine dracu' eşti?

— Păi sunt cel mai apropiat şi devotat vecin al tău, spuse el. Nu m-am prezentat? Flint Rutledge, noul şef al plantaţiei Bonneterre.

Dayne, de disperare, închise ochii. Fratele lui, de mult dispărut şi atât de temut. Cel care tocmai sosise şi îi luase totul lui Clay. Chiar şi pe ea. Cel mai rău coşmar al lui, şi acum al ei.

Se întoarse încet, încercând să-şi revină, neafectată de şocul evident al tatălui ei. Cerule, era exact aşa cum şi-l amintea. Hainele doar îi subliniau linia trupului şi tot ceea ce ştia ea că se află dedesubt.

Ridică privirea şi întâlni strălucirea din ochii negri. Nu-l va lăsa s-o impresioneze, chiar dacă tremura, ca în aşteptarea unui sărut.

Nu-şi va aminti nici de sărut.

— Ei bine, tată, acum pot să mă simt în siguranță: domnul Rutledge nu va ține cont de cele spuse mai înainte de mine. Sunt recunoscătoare pe vecie.

Ea îi zâmbi, cu surâsul cel mai ademenitor, în timp ce fierbea în sinea ei de furie, pentru că privirea complice din ochii lui nu o părăsea nici o clipă.

— Oh, nu cred, spuse el leneș. Cred că tatăl tău vrea să aleagă la întâmplare, nu eu.

Ea se răsuci spre el.

— Tată?

Tatăl ei îi aruncă o privire de genul: vezi-ți de treburile tale.

— Unde-i Olivia?

— Am venit în locul ei, bineînțeles, din moment ce orice treabă referitoare la Bonneterre depinde acum de mine. Voiai să discutăm afaceri, nu? întrebă el ironic.

— Nu este treaba *ta* ce doream să discut cu Olivia, spuse Harry aspru, ascunzându-și consternarea în spatele bădărăniei... Și *voi* discuta cu Olivia și nu cu *tine*, așa că-ți spun „La revedere", domnule Rutledge. Cred că găsești singur drumul spre ieșire.

Harry părăsi încăperea, fără să-i pese că o lasă pe Dayne cu acel monstru de Rutledge. *Așa îi trebuia*, gândi el răzbunător, *chiar dacă vagabondul de la Bonneterre ar face-o bucăți. Poate așa, umilită, știind că nu orice bărbat sucombă în fața farmecului ei, ar fi mai ușor de suportat. La naiba, ticălosul ar putea fi și el de folos până la urmă.*

Dayne se simțea prinsă într-o cursă, ca un fluture țintuit cu un ac într-un insectar. Cum ar putea să-și

facă o ieşire graţioasă, după spectacolul oferit de tatăl ei? Pe Flint, evident, îl amuza din cale afară situaţia jenantă în care se afla ea. Ar fi trebuit să-l împuşte şi să suporte apoi consecinţele. Se holba pur şi simplu la ea, cu acel amuzament plin de fascinaţie de parcă ar fi văzut-o acum pentru prima oară.

Dar bineînţeles că ea arăta atât de diferit azi — arăta ca fiica tatălui ei, cea pe care acesta voia s-o dea pe mâna primului bărbat disponibil — care, Slavă Domnului!, *nu* va fi arogantul domn Flint Rutledge. Ea-şi îndreptă, demnă, umerii. *Domnul Rutledge a refuzat, mulţumesc, ca şi cum Bonneterre ar fi cine ştie ce mare comoară pe care el va alege s-o împartă cu vreo fată de măritat sclifosită şi mieroasă cândva, în viitor...*

Doamne, cât îl ura!

— E atât de tentant să fiu nepoliticoasă, domnule Rutledge, dar am fost educată să mă port elegant. Cred că afacerile *dumneavoastră* aici s-au încheiat.

— Dar afacerile dintre noi...? murmură el, plăcut impresionat de aerul ei de stăpână-a-conacului.

Ea se stăpâni să nu-i dea o replică dură. Totuşi era cazul să-l pună la punct.

— Afacerile dintre noi, domnule Rutledge? Cu siguranţă că vă înşelaţi. Noi nu avem nici o afacere împreună. Nu te-am văzut niciodată, înainte de noaptea asta. Şi sper să nu te mai întâlnesc niciodată.

Se răsuci pe călcâie, ieşind din cameră exact aşa cum o învăţase mama sa pe vremuri — mişcându-şi lent şoldurile, cu spatele drept şi bărbia ridicată. O să vadă el! Putea să joace mai bine ca oricine rolul unei doamne arogante din Sud.

Bărbați proști; asta este tot ceea ce voiau: o femeie stupidă pe care s-o pună pe un piedestal, unde s-o poată admira în timp ce ei umblă, ca niște animale în călduri, după alte prăzi.

Dar ea era fiica plantației Montelette. Iar el nu era decât un nimeni și, la o adică, îi va arăta ea până la urmă cine pe cine va refuza.

Câteva zile stătu ca pe jar, timp în care tatăl ei lansa subtile invitații potențialilor pretendenți și își petrecea diminețile în brațele fierbinți ale Nyreenei. Nu îi văzuse, dar era aproape sigură. În casă domnea o liniște plină de încordare, o liniște înăbușitoare care aproape o sufoca. Chiar și Boy, pe care îl îngrijea zilnic, simțea tensiunea din aer și din sufletul ei.

Era ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc și ea aștepta, aștepta, neștiind ce anume. Cât de discret făcea tatăl ei totul... Dacă n-ar fi știut, nu ar fi ghicit niciodată că acesta deținea o lungă listă cu fii de plantatori care întruneau cerințele necesare pentru a se însura cu ea.

„...o ofertă tentantă..." „...nu te-aș lua în urma unui pariu..."

Cuvintele lui îi reveneau în minte iar și iar, la fel ca și sărutul. Cât de perfizi erau bărbații! *El* era perfid; și tatăl ei la fel. Și Nyreen, cu zâmbetul ei misterios și plin de promisiuni, cu privirea ei de om care știe, dar nu spune, că Harry va avea grijă ca Dayne să dispară din viața lor definitiv și *cât mai curând.*

Îi ura pe toți: tatăl ei o va izgoni pentru Nyreen, care nu făcea doi bani. Și odiosul frate al lui Clay, care o refuzase încă înainte de-a-l întreba cineva dacă o vrea... Voia să-l facă să plătească pentru asta. Voia ca el să se târască la picioarele ei. Voia să aibă aceeași putere senzuală, fierbinte, pe care o avea Nyreen asupra tatălui ei. Și când el va capitula, avea să-l izgonească...

Nu te vreau, Flint Rutledge, nici dacă m-ar plăti...!

Ce vis minunat! Medită asupra lui în următoarele zile, în timp ce-l antrena pe Boy, plimbându-se peste câmpurile copilăriei sale. Cunoștea fiecare acru[1] de pământ, fiecare rând fragil de trestie de zahăr care creștea miraculos an după an, din sămânța plantată sau din rămășițele recoltei trecute. Araseră și grăpaseră în februarie, iar acum muncitorii îngrijeau plantele apărute, săpând canale de scurgere și făcând pregătirile necesare pentru strânsul recoltei. Cei care nu erau pe câmp adunau lemnele ce urmau să alimenteze prelucrarea trestiei de zahăr, sau construiau butoaiele în care urmau să pună zahărul și melasa.

Câmpurile de la Montelette roiau de lucrători în plină activitate, fiecare știind ce are de făcut și unde trebuie să fie. Dintre toți, ea era singura care nu-și găsea rostul.

Deci, la urma urmei, am ceva în comun cu fratele lui Clay, gândi ea cu asprime. ...Și sărutările care se topeau pe limbă ca bomboanele — dulci, senzuale, dispărând într-o clipă...

[1] *Acru*: unitate anglo-saxonă de măsură pentru suprafețe, egală cu aproximativ 4000 m^2 (n.t.)

Doamne Dumnezeule, dorea să-l facă să regrete...

Coti pe o potecă îngustă dintre două câmpuri și îl mână pe Boy în sus, pe movila de unde se putea vedea întreaga plantație Montelette și câteva din parcelele de la Bonneterre. Moștenirea lui Clay până acum două zile... Cum putea un om să-și facă reapariția în viața familiei sale după ce dispăruse timp de douăzeci de ani? Cum de putea Olivia să-l lase să facă asta?

Dar răspunsul stătea întins în fața ei pe câmpurile pârlite și neproductive ale plantației Bonneterre: Clay nu făcuse nimic, lăsase totul pe seama unui șir întreg de supraveghetori cărora nu le păsase de Bonneterre sau de moștenirea pe care aceasta o reprezenta. Clay plecase la New Orleans și, chiar dacă fratele său nu s-ar fi întors, tot acolo ar fi fost acum. Chiar dacă accepta să se însoare cu ea, era sigură că ar fi părăsit-o destul de repede pentru seducția ce o reprezenta orașul.

Așa stăteau lucrurile cu Clay și, în adâncul sufletului ei, o știuse tot timpul. Dar măcar ar fi avut plantația Bonneterre și ar fi condus-o ea. Da, ar fi preluat hățurile, ar fi făcut lucrurile să meargă și l-ar fi stăpânit atât pe Clay, cât și plantația Bonneterre în loc să fie stăpânită de această dorință insidioasă de-a lovi și de-a se răzbuna.

Bonneterre murea — exact cum dorise întotdeauna Harry. După ce o mărita îi mai rămânea să pândească plantația Bonneterre, fără a ține cont de reîntoarcerea lui Flint Rutledge, convins că un fiu pribeag nu va putea să facă mare lucru cu recolta de anul ăsta. Îi va oferi Oliviei bani pentru pământ și ea va accepta, învinsă până la urmă de incapacitatea fiilor ei de-a face *ceva* ca lumea și

apoi Harry şi Nyreen vor domni tot restul vieţii lor peste întregul St. Foy. Singurul lucru pe care Dayne nu-l înţelegea era de ce se întorsese Flint Rutledge în seara aceea la Monntelette.

„Afaceri", spusese el. *Ce* afaceri? Între Harry şi *Olivia?* Plănuise Harry să facă o ofertă pentru Bonneterre *acum?* Dar bineînţeles că nu ştiuse de revenirea lui Flint Rutledge. Şi trebuia să se ocupe în continuare de *ea*, aşa că despre ce oare ar fi dorit el să vorbească cu Olivia? Nu vorbiseră de douăzeci şi cinci de ani şi brusc dorea să discute afaceri? Ce fel de afaceri?

Afaceri legate de familie, îi şopti insinuant o mică voce din mintea ei. *Genul de afaceri în care se spulă pe mâini de tine şi se asigură că Bonneterre va deveni în acelaşi timp a lui...*

NU!

Nu putea să se gândească la asta, refuza să facă legătura, tatăl ei oferind-o pe ea lui Clay pentru a pune mâna pe Bonneterre, folosindu-se de *ea* ca de un pion ca să-şi ducă la îndeplinire planurile, mânat de patima lui neruşinată pentru Nyreen... Era prea cumplit şi, oricum, de unde ar putea el să ştie?

Dar bineînţeles că ştia — i-a spus Nyreen, cum i-a spus şi toate celelalte lucruri. Dayne nu mai putuse avea nici un secret, de când sosise Nyreen la Montelette. Îi era silă. Simţea că i se întorc maţele pe dos.

Ar fi acceptat Clay...? Nu... nu! Ar fi jubilat că Harry este pentru un moment la cheremul lui. Şi, de asemenea, nu ar fi plecat... Dacă ar şti Clay că Montelette se profila la orizont, ar fi pregătit nunta chiar azi... Iar ea ar fi fost încântată de asta,

pentru că nu ar fi aflat niciodată de mașinațiile făcute pe la spate de tatăl ei...

Aproape că era de admirat scenariul: ce altă schemă putea fi mai bună decât aceasta, în care urma să i-o strecoare *pe ea* în pat fiului risipitor al omului pe care îl ura cel mai mult și apoi să culeagă, ca recompensă finală, plantația pentru care și-ar fi dat și viața. Prin simpla împerechere a împielițatei lui fiice cu fiul afurisit al lui Verne Rutledge, urma să-și ducă la îndeplinire ambele scopuri propuse. Era cu adevărat magistral. Părea a fi singurul răspuns la întrebarea „de ce apăruse Flint Rutledge la Montelette" acum patru zile. Harry trimisese după Olivia ca s-o vândă pe ea lui Clay.

Și ea s-ar fi comportat exact cum era prevăzut în schema tatălui ei: dacă Clay ar fi fost de acord să se însoare, Harry n-ar fi trebuit să-i ofere absolut nimic.

Dayne ar fi făcut toată treaba pentru el.

Așa că Harry trebuie să fi intrat în panică la apariția unui străin, chiar dacă acesta era un Rutledge. Nu avusese cum să fie pregătit pentru situația asta. Simți un scurt fior de plăcere, la gândul că planurile pregătite cu grijă fuseseră date peste cap de plecarea lui Clay și sosirea lui Flint Rutledge. Era perfect, pur și simplu perfect. Părea a fi un Rutledge *util*, unul care nu era sensibil la mașinațiile lui Harry. Nu că i-ar păsa... oricum nu va fi a lui — cel puțin nu „în urma unui pariu". Tot ceea ce dorea era dulcea plăcere de a-l avea și apoi de a-l arunca.

De ce nu...? Se gândea la asta, când observă cu coada ochiului imaginea unui călăreț care venea pe drumeagul de pe câmpul desecat din spatele plantației

Bonneterre. Nu putea să-l vadă, dar trebuia să fie el. Cine altcineva ar putea umbla pe câmpurile din spate?

Îl mână pe Boy într-un loc mai puţin vizibil — după un copac, în spatele unui lăstăriş.

De ce nu?

Ce avea de pierdut? Riscase totul şi pierduse. Cărţile fuseseră măsluite: bărbaţii obţinuseră ceea ce plănuiseră. Ea nu reuşise să-l oprească pe Clay şi nu fusese în stare să înfrângă hotărârile tatălui ei. Putea oare să-l determine măcar pe un bărbat să se supună voinţei sale? Un singur bărbat, cel care o refuzase, deşi fusese în mâna lui. Putea ea oare să-l îmbrobodească astfel încât acesta s-o dorească atât de mult, lăsându-i plăcerea de a da cu el de pământ şi de a-l azvârli pe urmă cât colo?

Dorea ea cu adevărat să joace un joc periculos cu Flint Rutledge...? Dar ce pericol ar mai putea fi, când Harry se pregătea oricum s-o vândă primului doritor? Presupusul ei soţ nici măcar nu ar cumpăra-o pe ea, ci ar cumpăra Montelette şi toate bogăţiile ei.

Vor fi hârtii şi promisiuni: orice pretendent, demn de a fi viitor soţ, ar insista pe tema asta. Ea nu ar avea de ales şi nici un cuvânt de spus. „...*sărutări dulci*..." Şi cuvinte mieroase — o femeie n-avea încotro, orice ar face. Urmări gânditoare cum călăreţul se îndepărtează încet, preocupat, prin câmpurile din spatele plantaţiei Bonneterre şi dispare apoi cu totul din vedere.

El călărea peste câmpurile pârjolite ale plantaţiei Bonneterre ascunzându-şi furia sub masca impasibilităţii. Nimic nu se schimba vreodată. Toată agitaţia,

gălăgia din Charleston şi Washington nu vor avea nici o importanţă când va veni vremea recoltatului, iar mâna de lucru de la Bonneterre va refuza să muncească.

De trei zile bătea în lung şi-n lat câmpurile, pe jumătate însămânţate, iar restul pe cale de a fi. Terenurile erau o masă de buruieni. Olivia le lăsase aşa, iar el nu ştia exact ce-o să se facă cu toate astea. Nu se mai simţea deloc mâna tatălui său pe câmpurile de la Bonneterre şi, cu certitudine, nu se simţea nici mâna lui Clay. Părea că de la facerea lumii totul îi aparţinea lui şi că pământul aşteptase, adormit, întoarcerea sa.

Era al lui, fusese şi va fi întotdeauna. Restul va veni de la sine — într-un an, doi sau trei... Nici măcar nu-l mira faptul că gândea într-o atât de îndelungată perspectivă, care nu-l caracteriza — dimpotrivă, urâse întotdeauna stabilitatea. Dar acum pământul era al lui, îl va înfrunta şi-l va face să rodească.

Nimic nu-l va putea opri, nici măcar grosolănia lui Harry Templeton şi planul său vicios de a pune mâna pe Bonneterre folosindu-se de grămezile sale de bani şi de trupul fiicei lui.

Harry intenţionase să se târguiască folosind-o pe Olivia ca agent de schimb şi oferind bogăţiile de la Montelette ca argument, iar Clay ar fi picat în capcană cât ai clipi. Supraveghetorul lui Harry l-ar fi absolvit de orice grijă pentru Bonneterre şi Clay ar fi fost în stare să prăduiască toţi banii de-a gata pe care Harry i-ar fi oferit fetei lui ca zestre. O afacere bună pentru Clay — păcat că pierde-vară de frate-su plecase şi stricase totul.

Acum fata lui Harry trecuse de graniţele formale dintre plantaţiile lor căutând... ce? Răzbunare pentru grosolănia lui? Ea nu scăpase privirii lui agere, atât de obişnuită cu căutarea inamicului pe câmpuri: imposibil de ratat, chiar dacă se ascunsese repede după nişte copaci şi tufişuri.

Fusese iar acolo a doua zi, apoi a treia. Complotând ce? Înarmată cu ce? Ce ar fi în stare să facă când este furioasă? Ar avea mai multă încredere într-un şarpe cu clopoţei decât într-o femeie furioasă.

În a patra zi se urcă pe culme şi se aşeză sus, pe ramura subţire a unui copac, aşteptând. Era o perspectivă interesantă, un om putea să aibă o imagine total diferită a lucrurilor când se afla la trei metri de pământ.

La mile distanţă de jur împrejur şi în jos până la mlaştină se vedeau câmpurile fertile ale plantaţiei Montelette şi mişcările lucrătorilor care-şi croiau drum printre şirurile de trestie, cu sape, greble şi căruţe. Putea să vadă acoperişul conacului Montelette şi pajiştile de un verde intens de dincolo de el. Dar când se întoarse, în direcţia opusă văzu o imagine descuranjantă, o risipă a bogăţiei de la Bonneterre şi sfârşitul sezonului, încă înainte de-a fi început. Moştenirea lui Clay şi, în perspectivă, a lui Harry Templeton, pentru că acesta şi-ar fi însuşit-o fără ezitare.

Dar acum nu... acum nu...

Se întreba dacă Harry ştia că Clay spălase putina când fusese pus în faţa fratelui mai mare, pe care-l ura.

Apoi o văzu venind, şi era la fel ca atunci când o zărise pentru prima oară. Se apropia călare peste deal,

ieşind din lumină şi trecând în zona umbrită de copacii ce creşteau pe coama colinei, atât de încet încât părea ieşită dintr-un vis.

Era îmbrăcată la fel ca atunci, într-o rochie largă şi vaporoasă din material subţire, care îi permitea să stea călare, cu părul auriu strâns şi prins în sus de data asta, probabil ca să-i fie mai comod în căldura înăbuşitoare a după-amiezii.

Ea sări de pe cal şi îl legă de un copac, apoi se rezemă de un trunchi privind lung aceleaşi locuri prin care trecuse cu câteva clipe mai devreme. N-ar fi putut să ascundă nimic sub acea rochie, decât poate visele ei şi hotărârea pe care o luase. Dar nici nu putea să-şi ascundă furia care-i iradia din linia fermă a trupului sau inefabila amărăciune ce i se citea în priviri.

Era din nou cuprinsă de mânie privind câmpurile de la Montelette. *Îl dorise ea pe Clay?* Gândul la el o lovi ca un trăsnet.

Este frumoasă...

Dar asta era femeia din imaginaţia *lui*. De fapt, el nu avea idee cum era ea într-adevăr, cu excepţia faptului că-i cunoştea limba ascuţită cu care nu rata nici o replică şi ştia că Harry era gata s-o vândă oricui putea să o ia mai repede.

El n-o poate avea...

Ca şi cum ea aproape-i auzise gândul, se răsuci brusc spre locul unde se afla Bonneterre şi şopti rănită în mândria ei:

— Să te ia naiba Clay! Fii blestemat pentru toate minciunile şi trădarea ta!

Abătută, lăsă umerii în jos.

— Doamne, arată-mi ce să fac, arată-mi calea...

Momentul ales de el fusese perfect; coborî încet de pe ramura copacului şi se lăsă să cadă cu grijă peste ea trântind-o la pământ.

Era delicată, atât de delicată... Avea senzaţia că s-a topit în ea, ca şi cum corpul său dur ar fi găsit un cămin moale şi primitor. Visul lui... realitatea lui...

Simţi pământul învârtindu-se cu el când îi privi ochii strălucitori, în care se citea animozitatea. Dar nu conta: dorea acele buze şi gustul lor dulce.

Se aplecă asupra ei, savură... *A mea.*

O dorea atât de puternic... tot la fel cum simţea chemarea pentru pământul moale şi părintesc de la Bonneterre.

A nimănui altcuiva, a nimănui...

Ea se zvârcolea cu furie sub greutatea, puterea şi posesia seducătoare a gurii lui.

„Sărutări dulci..." Cum ar fi putut să uite?

El o acoperea, o înconjura cu intensitatea dorinţei lui; era acolo *totul*, pur, viril, latent, aşteptând să fie eliberat. Îi simţea tremurul slab al emoţiilor, nu era invulnerabilă. Puterea ei consta în faptul că prefera mai degrabă să moară decât s-o recunoască.

O asemenea putere... cu trupul fremătând, gura sfidătoare, curioasă, împingându-l cu mâinile de parcă ar fi putut să-l îndepărteze.

Dar nu avea nici o șansă de scăpare. Trupul ei se zbătea și credea că se va topi sub tăria și moliciunea pe care le simțea simultan; buzele lui minunate și forța cu care își apăsa corpul de al ei...

La fel ca data trecută — Dumnezeule, nu era deloc imună la apăsarea ispititoare a gurii lui, *absolut deloc.*

Sau ar fi putut s-o ia oricine, absolut oricine și ea ar fi cedat pur și simplu din cauza inimii ei rănite?

Ah, dar nu el... *nu el!*

— Ticălosule, ce dracu' crezi că faci, șuieră ea, respingându-l cu violență.

— Te sărut, murmură el cu blândețe, cuprinzându-i chipul în mâinile-i mari. Aici nu sunt granițe, dulceață, nici un petic de pământ care să aparțină familiei Templeton sau Rutledge. Nimic care să poată fi posedat cu excepția mea și a ta.

— *Niciodată!*

Îl lovi peste mâini și încercă să respingă pieptul lui de neclintit.

— *Niciodată!* Ia-ți mâinile de pe mine, domnule Rutledge.

Era atât de furioasă tocmai pentru că-i plăcuseră atât de mult sărutările lui.

El se amuza de contradicția din ea și se ridică în mâini, eliberând-o de greutatea trupului său, dar o mânecă a rochiei ușoare de vară, rămase prinsă sub mâna pe care o avea sprijinită pe pământ.

Instantaneu, ea se răsuci, eliberându-se de sub el în sunetul oribil făcut de rochia care se rupsese de la umăr până la tiv, lăsând-o fără apărare, expusă.

N-avea mare lucru pe dedesubt: o cămaşă care se rupsese de la umăr şi care acum atârna, nereuşind să acopere forma sânilor fermi, un petic sub care se putea vedea dantela chiloţilor, ciorapii ei negri şi picioarele încălţate în pantofi legaţi în jurul gleznelor.

Ochii lui străluciră, sorbind-o cu o privire în care strălucea patima.

O vreau!

Dorinţa lui era atât de puternică, că aproape spusese cuvintele cu voce tare. Sau poate că nu era nevoie. Poate că era într-adevăr atât de experimentată în relaţiile cu bărbaţii, încât nu era necesar să spună sau să facă ceva. În liniştea explozivă dintre ei, ea observă totul.

El o urmări cum se schimbă în faţa ochilor lui ca un cameleon; o căprioară speriată pentru o clipă, o leoaică perfidă pândindu-şi prada, în clipa următoare. Dacă ea ar fi avut o puşcă în mână, ar fi fost fără îndoială un om mort.

Credea că o să-l sfâşie în bucăţi cu privirea, acea strălucire sălbatică, periculoasă, dar plină de vrajă.

Îşi închipuia că înţelege natura bărbaţilor, când de fapt tot ceea ce dorea era să urzească în aşa fel încât să poată schimba totul în favoarea sa.

Dar nu ştia că va fi exact invers.

El o va devora şi va face să-i placă asta.

Capitolul 4

Își amintea cu exactitate momentul în care și-a dat seama de puterea pe care o avea. Fusese ca o revelație divină, o strălucire care îi oferise un caleidoscop nesfârșit de posibilități. Mai târziu, când a rămas singură, a avut un moment în care a examinat și a savurat totul, bucurându-se de fiecare variantă în parte. Îi dădea senzația că este stăpână pe situație, o elibera de acceptarea pasivă și fără nici o replică a hotărârilor tatălui său.

Îi înapoia propria feminitate, făcând-o să nu se mai simtă ca un bun ce va fi târguit și oferit celui care dă mai mult. Dar așa va fi, la fel de sigur cum ziua urmează după noapte; Harry era decis, ca să nu mai vorbim de Nyreen. Până atunci,însă — o, până atunci...

Era un gând absolut delicios — Flint Rutledge o dorea! Nu, nu chiar pe ea. El îi dorea doar trupul și sărutările. Dorința lui era atât de evidentă după felul cum o privea...

Clay nu se uitase niciodată astfel la ea...

Nici un alt bărbat.

Era o privire potentă, clar direcționată; cufundându-te în vise. Îi umplea imaginația de viziuni interzise: el așa cum îl văzuse, dezbrăcat și de o *virilitate* atât de primitivă și plină de forță; îi trezea toate gândurile desfrânate pe care și le putea imagina, legate de ceea ce ar face cu el, doar cu el.

Și apoi... și apoi...

Când va fi total prins în mrejele ei, va da cu el de pământ la fel de zdravăn cum făcuse el cu ea. Îl va zdrobi sub călcâiul cizmei și îl va lăsa apoi să cerșească milă.

Da, asta era, atît de minunată, dulce, și crudă... muchia ascuțită a durerii ieșind la iveală de dincolo de miere. Va face asta cu siguranță. Nimic nu va fi exagerat pentru cineva care trebuia să fie vândut ca sclav oricui avea bani de cheltuit.

Nimic.

Se privi în oglindă și se văzu așa cum trebuie să fi arătat *și în fața lui:* șifonată, cu goliciunea oferită privirilor, cu buzele mototolite de forța sărutărilor.

Asta era ceea ce dorea un bărbat — nu inteligență, nu un partener, nu un camarad care să-i fie alături. Un bărbat voia un trup cald, buze ispititoare și acceptarea femeii de a-i ceda.

Asta era singura parte dificilă, însă putea să joace și rolul acesta pentru că părea a fi unica șansă de a-i face rău tatălui ei. Dar era mai mult decât atât: era singura cale de a afla și înțelege ce-l făcea să se arunce în brațele lui Nyreen și singurul mod de a-și satisface propria-i curiozitate cu privire la ce s-ar fi întâmplat între ea și javra aia de Clay dacă acesta nu ar fi fugit atât de precipitat.

Până la urmă, va fi o investiție foarte interesantă — și singurul preț ce trebuia plătit era puritatea ei. Se întreba dacă tatăl său va fi garantul virginității ei.

— Sst, este în camera alăturată.

— Vai, Harry, nu mai suport, nu mai pot. Oriunde mă duc în casa asta mă simt de parcă cineva ar vrea să mă urmărească. Și de fiecare dată când dorim să rămânem singuri mi-e teamă că va bate la ușă și ne va întrerupe. Nu avem nici un loc în care să fim în intimitate, *nicăieri*.

— Doamne, știu, știu. Nyreen... te doresc...

— Nu pot. Nu aici. Cum aș putea? Știi... ai idee cât de mult te doresc, chiar în clipa asta? Gândește-te la asta, Harry! Dacă ea n-ar fi aici, în casă, m-aș dezbrăca chiar acum de haine și ți-aș da tot ce dorești, chiar aici, chiar acum...

El gemu și se îndreptă spre ea, dar Nyren îi dădu peste mână.

— Dacă ea n-ar fi aici, Harry, am putea face dragoste oriunde în casă, oricând ai avea chef. Aș putea... pur și simplu să intru într-o cameră — orice cameră! — și tu să spui „Dezbracă-te!"

O, da, da, îl vedea deja salivând, cuvintele ei excitându-l peste măsură. Perfect. Știa cum să-l joace pe degete, era atât de ușor. Se linse pe buze, plimbându-și limba erotic de-a lungul lor.

— Îmi place grozav această idee, Harry. Aș putea să stau la tine în brațe, chiar acolo în salonul acela vechi, să fiu goală chiar în clipa asta... dacă ea n-ar fi în casă. Și tu mi-ai simți trupul, plin de dorință și așteptându-te pe tine.

Se îndepărtă brusc de brațele lui întinse:

— Dar, bineînțeles, ăsta este numai un vis al meu. Știi, îmi imaginez cum am fi noi împreună în casa asta, singuri și dezbrăcați, fără ca cineva să ne deranjeze, și toate lucrurile încântătoare pe care le-am putea face, dacă am avea intimitatea ce ne lipsește.

Harry înghiți în sec, trăgând-o înapoi în brațele lui și așezând-o în poală, unde ea putea simți nevoia feroce care îl stăpânea.

— Ce ai face, Nyreen?

Ea-și presă corpul de al lui și-l ciupi de ureche.

— Nu m-aș mai îmbrăca niciodată, Harry. Aș fi sclava dorințelor tale. Este tot ce mi-am dorit de când am venit aici. Gândește-te la asta, Harry...

Se frecă provocatoare de el, simțind sub ea sexul lui proeminent.

— Ah, Doamne, de-abia aștept...

El își frecă gura de gâtul ei.

— Fac tot ce pot. Ticălosul ăla de Clay este la New Orleans și blestematul de Flint Rutledge s-a întors la Bonneterre, așa că nu este nici o speranță în direcția asta. Nici nu m-aș mai apropia din nou de Olivia.

Ea se crispă și se feri de mâinile și de gura lui.

— Dar era o soluție atât de perfectă...

— Ei bine, ticălosul este bun-plecat și cu asta basta, Nyreen. Data viitoare, o să mă pregătesc mai cu grijă, îți promit.

— Of, Doamne, ar fi rezolvat totul. Și acum va dura atât de mult...

Începu să-și mângâie sânii cu mișcări languroase.

— Gândește-te cum ar fi fost dacă nu era aici...

— Hai să pretindem că nu este!

— Harry, este imposibil.

Își luă sânii în mâini, minunându-se de cum îi ies în evidență sfârcurile prin stofa subțire, știind că Harry nu va rezista dorinței de-a o avea.

— Ne vom duce la etaj...

— Și cât timp crezi că vom avea *astfel* la dispoziție? întrebă ea tăios.

— Suficient timp ca să facem exact ce vrem, murmură Harry, aplecându-și capul ca să vadă mai bine vârfurile tari ale sfârcurilor.

Ea se retrase, înainte ca limba lui să-i poată atinge.

— Am putea avea atât de mult timp...

— Vom avea, îți promit. Mă ocup eu de asta.

Se întinse din nou după sânii ei.

— Lasă-mă, lasă-mă un pic. Totul va fi cum trebuie, mai devreme decât crezi.

— Îmi promiți? șopti ea ținându-și buzele.

— Vreau să-mi dai ce mi-ai promis *tu*, gemu Harry. Vreau *acum*.

Nu observă zâmbetul ei superior în timp ce-o trase afară din încăpere. Dar chiar și așa, nu mai avu răbdare să aștepte. O împinse în debaraua de lângă scări, smulse hainele de pe ea și se înfruptă pe deplin din trupul ei plin de dorință.

Ea zâmbi mulțumită în întunericul protector, încolăcindu-se în jurul lui și făcându-l să i se supună.

Colina era terenul neutru dintre Montelette și Bonneterre; avea tot dreptul să călărească acolo, antrenându-l pe Boy și era firesc ca ea să se oprească acolo pentru a se odihni în umbra oferită de copaci.

Şi dacă se uita din întâmplare spre Bonneterre, ei bine, nu făcea decât să privească un peisaj pe care-l mai văzuse de sute de ori înainte. Doar că de data asta, el făcea parte din peisaj şi ăsta era un aspect care nu putea fi ignorat.

Părea un joc. Pe măsură ce Harry se apropia tot mai mult de completarea listei cu candidaţi la căsătorie, ea devenea din ce în ce mai îndrăzneaţă. Comentariile înţepătoare şi privirile cu subînţeles ale lui Nyreen o făceau să se grăbească. Îndura morala făcută de aceasta, despre cum trebuie să se comporte o doamnă, dar făcea cum o tăia capul. În fiecare zi stătea mult timp departe de atmosfera plină de constrângeri de la Montelette, fapt care o determina pe Nyreen să-i aducă critici şi mai veninoase.

— Cine, te întreb eu, o va vrea când se aud vorbe despre comportamentul ei libertin, îl întrebă ea pe Harry. Petrece ore întregi în afara casei, nici n-ar fi de găsit dacă ar veni un pretendent la mâna ei.

— Înţeleg. Eu trebuie să-mi petrec timpul *aşteptând*, în caz că *se întâmplă* ca cineva să vină, asta în cazul că tatăl meu *ar reuşi* să aranjeze ceva, se amestecă Dayne cu grosolănie în discuţie.

— Chiar aşa, tânără domnişoară, se răsti Harry.

— Nu este acasă niciodată, continuă Nyreen şi nu s-a mai ocupat cu supravegherea servitorilor de săptămâni în şir, de au devenit delăsători şi leneşi, iar de mine nu ascultă...

— Vor trebui s-o facă, când eu nu voi mai fi aici, răspunse Dayne ironic.

Nyreen o ignoră.

— Se străduieşte să-şi ruineze şansele de a găsi pe cineva dispus să o ia de nevastă şi m-am săturat să ignore regulile pe care i le-am impus. Ceea ce face nu

poate fi acceptat, Harry, nici în casa ta și nici de vreun pretendent. Deci, ce ai de gând să faci în privința asta?

— O s-o mărit dracului, cât mai curând posibil, spuse Harry. Ai auzit, domnișoară? O să găsesc un biet nebun care să se lege la cap cu aiureala asta și pe urmă o să am fiice care vor ști să aprecieze ceea ce tu, acum, nu prețuiești.

Nyreen îngheță și apoi văzu privirea speculativă din ochii albaștri ai lui Dayne.

Își reveni.

— Într-adevăr, așa va fi, Harry. Îți promit asta.

— Ei bine, *eu* nu o să stau aici așteptând să se întâmple așa ceva, tată drag. Vă rog să mă scuzați. Dacă apare pe ușa *asta tânărul cavaler* pe un cal alb care dorește să mă salveze, vă promit că voi cădea în brațele lui. Dar până atunci, timpul pe care îl am la dispoziție îmi aparține și din moment ce Nyreen urmărește să fie de acum stăpână la Montelette, mi se pare corect ca ea să facă treaba. Nu crezi, tată?

— Ce?

Fusese atât de absorbit de gândul că Nyreen îi va purta în pântece copiii, că scăpase discursul lui Dayne și acum se străduia să înțeleagă ce voise ea să spună.

— O vei ajuta pe Nyreen să supravegheze servitorii, domnișoară, cât îți voi zice eu. Și vei...

— Ba nu o voi face, îl contrazise Dayne. Mă întreb dacă n-ai cumva vreo rudă îndepărtată pe care s-o vizitez pentru următorii douăzeci și cinci de ani, tată. Preferabil cineva care trăiește în... Anglia sau Franța? Canada, poate?

Harry se străduia să-și stăpânească furia. Avea în sfârșit candidații și nu mai era decât o chestiune de timp. Trebuia să-i atragă încet, expunându-i întâi șarmului exotic al Nyreenei și apoi frumuseții lui Dayne, și nu avea decât să spere că aceasta din

urmă îşi va ţine gura, iar ei vor fi cu gândul la banii pe care el îi va oferi drept zestre. Părea chiar simplu. Chiar şi în eventualitatea în care ea ar fi fost cea mai rea scorpie, tot ar putea s-o mărite, dacă oferea suficienţi bani.

Era pur şi simplu imposibil de suportat. Nu-i dăduse timp pentru replică; deja ieşise pe uşă, neţinând cont de protestele lui Nyreen.

Dayne se întreba dacă nu fusese proastă că-i oferise lui Nyreen timpul şi terenul de care aceasta avusese nevoie pentru a-şi întări controlul ce îl deţinea deja asupra tatălui ei. Dar nu, din momentul în care Nyreen intrase în casa lor şi îşi ondulase coapsele în direcţia tătălui ei hămesit după sex, fusese o cauză pierdută.

Deci acum era o chestiune numai de timp; văzuse privirea din ochii lui Harry. Drăguţ... O coloană de cavaleri mărşăluind în cadenţă cu intenţia de-a cuceri castelul.

Un cavaler, călare pe calul său, galopând hotărât peste câmpiile de la Bonneterre, se vedea cât se poate de viu şi clar, de pe colina din apropiere.

— Iată-l, Boy, şopti ea la urechea armăsarului, simţind un fior de emoţie.

Nu ştia exact ce face; senzaţia de putere care o stăpânise acum câteva zile se destrămase, iar acum nu mai rămăsese decât tentaţia de a se arunca cu capul înainte, în buclucul cel mai mare. Sau poate că dorea asta, aşteptând doar momentul potrivit, întâmplarea potrivită. Oare era din cauza lui şi a acelui refuz revoltător sau ea căuta cu lumânarea necazurile, încă de când se încurcase cu Clay?

Dar de ce să se gândească la așa ceva? Clay plecase, iar fratele lui era aici și probabil că ea va cădea în brațele sale, cum o pățise și cu celălalt. Nu acceptase sărutările lui? Nu voia mai mult de-atât? *Voia oare?*

Nu de-asta se afla acolo în fiecare zi, pândind și așteptând? Dar nu... El dispăruse, fusese acolo pentru o clipă și în clipa următoare nu mai era, ca și cum ar fi îndemnat-o să-l urmărească. *N-ar face asta...*

Își aminti ochii lui, negri și impenetrabili, strălucind de o emoție indescriptibilă atunci când o priveau. *Nu voia oare?* Se linse pe buze și gustă: dulce... *Nu putea...*

Voia și nu știa cum era posibil ca fiica celor de la Montelette să-l îndemne pe Boy pentru a coborî repede panta, pe drumul care ducea la prăbușirea ei.

Toate familiile la nord și sud de Bayou LaTouque și din parohiile înconjurătoare se cunoșteau între ele. Harry Templeton era sigur că nu exista un candidat la mâna lui Dayne pe care să nu-l cunoască, măcar după reputație, și că trebuia plănuit cu foarte mare grijă pe cine invită în casă și cine anume va fi până la urmă pretendentul ales.

Cheia erau banii, dar asta avea din belșug. Timpul era singurul lui inamic; dorința sa de-a o avea pe Nyreen nu mai putea fi controlată. Cu cât ea îi oferea mai mult, cu atât mai mult își dorea el, iar ea îi hrănea cu viclenie patima, descriindu-i în detalii picturale tot ce vor face după ce Dayne nu va mai fi în casă. Dacă ar fi putut să o omoare pe Dayne fără a fi prins, ar fi făcut-o. În fiecare

clipă a zilei, gândurile îi erau populate de imagini cu Nyreen, provocându-l cu scene lascive pe care ea le crea când îl refuza cu atâta fermitate, ispitindu-l în acelaşi timp. Nu ştia cum de putea să mai reziste, zi după zi, fără a se cufunda în trupul păcătos şi plin de rotunjimi al lui Nyreen.

Înţelesese că nu mai are scăpare, dar nu-i păsa. O dorea cu atâta patimă că ar fi făcut orice ca să asigure intimitatea de care aveau nevoie pentru a o poseda in fiecare din felurile desfrânate şi exotice pe care ea i le descria. Ea reprezenta esenţa feminităţii, gata la un moment dat să se ofere, respingându-l şi retrăgându-se în clipa următoare, lăsându-l să-şi închipuie cum ar fi fost, doar dacă... Visa să-i creeze locul perfect, cel în care el să-i fie stăpân şi ea să devină în acelaşi timp regină şi sclavă supusă, dornică a-i face pe plac.

— Harry, iubitule...

Vocea ei, joasă şi seducătoare.

Stătea în dreptul uşii biroului şi, văzându-i privirea întunecată de dorinţă, închise uşa îndreptându-se spre el cu mersul acela lent, ademenitor. În acelaşi timp începu să-şi desfacă corsajul, până când acesta îi căzu de pe piept, lăsându-i sânii dezgoliţi.

Lui i se tăie brusc respiraţia. Contrastul dintre rochia decentă şi sânii ei dezveliţi, cu sfârcurile proeminete, il excita, făcându-l să simtă o dorinţă aproape animalică.

Cu şiretenie, ea-l lăsă să se sature privind, ghicind în ochii lui că este la un pas de a-şi pierde controlul. De-abia se mai putea stăpâni; era clar că toate fanteziile ei ispititoare aveau efect asupra lui, aşa cum sperase, şi că-l putea citi ca pe o carte deschisă.

Ocoli cu pași ușori biroul până în spatele lui și se aplecă peste umărul său.

— Sper că lucrezi la ceva foarte profitabil, Harry, îi șopti ea, având grijă ca un sfârc tare ca piatra să se afle lângă urechea lui.

El înghiți în sec simțindu-i atingerea.

— Chiar aici, șopti el. Chiar acum. Întoarse capul ca să ia în gură sfârcul invadator, dar ea își și schimbase poziția, aplecându-se peste celălalt umăr al său.

— Spune-mi cine, spune-mi cum... șopti ea, frecându-și sânii de gâtul lui.

— Lasă-mă să ating...

— Harry, iubitule... murmură ea pe ton dojenitor, îndepărtându-se din nou de el, ăsta este primul exemplu de cum lucrurile sunt pe dos de cum ar trebui să fie. Iată-mă aici, tânjind să petrec o lungă după-amiază stând dezbrăcată în poala ta și în schimb trebuie să-mi fac griji de cine ar putea să bată la ușa biroului tău. Te întreb, este asta cinstit față de mine? Este? Cât e ziua de lungă, nu ne putem propune să avem nici măcar zece minute împreună...

— Zău că zece *minute* ar fi posibil... gemu Harry, întinzându-se să apuce unul din sânii ei. Spune-mi că zece minute ar fi posibil, Nyreen, spune-mi că pot avea zece minute. Știi ce pot să fac în zece minute.

Ea se aplecă peste el, lăsându-l să-i atingă unul din sânii dezveliți.

— Ah, nimeni nu știe mai bine ca mine, Harry, iubitule; dar un lucru duce la altul și...

Vocea lui era deja gâtuită de dorință.

— Nu-mi pasă, Nyreen. Lasă-mă, lasă-mă...

— Promite-mi... șopti ea pe un ton persuasiv, proptindu-și celălalt sân pe gâtul lui.

— Orice dorești, spuse el răgușit, înnebunit de plăcere. Orice. Orice. Mâine! O să chem mâine pe cineva și o să vedem ce... o să vedem ce se întâmplă...

— Mâine, Harry?

Era în mod clar stăpână pe situație. Un oftat ici, un geamăt colo și apoi, strecurată magistral, întrebarea neiertătoare care presupunea o promisiune...

— Da, gemu el, iar ea îi oferi recompensa, venind din spatele său, astfel încât el să poată simți între buze sânul mult dorit.

Era zăpușeală — atât de cald, în Montelette și în afara lui, iar Dayne dorea să scape de asta, de febra revărsată a resentimentelor lui Nyreen și de fierbințeala toridă a propriei imaginații. Cea mai grea era așteptarea. Cât de curând, tatăl său va începe să o pună să defileze prin fața celor mai dornici aspiranți la mâna ei.

„Domnișoara Dayne Templeton, domnilor — cu educație, trup și origine sănătoase; un bărbat nu are nevoie de o femeie dotată cu minte."

Se vor uita probabil și la dinții ei, ca și cum ar cumpăra o blestemată de iapă de prăsilă.

La naiba! Chiar cumpărau o iapă de prăsilă, gândi ea furioasă, *și singurul lucru care îi interesa era să aibă fii și să fondeze o dinastie.*

Și odată ce au rezolvat asta, își vor găsi plăcerile oricând și oriunde doresc lăsând-o pe ea îngropată între patru pereți la plantație, cu toate treburile pe cap.

La urma urmei, de-asta se născuse și asta fusese educată să devină, nu-i așa? Se simți cuprinsă de o furie clocotitoare, contemplând planurile la care tatăl ei

ajunsese din dorința de-a o avea pe Nyreen. În cele din urmă, el va avea ce-a năzuit: ea nu va mai fi acolo, Nyreen va fi a lui și totul va decurge ca și cum nimeni altcineva n-ar mai fi existat. Iar dacă Peter îndrăznea să vină acasă și să se amestece, tatăl ei îl va azvârli și pe acesta afară din viața lui, fără scrupule, nepăsându-i de consecințe.

Să fii o sirenă care poate inspira o asemenea dorință de posesie... Cum reușea Nyreen? Ce avea ea de-l făcea pe tatăl ei să fie lipsit de voință? Dar Dayne știa. Prinsese strălucirea unei asemenea dorințe în ochii negri ai unui bărbat, simțise puterea asta pentru o clipă. Trebuia să dea în schimb propria-i virtute. Însă ce conta asta pentru viitorul ei soț care doar ar folosi-o, ar abuza de ea?

Acești mototoli fii de plantatori prețuiau modestia și castitatea, dar cu toate astea ei puteau fi manipulați de o vrăjitoare a trupului, așa cum fusese manipulat și tatăl ei... Deci singura concluzie la care putea să ajungă era că părea *infinit mai interesant* să folosești pofta unui bărbat împotriva lui decât să-i fii o soție servilă. De aceea, de ce n-ar face-o și ea? Nu i-ar plăcea pur și simplu să folosească dorința unui bărbat împotriva lui? Cineva nesuferit ca Flint Rutledge?

O, dar ea nu s-a gândit chiar la așa ceva, n-ar face-o. Deși o asemenea idee părea tentantă.

Și era o zăpușeală...

Călări în jos până la malul clipocitor al Orindei, singurul loc unde nimănui nu i-ar da prin cap s-o caute.

Avea senzația că nu mai fusese acolo de ani de zile, deși nu trecuseră nici două săptămâni, dar între

timp se întâmplaseră atât de multe... Prea multe! Şi prea curând va fi nevoită să plece.

În timp ce Boy stătea în apă, sări de pe spatele lui udându-şi deliberat marginile fustei şi picioarele desculţe. Aici, la Orinda, nu avea nevoie de corsete şi crinoline care să-i pună în evidenţă feminitatea. Putea fi eliberată de toate constrângerile sociale şi purtările manierate. Aici îndrăznea să se echipeze cum îi convenea — goală pe sub rochie, îmbrăcată doar pentru restul lumii. Se putea plimba prin iarba uscată, să-i simtă înţepăturile pe tălpi. Putea să se caţăre pe veranda părăginită şi să-l blesteme pe netrebnicul de Clay. Putea chiar şi să stea în umbra copacului înfăşurat în muşchi, lăsându-se pradă visurilor erotice. Era destul să se gândească la aşa ceva, suficient să-şi imagineze posibilităţile, acum că văzuse misterele unui bărbat dezbrăcat şi-i gustase sărutările.

Suficient...

— O bucăţică dulce de zahăr în iarba înaltă... murmură o voce în spatele ei.

Se încordă. Sau poate doar sperase...? Nu se întoarse. Îl lăsa să-i privească spatele: era tot ce merita.

— Doamne, apără-mă, spuse ea caustic, un şarpe în iarbă, şi asta aici la Orinda.

— Muşcătura ta este mai mortală decât a mea, dulceaţo, murmură el aşezându-se jos lângă ea.

— Mi-ar place să-ţi trag o muşcătură, şuieră ea.

El o privi o clipă amuzat.

— Eşti otravă pură, dulceaţo; nu m-aş apropia la mai puţin de trei metri de limba aia a ta de viperă.

O, Doamne, simţea puterea chiar atunci, chiar acolo. El nu făcea absolut nimic, dar ea simţea totuşi acea tensiune pură, lipsită de orice logică, a feminităţii ei

provocând o vibrație în cuvintele lui ironice. El o dorea. N-o să-l lase să-i atingă nici măcar un deget.

Și o dorea atât de aprig...

— Chiar și Adam a fost tentat de șarpe, șopti ea făcând un întreg spectacol din simplul gest de-a întinde pânza subțire a fustei peste picioarele strânse sub ea.

Chiar îi plăcu cum s-a mulat materialul pe forma coapsei, atât de subțire și fragil de parcă-l putea face să se topească cu o simplă atingere.

— Îmi place să mă gândesc că bătrânul Adam era fascinat de toate acele mișcări șerpuitoare, în sus și în jos, înăuntru și afară, spuse el coborând vocea...

Ei i se opri respirația când el se apropie din ce în ce mai mult, vorbind din ce în ce mai încet, dar cu o vagă răgușeală în glas, care-i dădea în vileag emoția.

— ...răsucindu-se de jur împrejur... înlănțuind, încolăcindu-se...

Buzele lui erau la numai un centimetru de ale ei.

— ...atingând, gustând... sorbind...

Ea era fascinată de ochii lui — enigmatici, negri ca noaptea, la fel de impenetrabili ca cerul; ochii lui...

— Sorbind...? șopti ea cu respirația tăiată.

— Sorbind viața dintr-un bărbat care devine prea curios, spuse el plat, depărtându-se de ea cu o mișcare atât de bruscă încât aproape căzu pe spate.

Ei îi trebuiră câteva clipe ca să sesizeze distanța pe care o luase. *Șarpele!*

Privirile li se intersectară; el avea o strălucire rece, clară, nemiloasă, lipsită de orice urmă de bunătate și dorință de-a o proteja. Perfect. Oricum nu voia asta. Ea voia capul lui, pur și simplu. Voia să-l facă sclavul ei în cel mai înrobitor, așa cum Nyreen făcuse un sclav din tatăl ei.

Înfruntă acea privire de obsidian fără nici o ezitare. Îl va avea, orice ar presupune asta, orice va trebui să facă şi o să pornească lupta chiar din clipa asta... acum, cât timp furia ei plină de mândrie îi întârea hotărârea.

— Sau insuflând viaţă bărbatului care cutează... să fie îndrăzneţ... şopti ea ridicându-şi un pic bărbia şi oferindu-i astfel gura, într-o mişcare extrem de îndrăzneaţă pentru ea.

— Măi să fie, dar ştiu că eşti foarte neruşinată!

Nu, nu sunt, dar voi fi acum...

Îşi întinse corpul încât stătea dreaptă, ţinându-şi genuchii îndoiţi şi cu picioarele goale pe pământ.

— Văd cum merg lucrurile, domnule Rutledge. Bărbaţii pot fi cât de îndrăzneţi vor, însă în clipa când o femeie cere ceva este o neruşinată.

Îi aruncă o privire şi îşi lăsă mâinile să alunece de-a lungul picioarelor până la tălpi.

El îi urmărea gesturile; pândea din ochi fiecare mişcare a degetelor ei, care mângâiau picioarele, până la gleznele dezvelite.

Puterea era acolo; o simţea, cu întregul corp plin de nectarul acestei noi descoperiri. Tot ceea ce doreau bărbaţii: femei pline de dorinţă ascunsă în spatele unor proteste timide. Şi o urmărise îndeajuns pe Nyreen ca să ştie exact cum se joacă acest mic joc. Iar marele Flint Rutledge nu era nici el imun. Fierbinţeala din ochii aceia negri, scormonitori, îi ardea pielea.

— Drăguţ bluf, dulceaţo, dar eşti feciorelnică precum roua dimineţii.

Ea se încordă imediat de furie. Îl va face pe acest om să se încline în faţa ei. Şi va face orice va trebui

pentru asta. *Orice!* Își stăpâni furia, lăsând privirea în jos pentru ca el să nu-i poată citi hotărârea.

— Chiar este un bluf, domnule Rutledge? *Zău?*

Își mișcă mâinile în sus, spre tivul rochiei. O trase în sus dezgolindu-și genuchii, cât de mult putu și o lăsă să se muleze pe coapse. Nu avea nimic pe dedesubt. Nici un fel de pantalonași sau jupon. Nu aici, la Orinda, unde trebuia să joace un mare *love-story* cu acest frate al bărbatului iubit și unde fusese forțată să simtă gustul dezamăgirii. Dar era mai bine așa, era mult mai bine. Aerul fierbinte își făcea loc pe coapsele ei goale ca o grămadă de bumbac.

Se lăsă pe spate lipindu-și torsul de brațele tremurătoare și își întinse piciorul lung, dezvelit. Simți cum excitarea din ea crește, ceva nou ce nu putea fi descris în termeni cunoscuți. Încă o dată simți puterea pe care o exercita trupul ei. El o dorea și prin această dorință ea îl putea controla. Asta era ceea ce înțelesese Nyreen și asta era ceea ce le era interzis femeilor să înțeleagă. Ce avea ea de pierdut în acest Eden fierbinte, unde nu o urmărea nimeni și nimeni nu-i putea spune nimic? Erau singuri; el avea fața împietrită, nelăsând să se vadă cât de mult o dorește. Dar ea simțea. Rezistența lui era un perete de sticlă, transparent, ușor de spart dacă-i găseai o fisură.

Își îndreptă puțin trupul, ridicându-și rochia o idee peste linia tentantă a feselor și apoi îl privi provocator, ca să poată urmări cum i se mișcă mușchii feței.

Da, așa era bine.

— Sunt foarte *încinsă*, domnule Rutledge, murmură ea. Este foarte cald aici.

Își puse o mână pe coapsa dezvelită și începu să se joace cu marginea rochiei. Stătea acum întinsă pe o

parte, cu coapsa şi picioarele dezvelite, urmărindu-l, nedezlipindu-şi privirea de pe el, cântărind cât de mult îi va lua şi cât de departe va trebui să împingă lucrurile — evitând să se vadă că-i urmăreşte dorinţa, ceea ce ar fi dezvăluit cedarea ei.

— Nu-i aşa, domnule Rutledge? întrebă ea cu glas leneş, ridicându-şi încă puţin rochia. La Montelette nu aş putea niciodată să stau atât de confortabil. Aveam cândva obiceiul să-mi scot rochia şi să mă plimb goală puşcă...

Nimic, încă nimic. Era nemişcat ca şi aerul, deşi rochia ei era din ce în ce mai sus, relevând centimetru cu centimetru acel loc tainic pe care nici un bărbat nu avea dreptul să-l vadă până în ziua nunţii. *Nici un semn de cedare, nici unul.* Scrâşni din dinţi şi se ridică în genunchi.

— Îmi este atât de cald că s-ar putea s-o fac iarăşi.

El o apucă de glezna, tocmai când se ridica în picîoare. Mâna îi era fierbinte, uscată şi puternică şi o apucase atât de strâns încât părea c-o să-i comprime tot sângele. Crezu că o să-i stea inima în loc. Furia lui — fierbinte ca un şuvoi de metal topit — o lovi asemenea unei tornade.

— Căţea virgină, blestemată de căţea virgină, nu ştii cu ce fel de foc te joci, dulceaţo şi tocmai aprinzi chibrituri peste tot.

Dar ea ştia, corpul ei se încordă la atingerea lui, în timp ce deschise gura aţâţându-l din nou, în ciuda avertismentului, în ciuda forţei pe care o opunea el forţe de femeie. Era ca şi cum nu se putea opri, acum că o stârnise.

— Sau poate ştiu doar cum să înfierbânt sîngele unui bărbat, puncta ea, în timp ce încerca să-şi stăpânească

frisonul de frică ce o cuprinsese. Şi îmi este atât de cald... Aşa că dă-mi drumul şi lasă-mă să mă simt în largul meu, domnule Rutledge. Nimeni nu te-a invitat să stai.

— Dă-mi voie să te contrazic, dulceaţo. Mă tot inviţi de când te-am cunoscut. Şi eşti doar furioasă că nu am acceptat.

— De ce nu începi acum? ripostă ea obraznic, privind patima mândră din ochii lui. Uite, domnule Flint nu ţi-aş aparţine în urma unui rămăşag.

Dar nu era sigură că era pregătită să-i aparţină.

— O nu, dulceaţo. Vreau ceva din fierbinţeala aia dulce pe care o oferi tu.

El mişcă mâna şi ea tresări. I se părea că mâna lui era lipită de piciorul ei, mişcându-se tot mai sus, pe sub fusta ei, până la genunchi, şi mai sus pe coapsă, apoi aproape că leşină simţindu-se mângâiată delicat pe fesă.

Nu putea să se mişte. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era că va răspunde atât de puternic mângâierii lui. Credea că se topeşte, că este gata să-i cadă în braţe doar din cauza senzaţiei interzise, hipnotice, pe care o provocau degetele lui, mângâind-o pe piciorul gol.

Cum de era posibil? Crezuse că era nevoie de mai mult, mult mai mult şi el întorsese deja lucrurile în favoarea lui...

Avea impresia că ar fi putut să stea acolo şi să-l lase să o atingă în felul ăsta o veşnicie. Dorea să se lase purtată de senzaţia provocată de degetele lui pricepute şi să-l lase să facă orice vrea. Îşi simţi deodată sânii umflându-se, sfârcurile întărindu-se până deveniră două vârfuri ascuţite, vizibile cu uşurinţă prin materialul subţire al bluzei. Simţea nevoia să i se dăruiască toată,

fie şi numai pentru această atingere delicată, ademenitoare şi excitantă a degetelor lui, însă, în acelaşi timp, dorea să fugă cât de repede şi de departe posibil de uimitoarea seducţie a mângâierilor lui abile.

Cu toate astea, nu putea să se mişte.

Erau acum două mâini care alunecau uşor pe picioarele ei, în sus şi în jos, mângâind-o lent, pipăind, cuprinzându-i fesele pe sub pânza mototolită a fustei, explorând-o atât de intim, atât de precis, că aproape se pierdu în senzaţia de plăcere.

Asta... asta... asta era ce dorise el, această cedare era tot ce-şi doreau bărbaţii, abilitatea de a simţi, de-a mângâia, de-a poseda, asta conferea putere: dorinţa ei de-a se dărui acestui festin carnal, asta...

— Dulceaţă mică, murmură el, trăgând-o în jos peste genunchii lui.

Ea simţi atunci rădăcina puterii lui pulsând sub goliciunea ei; el o dorea.

— Sărută-mă, dulceaţo!

„Sărutări care te topesc, suculente şi dulci, care durează doar o clipă..." Ea îşi amintea acele sărutări, şi le amintea şi el; îl simţea lungit între picioarele ei depărtate.

Da, un bărbat era condus de patima lui — ea simţea asta acum; era ca o fiinţă vie care o dorea, încercând să o atragă, încercând cu disperare să spargă bariera ce o despărţea de ea...

Puterea, asta conta. Totul era să-l facă s-o dorească, dar să nu cedeze niciodată potenţei lui virile.

Dar nu funcţiona; nu era posibil când el îi săltase rochia peste fund şi o mângâia, aducând-o în starea asta în care de-abia putea să gândească...

— O nu, n-aş vrea să te fac să fii mai înfierbântat decât eşti deja, domnule Rutledge, murmură ea cu greu,

ferindu-și fundul de mâinile lui rătăcitoare, ceea ce o făcu să fie și mai excitată de puterea pe care o avea asupra ei.

Lui îi plăcu asta. Dacă ar fi curtat-o într-un mod cuviincios, n-ar fi putut s-o atingă nicăieri până în noaptea nunții.

„Bărbaților le plac femeile care se oferă, doar că nu le place să se și însoare cu ele..."

Nu voia să accepte mâinile lui pline de curiozitate, însă erau atât de convingătoare, și plăcerea era atât de intensă... Oare când ar mai fi avut ea ocazia să învețe această seducție a cărnii? *Niciodată...*

Îl ura; voia să fugă. Lucrurile îi scăpaseră de sub control și se simțea prinsă în capcana de senzualitate pe care i-o întinsese lui; era fină ca o pânză de păianjen — strălucitoare, foarte rezistentă, subțire ca mătasea și la fel de indestructibilă ca o împletitură de trestie. Nu mai vedea nici o scăpare, nici de intențiile ei stupide și nici de hotărârea lui îngrozitoare. Mâinile lui erau atât de puternice; o ridicau în fel și chip astfel încât să nu poată ascunde nimic de el. Lucrau tainic pe sub rochie pipăind și explorând fiecare centimetru din ea.

Nu l-ar fi putut opri și, în ciuda panicii care creștea în ea, împinsă de dorința tot mai intensă, îl lăsă până când îi atinse despicătura luxuriantă dintre picioare, încercând să pătrundă în ea.

— Acum, târfă virgină atățătoare, *acum* vreau dulceața ta.

Ea avu un recul.

El zâmbi și nu era un zâmbet plăcut.

— Acum vom afla cât de *înfierbântată* ești de fapt, dulceață. *Acum* ajungem la acea parte după care orice bărbat tânjește...

Ajungem și la secretul cu care femeile stăpânesc bărbații, acum...

Era ea îndeajuns de îndrăzneață, destul de furioasă, suficient de răvășită să-l lase s-o învețe secretul puterii unei femei asupra bărbaților..?

— O virgină cu suflet de Jezebel[1] și zâmbetul perfid al unei putori; ești o ispită, dulceațo! Îți place să provoci un bărbat până când este îndeajuns de încins să te dorească, după care îl lași cu buza umflată... ai da atât de mult și nimic de fapt, nu-i așa, dulceațo? Doar ispitești cu dulceața ta goală, doar cât să deschizi pofta? Te fâțâi prin fața unui bărbat și pe urmă ai dispărut?!

O, da, gândi ea, în timp ce el descria chiar scena pe care ea dorea cu disperare s-o joace. *O, da, exact așa și pe urmă dispar!*

— Ai perfectă dreptate, domnule Rutledge, spuse ea glacial, smulgându-se din strânsoarea mâinilor lui cu toată hotărârea și voința de care era capabilă. M-am distrat destul... pe ziua de azi.

Se vedea în privirea lui cât de furios este. Dar nu o va avea cu forța. Flint Rutledge nu va fi niciodată nevoit să oblige pe cineva, cu atât mai mult pe *ea.*

— Târfă, șuieră el printre dinți, ticăloasă virgină. Ești speriată, dulceațo, n-ai mai avut niciodată un bărbat.

Ea îl ura; chiar atunci, chiar acolo, îl ura pentru că înțelesese perfect jocul ei. Ar fi vrut să-l omoare pentru că avea perfectă dreptate. Își ridică fustele din ce în ce mai sus, ca să-i amintească ce i-ar fi putut oferi, dacă ar fi vrut. Va juca jocul ăsta până la capăt.

[1] Personaj biblic, soția regelui evreu Ahab, model de femeie desfrânată. (n.t.)

— N-am avut acest bărbat până acum și am avut destul pe ziua de azi, îl luă ea peste picior. Poate altă dată, *dulceață*... o să-ți arăt ce face o femeie adevărată când dorește un *bărbat*.

Suna bine — ca și cum ea ar fi știut. Dar ea chiar știa: avea exemplul viperei de Nyreen în propriul ei cuib. Doar că încă nu era pregătită... să cedeze total.

— Să nu vii să mă cauți, dulceațo. O stricată-Jezebe ca tine n-ar putea să-mi satisfacă dorințele.

O privea cu îngâmfare, stând nepăsător pe spate, și ea tare i-ar fi tras un picior în față. La naiba, ar fi trebuit s-o facă... Dar apoi se gândi la ceva mai bun. Ridică un picior desculț și-l puse pe bărbăția lui umflată. Dumnezeule, era imensă, mai mare decât își putuse imagina când se lipise tare de ea. Mișcă piciorul, plimbându-și degetele pe toată lungimea, în sus și în jos, simțind fiecare centimetru din el pulsând și zvâcnind sub piciorul ei gol. Observă pe sub gene reacția lui: o dorea cu disperare! Simțea în ea bucuria îmbătătoare a puterii. Va fi o altă dată, o altă întâlnire, o altă șansă. Și atunci îl va face să se târască în fața ei.

— Nu, nu aș putea să-ți satisfac dorințele, scumpule. Da, spune-mi Jezebel, domnule Rutledge, spune-mi că sunt o stricată...

Lăsă jos piciorul de pe tăria lui fierbinte și stătu deasupra lui ca o regină războinică triumfătoare.

— Și atunci vei spera în visele tale că odată, când voi avea chef, o să-ți mai dau o șansă.

După care îngenunche cu îndrăzneală pe pieptul lui, îl sărută cu patimă pe gură... și sări în picioare, făcându-se nevăzută.

Capitolul 5

Simţea puterea, puterea cinică, neruşinată, insolentă pe care o avea asupra lui. Simţea chiar mai mult de-atât: simţea puterea pe care o reprezenta sexul ei. Îi plăcuse grozav să-l facă să-i cedeze, în ciuda slăbiciunii ei. Abia aştepta să încerce din nou.

Îl călări pe Boy peste câmpurile de la Montelette.

Data viitoare nu se va mai topi într-o masă de gelatină când el o va atinge. Data viitoare va şti ce să facă, pentru că acum cunoştea atingerea bărbatului. Acum înţelegea emoţia în care te puteai cufunda şi care putea depăşi orice raţiune, orice scrupule; va şti cum s-o folosească şi va şti cum să-l controleze. Şi dorea asta atât de mult... Fiul celui mai rău duşman al tatălui ei, frământat ca aluatul în mâinile ei. Aşa cum Nyreen îi făcea tatălui său datorită obsesiei lui pentru sex. Voia să înţeleagă cum funcţionează asta şi deja învăţase că nu era îndeajuns să ispiteşti şi să tentezi un bărbat: o femeie trebuia să fie pregătită să-şi joace rolul până la capăt. Dacă îşi propusese să-l facă să cerşească şi să se târască la picioarele ei, trebuia

să fie hotărâtă să culeagă fructul fără să țină cont de preț. Și care ar fi prețul pentru ea? O durere de o clipă, în schimbul a ore de glorie, prin plăcerea de a-l face să se supună voinței ei. Nu era un preț meritat? Sau pășea ea cu capul înainte în nisipurile mișcătoare ale propriei furii și înfrângeri?

Avea nevoie să-l vadă iar, voia să-l revadă ca să șteargă impresia jenantă de ezitare, care o dăduse de gol. Dar asta ar fi o prostie — cea mai mare prostie, curată prostie, reacția unei virgine îmbătată de noile senzații descoperite, ori ea dorea să pară experimentată la viitoarea întâlnire. Nu, data viitoare îi va veni de hac...

Avea nevoie de timp — timp să se gândească, să evalueze tot ce se întâmplase — și voia să savureze aceste noi și tulburi senzații pe care le trezise el în ea; voia să le înțeleagă și, mai presus de orice, dorea să le folosească. Ele îi vor da puterea — dar asta numai dacă nu le va ceda.

Călări până pe o colină ce domina câmpurile.

La naiba, era târziu; lucrătorii se îndreptau prin câmpurile de trestie spre casele lor. În curând, cina va fi pregătită, iar ea va trebui să se schimbe și să se facă prezentabilă. Dacă voia să-și facă apariția într-un timp rezonabil, avea nevoie să se strecoare în grajduri și apoi, pe ușa din spate, să se ducă sus pe scara servitorilor.

Și tot ce-și dorea era să se lungească în pat și să se gândească.

— Unde este? Unde este? O, Doamne! răcnea Nyreen cât o țineau plămânii.

Dayne își făcu drum cu grijă pe scara servitorilor.

— Lucinda!

— Da, coniță, nu, coniță, n-am văzut-o pe duduia Dayne. Nu este pe nicăieri prin casă de ore...

— Minți!

Pleosc!

Dayne se făcu mică.

— Unde este?

— N-am văzut-o de azi-dimineață.

Pleosc!

— Îmi face silă modul cum îi ții întotdeauna partea. *Întotdeauna*. Nimeni nu știe nimic. Ei bine, vom vedea, vom vedea, Lucinda. Vom vedea cine nu mai știe nimic când voi fi măritată cu domnul Harry. Piei din fața ochilor mei, mă auzi? *Piei din fața ochilor mei!*

— Da, coniță...

— *Taci!* țipă Nyreen și Dayne auzi sunetul făcut de pașii mărunți și iuți, iar apoi respirația agitată a lui Nyreen care încerca să-și calmeze furia.

Deodată vocea i se schimbă într-un gângurit afectat.

— Harry, iubitule...

— Nu mă deranja cu nimicuri, mormăi Harry. Vino mai aproape, deranjează-mă cu altceva, Nyreen. Poți să-mi trezești oricând atenția.

— Aș vrea să se poată. Ai putea să faci tot ce vrei cu mine chiar acum, Harry iubitule, știi asta. Dar ai aranjat cina asta, iubitul meu și insecta aia de fiică-ta este de negăsit. Și, cum o știu eu, chiar acum trage cu urechea la ce facem noi. Mă simt atât de jenată, Harry... Tot ce ne rămâne este să așteptăm și eu trebuie să o găsesc pe licheaua aia înainte de-a ne sosi musafirii.

Se răsuci să plece, într-o învolburare de jupoane.

— Te sărut, iubitule. Sper ca musafirului nostru să-i placă ce vede.

Şi apoi liniște.

Deci el își ținuse promisiunea, gândi Dayne, intrând pe vârfuri în hol, după ce se asigură că este gol. Nu-i venea să creadă. Harry o făcuse: invitase pe cineva la cină ca s-o vadă şi era gata să semneze contractul chiar acum. *Vom mai vedea noi...*

Asta însemna că trebuia să-şi schimbe planurile. Trecu agale prin hol, spre salon. Sosise la ţanc — tocmai auzea hurducăielile unei trăsuri care venea pe aleea străjuită de copaci din faţa conacului Montelette. Pretendentului ei probabil că-i plăcea ceea ce vede: vechile coloane albe, abia zărindu-se de muşchiul cățărător şi apoi brusc, apariţia casei, neîmpovărată de vegetaţie, cu linia ascuţită a acoperişului îndreptată ţeapăn spre cerul albastru, vorbind de la sine despre bogăţie şi privilegii, proprietate şi bani. Adică tot ce ar putea râvni un pretendent încă înainte de a o cunoaşte.

— Iată-te în fine!

Nyreen veni în fugă, apucând-o strâns de braţ.

— Doamne, uită-te la tine. Ei bine, n-ai timp să te schimbi, domnişoară. Domnul Etienne Bonfils trebuie să sosească din clipă în clipă. Fără îndoială că ar vrea să te vadă exact aşa cum eşti.

— Fără îndoială, spuse Dayne sec, smulgându-şi braţul din strânsoarea degetelor ca nişte gheare ale lui Nyreen. Adevărul este întotdeauna cel mai bun lucru, mai ales spus în faţă.

Nyreen se holbă la ea.

— Porţi măcar jupon? Mă rog, n-ai decât să nu răspunzi. Poate că ai nevoie de această lecţie sau poate

că tatăl tău are nevoie, din moment ce crede — nu știu de ce — că mama ta te-a educat corespunzător. Ei bine, acum o să vadă și pe urmă vom continua să-ți căutăm un soț. Păcat că domnul Bonfils este mielul sacrificat. Pe de altă parte... începu ea și ezită când auzi sunând la ușă, s-ar putea să te placă așa cum ești.

Dayne era prinsă în capcană: tatăl ei apăruse în ușa salonului, auzind soneria tocmai când Nyreen îi deschidea pretendentului ușa, și i-a fost suficient să arunce o privire asupra lui ca să-și spună că, până la urmă, faptul că fusese prinsă așa era cel mai mic rău. Văzând dezgustul de pe fața lui știu exact cum arată: ca o târfă de rând, roșie la față, cu părul încâlcit și rochia murdară atârnându-i peste picioarele descălțate, pline de noroi.

Nici o sumă de bani nu l-ar convinge pe domnul Bonfils să cumpere *asta*: o femeie care-l privea plină de mândrie, în ciuda murdăriei, a rochiei nepotrivite și a privirii lui.

Cina a fost un dezastru, exact așa cum prevăzuse Nyreen, dar era mai furioasă că domnul Bonfils nu înghițise nada: ea dorea un pretendent și încă repede, iar Dayne îi tot zâmbise peste masă, sorbind zgomotos din supă și urmărind cum domnul Bonfils se înverzește de dezgust.

Nyreen nu putea să salveze acest eșec: nu știa cum și Dayne care știa, nu voia s-o ajute. Îl lăsă pe tatăl ei să facă conversație, pentru că Harry știa tot ce trebuie să spună unui *bărbat* ca să-l aducă în acea stare de amiciție în care să manifeste indulgență față de o femeie îndărătnică.

Domnul Bonfils înțelegea asta foarte bine, dar era mai atras de Nyreen; avu chiar tupeul să-i spună lui Harry că ar fi foarte interesat de fiica *bine-crescută*.

— Dar domnișoara Nyreen este deja logodită, spuse Harry, luând lucrurile foarte în serios.

— Îmi pare rău să aud asta. Mulțumesc de ospitalitate, domnule Templeton. A fost o seară foarte plăcută.

— Sper, spusese Harry, păstrându-și furia crescândă pentru momentul când se va închide ușa și domnul Bonfils nu va mai fi în casă.

— *Tu*, tânără domnișoară...

— Tată?

Afișa o inocență totală, pentru că nu-i păsa și pentru că era foarte fericită că a făcut-o de râs pe Nyreen.

— Arăți ca o destrăbălată!

— Eu, tată? Dar nu fac decât să copiez bunul exemplu dat de Nyreen, spuse ea cu inocență în priviri.

Harry aproape că explodă de furie; dorea s-o plesnească peste gura nerușinată, dar, în același timp, voia s-o protejeze pe Nyreen.

— Două săptămâni, scrâșni el amenințător, strângând din pumni ca să nu o lovească. Două săptămâni, Dayne și vom avea un pretendent și-ți vei pregăti nunta. Va fi cineva pe care nu-l vor impresiona trucurile tale, îți spun eu, așa că joacă-ți jocurile, dar fii pregătită; două săptămâni, tânără domnișoară — nici mai mult, nici mai puțin. Acum du-te în camera ta...

Bombănind, cu ochii înecați în lacrimi, Dayne plecă, pentru ca el să nu vadă cât de mult o afecta ura lui. *Două săptămâni*, era nebun; nu erau atât de mulți bărbați în St. Foy și cu atât mai puțini dispuși s-o ia de nevastă pe *ea*. Era un bluf — trebuia să fie...

Urcă scările și apoi întoarse capul. Nyreen era acolo, în brațele tatălui ei, folosindu-și puterea, cu vocea ei plângăcioasă și cu apăsarea trupului ei atât de râvnit. Hotărârea ei deveni și mai fermă. Orice ar

fi plănuit tatăl ei, tot mai avea două săptămâni ca să-l facă pe Flint Rutledge să se supună voinţei sale.

Clocoti de furie tot restul serii şi nu se calmă decât după ce făcu baie şi se întinse în pat, înfăşurată într-o rochie subţire, uşoară şi vaporoasă ca fusta ce o purtase după-amiază. Apoi corpul ei îşi reaminti senzaţia provocată de mângâierile mâinilor unui bărbat şi de puterea sexului ei. Aici era un domeniu în care nu avea de dat nimănui socoteală şi unde era stăpână absolută. Data viitoare nu va lăsa nici un fel de ezitări virginale să o oprească. Va trebui să plănuiască cu grijă următorul asalt... Coborî din pat şi se strecură pe hol.

— Lucinda! Lucinda!

Lucinda veni în fugă.

— Ce doriţi, duduie Dayne?

— Am nevoie de un pic de ajutor. Vreau să fac câteva modificări hainelor mele.

Îi venise ideea cât ai clipi: mâine va juca cu el rolul de stăpână a conacului, aranjată şi pusă la punct, până când — şi dacă — îl va lăsa să se apropie de ea. Asta-i va da un ascendent moral şi mai mult timp ca să se lămurească care erau regulile jocului.

A doua zi se îmbrăcă cu mare grijă: corsetul ei uşor, fără balene, care îi punea în evidenţă sânii, şi cei mai eleganţi pantalonaşi, vechi de câţiva ani, ce stăteau acum strânşi pe ea, făcuţi din batist fin şi ornaţi cu dantelă la brâu, la genunchi şi la cusătura dintre picioare. Nu purta nici un jupon; în schimb, puse un pieptar verde de mătase, peste care asortă o cămaşă de muselină, cu cordon.

— Unde-i șalul pe care-l veți purta?

— Fără șal astăzi, spuse Dayne bine-dispusă, admirându-și umerii goi și panglicile de mătase verde care făceau ca pielea ei să pară și mai albă. O să port o mantie — cea plisată, cu tiv verde — e mai răcoroasă.

— O să vă răcorească biciul tatălui dumneavoastră, dacă vă prinde așa.

— N-are cum dacă tu nu-i spui. Apoi este firesc să port cât mai puține lucruri pe o asemenea căldură. Nu o să-mi amintesc nici măcar că tu m-ai îmbrăcat în dimineața asta. Repede, du-te acum...

— O să știe...

Lucinda dispăru și Dayne se întoarse spre oglindă, aruncă de pe ea mantia în discuție și începu să tragă de șiretul de la gât al rochiei.

Dumnezeule, jupoanele! Dacă era să fie îmbrăcată corespunzător, ar fi trebuit să poarte o cămașă pe sub corset, o bluză, apoi corsajul și fusta, și probabil că ar fi leșinat înainte de-a apuca să coboare scările. Astfel, oh, astfel, cu pielea dezvelită în fața căldurii fierbinți de... acolo și cu pieptul ținut strâns în corsajul de mătase verde... era perfect, și se minuna că nu se gândise mai devreme. Luă mantia și și-o aruncă pe umeri. Simțea puterea îmbătătoare a feminității ei, *dar n-ar fi stricat să ia un pistol.*

— Deci azi faci pe fiica stăpânului conacului, îi aruncă cu venin în voce Nyreen, privind-o pe Dayne cum cobora treptele cu aroganță. Tocmai bine, că tatăl

tău a aranjat o nouă cină — domnul Hanscombe din parohia St. Alberville. Presupun că îţi este cunoscut numele lui.

Dayne se opri în loc o clipă, stăpânindu-şi cu greu furia şi fiind la un pas de-a provoca o răfuială deschisă. Toată lumea auzise, bineînţeles, de familia Hanscombe. Dădu cu nepăsare din umeri.

— Cred că numele îmi este familiar.

— Tatăl tău a vrut să te previn să nu se repete scena umilitoare de ieri. Te vei îmbrăca corespunzător şi vei apărea la timp — cu rochie, pantofi şi părul aranjat.

— Nici nu m-aş gândi să fac altfel, spuse Dayne cu un aer semeţ şi o dădu la o parte pe Nyreen ca să deschidă uşa principală.

— Tatăl tău nu va mai tolera nici o aiureală de-a ta, o ameninţă Nyreen.

— Doar pe ale tale, Nyreen, îi replică Dayne şi trânti uşa înainte ca aceasta să apuce a-i răspunde.

Harry îşi făcu apariţia din salon.

— Excelent, draga mea, excelent. Se va comporta cum nu se poate mai bine în seara asta.

— Poţi să garantezi, întrebă Nyreen cu amărăciune, respingând mâinile lui nerăbdătoare. Poţi să promiţi...?

— Pot să-ţi promit ceva minunat, draga mea, acum că suntem singuri, şopti el frecându-şi faţa de gâtul ei. Va lipsi cel puţin o oră. Poate chiar două ore...

Nyreen ezită. Făcuse deja destule fiţe din cauza lui Dayne şi în mod intenţionat îl respinsese în ultimele zile.

— Oh, Harry, iubitule... Totuşi, nu aici, nu aici.

— Unde? întrebă el aspru.

Ea zâmbi uşor, surâsul unei pisici triumfătoare. Dar Harry nu văzu decât ceea ce voia să posede.

— În biroul tău, iubite Harry, peste numai o clipă. Așteaptă-mă acolo, vreau să mă asigur că a plecat. Așa o să mă simt foarte liberă și o să-ți arăt cum va fi după ce Dayne va fi măritată și plecată de aici...

Ea o apucă pe lungul drum spre Orinda, conducând trăsura cu un ponei, ce fusese mijlocul ei de transport încă de când purta codițe.

Iar acum avea părul lung lăsat pe spate iar sânii îi umpleau decolteul și în loc să fie în căutare de aventură, căuta buclucul. O știa, acest sentiment mergând mână în mână cu furia pe care i-o provoca gândul la traiectoria pe care o va lua viața ei. Dar o femeie nu avea niciodată control asupra vieții ei, *niciodată*.

Cât de clar putea să vadă totul acum! Și asta numai pentru că nu mai exista mama sa, care să creeze iluzia că acolo nu existau reguli și restricții și că totul va fi exact așa cum va dori fiica ei. Fără îndoială că ea ar fi perpetuat minciuna pentru propria-i fiică — dar acum, ah, acum! — s-ar putea să aibă loc o parodie de nuntă, dar nu vor fi nici un fel de copii, decât dacă va putea mânui această mare putere pe care tocmai începea s-o înțeleagă, cu bărbatul care la urma urmei o va cumpăra.

Oricum nu-i păsa, *nu-i păsa*...

Emoția ce i-o provoca faptul că pe de o parte își sfida tatăl și pe de alta că lansa o provocare inamicului era ca un drog. Se simțea îndrăzneață, senzuală, stăpână pe situație. Va merge la Orinda cu un pistol în buzunar, îmbrăcată ispititor, sperând să ademenească un anumit bărbat, învățând astfel secretele folosirii puterii ei

sexuale înainte de-a se mărita cu un individ pe care nu-l dorea.

Ai fi putut, pur și simplu, să înveți o vrajă de la mama Dessie... Doar că Nyreen nu folosește vrăji. Vreau să am acest gen de putere asupra lui Flint Rutledge... asupra oricărui bărbat, în special asupra celui cu care voi fi forțată să mă mărit...

Îi trebuiră douăzeci de minute să ajungă la Orinda, în mersul lent al trăsurii, și alte cinci minute de mers pe drumul spre grajd. Era în ruină, ca de altfel toate la Orinda, și avea ușile deschise, ca și cum ar fi așteptat-o.

Conduse trăsura în aerul înăbușitor dinăuntru și apoi se duse în spatele clădirii, la jgheabul care era amplasat la umbra unor copaci și era întotdeauna plin cu apă curată și rece. Umplu găleata pe care o avea mereu în trăsură și o duse înapoi credincioasei iepe. Își scosese mantia și era tentată să-și scoată mai multe, doar că asta ar diminua din imaginea pe care dorea s-o ofere.

Dacă el era aici, *dacă* ea nu era nebună... Poate căldura o înnebunea... În fond stătea într-un grajd vechi, plin de mirosurile obișnuite unui asemenea loc — fân putrezit, harnașamente și biciuri atârnate la întâmplare de grinzi. N-avea nici un motiv să creadă că el era aici.

Se duse până la cârligele de lângă ușă și pipăi unul din bice. *Putea fi un argument mai bun decât un pistol*, gândi ea, *dacă el ar fi fost acolo*... Îl luă de acolo și șfichiui aerul cu el. Scotea un pocnet ascuțit, satisfăcător, aproape ca și cum ar fi rupt aerul înăbușit. Îi plăcea senzația — mânerul împletit era cam uzat, dar biciul în sine era moale, nu țeapăn; vechi și bine folosit.

Îl înfăşură în jurul încheieturii mâinii, plăcându-i supleţea pielii şi efectul creat: senzual şi neaşteptat de excitant. Îşi puse arma în trăsură şi ieşi încet din grajd.

Căldura o izbi ca suflarea unui cuptor; simţea razele soarelui pe umerii dezveliţi, pe cap, copleşind-o şi dându-i o stare de letargie. Ar fi vrut să-şi scoată imediat toate hainele; nu fusese niciodată o asemenea căldură. Venea în valuri, apăsând-o, în timp ce se îndrepta spre veranda din spatele casei. Nimeni nu ar fi putut să reziste pe dogoarea asta; nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să vină la Orinda, cu excepţia cuiva ca ea, adică nesănătos la minte.

Intră în holul din spate: uşile de la Orinda nu erau niciodată încuiate. Era ceva mai răcoare aici, datorită verandei care înconjura casa cu două nivele; şi a foarte puţinelor ferestre deschise, nelăsând căldura să intre în interior. Jos erau patru camere: sufrageria, o cameră de lucru, o cameră unde se serveau băuturile şi o cameră de serviciu. De asemenea, era o scară interioară pe care ea urcă pentru a ajunge la etaj, în salonul în care se instalase foarte confortabil domnul Flint Rutledge în zilele de dinaintea reîntoarcerii sale la Bonneterre.

Fu şocată să constate că mai erau încă nişte haine acolo şi, în imediata apropiere a căminului, un coş şi un ulcior de apă; diferite lucruri pentru o viaţă diferită de cea la care se gândise el când îl întâlnise ea în prima zi. Fără puşcă — învăţase lecţia asta. Iar ulciorul cu apă era pe jumătate plin, ceea ce însemna... ce?

Deschise una din ferestrele-uşă şi ieşi pe balcon. Aerul fierbinte o asaltă din nou. Era atât de cald încât,

aproape fără să se gândească, începu să-şi desfacă legăturile de la piept şi, încet, îşi desfăcu rochia şi malacoful[1], ieşind din ele şi lăsându-le să cadă pur şi simplu pe jos. Iar apoi corsajul... Îi desfăcu legăturile de sus şi jos şi acesta căzu, lăsând-o să simtă din nou aerul proaspăt şi uşor pe sânii parţial dezveliţi.

Se uită în jos, la ea însăşi. Era îmbrăcată în alb, de la pantofi până la corsetul remodelat, singurele lucruri în contrast fiind umbra închisă la culoare a părului de la deschizătura strâmtă a pantalonaşilor, rozul aprins al sfârcurilor proeminenţe şi biciul înfăşurat în jurul încheieturii mâinii.

Acum era gata, *acum...*

Domnul Hanscombe în seara asta...

Gând nedorit. Distrugea excitaţia, ca apa aruncată pe foc. Chiar credea că îngenunchindu-l pe Flint Rutledge îl va face pe Hanscombe mai uşor de suportat?

Cât de proastă era...

Şi apoi îl văzu pe el, cu pieptul gol şi asudat, venind dinspre grajduri şi turnându-şi o găleată de apă pe cap.

El privi instinctiv în sus şi o văzu, iar ea ştiu că nu era surprins, că o aştepta, că era acolo doar pentru ea, şi într-un anume fel perceperea acestor lucruri o înfurie, pentru că motivele şi mişcările ei erau evidente pentru el şi nu l-ar fi putut niciodată prinde nepregătit. Se încordă şi îşi plimbă uşor degetele pe biciul de piele de la încheietură. *Vom mai vedea noi! Vom mai vedea noi.*

[1] *Malacof*: fustă lungă şi foarte largă, susţinută în interior cu arcuri subţiri din oţel, la modă în prima parte a sec. XIX, cunoscută şi sub numele de *crinolină*. (n.t.)

— Ia te uită, zău dacă asta nu este regina fecioară de la Montelette. Ai pierdut ceva, Înălțimea Ta? Sau ți-ar plăcea să pierzi?

Stătea la douăzeci de yarzi de ea, plin de apă și sarcasm, iar ea tare ar fi vrut să-i smulgă de pe față zâmbetul impertinent.

— De ce nu, domnule Rutledge, spuse ea blând, ținând cont de enervarea produsă și de faptul că nu-și putea lua ochii de la pieptul lui dezvelit. *Nu-l va lăsa s-o intimideze. Nu-l va lăsa.*

— Nu am pierdut nimic, și singurul lucru pe care se pare că l-am găsit este încă un șarpe prăpădit, care arde de nerăbdare să-i bage cineva limba la loc pe gât.

— O, dulceață, *cineva* arde într-adevăr de nerăbdare să aibă de-a face cu limba mea, și aș fi încântat să-ți arăt exact unde...

Simți o furnicătură în corp gândindu-se *unde*. Accentuată de faptul că privirea lui înfierbântată era fixată pe sânii ei.

— Nu sunt de loc tentată, domnule Rutledge.

— Nu ești... îngână el blând, insinuant.

Îngâmfatul!

— Deloc, domnule Rutledge. Poate ești dumneata...

— Categoric, o întrerupse el, făcând-o să-i fugă pământul de sub picioare. Aș fi încântat să pun mâna pe tine din nou.

I se tăie respirația când el mai făcu un pas. Dar rămase pe loc: se prezentase în fața lui ca fiind gata și plină de dorință, iar el o știa.

— Te-ai îmbrăcat azi astfel încât să ispiteşti, dulceaţo. Ştii exact ce vrea să vadă un bărbat într-o zi toridă ca aceasta de azi.

Mai făcu un pas spre ea.

— Unui bărbat îi place să vadă o femeie care vine să primească ceea ce el îi poate oferi; să-i ofere un pic mai mult de data asta, împreună cu amintirea a ceea ce l-a lăsat să-i facă înainte.

Era vrăjită de vocea lui, de senzaţiile în care se cufunda, de amintirile pe care le trezeau în corpul ei mângâierile lui. El avea toată magia şi toată puterea; devenise brusc o pradă uşor de cucerit şi îi veni în minte o singură cale de a redeveni stăpână pe situaţie.

Privirea ei rămăsese cu insolenţă fixată pe umflătura dintre picioarele lui şi se simţi încurajată când îi văzu reacţia. *O, da, da... asta era calea; ce prostie din partea ei că nu ştiuse...*

Încă un pas.

— Vrei ce-ţi ofer eu, dulceaţo?! Te-ai înţolit aşa ca să mă provoci, ca o Jezebel ce eşti, apoi te-ai dezbrăcat ca şi cum mi-ai oferi mie totul. Şi acum spui nu? Abia aşteptai... ai venit pentru asta... o doreşti!

Era la mai puţin de un metru de ea, hipnotizând-o cu forţa *lui* — forţa lui de mascul cu iz de mosc — şi făcând-o să-i cedeze atât de uşor. Şi *dacă* o făcea...

Ochii ei străluciră din nou şi începu distrată să desfacă biciul de la încheietura mâinii.

— O vrei *acum!*

Plici! Îl biciuise cu o mişcare rapidă a mâinii.

— Aşa este mai bine, domnule Şarpe Rutledge. Cred că trebuie să te biciuim, să te punem la locul tău.

— Măi, măi, căţeaua virgină este plină de surprize, murmură el nepierzând-o din ochi.

— Am venit ca să mă răcoresc, domnule Rutledge, nici mai mult, nici mai puţin.

— Bineînţeles, spuse el conciliant.

— Aşa că o să mă scuzi cât eu şi Domnul Bici ne facem confortabili. Vom presupune că nu eşti aici.

— Cum spui tu, târfă-dulce, zise el încruntat.

Plici! Plesnise din bici la câţiva centimetri de el.

— O să-mi spui Domnişoară Târfă-dulce, spuse ea cu insolenţă, apoi se întoarse cu spatele la el şi plecă unduindu-şi trupul — ei da, a fost sîngurul cuvânt, îşi balansă şoldurile şi îşi micşoră pasul sperând ca lui să-i lase gura apă la vederea feselor ei apetisante. Pentru că îşi mai amintea încă senzaţia simţită la atingerea mâinilor lui, şi mai bine ar fi murit decât să admită că dorea să-l simtă din nou mângâind-o acolo.

Îşi ridică părul în vârful capului, cu corpul întors în profil, numai pentru el.

— Dumnezeule, Jezebel, poţi băga în păcat...

El veni aproape, vocea lui îi răsuna blând în urechi, iar mâinile i se strecurau rapid în jos pe mătasea pantalonaşilor ei, să-i simtă carnea arsă de patimă. Simţea căldura trupului lui, umezeala pieptului său gol pe spatele ei; împunsătura bărbăţiei lui rigide — misterul, taina, minunea...

— Nu te mai puteai abţine nici măcar o zi, nu-i aşa?

— *Tu* n-ai putut, şopti ea, ezitând doar o blestemată de clipă înainte de-a se lăsa cu totul în voia senzaţiilor provocate de mâinile lui atât de pricepute.

— Te-ai îmbrăcat pentru mine...

— Poate într-o zi, dacă ai noroc, o să mă dezbrac pentru tine...

— Eşti aproape de acea clipă, dulceaţo, murmură el strecurându-şi mâna liberă pe talia ei şi apoi mai sus, spre sânii dezveliţi.

Venise momentul; dacă o atingea avea să-şi piardă complet controlul; era deja aproape de acel punct, vrăjită de mâinile lui experte. Şi nu putea, pur şi simplu nu putea... O clipă de luciditate, înainte ca el să mângâie acel vârf proeminent, doar o clipă ca să întoarcă situaţia în favoarea ei...

— Ah!

Îl plesni puternic peste mână cu mânerul biciului.

— Nu cred, domnule Rutledge.

— Sfinte Sisoe, ticăloaso...

Bun, îl durea. Şi acum? Ea zâmbi dispreţuitor:

— Păstrează distanţa, domnule Rutledge.

Plesni din bici în direcţia lui.

— De acum încolo vom face cum vreau eu.

Cum vrea ea. Cum vrea ea!? se gândi Flint. *Dumnezeule, dacă ar fi după ea, m-ar lega fedeleş.*

— Da... ia-ţi mâinile alea criminale de pe mine.

— Şi ce dracu' înseamnă asta?

Ea ştia exact ce însemna.

— Înseamnă că nu pot să am deloc încredere în tine şi că o să trebuiască să te leg ca să ştiu exact în orice clipă unde-ţi stau mâinile.

Da, perfect. Copacul...

— Deci, de ce nu stai tu acolo jos, lângă acel copac şi-ţi pui mâinile în jurul trunchiului din spatele tău. *Fă-o, Domnule Rutledge!*

Plesni din nou din bici, atingându-i doar umărul.

Momentan, el nu vedea nici o cale de-a pune mâna pe bici. Se pricepea al naibii de bine să-l folosească.

Se aşeză în silă, întrebându-se cum naiba ajunsese să-l mânuiască atât de bine. Ea îngenunche lângă el, înfăşurând strâns în jurul încheieturilor lui puternice împletitura elastică de piele, apoi se ridică şi se duse în faţa lui ca să-l poată vedea.

O, Doamne, asta era minunat, gândi ea. El era acolo şi ea aici, iar el nu putea să facă nimic, în timp ce ea putea face orice dorea. Şi, mai mult decât orice, dorea să-l facă să fie nebun după ea. Era perfect: ea-l putea avea fără ca totuşi să-i cedeze.

— Aşa-i mult mai bine, murmură ea, aplecându-se şi oferindu-i o privelişte ispititoare asupra sânilor ei. Îmi place să am situaţia sub control. Îşi plimbă mâna conciliant pe pieptul lui transpirat şi el tresări.

— Ticăloaso! gemu el, cu privirea pe sfârcurile ei.

— Îmi place când îmi spui aşa, spuse ea cu un glas drăgăstos, îngenunchind lângă el şi jucându-se cu părul de pe pieptul lui.

— Nu pot să mă hotărăsc dacă eşti inocentă sau proastă, gemu el.

Ea-şi frecă degetele de sfârcurile lui, bărbăteşti, dure, şi el tresări din nou.

— Sunt exact aşa cum mi-ai spus, îi şopti, plimbându-şi acum amândouă mâinile pe pieptul lui păros şi transpirat, plăcându-i senzaţia de fierbinţeală umedă a lui.

Pe măsură ce îşi mişca mâinile din ce în ce mai jos, îi creştea excitarea. O îmbăta senzaţia pielii trupului lui musculos, înfierbântat, şi arsura ce o simţea sub privirea ochilor lui ce-i devorau pieptul dezgolit, în timp ce ea îi freca sfârcurile dure... şi acel iz puternic şi dulce de sex dintre ei...

Neajutorat în mâinile ei...

Încălecă peste genuchii lui, lipindu-i palmele de piept, astfel încât să-i simtă sfârcurile în podul palmelor.

— Târfo... te doresc...

— Ştiu... Mă încântă să ştiu asta.

— Da, unei ticăloase ca tine îi place.

Ea zâmbi — un mic zâmbet enigmatic — şi se gândi că el arată de parcă ar vrea să o sfâşie.

Bun. Era exact ce aştepta.

Îl simţea vibrând între picioarele ei, împărţit între furie şi dorinţă.

— Sărutări dulci, dragule, şopti ea, aplecându-se spre el şi oferindu-şi buzele.

— Du-te dracului.

— O, nu, scumpule, sărutările tale sunt divine!

Îşi lipi gura de a lui, scormonind după dulceaţa fierbinte şi umedă dinăuntru. El nu îi putea rezista şi trupul ei se lipi strâns de al lui. Mâinile ei îl simţeau şi-l pipăiau peste tot, excitându-l. Limba ei începu să se mişte sălbatic, înnebunită de dorinţă. Corpul i se arcui când îl sărută, sfârcurile ei pietroase devenind două puncte incandescente. El prelungi sărutul, iar mâinile ei o luară razna peste tot.

Şi apoi, încet, încet, se trase înapoi. Cât de perfect, cât de savuros... Acum, acum dorea mai mult.

— Delicios, şopti ea şi îşi schimbă poziţia, astfel încât mâinile ei frenetice să poată ajunge la bărbăţia lui încordată.

Acum venise momentul pentru partea cea mai grea.

El scoase un geamăt când ea-l eliberă, expunându-l aerului fierbinte şi dorinţei ei toride. Ştia la ce să se aştepte; îl mai văzuse înainte. Dar aşa de aproape, acest pilon de pură potenţă masculină, imens şi înălţându-se

mândru, mişcându-se de parcă ar fi avut voinţă proprie... Voia să atingă, să simtă senzaţia galvanică a puterii sale.

El o urmărea, cu ochii negri de cărbune, arzând de o emoţie de nestăpânit.

Ea nu se opri; îi înfruntă privirea, îi înfruntă bărbăţia. Întinse mâna — şi descoperi că era făcută din piele şi muşchi şi că avea o vigoare a ei proprie. Interesant, doar cu o atingere şi putea să facă din el ce dorea ?

Îl cuprinse cu palmele şi el zvâcni. Ce minunat! Ridică ochii şi întâlni din nou privirea lui pătrunzătoare.

El ura asta; ura ca ea să preia controlul. Dar mai presus de orice ura faptul că nu-şi putea folosi mâinile.

Se citea în ochii lui exact ce ar face dacă ar putea să pună mâna pe ea. Furia lui o excita; a mânui partea lui cea mai potentă o excita.

Simţi brusc o foame profundă pentru sărutările lui şi dorinţa de a-şi presa corpul ei inocent de goliciunea aceasta. Se ondulă ca o pisică, încălecând peste coapsele lui şi lăsându-şi corpul să alunece mai în faţă, pentru a-i captura bărbăţia între coapsele ei şi pântecul lui.

— Acum, dragule, alte sărutări..., murmură ea.

Dar încă nu era de ajuns. Dorea să simtă goliciunea lui pe ea, dorea s-o posede.

Îşi răsuci coapsele şi mai strâns.

Acum, acum îl putea simţi, acum, sub camea tandră a feminităţii ei catifelate... Nu reuşea să se apropie suficient de el; era atât de înfierbântat, avea o strălucire în priviri şi era atât de lipsit de putere... şi totul era la îndemâna ei.

Cel mai şocant lucru era că atunci când se freca de sexul lui fierbinte, se scufunda în senzaţiile provocate de cea mai apărată comoară a ei.

— Ah, dulceaţă! Atât de dulce... şopti ea, mişcându-se în ritmul dictat de această senzaţie, ondulându-şi coapsele ca să capteze frisoanele intense pe care i le provoca contactul dintre feminitatea ei moale şi goală şi bărbăţia lui pietroasă şi neiertătoare.

Nu se aşteptase la asta.

Şi ochii lui, strălucirea vicleană pe care o avea în priviri în timp ce începu acele mişcări scurte care presau strâns învelişul de mătase.

El ştia ce face, ce simte ea, dar ei nu-i păsa, dorea tot mai mult, dorea ca senzaţia ca o plesnitură din bici să se dilate şi să se contracte, ajungând la ceva, nu ştia la ce, doar o fuziune, o eliberare...

Se urcă mai sus pe el, astfel încât sânii îi erau aproape la nivelul gurii lui; el ar fi putut cu uşurinţă să-l prindă pe unul din ei. Acest gând o făcu să simtă cum i se înfierbântă sângele prin vene.

O, da, dragule... ia-l, ia-l...

Dorea să-l simtă, dorea cu disperare să-l simtă; îşi freca corpul de el, sânii tresăltându-i în ritmul mişcărilor trupului.

Atât de aproape... Atât de aproape de ce anume?

Şi simţi, nu ştia ce, un cumul al tuturor senzaţiilor, toată fierbinţeala, toată mişcarea înfrigurată... o simţi...

Şi el se aplecă asupra sânilor ei, înconjurând unul din sfârcuri cu căldura umedă a gurii lui... Iar ea căzu de pe culme într-o spirală stelară de senzaţii care o atrăgeau ca o radiaţie incandescentă şi în care se scufunda ca într-un curent submarin.

Capitolul 6

— A venit vremea să plec, iubitule. Condu-mă până în casă.

Îl plesni cu biciul pe fesa dreaptă, dezvelită și el se mișcă, ca un leu furios, recalcitrant, la fel de satisfăcut ca și ea, dar nefiind dispus s-o admită și urând arma care îi dădea ei puterea.

Dar asta era perfect. Se gândi că fusese chiar foarte inventivă: îl dezbrăcase și îi aruncase toate hainele în mlaștină, și numai după aceea îl dezlegase, fiind destul de îndemânatică să nu-l lase să o prindă de mână.

— Este vreo problemă, dragule? întrebă ea mieros când el se opri pentru o clipă.

Dumnezeule, cât de mult îi plăcea cum arăta, dezbrăcat și cuminte, fără nici urmă de putere... Părea foarte vulnerabil și era vizibil că ura situația în care se afla, chiar mai mult decât atunci când îi imobilizase mâinile. Dar ei nu-i păsa de asta. Nu-i păsa de nici unul din motivele pentru care el era furios:

obţinuse acel lucru pentru care venise. Îl dominase şi, mai ales, trăise experienţa plăcerii.

Ajunseră pe verandă şi ea îi indică să urce pe scări până sus, unde zăceau aruncate hainele ei.

— Îmbracă-mă, iubitule.

Lui îi scăpărară ochii de furie.

— Ţine malacoful, iar eu o să păşesc în el, aşa, şi fără mişcări greşite pentru că ştii că mă pricep bine să mânuiesc âsta, şi asta, spuse ea arătând înspre rădăcina masculinităţii lui. Acum corsajul verde de mătase...

Îşi strecură mâinile pe sub breteluţe şi îi plăcu să audă cum el închide copcile. Urmă fusta şi singura clipă în care nu putea fi cu ochii pe el şi nu avea cum să reacţioneze, în caz că el încearcă ceva. El era prea tăcut, la naiba! Stupidele cercuri... Nici o problemă: el nu părea că avea intenţia să încerce ceva. *De ce nu?* Apoi eşarfa.

— Condu-mă acum până la grajd. Nu are cine să te vadă, domnule Rutledge şi astfel voi fi sigură că nu te îmbraci repede ca să vii după mine.

Scoase şareta din grajd şi se urcă în ea.

Şi atunci el o apucă de braţ, aproape trântind-o la pământ.

— Nu eşti chiar aşa de virgină, Jezebel. Ce grozavă performanţă actoricească, ce minunat ţi-ai jucat rolul.

Ea se înfurie instantaneu.

— Vei fii al naibii de norocos dacă vei mai primi atât de mult altă dată, domnule Rutledge. Dar îmi face o plăcere atât de mare să-mi folosesc biciul, încât s-ar putea să mă hotărăsc să-ţi mai fac o vizită.

— Lucrurile vor sta cu totul altfel dacă faci asta, Jezebel, pentru că o să te învăţ că singurul care are aici biciul în mână sunt eu.

Ea îi zâmbi insolent.

— Cât de îndrăzneț ești, domnule Rutledge.

— Ard de nerăbdare să-ți dau bătaia pe care o meriți cu atâta prisosință, târfă provocatoare. Mai vino pe aici și vom vedea cine va fi disciplinat data viitoare.

— O, da, scumpule, vom vedea cine este stăpânul.

Ridică biciul, îl învârti deasupra capului și plesni din el la câțiva centimetri de mândria lui masculină.

— Poate asta te va reține, până data viitoare.

Domnul Hanscombe era la fel de interesant ca un bulgăre de pământ. Dayne nu reușea să-și ascundă plictiseala în timp ce pălăvrăgeala de la masă trecea pe lângă ea.

— Dayne dragă, trebuie să-ți fie tare cald cu șalul ă..a, nu înceta Nyreen să-i spună.

— Mă simt bine, mă simt bine.

— Mă faci să-mi fie mie cald, spuse Nyreen scoasă din sărite de aerul ei obosit și apatic. Zenona! Ia te rog șalul domnișoarei Dayne.

— Nu face asta, îi spuse Dayne servitoarei.

— Domniță Dayne...

Dayne privi spre tatăl ei care se uita la ea aprobator. Ei bine, asta se va schimba într-o clipă.

Desfăcu șalul și-l lăsă să-i alunece de pe umerii goi, apoi aruncă o privire spre tatăl ei și spre Nyreen, în timp ce domnul Hanscombe rămăsese cu gura căscată.

— Este foarte răcoare, spuse ea în tăcerea care se lăsase, deşi nu putea înţelege de ce Nyreen şi tatăl ei erau şocaţi.

Domnul Hanscombe nu spuse nimic. Era un gentleman şi gentlemenii nu criticau doamnele în propria lor casă. O, dar va avea o întreagă poveste de răspândit în lung şi în lat, după aceea.

Apoi nimic nu mai merse cum trebuie.

Domnul Hanscombe nu-şi putu lua ochii lui micuţi, ca de porc, de pe pielea ei dezvelită.

Nyreen era suficient de furioasă ca s-o fi pălmuit. Iar tatăl ei se uita în orice altă direcţie decât la ea, ca să evite spectacolul oferit de goliciunea ei.

Seara nu se putea termina suficient de repede şi în acel moment Harry Templeton înţelese că nu avea suficienţi bani ca să compenseze gafele lui Dayne, era nevoie să ia măsuri mai radicale.

Un rebel are nevoie de un alt rebel, se gândi el. *Nu poate fi o doamnă curajoasă şi decentă ca Nyreen.*

Venise vremea ca domnul Hanscombe să plece, şi în timp ce Harry se uită uşurat cum trăsura lui se îndepărtează ştiu, în sfârşit, exact ce avea de făcut.

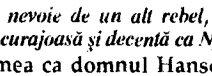

Lasă-l să sufere, se gândi Dayne în dimineaţa următoare, stând întinsă goală în patul ei, după un somn tulburat de amintirea plăcerilor din ziua precedentă. *Lasă-l să ajungă să cerşească să mă vadă şi atunci poate — doar poate — s-ar putea să mă gândesc la...*

Dar deja se gândea la asta. La cum o să se îmbrace şi ce o să facă.

— Cât de proastă poți să fii, i-o trânti Nyreen, dând buzna în încăpere, întrerupându-i visarea intimă. Chiar crezi că lui Harry nu-i este clar ce încerci să faci?

— De ce nu, răspunse Dayne glacial, trăgând cearșafurile peste corpul ei gol, ca Nyreen să nu aibă motiv să se ia și de asta. Presupun că el știe exact ce încerc să fac. Așa că va trebui să plănuiască altceva.

— O, da, murmură Nyreen. Într-adevăr așa va face. Vezi, Dayne dragă, te cunoaște mai bine decât crezi tu.

După care plecă la fel de brusc pe cât venise, ceea ce o făcu pe Dayne să fie foarte suspicioasă.

O chemă pe Lucinda și îi ceru să-i pregătească baia și o rochie ușoară, pe care s-o poată purta fără nesuferitele malacofuri, care nu ar face decât să o împiedice să huzurească în noile senzații descoperite. Nu putea să facă un pas fără ca trupul ei să rememoreze senzația provocată de atingerea sexului lui — atât de fierbinte, atât de tare! — pe virginitatea ei dezvelită. Și se topea la flacăra dorinței de-a avea mai mult.

Nu! Ba da... Oh, ba da! La urma urmei, nu avea prea mult timp la dispoziție; de fapt n-avea aproape deloc, înainte ca altcineva să pretindă mângâierile ei. Trebuia să învețe totul, și *repede*.

Era permanent conștientă de acea goliciune, care nu o părăsea, erectată, și de senzația dintre picioarele ei.

Se duse până la grajduri să vadă de Boy. Bietul Boy. Nici pentru el nimic nu mai fusese cum trebuie, de când venise Nyreen. Înainte de asta își făcuse planuri să-l înscrie la cursele din St. Francisville. Urma să-l antreneze și să găsească pe cineva care să-l încalece, iar tatăl ei plănuise să

parieze serios pe el. Ei bine, acum... Nimănui nu-i mai păsa de nici unul dintre ei.

Îl mângâie pe nas şi îi dădu un morcov, lăsând mirosul fecund de grajd să-i satureze toate simţurile.

Copt, bogat, fertil, primitiv... excitant. Venise în locul potrivit în care să se consoleze, dacă voia să se scufunde în senzaţii luxuriante. Cu toate acele minunate harnaşamente de piele atârnând de jur împrejur, dădu ghes imaginaţiei. Şi-l închipui înhămat, cu acea grozavă parte a lui prinsă în fâşii de piele, înfăşurată strâns, şi el legat în piele, prizonierul ei, incapabil să scape de nici una din căile de a-l folosi... Ce drăguţ din partea lui Peter că o învăţase eleganţa mânuirii unui bici.

Luă unul şi apoi încă unul de unde erau atârnate şi le pipăi, simţindu-le supleţea, puterea.

Şi dacă el ar arăta provocator înfăşurat strâns în piele, ea cum ar arăta?

Apucă orice lucru de piele pe care-l putu găsi şi, într-o beţie de poftă carnală, le luă pe toate în camera ei, ca să se joace cu ele.

— *Nu mă atinge!*

— Nyreen, iubito... îţi jur...

— O, când mă gândesc, când mă *gândesc*, Harry, toate lucrurile minunate pe care le-am putea face dacă am avea un pic de intimitate... mă îmbolnăveşte felul cum se comportă Dayne.

Îl privi în ochi şi se îndepărtă puţin, ca să poată arunca o nouă salvă de reproşuri.

— Şi femeile au nevoi, Harry. Şi nu vreau cu nici un preţ să fiu prinsă într-o situaţie compromiţătoare, dar tot timpul sunt nevoită să mă tem de asta. Ţi-aş putea arăta cât de mult te doresc, dar ticăloasa aia de fiică-ta va da buzna peste noi şi ne va surprinde împreună. Uită-te la mine, Harry!

Se dădu în spate şi mai mult şi îşi ridică fustele.

— Uneori... ştii, sunt plină de speranţă şi alteori, gemu ea ridicându-şi fustele şi mai sus, dezvelindu-şi picioarele, alteori, când simt că te doresc atât, fac lucruri pe care nici o doamnă nu le-ar face vreodată...

Rochia se tot ridică până ce Nyreen ajunse să fie complet dezbrăcată până la piept, privindu-l pe Harry cum saliva privind-o.

Lăsă să cadă rochia, ca o cortină grea.

— Dar dacă...

Harry gemu.

— Dumnezeule, Nyreen, nu crezi că ştiu şi eu asta? Nu crezi că ţes un plan? Nu mai suport să stau un minut fără tine.

— Dar n-ai încuiat-o toată ziua într-o cameră. Şi suntem de acord că face tot ce poate să gonească orice pretendent care păşeşte la noi în casă. Aşa că, ce plan ai, Harry? Ce plan?

Harry se apropie, cuprinzându-i mijlocul subţire.

— Un plan subtil, draga mea. Unul care va funcţiona, îţi garantez asta. Dacă nu funcţionează sunt gata să renunţ la tine; aşa de sigur sunt de el, Nyreen.

Mâinile lui începură să se plimbe, ridicându-i din ce în ce mai sus rochia.

Ea simţea cum sexul lui protuberant o împunge în timp ce-i ridica fusta deasupra feselor goale.

— *Harry!* protestă ea. Ea ar putea...

Degetele lui febrile găsiră calea între picioarele ei.

— Nu ne va găsi. La naiba, Nyreen! Lasă-mă doar să te simt, doar lasă-mă... o mică răsplată pentru planul meu strălucit...

Ea se uită prudent în jur.

— În spatele perdelei, Harry. Pur şi simplu nu vreau să ne vadă.

O împinse în spatele perdelei de brocart aflată în dreptul ferestrei, atârnând de la tavan până în podea, şi o propti de perete. Nyreen îl ajută, ridicându-şi rochia şi făcându-i loc să se desfăşoare. Zâmbind în sinea ei, îl lăsă să ia tot ce doreşte.

A fost nevoie să facă uz de toată voinţa de care era capabilă ca să nu se ducă la Orinda în acea zi.

În schimb, a luat un cuţit şi a ciopârţit toate pieile, răspândindu-le pe tot corpul ei dezbrăcat, încercând cele mai diverse şi erotice moduri de-a se îmbrăca în piele, răsucind şuviţe lungi în jurul braţelor, gâtului şi gleznelor, pieptului, sânilor, înfăşurându-se în fâşiile suple din cap până-n picioare şi privindu-şi cu nesaţ în oglindă sublima reflexie carnală a propriei imagini.

O, da...! Asta...

Dar deşi gândea aşa, îi simţi erecţia împungându-se între picioarele ei; nu va uita niciodată această senzaţie, niciodată. Chiar şi amintirea aceasta era o plăcere. Abia aştepta să o experimenteze din nou — curând — mâine... Îl va cuceri din nou.

Doar se gândea la acel lucru sau îl şi dorea? Tot ce era capabilă să simtă era mângâierea fâşiilor de piele

lipite pe corpul ei, dându-i senzații voluptoase. Tot ce vedea era părul ei căzând în valuri, privirea insolentă din ochi și podoabele exotice, care puneau în evidență goliciunea corpului ei.

Lasă-l să aștepte, vom vedea cine-i mai puternic, care are dorințe mai irezistibile...

E șerpoaica ticăloasă din grădina Raiului și orice bărbat știa asta, dar cu toate acestea s-a dezbrăcat și a invitat ființa blestemată să ia o mușcătură zdravănă...

Și probabil o va face din nou, gândi el iritat, în timp ce dădea la o parte tufișurile înalte, pășind pe iarba arsă de soare, pe drumul care ducea la Orinda.

La naiba! Un bărbat nu se lasă prins nepregătit de o târfă bogată și răsfățată ce vrea să i se bage pe sub piele. Mai e și fiica lui Harry Templeton, pe deasupra. *Rahat...* Genul de frumușică răzgâiată pe care nu o lași niciodată din mână, pentru că știe cum să plesnească din bici — și ea se asigurase că el înțelesese asta. Dar era pentru ultima oară... Era ferm hotărât, de data asta...

Își făcu drum prin vegetația abundentă, mergând pe jos azi în loc să vină călare, deoarece știa că ea va fi acolo și voia s-o surprindă pe nepregătite, ca Adam pe Eva, singuri cu taine pe care numai ei le puteau împărtăși.

Căldura dimineții pârjolea totul în jur, făcându-l să asude abundent. Își șterse cu mâna sudoarea de pe frunte, apoi își desfăcu cămașa leoarcă și o scutură ca să-și facă vânt.

De data asta era absolut sigur că ea nu va lipsi. Mai mult decât atât, cu simţurile ei dezvoltate, va şti că el este acolo ori de câte ori va veni. Fusesese ieri la Orinda şi — cea mai mare prostie din partea lui — sperase că frumuşica de târfă va fi în acel loc şi că-i va da o lecţie să se înveţe minte. Femeile de genul ăsta ardeau de dorinţa de-a fi subjugate. Cunoştea foarte bine genul. Fugise o mie de mile, timp de douăzeci de ani, ca să scape de constrângerile unei societăţi care-şi clădea bunăstarea pe spatele negrilor şi îşi dobândea patrimoniul din pântecele frumuşelelor sale, în timp ce sclavele negre dădeau naştere, la concurenţă, copiilor nelegitimi ai stăpânului.

Ea reprezenta chintesenţa a tot ce ura el, fiind pe deasupra insolentă şi arogantă, şi era, din cap până-n picioare, fiica lui Harry Templeton. Dumnezeule, abia aştepta să o dea jos de pe piedestalul ei, în parfumul bogat şi copt al excitaţiei şi să o facă să-i cedeze.

Da, sub el, zbătându-se, zgâriind, milogindu-se.

Visul lui, fantezia lui... dincolo de cele mai sălbatice şi fierbinţi închipuiri, înfierbântată, dornică, înnebunită de dorinţa de a-l avea doar pe el...

Trebuia să ia totul cu ea; nu putea, pur şi simplu, să plece de la Montelette îmbrăcată practic în nimic, cu corpul înfăşurat în piele.

Gândul la Flint Rutledge, frecându-se de sexul ei, nu o părăsise toată noaptea şi dimineaţa.

Voia ca nimic să nu-i afecteze excitarea; dormise dezbrăcată în acea noapte, cu încheieturile înfășurate în piele, ca să-i reamintească, în timp ce se frământa în pat, de plăcerile interzise care vor veni.

Și le simțea; din când în când trupul ei perfid înțepenea într-o excitație chinuitoare, și nu mai putea de dorul de a simți erecția unui bărbat alunecând pe carnea ei umedă, arzând de dorință.

În dimineața următoare se simți de parcă niciodată nu va avea aceste senzații îndeajuns. Și nu-i păsa de consecințe; *era* o târfă și nu dorea decât ca el să nu uite asta. Iar când Harry va fi găsit până la urmă un fraier care s-o ia de nevastă, îl va face și pe acesta să țină minte.

Se dădu jos din pat. Știa exact ce voia să ia cu ea în dimineața asta și exact cum trebuia să arate când se va întâlni din nou cu el. Și îl făcu să aștepte. Se gândea că era bine ca el să nu fie prea sigur că va veni. Îl voia înfierbântat și înfometat după ea; voia să prelungească senzația insuportabilă de excitare.

Se pregăti încet; Lucinda o ajută să se spele și să-și găsească perechea lipsă de la cizmele cu toc înalt pe care dorea să le poarte. Tot ea îi pregăti ciorapi și lenjerie de corp — un corset și pantalonași — și i le lăsă acolo. Putea să poarte ce dorea în Edenul ei privat, nu?

Iar dacă șarpele reușea cumva astăzi să-i penetreze apărarea, ea va cunoaște în sfârșit cel mai ascuns dintre tainele interzise. Dar nu se va lăsa cu ușurință.

Înfășură cu grijă fiecare fâșie de piele într-un ghem și le îndesă pe toate într-un săculeț. Purta peste nuditatea ei plină de dorință o rochie ușoară de după-amiază, din bumbac, cu mâneci scurte, care nu-i strângea pieptul. Tivul îi atârna, pentru că nu

avea malacof, şi călca pe el cu picioarele încălţate în cizme; dar nu-i păsa — o va lepăda cât de curând şi se va simţi foarte, foarte confortabil.

Îşi luă biciul şi o pălărie care să-i ferească faţa de soare şi poate, iniţial, de el.

Îl călări pe Boy, care avea nevoie de exerciţiu, în jos, pe drumul din spate care ducea la Orinda, până ajunse la drumul unde se adânceau urmele. Acolo îl lăsă să meargă la pas şi începu, încet şi senzual, să se împodobească cu fâşiile lungi de piele.

Plici!

Stătea pe balconul de la etaj al Orindei şi plesnea din bici în aer, apoi în podeaua veche de lemn.

Plici!

Arăta ca întruchiparea unei desfrânate, o ştia, şi aştepta recunoaşterea acestui fapt în strălucirea din ochii lui, atunci când el se ivi din umbra verandei de jos, unde se refugiase de căldură, aşteptând, doar aşteptând.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi o privi cum îşi desface încet rochia lăsând-o să cadă la picioarele încălţate în cizme.

Iisuse...

Purta piele — brăţări de piele la încheieturi, un colier de piele în jurul gâtului, de care erau atârnate două lungi fâşii legate în jurul sânilor, astfel încât aceştia erau săltaţi şi aţintiţi înainte, aproape invitând la mângâiere... Şi în jurul coapsei drepte îşi legase altă fâşie subţire de piele, ca pe o jartieră, exact la despicătura picioarelor — numai ca să-i dirijeze privirea spre cârlionţii deşi ce-i acopereau sexul.

Pe urmă cizmele — cizme din piele de căprioară, moale și suplă, care-i acopereau picioarele goale; și biciul, atotputernicul bici, pe care ea îl mânuia ca o blestemată îmblânzitoare de lei. Poate chiar asta și era...

Iar el, îmbrăcat numai în pantaloni de călărie și nimic altceva, se zvârcolea în propria-i sudoare și-n fierbințeala poftei lui nepotolite.

Ea văzu totul dintr-o singură privire: umflătura dintre picioarele lui, năduşeala care se prelingea pe pieptul păros, aşa cum stătea într-o nemişcare impasibilă, excepție făcând doar focul viu din ochi. El o privea. Simți greutatea pielii de la gât și încheieturi și mai ales greutatea dorinței ca de fruct copt, gata să cadă.

— Vino și ia-mă, iubitule, gemu ea, sprijinindu-se de balustrada balconului, pentru a-i oferi o imagine completă a sânilor.

— Și dacă nu vreau, *dulceațo?*

— Păi, în cazul ăsta o să-mi pun micuța mea rochie, o să mă întorc acasă și o să sper că este cineva acolo care nu pretinde că este imun la farmecul meu.

Dumnezeule, chiar spusese ea asta?

— Târfă! șuieră el privind-o, și poza unui filfizon cu vorbă dulce se insinuă în imaginația lui.

Se îndreptă încet spre scările care duceau la balcon — încet, încet, ca s-o pedepsească deoarece crease un scenariu atât de venal, când știa că-i aparține numai lui.

Stătea cu coapsele goale sprijinite de balustradă când el apăru de pe scări.

— Asta-i ziua ta norocoasă, rosti ea suav.

— Cum așa, Jezebel? M-ai făcut să aștept două zile și pe urmă mă amenințî că o să îi dai oricărui alt

bărbat pe care-l găsești o porție din farmecul tău? Ce fel de *noroc* e ăsta?

Ea plesni din bici, la un fir de păr de picioarele lui descălțate.

— Dar n-am făcut-o, nu-i așa, dragule? Sunt aici cu tine. Deci meriți o mică răsplată, dar trebuie să-ți pui mâinile tale mari la spate, *acum!* Sau trebuie să te leg din nou?

La naiba...

Își puse încet mâinile la spate.

Ea zâmbi ca o pisică, evaziv, unui secret numai de ea știut și se duse drept spre el.

Pe tocuri era destul de înaltă ca el să ajungă cu gura la fruntea ei, dar avea mai degrabă chef s-o plesnească. Stătea cu pieptul aproape lipit de al lui, forțându-l să privească în jos la sânii ei ispititori, cu sfârcuri tentante.

Ea-și arcui spatele și, cu deliberată încetineală, își cuprinse sânii în palme; apoi se lipi de pieptul lui, astfel încât doar sfârcurile tari ca piatra să-i atingă pielea transpirată. Și stătu astfel, doar cu vârfurile țepene ale sfârcurilor apăsând pe mușchii tari ca piatra ai pieptului viril și umed, până când întregul lui corp fu străbătut de senzația erotică a celor două vârfuri care îi zgâriau pielea. Nu știa cum și-ar mai fi putut ține mâinile departe de ei.

— Nu face asta, iubitule, șopti ea cu respirația tăiată. Simți?

Ochii lui străluciră — ăsta era tot răspunsul de care avea nevoie.

Ea nu se mișca. Trupul lui era îmbibat de căldură și de patimă, iar ea *nu* făcea nici o mișcare cu excepția faptului că-și freca mai tare sânii de pieptul lui. Doar sfârcurile. Și acei ochi albaștri strălucitori, în care se

citea că știe exact ce face. Încă un minut, încă unul... O încânta să-l simtă lipit de sfârcurile ei; își admira sfârcurile, atât de lungi și ascuțite și ferme...

Întrerupse brusc contactul dinte ei și îi zâmbi insolent, sfidător, ca și cum nu ar fi simțit nimic și nu ar fi dat doi bani pe dorința dureroasă ce o simțea el.

Se dădu înapoi, astfel încât el să o poată privi.

Îi plăcea grozav faza asta, felul în care o privea el și puterea pe care o exercita trupul ei dezbrăcat.

O femeie nu-și putea permite să-i pese de un bărbat, gândi ea disprețuitor. Tot ce-i trebuia era să știe cum să-l manipuleze cu ajutorul corpului ei și vedea în ochii *acestui* bărbat cu *cât succes putea să o facă*.

— Îți place ce vezi, domnule Rutledge?

— O cățea în călduri, dulceață.

Asta nu prea îi plăcea.

— Și tu ești un ogar pus pe adulmecat, domnule Rutledge, care, se poate presupune fără nici o discuție, reprezintă un mascul în călduri...

Se întoarse cu spatele la el și își aruncă ușor biciul peste umăr astfel încât acesta doar îi atinse ispititoarea despicătură dintre fese. Aproape că simți dorința lui explozivă.

— Ei bine, domnule Rutledge... murmură ea provocator.

El explodă. Făcu zece pași — poate mai puțin — și îi apucă trupul gol și înfierbântat, aruncându-se asupra ei ca un animal întărâtat; o trase spre el și — ținându-i cu o mână corpul care se zbătea, îi răsuci încheieturile la spate cu cealaltă — își zdrobi gura de a ei, o copleși, o devoră proptind-o de unul din stâlpii balustradei.

— Cățea, cățea, cățea... recită el ca pe o litanie, între fiecare repriză de sărutări brutale. Mai fă-mi asta încă o dată și pun *eu* biciul pe tine...

— De-abia aştept, şuieră ea frecându-şi trupul de al lui, excitându-l şi mai mult, acumulând la rândul ei tot mai multă dorinţă.

— Taci!

— Fă-o...

El zdrobi buzele ei întredeschise, pline de patimă.

— Ai nevoie de o bătaie zdravănă.

— De-abia aştept să-ţi simt mâinile pe mine, scumpule.

— *Rahat...*

Se înfruptă din buzele ei din nou, înfierbântat, violent, ca şi cum acestea ar fi fost corpul ei, ca şi cum ar fi putut face trupului desfrânat tot ceea ce făcea gurii umede şi sălbatice.

Ea simţea nebunia ce-i cuprindea deopotrivă pe amândoi. Îşi apăsă cu sălbăticie coapsele de umflătura tare dintre picioarele lui, presându-se strâns de el, lăsându-l să o răvăşească cu sărutările lui.

Dorea totul, *totul*... nici chiar goliciunea ei nu era de ajuns dacă el nu făcea ceea ce părea predestinat.

— Căţea, căţea, căţea, horcăi el. La dracu', nu te vreau, *nu te vreau*...

Cuvintele lui îi provocară un fior de teroare şi i se smulse din braţe. *Să-l ia naiba, ea nu va cerşi; ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să cerşească. Dar îl dorea.*

— Atunci, lasă-mă să plec, dragule.

El o privi pătrunzător în ochii ei albaştri, răscolitori, şi încet îi dădu drumul. Stăteau acum lipiţi, fiecare parte a lui atingând fiecare parte a ei, înfierbântaţi şi uzi şi plini de neîmpliniri.

Şi dacă ea nu-l putea face s-o dorească din nou, ce se va întâmpla atunci? Ce forţă va mai avea când nici măcar puterea corpului ei gol nu reuşea să-l mişte?

Ochii lui negri, strălucitori, sorbeau din priviri buzele ei, devoratoare de sărutări, atât de tentante...

— *La naiba*, mârâi el și se repezi din nou să o sărute, intrând în gura ei de parcă intra în trupul ei.

Mâinile lui începură o orgie de mângâieri. Peste tot, pe fiecare parte a corpului ei unde puteau ajunge, de la gât până la sânii umflați, în jos și în sus, degete e mâinii sale stângi pipăind fâșia de piele din jurul coapsei pentru ca apoi să-i cuprindă fesele și să o ridice deasupra bărbăției sale ca de piatră.

— Ce căţea delicioasă eşti, şopti el, în timp ce degetele lui o explorau. Mă întreb dacă eşti virgină.

— De ce nu încerci să afli?

— Poți să fii sigură că asta am de gând, Jezebel, șopti el mângâind-o până o făcu să i se supună orbește.

Se întrerupse din sărutări și o răsuci atât de repede că ea abia își dădu seama ce se întâmplă. Reușise să îi imobilizeze mâinile și o întoarse cu fața la coloane.

— Acum, Jezebel...

Mâinile lui o mângâiară iar și ea ceda senzațiilor atât de seducătoare, arcuindu-se și închizând ochii.

Și apoi, dintr-o dată, *pleosc! pleosc!* Simți arsura bruscă a loviturilor pe fese, înlocuind plăcerea.

Pleosc! Și încă o dată: *pleosc!*

Îi va plăti cu vârf și îndesat pentru asta. Se zbătu să-și ferească fesele de fierbinţeala care le cuprinsese, tentându-l și mai mult s-o lovească.

— Deci cine este stăpânul tău, Jezebel dezbrăcată?

— Mă înclin în fața puterii tale superioare, spuse ea gâfâind.

— Ești încă novice în jocurile pe care le joacă bărbații și femeile, îi spuse el plesnind-o tare, din nou.

— O, dacă aș fi avut mâinile libere, gemu ea, trăgând inutil de legătura de piele.

O plesni din nou peste fese.

— Ce ai face, Jezebel dezbrăcată?

— Te-aş opri cât ai clipi din ochi, jură ea.

— Ce interesant; mă întreb cum, spune-mi cum.

— Mai degrabă ţi-aş arăta.

Trebuia să scape de loviturile care o usturau.

— Spune-mi, şi o să-ţi dau drumul. Dar dacă nu-mi spui... ei bine, ştii care este pedeapsa.

Lua-l-ar naiba!

— Mi-aş lăsa amândouă mâinile să alunece... — începu ea, apoi îşi înghiţi cuvintele, gândindu-se la senzaţia de usturime pe care i-o provocaseră palmele lui, după care continuă — ...peste tot corpul tău, aş mângâia fiecare centimetru, până când... până când...

Simţi slăbind legăturile de la mâini.

— Fă-o, dulceaţo...

Trase adânc aer în piept şi se întoarse.

Stătea acolo dezbrăcat, ţinând în mână biciul ei, aşteptând.

O privea fix cu ochii lui strălucitori.

Apoi ea întinse mâna şi el se apropie ştiind că se va topi sub mângâierile ei. Dar aproape că se topi şi ea în acelaşi timp.

— Ridică-ţi piciorul, îi comandă el. Dreptul. Îmi place legătura dintre noi... ştii exact cum s-o faci, Jezebel. Jur că mi s-a părut că te-am visat.

El îngenuche pe podea în faţa ei.

— Plăcerea ta, Jezebel... de data asta, spuse el şi începu să o dezmierde cu gura în intimitatea ei. Ţine-te bine, dulceaţo...

Ea se ţinu — se apucă de balustrada balconului în clipa în care simţi primul fior provocat de limba lui udă pe goliciunea ei, împingându-se şi sorbind de

parcă... de parcă voia s-o pătrundă, de parcă ar fi știut exact... Exact *ce?*

Dar era prea mult, prea mult... și atunci... în adâncul umed al feminității sale, el găsi bobocul înmugurit care făcu tot corpul ei să cedeze.

— Ah, Doamne, ah, Doamne, ah, Doamne...!

Nu existau alte cuvinte, nici o altă senzație posibilă... după asta tânjise, visase, era ceea ce trupul ei sperase din adâncul ființei sale... Și el știa. Acum putea cu certitudine să o facă sclava lui. O, Doamne, nu putea să cedeze, nu-i va ceda...

Dar el era un vrăjitor, iar trupul ei cuprins de convulsii o trăda, demolându-i voința, focalizând-o numai asupra acelui mic punct al plăcerii: exploziv, de necrezut, fără pic de rușine.

— Vai, Dumnezeule, oh, Dumnezeule...

Nu existau cuvinte care să poată descrie această plăcere, acest indescriptibil paroxism al eliberării...

Se lăsă să cadă pe podea lângă el.

Ușor, ușor o ridică și o purtă în salon, unde o puse pe patul lui improvizat.

— Doar stai liniștită pe spate, dulceață, n-o să-mi ia decât o clipă...

Doar un minut — un infim minut ca să se potrivească între sânii ei și încă o clipă ca să înceapă să alunece înainte și înapoi: o dată, de două ori, de trei ori și din nou și din nou, apoi se încordă, împinse, se împinse cu frenezie, intens, primitiv și, cu o ultimă zbatere sinuoasă, își dădu drumul, împrăștiindu-și sămânța pe pieptul și pe sânii ei încordați.

Ea îi atinse sexul, minunându-se și apoi îl frecă de sânii ei și de vârfurile ascuțite ale sfârcurilor.

— Perfect, murmură el, aplecându-se s-o sărute. Perfect, pentru moment.

Capitolul 7

Se întinse lângă ea, cu un picior lung așezat peste curba șoldurilor ei, apăsându-și bărbăția de pielea-i încă umedă și fierbinte.

Se simțea mulțumită, satisfăcută și liniștită — liniștită și dorind mai mult, încă mai mult și ar fi vrut să rămână așa, nemișcată.

Mâinile lui alunecau pe ea peste tot: pe fese, pe brațe, pe picioare, îi îndepărtară de pe frunte șuvițele ude de păr, evitând — *deliberat*, gândi ea — pieptul umflat, principalul loc unde dorea să simtă atingerea lui. Era atât de tăcut și de fierbinte... Închise ochii și se lăsă pradă senzațiilor pe care i le provocau rătăcirile mâinilor lui pe trupul ei gol.

Buzele lui o atinseră o dată; degetele lui despărțiră vâlceaua ispititoare dintre fesele ei și merseră din ce în ce mai departe, în umezeala feminității ei pârguite.

— Da, acolo! gemu, simțind fiorul mângâierii lui.

Deja se simțea din nou excitată; cum de se putea atât de curând? Își trecu mâna pe piciorul lui gol și mai sus pe coapse, spre sexul lui ce pulsa, trezindu-se din nou la viață, viril, în timp ce el se juca alene cu trupul ei plin de dorință.

Ea închise ochii. Mai era, trebuia să mai fie și altceva. Nu mai voia să vadă, dorea să *simtă*...

— Ah, Jezebel, îi șopti el la ureche. Perfect, Jezebel, dezbrăcată și plină de dorință în brațele mele, gata să accepți un pic de pedeapsă pentru foarte multă plăcere. Nu te mișca, Jezebel dezbrăcată, nu te mișca...

Ar fi putut să jure că el își răspândise sămânța încă și mai tare pe pântecul ei ud. Și atunci află de ce.

El întinse o mână până la sânul ei și începu să-și miște ușor degetul pe sfârcul ei tare și o trase mai aproape, ca să o poată mângâia din poziția ideală.

Se simțea de parcă îi oferă lui sânii; corpul i se arcui spre noua senzație. Era aproape de nesuportat; se întinse spre el cu fiecare centimetru din corpul ei, din cauza acelui punct de plăcere din vârful sânului. Dorea mai mult, ceva mai mult, nu știa ce... O presiune, asta dorea, simțea nevoia unei apăsări pe celălalt punct de plăcere din adâncitura tainică a trupului ei... dorea...

Mâna lui o atinse brusc acolo și Dayne se încordă toată în sus, în întâmpinarea explorării degetelor lui.

Acolo, da, acolo... ah, acolo...

Și apoi limba lui divină — fierbinte, umedă și atât de dornică — doar pe vârful sfârcului ei ațintit în sus, apoi înconjurându-l cu buzele...

Ea gemu când el începu să-i tortureze simultan cele două focare de plăcere.

Și apoi... apoi... din nou acel lucru, același vârtej de senzații, de parcă ar fi plutit pe melasă, din nou, trăgând de ea, sorbind, atât de minunat... atât de incredibil erotic concentrat în acel punct încărcat de tensiune...

Se apropia, simțea cum se apropie cedarea, ca într-o spirală orbitoare, în fața mâinilor și limbii lui. O cuprinse brusc, țâșnind de nicăieri, din căldura gurii lui și a degetelor lui experte, curgând prin trupul ei, o senzație ca un șuvoi ce o străbătea, răspândindu-se în valuri, până când nu mai rămase nimic.

Și numai atunci el se opri, sprijinindu-și încheietura mâinii pe pubisul ei, abandonându-i sfârcul umezit.

Tăcerea o uimi, și senzația provocată de bărbăția lui încordându-se și scormonind în ea. Erau atât de singuri, de parcă ar fi fost Adam și Eva, primii care au descoperit plăcerea... Deschise ochii și întâlni privirea lui înflăcărată.

— Ce-i mai bun de-abia urmează, Jezebel.

— Abia aștept, îi șopti ea alintat.

— Ispită virgină! Dumnezeule... nu-mi pot lua mâinile de pe tine.

— Nici nu vreau să le iei, șopti Dayne, presându-și buzele pe părul aspru de pe pieptul lui.

— Ai sâni minunați, murmură el, plimbându-și mâna pe pieptul ei. Trupul tău gol este făcut pentru a fi mângâiat de mâna unui bărbat...

Corpul ei tresări la auzul cuvintelor lui; *chiar și cuvintele erotice aveau putere*, gândi ea. Dar numai dacă o femeie era dornică să dea totul și să nu păstreze nimic. Ea era dornică și el încă nu ajunsese la capăt.

— Trupul meu îți aparține, șopti ea.

El se rostogoli pe ea şi se ridică în mâini şi genuchi.

— Poţi spune nu acum, dulceaţă, şi asta va fi totul...

— Spun da, şopti ea, simţind un uşor fior de teamă şi vinovăţie, pentru că-i era aşa de simplu s-o facă.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Cred că ştiu...

Ştia ea oare, ştia ceva cu adevărat? Cum ar fi dacă s-ar vedea pe faţa ei sau pe corp? Şi-ar da seama Nyreen sau tatăl ei, ori bărbatul care s-ar putea s-o ia de nevastă? Apoi se uită la el şi nu-i mai păsă: asta însemna cedarea finală, lucrul pe care şi-l propusese.

El se aplecă şi îşi apropie bărbăţia de adâncimile ei ascunse. Dayne avu un fior. Era *atât* de mare... Apoi nu-şi mai dădu seama; sau poate că îşi dădu, sau poate era prea târziu. Îl simţi pătrunzând în acel loc magic de unde emanau toate senzaţiile, unde era înnebunită de dorinţa de-a avea ceva ce urma să vină...

El împinse, alunecând uşor, şi se opri. Împinse din nou şi atunci veni rezistenţa. Dar el se aşteptase la asta — şi ea nu — şi o duru că el ştia mai mult despre trupul ei decât ea însăşi.

— Ai încredere în mine, dulceaţo! şopti el apucând-o de coapse şi ducându-şi mâinile mai sus pe fese, ridicând-o.

O ridică tot mai mult, până ce fu nevoită să se sprijine de mâinile lui hotărâte... mâinile lui, întotdeauna mâinile lui... O trase şi mai strâns lângă el şi apoi pătrunse, învingând rezistenţa din ea şi, brusc, Dayne simţi o rupere uşor dureroasă, ca şi cum, într-un fel, o parte a ei fusese înlăturată de mişcările corpului lui.

Gemu. Instantaneu, mişcarea lui se opri.

— S-a terminat, dulceaţo, şopti el, împingându-se între coapsele ei tremurânde. Totul s-a terminat. De acum urmează partea plăcută,

iubito. Spune-mi când, spune-mi când. N-o să mă mișc până nu-mi spui tu...

Partea plăcută? Partea plăcută? Care putea fi partea plăcută a acestei ușoare dureri, ca o ciupitură în cele mai intime părți ale corpului ei? Cât de proastă era!

Nimic ca înainte, *nimic*. Cu excepția... cu excepția senzației că el este acolo, în adâncul ei, rotindu-și mijlocul, frecându-se de ea, pătrunzând tot mai adânc... Și, brusc, îl simți atât de *adânc* încât i se tăie respirația și uită durerea, dominată de senzația prezenței lui atât de profunde în acel loc al dorinței, potolindu-i setea de el...

— Sunt acasă, dulceață...

— Mi-ai promis, îi șopti ea cu respirația aproape tăiată și la fel de brusc avu sentimentul că vrea să scape de el, să iasă din posedarea carnală, neașteptată, cuprinzătoare și nerușinată, fugind cât o țin picioarele.

— Gata acum. Nu va mai fi nici un fel de durere, dulceață.

Realiză brusc că era adevărat: durerea practic se risipise, lăsând-o în schimb pradă cu totul senzației extraordinare pe care i-o producea corpul dur și fierbinte care o penetra și care îi tăia respirația, făcând-o să se topească.

— Ah, Doamne...! gemu ea. Ah, Doamne!

Era destul; nu era asta îndeajuns? Dar știa că nu este, nu și pentru el: pulsa și se mișca în ea cu o vitalitate și o dorință proprie... Mai mult, mai mult...

— M-ai topit, murmură el, strângând-o mai tare lângă el, ademenind-o cu scurte mișcări din coapse. Hai odată cu mine, dulceață!

Da...

Corpul ei plin de dorință înțelese; din expresia de venerație din ochii lui, atunci când o posedă pe deplin, înțelese, deși era inocentă ca zorile, că îi aparținea în întregime, descoperindu-și propria putere și pasiune.

El se sprijini în mâini, ca să-i poată vedea fiecare expresie a feței.

Da, nu se mai sătura de ea. Ar fi dorit să continue așa la nesfârșit, cu sexul lui viril înfipt în fierbințeala ei umedă veșnic... veșnic...

El o simți, încercă să se rețină, să se retragă din vârtejul plăcerii astfel încât ea s-o poată simți de asemenea, dar nu reuși... O singură privire în jos, la sânii ei cu vârfurile întărite, și nu mai putu s-o aștepte.

Se mai avântă în ea o dată cu disperare, de două ori, și plăcerea lui veni într-o ejaculare de spumă fierbinte, care parcă nu se mai termina, făcându-l să se zbată, să se zvârcolească, secându-l până când nu mai rămase nimic de oferit... Simțea că ar fi vrut să dea drumul la un urlet primitiv, de cucerire.

Apoi privi în ochii ei strălucitori și, simțind rotația moale a coapselor ei se împinse mai adânc, ca să-i dea căldura și tăria lui, și îi ghidă coapsele, presând-o ferm și direcționând-o. Găsi din nou punctul plin de dorință care-i cerea prezența, iar ea simți răspunsul lui la răsucirile sale frenetice și gemu, agățându-se de brațele puternice ca să poată continua, auzind ca de departe cuvintele lui de încurajare.

— Hai, dulceață. Împinge mai tare, împinge mai tare, vino la mine, iubito, vino toată, dă-ți drumul, dă-ți drumul, dulceață fierbinte, vino la mine...

Și ea se lăsă în voia plăcerii, senzația veni, dând năvală ca un val de fierbințeală ce-i străbătu tot corpul, diferită de data asta — fără explozii, fără gheizere, doar o căldură care iradia din centrul ființei sale... *Da*...

Acum știa. Acum știa...

După aceea se simți — și se întrebă dacă toată lumea pățește la fel — un pic ridicolă să joace jocuri

senzuale îmbrăcată. Și totuși îmbrăcămintea avea puterea de-a o transforma; în clipa în care sânii ei se așezară în bariera de fâșii subțiri de piele ce-i ținea în sus și lipiți unul de celălalt, se simți din nou, Jezebel.

Iar el — deja — era într-o erecție impresionantă.

— Am putea sta aici toată ziua, dulceața.

— Nu cred, domnule Rutledge. Cred că am făcut aproape destul.

— Ce vrei să spui cu *aproape* destul?

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— A fost de ajuns — pentru azi.

— La naiba, târfă virgină, nu aveai habar de nimic până azi și ar fi bine dacă ai arăta ceva recunoștință că mi-am pierdut timpul cu tine.

— Pe dracu'. Orice bărbat care merită acest nume, *dacă* mă dorea — și tu m-ai dorit — și-ar fi pierdut timpul cu mine, pentru că *eu meritam,* iubitule.

— Poate, doar poate... căței nerecunoscători.

— Scutește-mă, domnule Rutledge. Sunt recunoscători pentru că acum știu puterea sexului meu, admise ea îndepărtându-se de el aproape cu grație, și puterea dorinței unui bărbat. Foarte interesant. Cred că aș putea spune că restul l-am prins singură.

Deschise ușa de la hol și ieși pe verandă. În colțul îndepărtat, unde el o inițiase în plăcerile trupului, zăcea biciul ei. Cu spatele la el se aplecă să-l ridice, oferindu-i intenționat încă o priveliște ispititoare.

— Pe curând, dragule.

— Poate, gemu el.

— Poate, dacă am chef, sau dacă plouă...

— Sau dacă vrei ceva fierbinte şi tare, Jezebel, ceva ce nu poţi obţine altundeva...

— Poate şi asta, murmură ea, dând colţul pe scară şi dispărând astfel din faţa ochilor lui.

— O, vei veni!... şopti el pentru sine, rezemat de balustradă şi urmărind-o cum se îndepărtează, goală, pe aleea dinspre hambar. Acum că ştii, Jezebel, nimic nu te va putea opri să vii.

Harry o obligă să se ducă la St. Francisville să viziteze familia Pipes pe proprietatea lor, La Broussard.

Era în realitate o lovitură de maestru; dacă nu era la ea acasă, nu putea — cu intenţie — să-l facă de râs pe Harry cu comportamentul ei. Şi pentru prima dată ar putea să facă o impresie bună unui pretendent.

Numele lui era Tevis Pipes; era înalt, negricios şi arăta distins într-un fel greoi, vulgar, cu buzele lui groase.

Bineînţeles, acum că ea ştia, se întreba ce senzaţie ar provoca buzele acelea pe... Dar erau atât de groase şi umede, cu o ţigară atârnând invariabil între ele, şi o trata ca pe o floare de seră, familia lui fiind veche prietenă cu mama ei.

Era bucuroasă să se întâlnească cu el.

Mai puţin bucuroasă să fie acolo, dar oricum curioasă de felul cum stau lucrurile între un bărbat şi o femeie, una despre care el credea că este inocentă, dar care poseda acum toate secretele Evei.

Lucinda îi făcuse bagajele și o însoțise în această călătorie, așa că nu avea în nici un fel cum să scape de ritualul etalării feminității.

Și de rochiile ușoare ca fulgul sub care, însă, atât trupul cât și sufletul ei erau în fierbere.

Conversația era lejeră, fără o vorbă serioasă între tatăl ei, domnul și doamna Pipes și Tevis însuși, despre posibilitatea ca el să aibă un viitor politic strălucit. Nu avea în cap nici o singură opinie clară și stătea și se holba la ea de parcă ar fi fost un înger din rai.

Dorea să-i spună, dorea să... Nu, nu o făcu. Era o lady, juca un rol; chiar dacă era o Jezebel la Orinda, aici era Dayne Templeton — buna și respectabila fetiță, așa cum își dorise mama ei să fie.

— Se poartă bine, Harry, șopti Nyreen bucuroasă, în spatele perdelelor camerei de oaspeți, unde se giugiuleau, după ce se retrăseseră toți.

— Să sperăm, mormăi Harry, înfometat de atingerea pielii ei dezvelite, după trei zile în care trebuise să pretindă că este păzitorul și mentorul ei.

— Ah, Doamne, Harry, gemu ea, el o vrea?

— I-am convins, pe el și pe părinții lui, să se gândească la asta; ar fi încântați să aibă o bucată din Montelette, iar eu le-aș da-o cu dragă inimă, numai ca să nu trebuiască să-mi pun în aplicare planul final.

— Cum spui tu, Harry, spuse ea gâfâind.

— Cum... gemu el, după care urmă o lungă perioadă de tăcere.

Dayne se îndepărtă de fereastra prin care privise spre terasă. *Lua-l-ar naiba! „...planuri finale... bucată de Montelette".*

Nu era destul; tot ce învăţase nu era de ajuns. Şi nu putea fi evitat nimic din ceea ce Harry dorea să se întâmple. Nu avusese niciodată un asemenea sentiment de furie şi neputinţă.

Singurul lucru bun la malacof era că-l ţinea pe Tevis la distanţă de ea. Dar, oricum, o trata ca pe o floare fragilă.

La Broussard era un conac impozant, aflat la jumătate de milă de malul râului — „prea aproape, când râul îşi iese periodic din matcă", recunoscuse jovial domnul Pîpes. Dar era o casă unde el se aştepta ca fiul lui să se întoarcă, când şi dacă îşi alegea o mireasă. Fuseseră adăugate două aripi de clădire de fiecare parte, pentru a asigura intimitate unui cuplu proaspăt căsătorit, care erau ocupate între timp de musafiri ocazionali.

Erau nişte gazde ospitaliere şi generoase, deşi devenise destul de evident că mama lui Tevis se aşteptase ca mireasa în perspectivă să petreacă o grămadă de timp cu *ea*, ocupându-se de lucrurile obişnuite pe care ar trebui să le facă o femeie măritată. Nyreen nu era, bineînţeles, deranjată de asemenea restricţii. Dar Harry dăduse încă o dată de înţeles foarte clar că mâna ei era deja promisă.

Dayne fierbea de resentimente, deşi îi permise lui Tevis s-o ducă în mici plimbări plictisitoare peste tot în împrejurimi, ascultând cu o ureche discursurile entuziaste despre planurile pe care le

avea el cu privire la plantație, când tatăl său îi va preda controlul.

Trecuseră patru zile deja și nu se întrevedea nici un sfârșit. Cu Lucinda în camera ei, supraveghindu-i fiecare mișcare, și Harry urmărind-o ca un uliu, se simțea ca o marionetă mânuită cu sfori. „Ah, da, Tevis, asta ar fi minunat." „Vai, nu, Tevis, este un pic cam prea cald să facem o plimbare, trebuie să fiu foarte grijulie să nu mă ard." „Ah, mulțumesc, domnule Pipes. Limonadă, ce minunat!" Aproape că-i stăteau în gât cuvintele.

— Când mergem acasă, tată?

— Ei, draga mea, nu te distrezi bine aici?

Ea îl privi drept în ochi:

— *Nu.*

— Vom pleca atunci, când sau dacă Tevis îți va face vreo declarație.

— Mă bucur să știu asta, tată, spuse ea caustic.

Deci acum putea complota să-l desființeze pe Tevis și să-i facă să plece de la La Broussard compromisi.

Nopțile erau cel mai greu de suportat. Atunci trupul ei era deschis și plin de pasiune, nu-și putea înfrâna senzațiile, nevoia insidioasă, dorințele și poftele neîngăduite ce o cuprindeau. Doar noaptea, în adânca tăcere interzisă a întunericului, își putea elibera dorințele pe care ziua și le reprima doar printr-un efort de voință. Trebuia să-l forțeze pe Harry să plece înapoi la Montelette. Nu mai suporta

așteptarea. Avea nevoie de *el*, avea nevoie să fie ceea ce era de fapt — calul nărăvaș care se distra cu dragostea ei și îl primea pe el cu brațele deschise.

Dacă asta e adevărat — o contrazise vocea slabă din adâncul ei, — *atunci și Tevis Pipes ar fi bun, nu-i așa? Nu-i așa?*

Stătea în pat, așezată în fund. Va fi bun; *va fi bun*. Va aplica filozofia lui Harry noilor cunoștințe dobândite de ea. Orice bărbat era bun, iar Tevis Pipes și bogata lui plantație vor fi la fel de bune ca oricine altcineva. *Mai bune, oricum, decât fiul renegat al unei familii sărăcite, a cărei plantație se prăbușea în ruină...*

Dimineața următoare, îmbrăcată cu mare grijă, coborî scările cu pași mărunți. Avea o ținută corectă, cu toate articolele vestimentare pe care Lucinda găsise că este potrivit să le poarte. Când ea intră, Nyreen, doamna Pipes, Tevis și Harry erau deja la micul dejun.

— Stai lângă mine, o invită Tevis cu căldură.

Ea îi zâmbi și se așeză cu mișcări lente pe scaunul oferit de el.

— Draga mea, ce dorești în dimineața asta: cafea, biscuiți, șuncă, ouă, fructe...?

Ca și cum ar fi fost altfel decât în orice altă dimineață de când veniseră acolo...

Îi aruncă o privire calculată lui Tevis, întinzându-i majordomului farfuria pentru a fi servită.

Ce era atât de rău la Tevis Pipes? Era construit solid, se putea spune că-i plăcea foarte mult mâncarea. Dar în ciuda constituției lui masive, era îmbrăcat în cele mai elegante haine. Originea lui era ireproșabilă, iar aparența sa de bogăție era de neatacat. Avea maniere perfecte — o trata ca pe o prințesă, iar pe tatăl ei și pe Nyreen, ca pe membri de vază ai curții. În același

timp, ospitalitatea lui părea fără limite. Faţa lui era prea pătrată şi cu trăsături prea aspre ca să fie frumos, iar buzele îi erau atât de cărnoase, dar sărutările lui ar fi putut să fie minunate. Posibil ca atunci când era în ghearele pasiunii, în ochii lui spălăciţi să sclipească aceeaşi privire de cunoscător pe care o avea şi altcineva pe care ea îl cunoştea foarte bine. *Poate oare acest bărbat să fie pasional?*

Majordomul îi întinse farfuria plină cu şuncă, ouă şi biscuiţi, iar alt servitor îi turnă o ceaşcă de cafea.

— Ah, arată delicios, spuse ea, învârtind furculiţa prin ouă şi ducând o îmbucătură la gură.

Era de la sine înţeles că va mânca foarte puţin şi că va pretexta că nu-i este cine ştie ce foame, dar se decise chiar în acea clipă să-l testeze pe Tevis Pipes, forţându-l să arate cât de politicos poate fi.

Se repezi la mâncare şi dădu impresia că-i face plăcere, golind farfuria, spre nemulţumirea tatălui ei şi şocând-o pe mama lui Tevis.

— Îmi plac domnişoarele cu poftă de mâncare, spuse Tevis glumeţ şi plin de gentileţe, în legătură cu felul animalic în care ea se îndopa.

Dayne îi aruncă o ocheadă.

— Mă bucur, Tevis, răspunse ea ducând la gură ceaşca de cafea. Şi cafeaua este delicioasă. Vă spun că numai două sau trei cești de cafea băute dimineaţa fac ca lucrurile să-ţi meargă bine.

Ei o urmăreau cu oroare cum îi ţinea la masă, bând o ceaşcă după alta până când o termină pe a treia.

— Voi faceţi cea mai bună cafea aici, în La Broussard. Nyreer, dragă, trebuie să afli exact reţeta, ca să-i spunem bucătarului nostru...

Nyreen roşi de furie.

Desigur, Dayne dragă. Ce altceva să mai aflu?

ayne se lumină la față.

— O, mi-ar plăcea să știu..., începu ea, oprindu-se brusc din cauza privirilor dezaprobatoare din jurul ei. Dar, bineînțeles, altă dată. Ei bine, după toată această mâncare, sunt la fel de îndopată ca o curcă bătrână.

— Permite-mi să-ți sugerez o mică plimbare liniștită, încercă Tevis.

— Dragă Tevis! Ce frumos din partea ta să-mi propui asta, se grăbi ea, întrerupând ceea ce promitea să fie un mic discurs pontifical despre cât de sănătos este să faci o plimbare după o masă bogată. Mi-ar place să o-ntind cu tine.

Acum el arăta de-a dreptul contrariat, dar bunele maniere îi interziceau să o refuze, iar ea știa asta; nu putea evita s-o escorteze cu eleganță și, după expresia care se citea pe fața lui, chiar își dorea s-o facă.

— Mulțumesc, Tevis. De-abia pot să mă mișc. O plimbare sună minunat — jos pe malul râului, poate?

— Asta-mi convine de minune, spuse el oarecum cu reținere de data asta, fără buna-dispoziție obișnuită.

Au mers un timp în tăcere și Dayne își dădea seama că-l dezamăgise profund.

Bun, dar nu îndeajuns pentru ce sunt pe cale să...

— Este așa de plăcut aici, în această perioadă a dimineții, Tevis; acum văd de ce îți place atât de mult.

— Într-adevăr, domnișoară Dayne...

Părea să fi vrut a spune mai mult, dar se întrerupse o clipă și apoi continuă:

— Într-adevăr, așa este.

Ea se întrebă ce ar fi vrut să spună. Probabil ceva despre trecerea plantației în mâinile generației viitoare și despre o posibilă cerere în căsătorie, dacă ea ar fi fost genul de fată bine-crescută din Sud așa cum trebuia să fie.Dar ea nu era și el nu va face o asemenea propunere, ceea ce părea perfect din punctul ei de vedere. Ei, acum venise și momentul să pună capac la toate!

— Tevis, începu ea oarecum timid.

— Da, domnișoară Dayne?

Fața lui era total lipsită de expresie.

Din ce în ce mai bine...

— Tevis...

Vocea ei era mai puternică de data asta, sunând chiar ca o comandă.

El se opri și o privi în față.

— Da?

— Oh, Tevis, spuse ea și se aruncă de gâtul lui. Tevis, sărută-mă... te rog, sărută-mă. Nu m-am gândit la nimic altceva, zi și noapte, decât cum mă îmbrățișezi și mă săruți. Te rog, te rog, te rog Tevis!

— Domnișoară Dayne!

Era atât de șocat.... Îl trase spre ea, în timp ce el încerca să-i desfacă brațele din jurul gâtului său.

— Te rog, Tevis...

Era vreo ezitare în vocea ei? Cât de oportun, cât de perfect suna, de parcă chiar n-ar mai fi putut trăi fără sărutul lui.

— Domnișoară Dayne...

— Cum poți să mă refuzi? atacă ea scuzele lui. Am așteptat zile întregi acest moment când putem fi singuri. Sigur că un sărut între... prieteni... nu este un lucru atât de șocant.

— Între... prieteni? bâigui el cu glasul sugrumat.

— Tânjesc să aflu cum săruți, Tevis, murmură ea.

Nu știa ea oare cum să manipuleze bărbatul pe care voia să-l conducă?

— Un mic sărut ispititor, pe care să-l iau cu mine la Montelette, un secret între noi doi.

— Un secret?

— Un mic și drag secret, doar între noi doi, îi șopti ea. Nu vrei să mă săruți, Tevis?

Doamne Dumnezeule, există oare un bărbat mai recalcitrant? Sau se gândește că mama copiilor lui nu-l va săruta niciodată?

— Sărută-mă, Tevis, cerși ea, stând pe vârfuri și întinzându-se să ajungă mai aproape de gura lui.

— Secretul nostru, murmură el derutat, aproape atingându-i gura cu buzele.

— Pe veci, jură ea, și-l sărută cu foc.

Era o sărutare umedă, onctuoasă, deplasată...

Doamne, de ce, *de ce* se lăsase ea sedusă de această idee stupidă? Era tot ce putea face ca să rămână receptivă și nu fu în stare să stea nemișcată mai mult de un minut, după care se retrase și începu să-și facă vânt cu putere, doar pentru a câștiga timp și a nu lăsa să-i scape prima ofensă ce i-ar fi venit în minte.

— Ei, ei, sunt copleșită, șopti ea într-un târziu, pentru că asta era exact ceea ce aștepta el să-i spună.

Dar el stătea acolo, arătând ca un nor de furtună.

— Și chiar ar trebui să fii, stricato, aruncă el. Ăsta nu a fost un sărut inocent, domnișoară Templeton. Ăsta a fost sărutul unei... unei femei care are ceva experiență...

Dayne lăsă ochii în jos.

— Ei bine... ei bine, da, am fost sărutată o dată sau de două ori, Tevis, dar ce importanță are asta?

Dar ea știa că avea o importanță capitală.

— Vom merge imediat înapoi în casă, domnișoară Templeton. Nu cred că am mai putea să ne spunem ceva unul celuilalt.

Dar mult mai multe au fost spuse între Harry și doamna Pipes, pentru ca în final, într-un mod indirect și politicos, specific plantatorului aristocrat, să li se ceară să plece, mulțumindu-li-se pentru compania lor plăcută. Și nu, mulțumesc, Tevis nu dorea să o ia de nevastă pe domnișoara Templeton, cu sau fără Montelette.

Cinci zile, șase cu drumul înapoi la St. Foy — părea că trecuse o viață de când plecase de acasă.

Harry a stat încruntat tot drumul.

Căleaua făcuse ceva, aș paria pe viața mea, pentru că mai înainte de ieri dimineață aș fi putut să jur că eu și domnul Pipes vom discuta aranjamentele căsătoriei în următoarele douăzeci și patru de ore.

Era evident că târfa de fiică-sa făcuse ceva de nedescris, ceva ce transformase interesul lui Tevis în dezgust.

Ei bine, la urma urmei nu conta, cu excepția faptului că pierduse atâta timp și energie cu ceva care știuse de la început că mai mult ca sigur nu va avea un final fericit.

Cele două săptămâni promise Nyreenei erau pe sfârșite. Dar luase în calcul și asta. Curând, cineva îi va face Daynei o ofertă pe care nu o va putea refuza.

Nu rămăsese nimic la Orinda, cu excepţia mirosului înăbuşit de sex ce se impregnase în mobilierul din salon şi se simţea în aer.

Doar la Orinda, nicăieri altundeva nu o putea găsi, iar ea nu venise de aproape o săptămână. Era furios. Crezuse că putea fi ultimul om ce s-ar lăsa subjugat şi prins în capcană de o frumuşică neruşinată şi virgină din Louisiana.

Dar un bărbat nu ştia unde sau când se transformă visul în realitate; un bărbat nu este niciodată pregătit atunci când cea mai secretă fantezie a sa se trezeşte şi-l biciuieşte de la spate. Fugise prea mult de realitate şi schimbase o chilie cu alta având aceeaşi dorinţă: de a renunţa la toate lucrurile carnale şi plăcerile muritorilor.

Dar acum înţelegea, în sfârşit, că era cel mai carnal şi muritor dintre oameni şi că tânjise cu ardoare după tot ce visase şi îşi dorise dintotdeauna.

Cinci zile.

Cinci zile fără ea.

Cinci zile pe câmpurile mocirloase de la Bonneterre, păstrând pe palme parfumul şi senzaţia provocate de mângâierea ei, cu pasiune impregnate definitiv în trupul său.

Nu va uita niciodată.

Şi nu o va lăsa nici pe ea să uite.

Capitolul 8

— Te-ai distrat destul, spuse Harry în seara celei de-a șasea zile, când se pregăteau să se așeze la masă, pentru cină. Acum poți începe să te pregătești de nuntă.

— Ce vrei să spui? întrebă Dayne suspicioasă.

Călătoriseră toată noaptea și ziua următoare, de parcă ar fi fost urmăriți de vânătorii de sclavi fugiți. Harry nu spusese nici un cuvânt în timpul drumului, iar Nyreen nu putuse decât să stea și să clocotească, întrebându-se ce răsplată anume pregătește el pentru fiica îndărătnică și cum va rezolva problema în cele câteva zile care mai rămâneseră din termenul promis.

— Exact ceea ce am spus, tânără domnișoară. Ei bine, sfârșitul este aproape, o să am grijă să fii aranjată corespunzător, la casa ta, continuă el bătând-o pe umăr pe Nyreen, după care voi putea, în sfârșit, să-mi văd de viața mea.

Nyreen zâmbi încântată.

— De-abia aştept.

Dayne îi găsea pe amândoi dezgustători.

— Scuzaţi-mă, zise ea, aruncând şervetul pe masă. Mi-am pierdut pofta de mâncare.

— Sper să ai în schimb poftă de măritiş, îi strigă Harry în timp ce ieşea din cameră.

Ticălos nenorocit! gândi ea plină de dorinţa răzbunării, oprindu-se la marginea scărilor.

Propriul ei tată!

Dayne fusese serioasă în descurajarea pretendenţilor, dar nu crezuse, în adâncul sufletului său, că Harry era atât de hotărât să scape de ea. Sperase că va da înapoi când vor expira cele două săptămâni şi nici un pretendent convenabil nu va fi disponibil.

Ce putere avea acea Nyreen!

Încă nu-i venea să creadă. Tatăl ei abia aştepta s-o dea afară din propria lui casă, pentru a-şi vedea de relaţiile lui sexuale, obsedante, cu Nyreen.

Nyreen era perfectă şi ea, Dayne, nu. Nyreen ştia ce face, iar acum şi ea era în posesia câtorva din secretele care făceau ca un bărbat să se supună voinţei femeii. Da... era singura cale. Făceai fiţe, îi subjugai cu posesia interzisă a trupului tău, şi în final obţineai ce vroiai.

Nu putea să creadă că Nyreen *îl dorea* pe tatăl ei; Nyreen dorea Montelette şi tot ce venea odată cu asta: bogăţie, prestigiu, reputaţie, respect, puterea de stăpână pe plantaţie. Toate aceste lucruri meritau preţul pe care Nyreen ar trebui să-l plătească.

Şi tatăl ei, prostul, îi uşurase mult treaba.

Iar Flint Rutledge, refuzând-o plin de el, merita să fie subjugat şi prins *pe veci* în capcana dorinţei de-a o

avea. Gândul ăsta o umplea de o poftă inconștientă de a-l vedea din nou, imediat.

Dar nu, era întotdeauna mai bine să-l faci pe bărbat să aștepte. Trecuseră deja șase zile. Urmărea această mică lecție desfășurându-se chiar sub ochii ei.

Șapte zile: va fi biciuit de frenezia așteptării.

Din păcate, ea nu avea chiar așa de mult timp să se bucure de acest triumf.

Era pe la mijlocul dimineții zilei următoare.

Nyreen se trezise și coborâse să ia singură un micdejun ușor, pentru că Harry plecase la câmpurile de trestie de zahăr, să discute cu supraveghetorul și să se ocupe de câteva afaceri.

Zenona servi, cu mina ei obișnuită, impasibilă, biscuiții, sosul de friptură și cafeaua. Nyreen se gândi că a-i cere lui Harry să se descotorosească de această servitoare îndărătnică ar fi o lecție pentru toți ceilalți, care ar învăța astfel că vor trebui să i se supună atunci când va fi stăpână la Montelette.

Când era cuvântul-cheie. Doamne, se simțea atât de iritată; atâtea lucruri puteau să meargă prost și cel mai important dintre ele era că Harry nu găsea mirele dispus s-o ia de nevastă pe Dayne. Pe urmă mai era și fiul lui, plecat într-o călătorie uitată de Dumnezeu, din care se putea întoarce în orice clipă.

Balanța era într-un echilibru instabil. Simțea nevoia devastatoare de a-l scutura pe Harry, ca să-l facă să i se supună, dar totodată știa că nu e în stare să-l grăbească. Putea doar să-i dea firimituri din sexualitatea ei plină de experiență și să-l facă și mai înfometat.

Îi venea să dea de pământ cu farfuriile şi paharele; simţea că este pe cale să facă o criză de nervi şi se temea că va pierde controlul asupra situaţiei. Ştia însă că nu-şi putea permite acest lucru; trebuia să se stăpânească cu orice preţ. Montelette merita asta.

De fiecare dată când ieşea pe verandă şi se uita la câmpurile fertile vedea verdele dolarilor, confortul, călătoriile şi toaletele făcute la cei mai buni croitori europeni. Lucruri pe care nu şi le-ar fi putut permite niciodată îi vor fi în curând la picioare, datorită abilităţii ei de a prinde ocaziile din zbor, aşa cum un cartofor ghiceşte cărţile adversarilor. Poate că în străfundul inimii ei era un jucător de cărţi, iar asta era o ocazie prea bună, aşa că nu va permite ca ceva să-i stea în cale şi va avea grijă de frăţior la vremea potrivită.

Se aşează într-un balansoar de pe verandă şi luă un goblen pe care îl ţinea întotdeauna la îndemână.

Era o şmecherie deşteaptă, se gândi ea. Nimănui nu-i dădea prin cap să se uite la el şi tot ce avea de făcut era să împungă materialul cu acul astfel încât să pară că ea ar fi fata cuminte şi bine-crescută, preocupată doar de a-şi ocupa locul de drept când va veni vremea.

O dureau degetele; era de râs. Întotdeauna se amuza de imaginea derutantă a ceea ce părea să fie, în comparaţie cu ce era de fapt. *Simplă chestiune de atitudine*, gândi ea. *Eşti ceea ce crezi tu însuţi că eşti.* Operase toată viaţa după această filozofie. Iar Harry era exemplul suprem al reuşitei.

Tocmai când se gândea la naivitatea lui, îi auzi vocea, de undeva din spatele ei.

— La naiba, Nyreen, unde este Dayne?

Cu calm și stăpânire de sine, puse de-o parte lucrul de mână și se întoarse spre el.

— N-am idee. Credeam că este la etaj.

— Pe dracu', nu este. Lucinda mi-a spus că a șters-o în fiecare după-amiază, încă de înainte de a merge la St. Francisville.

Nyreen dădu din cap.

— Nu știu nimic despre asta.

— La dracu'. Voiam să-i ofer o porție din ce-o așteaptă în viitorul apropiat. A venit s-o ceară de nevastă pretendentul la mâna ei.

El se dădu un pas înapoi și Nyreen își înăbuși o exclamație.

Bineînțeles, exact conform planului.

Harry bătu jovial pe umăr musafirul.

— Ei bine, fiule, dacă aș fi în locul tău m-aș duce să văd unde s-a ascuns viitoarea mea mireasă.

Ea se gândise că va fi ușor. Doar se va îmbrăca în stilul „dezbrăcat" și se va furișa prin Bayou La Touque la Orinda, unde se va lăsa pradă delicioasei capitulări.

Era atât de simplu...

Dar mâinile îi tremurau când scoase din șifonier, de unde le ascunsese, fâșiile subțiri de piele și se simți cuprinsă de o căldură voluptoasă ținându-le în mână, amintindu-și. Da, își amintea puterea, atracția. Mâinile lui mari, mari și... acea parte extraordinară a trupului bărbătesc...

Ridică bărbia și se examină în oglindă, așa cum făcuse cu o săptămână în urmă, când se întorsese de la Orinda.

Era la fel: nimic nu era diferit. Nu purta vreun semn al păcatului. Nu aveai cum să-ţi dai seama că nu mai era la fel de inocentă ca atunci când plecase de la Montelette, în acea dimineaţă. Acum se vedea doar acea împurpurare din obraji şi strălucirea din ochi în timp ce-şi înfăşura o fâşie subţire de piele în jurul gâtului şi pe sub sâni.

O încânta fiorul erotic fierbinte care o străbătu de îndată ce-şi legă fâşia de piele astfel încât să-i ridice şi să-i ţină împreunaţi sânii. Sfârcurile i se întăriră instantaneu. Prinse încă o fâşie în jurul coapselor, apoi a şoldurilor, punând astfel în evidenţă triunghiul de păr dintre picioarele ei, într-un mod excitant.

Şi ce ar fi dacă ar tăia o fâşie de piele în bucăţi pe care le-ar lega în jurul gleznelor? Îşi simţi trupul cuprins de o dorinţă explozivă la gândul că el o va descălţa de cizme şi va descoperi fâşiile de piele încercuindu-i gleznele goale. Apoi cizmele, mai sus de genunchi, un combinezon să completeze fusta simplă a costumului ei de plimbare şi peste asta jacheta cu mâneci scurte şi gulerul de dantelă, cu nasturi mici, greu de descheiat, care să-i mărească dorinţa de-a o vedea goală.

Era destul, chiar prea mult. Se fâţâia fără încetare înainte şi înapoi, jucându-se cu colierul ei de piele ca o lesă, pe care-l ascunse într-un şal negru, transparent.

După ce luă lungul şi frumosul ei bici, consideră că era gata. Îl va călări pe Boy în dimineaţa asta, ca să facă aşteptarea scurtă şi dulce.

Nimeni nu o opri; nimeni nu îi puse vreo întrebare. Ca de obicei. Boy era pregătit; îi puse şaua

și-l conduse prin spatele grajdului, pe unde nu-i putea vedea nimeni plecând.

Credea că va exploda de tensiune.

Înălțau totul, aceste fâșii de piele, accentuând senzația ei de feminitate, definind și punând în evidență focarele plăcerii, graba devoratoare spre recompensă... Și el va fi acolo, *va fi* sigur...

Îl conduse cu fermitate pe Boy prin apele stătute ale mlaștinii, alergând, alergând, simțindu-și forța, vitalitatea, senzația că este stăpână pe situație. Și în timp ce-l gonea pe Boy spre marginea mlaștinii, Orinda apăru brusc în fața ochilor. Urcă în stufăriș, printre copaci, descălecă și priponi calul, lăsându-l să se adape.

Apoi, încet, se plimbă în jurul casei — Eva în grădina extazului, în căutarea spectrului pasiunii.

Orinda era stăpânită de tăcere — tăcerea compactă și mată, compusă din căldura înăbușitoare, roiurile de insecte și bătăile puternice ale inimii, care făceau ca sângele să-i curgă năvalnic prin vene.

Curând, curând...

Avea nevoie de el, îl dorea, ca să-i îmblânzească trupul și să-i încălzească sufletul... Era pierdută exact când avea mai multă nevoie de a fi stăpână pe ea... Nu... nu, asta nu se va întâmpla. Era doar plăcerea de a-l subjuga și felul în care o domina această senzație.

Deschise ușa holului central de la parter, parfumul copt al propriei ei dorințe învăluindu-i simțurile.

Ușa dublă de la salon era închisă.

O deschise.

El stătea acolo, lungit pe patul lui improvizat din fața căminului, complet dezbrăcat.

— Salut, cățea dulce, cât de drăguț din partea ta să-ți pui în gând să vii în dimineața asta! Dă-ți jos hainele, *acum*, și mișcă-ți repede fundul tău de târfă încoace, că de nu jur s-o fac eu pentru tine.

Ea se opri brusc și doar privindu-l i se înmuiară picioarele, întregul ei trup rămânând parcă fără aer. Dar nu-l va lăsa niciodată să vadă asta.

— Chiar ai face-o, scumpule? Atunci de ce n-o faci?

— Și nu ți-am lipsit? mormăi el, ridicându-se într-o clipă și traversând camera din trei pași. N-ai așteptat cu sufletul la gură clipa asta?

Întinse mâna spre șirul de nasturi mici și, trăgând cu o mișcare furioasă, deschise bluza, făcând să se vadă gulerul de piele și sânii ei goi, frumoși, cu vârfurile îndreptate înainte, și remarcă privirea ei impertinentă care îl enervă într-atât că îi trase mânecile în jos, imobilizându-i astfel mâinile.

Ea nu se așteptase la asta. Reacția lui explozivă o înfiora, neajutorarea ei o excita. Biciul îi căzu la pământ, dar nu-i păsă. El se dădu înapoi s-o privească, apoi întinse mâinile, punându-și degetele pe sfârcurile ei tari.

Intenționat ea-și arcui spatele, împingându-și sânii spre el în timp ce se topea în șuvoiul de senzații care i se scurgeau prin trup.

— Îmi place ceea ce îmi faci, șopti ea.

— Știu că-ți place, dulceață, bombăni el grosolan și își lipi gura de a ei într-un sărut violent. Știu că-ți place.

Atacul gurii lui era paradisul cel mai pur; senzațiile care țâșneau și i se răspândeau prin tot

corpul, ca efect al mângâierilor lui experte, amenințau să declanșeze o reacție galvanică.

Dintr-o dată sărutările lui fierbinți încetară și el se aplecă, dezbrăcând-o de fustă cu violență.

— Măi, măi, ce avem noi aici?

Ea-și ridică sfidător bărbia, teribil de dezamăgită că nu se mai ocupa de sânii ei și că buzele-i tânjesc după mai mult.

— Evident, nimic care să te atragă.

— N-aș fi atât de sigur de asta, dulceață, murmură el sugestiv, plimbându-se în jurul ei și privind modul în care erau înfășurate în jurul coapselor și feselor ei fâșiile de piele. De fapt este ceva care mă atrage foarte mult la o femeie ce are fesele înfășurate în piele. Parcă ar cerși... *ar cerși* să primească o lecție.

O apucă brusc de sub sâni și o ridică în brațe.

— Hai! spuse el, purtând-o până la patul improvizat și, așezându-se în genunchi, o întinse cu fața în jos.

— Pur și simplu *cerești* după mâna stăpânului tău, murmură el mustrător, plimbându-și palmele lui mari pe curbura fermă a feselor și pe fâșiile suple de piele care erau puse atât de provocator.

O pălmui ușor, continuând pe ton scăzut:

— ...să te dojenească pentru absența ta revoltătoare, când el te aștepta să fii aici, ca să-i satisfaci nevoile.

Vorbind, își sublinia fiecare cuvânt cu o palmă ușoară peste fesele ei goale.

— Ți-e clar, cățea dulce? De-acum înainte să vii aici în fiecare zi, cât timp te vreau.

Plesc. Nu o lovea ca s-o doară, dar umilința faptului că trebuia să se supună pretențiilor lui o înfuria.

— O să vin în fiecare zi, atâta timp cât vreau *eu*, ripostă ea obraznic.

Pleosc.

Se zvârcoli sub senzaţia timidă de excitare care începea să se extindă în trupul ei.

— Eşti o bucăţică bună, dulceaţo. Dă-i puţină putere unei putori de fetişcană ca tine şi va crede că poate să-i spună oricui să se ducă la dracu'. Dar îţi spun eu *ţie*, dulceaţo: dacă nu eşti aici în fiecare zi, dezbrăcată şi pregătită să mă ocup de tine, dacă întârzii un minut peste ora la care te aştept, nu o să mă mai vezi niciodată. Acum ţi-e clar?

El aşteptă, plimbându-şi un deget explorator şi excitant în susul şi în josul fâşiei de piele care trecea de-a lungul feselor. Ea avu un fior de revoltă. Niciodată! Niciodată! Nu era sigură că mai poate suporta senzaţia, dar trebuia să-i reziste.

— Şi dacă nu eşti aici, dezbrăcat şi dornic de-a mă avea când doresc *eu* să te văd, dragule? răspunse ea cu insolenţă.

El o plesni din nou.

— Atunci va trebui pur şi simplu să aştepţi.

Ea scrâşni din dinţi.

— Ei bine, eşti aici şi eşti dezbrăcat şi înfierbântat după mine şi de-abia aştept, iubitule.

Ea auzi geamătul lui gutural, îl simţi apucând-o de sub şoldurî şi trăgând-o în sus, spre el.

— Tu ai cerut-o, dulceaţo. Sunt dezbrăcat şi atât de întărâtat că de-abia aştept să pun mâna pe tine.

Ea se înfioră simţind cum îi desface picioarele, dezmierdând-o în acest fel nou, şi tresări la atingerea degetelor lui, care fu deodată înlocuită de

împunsătura plină de forță a sexului lui, tare și puternic.

Pătrunse în ea tot mai adânc, până când fu găzduit complet în lăcașul fierbinte, umed și promițător.

— Nu te întoarce, nu privi, dulceața. Asta-i motivul pentru care vii, asta-i ce dorești...

Și așa era, Dumnezeule!, așa era — el, comportarea masculului primitiv din el, a bărbăției lui, o forță de nestăvilit între picioarele ei, împingându-se și avântându-se din nou cu ferocitate în ea, adânc în catifeaua fierbinte a trupului său.

Dacă ea-l putea aduce în starea asta, neajutorat în fața fluxului sălbatic al dorinței lui nestăpânite; dacă ea-l putea face s-o amenințe din cauza patimii lui toride pentru sexul ei voluptuos, câtă putere avea și cât rău îi putea face?

Dar curând chiar și ea, datorită felului năvalnic și excesiv în care o poseda și datorită mângâierilor experte ale mâinilor lui, va simți spirala înșelătoare de senzații începându-și traiectoria chinuitoare, din miezul feminității ei tot mai sus, aproape ca și cum ar țâșni să întâlnească esența lui și să se unească într-o împletire de plăceri, ce veneau în valuri și vârtejuri, trecându-i prin tot corpul și crescând în intensitate, o cascadă, o avalanșă de trăiri ce o cutremurau, ajungând brusc la o culme, ca apoi să se desfacă într-o explozie de plăcere. Se auzi gemând adânc; nu se putea stăpâni, nu putea opri exprimarea a ceea ce simțea...

El se aplecă peste ea, acoperind-o cu trupul său, penetrând-o cu violență, de parcă n-ar fi avut îndeajuns și nu putea lua mai mult, iar singurul lucru ce îi rămăsese de făcut era să se oprească. Numai la acest gând nu se mai putu reține și își împrăștie sămânța în pântecul ei, violent, cu patimă.

Iar când trupul lui pustiit îşi încetă interminabila risipă, se rostogoli pe o parte, încă adânc pătruns în ea, şi rămase aşa, lipit de trupul ei cuprins de spasme, ascultând tăcerea plină de o vibraţie tensionată.

— Unde ai fost?

— Am fost reţinută în mod inevitabil, iubitule.

— *De cine?*

Îi plăcea ameninţarea din vocea lui. Suna a scenă de gelozie. Dar asta şi voia, să-l facă nebun de gelozie, astfel încât să o aştepte întotdeauna.

— Nimeni important, aruncă ea nepăsător.

Cineva oribil de neimportant, un domn mieros şi prost care s-ar fi putut să vrea să mă ia de nevastă, doar că tu m-ai învăţat să sărut şi lui nu i-a plăcut asta, deloc...

— Interesant. Reţinută de „nimeni important", dar cineva care, evident, s-a desfătat cu şarmul tău timp de şapte zile. Şapte zile în care te-am aşteptat, dulceaţă ispititoare. În timp ce tu te jucai de-a târfa cu nu ştiu ce papă-lapte, eu eram aici dezbrăcat, gata înfierbântat pentru tine, arzând de dorinţa de-a te avea, iar tu erai plecată să-ţi risipeşti sărutările pe vreun mucos speriat. Spune-mi, dulceaţo, cum erau sărutările lui?

Ea ar fi vrut să-l chinuie, înfuriindu-l, pentru că era atât de aproape de adevăr. Trebuise să îndure cele şapte zile fără sărutările *lui* şi fără ca mâinile lui s-o mângâie.

— Dulci şi răscolitoare, răspunse cu glas sugrumat.

El gemu.

— Ţi-a atins sânii?

— Nu l-am *lăsat*, dar era atât de... copleșitor, răspunse ea ezitant.

Îl simți mișcându-se și retrăgându-se.

— Ce ticăloasă ești, mârâi el îndepărtându-se de ea, după care se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

— Unde ai fost? întrebă el din nou.

Ea se rostogoli leneș pe spate.

— Nu-i treaba ta, scumpule.

— Cum să nu fie treaba mea dacă tu nu ești aici când te doresc?

— A fost inevitabil, asta-i tot ce trebuie să știi.

— Te vreau aici în fiecare zi. *În fiecare zi.*

— Și eu te vreau *aici*, șopti ea pe un ton insinuant, sprijinindu-se în mâini, astfel încât corpul i se arcuia înspre el parcă invitându-l.

El reacționă instantaneu.

Ea zâmbi — un zâmbet vag, malițios — și se *ridică în picioare*.

— Ei bine, dragule... șopti ea pășind spre el, unduind din șolduri, cu sânii tășnind în față, excitant.

Se opri la câțiva centimetri de sexul lui agresiv și ridică un picior, proptindu-l în coapsa lui.

— De ce nu-mi dai jos cizmele ca să fiu la fel de dezbrăcată ca tine? spuse ea alintat, mângâindu-se ușor cu degetele pe fâșia de piele care era înfășurată în jurul coapselor.

El se aplecă și își plimbă mâinile lui mari pe pielea fină a cizmelor, apoi în sus, pe coapse, după care și le coborî din nou. Încet, începu să-i desfacă șireturile, îi scoase cizma de pe piciorul gol și

descoperi fâşia de piele înfăşurată în jurul gleznei. Aruncă cizma în capătul celălalt al camerei, ţinând încă în mâna sa mare şi caldă călcâiul piciorului ei dezvelit.

Îi coborî încet piciorul până când talpa ei mângâie vârful de granit al bărbăţiei lui, timp în care, cu degete experte, o mângâia pe brăţara de piele din jurul gleznei.

— Explodezi, iubitule, şopti ea, atentă la noul joc.

— Pentru tine, dulceaţă fierbinte.

— Lasă-mă să-mi plimb piciorul în jos pe trupul tău grozav, şi să pot ajunge tot mai aproape...

Se răsuci, încolăcindu-şi piciorul în jurul pieptului viril, deschizându-se ca să fie posedată.

Ea îi simţi forţa adunându-se pentru o pătrundere fulgerătoare în miezul ei suculent şi fierbinte. Intră în ea cu o zvâcnire înnebunitoare şi se opri, adânc implântat, simţindu-i fiecare centimetru al nebănuitei comori.

— Ai nevoie de asta, dulceaţo.

— Şi tu o vrei, dragule.

— Spune-mi, cum este?

— Exact cum îmi place, murmură ea, încolăcindu-şi un braţ pe după gâtul lui şi oferindu-i posibilitatea să-i ia în palmă un sân.

— Sărută-mă, ispititoareo!

Dayne îi atinse uşor buzele, iar el îi acoperi sânul, simţindu-l tare şi rotund, pulsând voluptuos în palma sa fierbinte.

— Ah, iubitule, spuse ea cu respiraţia tăiată. Trebuie să..

— Vreau să te am aşa în fiecare zi.

Ea gemu şi deschise buzele pentru un nou sărut.

— Ai fost făcută pentru asta, ai fost făcută pentru *mine*, șopti el și căută din nou limba ei jucăușă.

Ea îi sorbi dintr-o suflare sărutările — fierbinți, nesățioase, posesive.

— Am făcut din tine o desfrânată, dulceață; acum îmi aparții definitiv doar mie.

— Da... gemu ea sub presiunea buzelor lui.

Începu să se zvârcolească, rotindu-și coapsele cu mișcări scurte, din nou și din nou, fără să mai gândească aproape deloc, în timp ce el îi frământa sânii și o săruta.

Era atât de perfect! El era acolo și ea putea să-l mângâie și să-l călărească, ondulându-și coapsele, tremurând din cauza senzației de tensiune erotică din propriile ei sfârcuri...

Ah, Doamne, era o senzație atât de puternică... și micul punct suprem al plăcerii zgândărit în continuu de bărbăția lui pătrunzătoare... da... Și sărutările lui — lungi, fierbinți, provocându-i spirale de plăcere ce tot creșteau în intensitate și care, dintr-o dată, au explodat, scăldând-o în căldura iradiantă ce-i parcurgea trupul, din cap până-n picioare, la nesfârșit, la nesfârșit...

Împreună se lăsară să cadă, încet, pe podea.

— Este prea mult, mult prea mult... murmură ea îndepărtându-și de pe față șuvițele ude de transpirație.

Zăcea cuibărită în brațele lui, cu trupul strâns lipit de pieptul lui asudat.

— Nu este niciodată prea mult, dulceaţo. Niciodată nu-i de ajuns.

— N-am ştiut, şopti ea copleşită.

— Ştii totul.

— Aproape totul.

— Sst!

Era atâta linişte; nu auzea decât respiraţia ei sacadată, şi nu dorea nimic decât să rămână aici, alături de el, pentru totdeauna.

Îşi simţea corpul lipsit de greutate, de parcă plutea. Poate că dormise... Părea că s-a trezit brusc dintr-un vis erotic minunat, încă simţind dorinţa străbătându-i trupul. Dar el nu era acolo. Încăperea era goală, soarele era jos pe cer, ascuns după casă; era după-amiază târziu, dar mirosul de sex încă mai plutea în aer.

Ah, îi plăcuse; era atât de viril, iar ideea că el o va aştepta întotdeauna o făcea să fie plină de înfrigurare să-l vadă din nou chiar în acel moment...

Se ridică în genuchi şi se întinse ca o pisică. O pisică ce voia să fie dezmierdată. De unde venea foamea senzuală din ea? Era ca şi cum se autoalimenta, mergând mână în mână cu o dorinţă devoratoare. O speria chiar memoria ei ce recreea imagini, miresme şi senzaţii, transformându-le în entităţi vii în interiorul ei, într-un fel ce o făcea să tânjească după mai mult. O asemenea putere... Atât de multă plăcere...

Dar unde era el, care spusese că o va aştepta întotdeauna? Se ridică în picioare, încă încălţată cu o

cizmă, și se duse până la ferestrele-ușă, deschise una din ele și ieși pe culoar. De acolo îl putea vedea jos, pe malul mlaștinii, atât de departe de ea încât îi venea să țipe. Poate că era vremea să-l pedepsească pentru că a abandonat-o. Se întoarse în salon, se uită în jur după cealaltă cizmă, o încălță, apoi localiză biciul, îl luă și îl verifică plesnind cu el prin aer. Suna poruncitor și convingător.

După câteva clipe, traversa hotărâtă pajiștea pârjolită de soare și un moment mai târziu: *plici!* Plesni din bici la câțiva centimetri de picioarele lui și el se întoarse uimit, cu ochii scăpărând de furie și cu bărbăția tresărindu-i la simpla ei vedere.

— Aș spune că ai întârziat cel puțin un minut. Te-am așteptat, scumpule, și n-ai fost aici. Ai spus că vei fi întotdeauna dezbrăcat și gata pentru mine. Ar trebui să fii pedepsit pentru nesupunere.

Plesni din nou din bici și fâșia din piele lovi cel mai apropiat copac.

El înțepeni pe loc.

— O, nu, târfă dulce, ai înțeles greșit. Tu ești cea care aștepți și eu cel care pedepsesc.

— Nu cred, scumpule; la urma-urmei, cine are biciul în mână? întrebă ea mieros, plesnind iar din bici și atingându-i ușor o fesă.

El prinse vârful biciului și trăgându-l spre el o dezechilibră, aducând-o cu brutalitate la pieptul său.

— Mai povestește-mi despre asta, Jezebel. Cine are acum biciul în mână?

Ea era furioasă că fusese păcălită așa de ușor. Încercă să-i pună piedică, dar el o strânse mai tare.

— Sunt înfierbântat și înfometat de tine, dulceață.

— Este prea târziu, *dragule*, aşa sunt regulile. Tu le-ai stabilit.

— Târfă-dulce! Perfect, o să jucăm atunci după reguli, spuse el dându-i drumul. Ne vedem mai târziu, dulceaţo.

Să-l ia naiba! Privi cu emoţii contradictorii cum el se îndepărtează, întorcându-se la fiecare câţiva paşi cu faţa la ea şi arătându-i batjocoritor ce a pierdut.

Cine avea puterea? Cum putea el să plece pur şi simplu? Dar nu va cerşi. *Nu* o va face. Hotărâtă, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre hambar.

— Te aştept, dulceaţo.

O, Doamne, era acolo, întins pe un pat improvizat dintr-o pătură întinsă peste un maldăr de fân.

Fără să scoată un cuvânt, se apropie de el şi, încălecându-l, se lăsă în jos încet, simţind cum intră în ea fiecare centimetru al sexului său de granit.

— Mă aşteptai pe mine?

— Aşteptam o căţea în călduri.

Ea zâmbi şi se împinse şi mai tare în el.

— Vreau doar să stau aici, iubitule, şi să mă bucur de tine cât doresc! Nu te mişca. NU TE MIŞCA!... Ah, Dumnezeule, eşti tare ca piatra.

El îi freca sânii săltaţi, apoi îl luă pe unul între buze, în timp ce îl mângâia pe celălalt.

— Ce sâni dulci, şopti el simţind gustul lor excitant.

Ei îi tresălta tot corpul şi se aşeză cu pântecul pe el.

— Dulceaţă ispititoare, gemu el, provocându-i în continuare o frenezie de senzaţii. Buze dulci, adăugă, întinzând gura ca să-i cuprindă buzele într-un sărut vorace.

Nu se mai sătura de mișcările ei rapide, subtile, rotindu-se ușor de parcă ar fi vrut ca trupurile lor să se contopească și în final să se topească în uitare de sine.

— Călărește-mă, dulceață, șopti el, apucând-o cu mâinile de coapse și trăgând-o înspre el. Așa, și așa, ca să mă simți, Jezebel. Asta ești tu. Asta ești tu...

El începu să gâfâie, în timp ce trupul ei se lovea de al lui în drumul spre momentul culminant.

Apoi amândoi împingeau, se roteau, cu o nevoie aproape animalică de a poseda. Nu semăna cu nici una din experiențele lui anterioare. Explodară simultan, cedând nevoii imperioase care nu avea nimic de-a face cu jocurile lor senzuale anterioare. Nu putea exista nimic mai mult.

Ea se ridică încet.

El o urmări cu o privire enigmatică.

— Te aștept mâine.

Ea nu-l contrazise.

Adânc în întunericul hambarului, un privitor tăcut zâmbea în sinea lui. Venise la Orinda cu un scop diferit, dar ceea ce găsise era aur.

Ochii îi străluciră la vederea lui Dayne Templeton goală și la solicitudinea cu care companionul ei o ajuta să pună ceva pe ea, astfel încât să poată da impresia de respectabilitate.

Erau lucruri pe care cineva nu le putea nici măcar bănui... Jubila, pur și simplu, de descoperirea pe care tocmai o făcuse.

Olivia Rutledge se simțea bătrână. Una era să-l ai pe Flint înapoi la Bonneterre să se ocupe de bunul mers al lucrurilor, și cu totul altceva să fii o mamă care vrea să știe unde îi este băiatul. Tot ce știa era că plecase de dimineață devreme și că se întorsese târziu, cu o lumină jucăușă în ochii săi care de obicei nu spuneau nimic. Nimic nu se schimbase în douăzeci de ani; ea refuza să întrebe, iar el nu-i povestea nimic.

— Vom avea ceva recoltă anul ăsta, spuse el în seara aceea, la cină, după ce petrecuse o zi lungă și caniculară undeva departe de casă. Câmpurile care mărginesc plantația Montelette s-au dus, dar o mare parte poate fi salvată, atât în susul cât și în josul cursului de apă; și ceva din recolta de la Orinda din toți anii ăștia de însămânțare naturală. Efortul s-ar putea să fie mai mare, dar am de gând ca anul viitor să fac culturi încrucișate la Bonneterre.

Ea nu auzise nici un cuvânt, cu excepția lui „la anul"; deci plănuia să stea până anul viitor.

— Nouăzeci la sută din profitul adus de această recoltă se va duce pe plata datoriilor, continuă Flint fără milă, iar cincizeci la sută din ele au fost făcute de Clay. După socoteala mea, avem șapte ani de plătit pentru prostia lui, ca să nu mai pun la socoteală că trebuie să alocăm niște bani pentru semințe, ca să recondiționăm câmpurile și să mărim producția. Și

asta este situația dacă nu mai face Clay vreo prostie în New Orleans.

Olivia îngheță. Acum nu mai era cale de întoarcere; Clay o făcuse deja. Nu îi fusese nici un pic de rușine să vină să-i ceară ajutor și, dintr-un sentiment de vinovăție, se scotocise încă o dată în buzunarele zdrențăroase ale plantației, ca să-l mai salveze de încă un creditor.

M-am frământat și m-am zvârcolit, îi scrisese el, *dar adânc în sufletul meu am știut că faci ceea ce trebuie dându-i lui înapoi pe mână plantația Bonneterre. Ce am făcut eu vreodată ca să-ți fie bine? Tot ce ți-am dat a fost suferință și iată-mă provocându-ți și mai multă, dar, cu convingerea fermă că fratele meu poate redresa plantația Bonneterre din declinul său, te rog cu stăruință să mă mai ajuți o ultimă dată...*

Dar, în cele din urmă, ea învățase lecția. Va pretinde un preț: ipoteca Orindei. Iar când îi va fi returnată, ea va înmâna în secret cecul lui Clay, și îi va ura drum bun.

Cuvintele lui Flint treceau pe lângă urechile ei. El avea o hârtie și un creion și făcea o listă cu cifre, zeci de cifre cu proiecte de producție și rezerve pe care puteau conta. Ei bine, ea socotea altfel. Un sfert din rezerve se duceau în buzunarul fără fund al lui Clay, dar Flint nu trebuia să știe asta de pe acum. Nu trebuia să știe nicio-dată, cât timp îi stătea ei în putere. Încă un lucru pe care nu i-l putea spune. Și mai era ceva ce nu-l putea întreba: unde-și petrecea după-amiezile lui misterioase.

Nu numai după-amiezile misterioase... dar zilele şi nopţile, inima şi mintea lui erau la Dayne Templeton. Era atât de perfectă în rolul ce-l juca — o frumuşică neruşinată, o târfă — ascunzându-se în spatele măştii de domnişoară bine-crescută; nici mai mult nici mai puţin decât o fecioară. Îl încânta contradicţia şi ironia acestui fapt. Şi tânjea după momentul în care, reîntors la Grădina Edenului, să se poată despovăra de această imposibilă dorinţă.

O aştepta, era sigură de asta.

El va fi acolo şi va urma plăcerea de nedescris în cuvinte şi numai simplul gând îi alimenta nerăbdarea, aducând-o într-o stare de tensiune febrilă.

Ce să poarte pentru el astăzi? Gulerul, desigur. Apoi nu se putea lipsi de sentimentul ce i-l provoca zgarda de piele din jurul gâtului, un semn al capitulării în faţa senzualităţii ei în înflorire şi senzaţia luxuriantă a propriei goliciuni şi a efectului acesteia asupra lui.

Se privi în timp ce-şi înfăşura fâşiile suple de piele în jurul gâtului şi pe sub sâni, înnodându-le acolo. Imediat simţi prin corp fiorul fierbinte al dorinţei.

Ciorapi negri pentru azi, hotărî ea, *ţinându-i cu grijă în lumină şi examinându-i să nu fie un fir dus; ciorapi care să fie traşi pe picior până sus.* Apoi

cizmele cu tocurile lor mici și fragile și brățările de piele din jurul încheieturilor — era îndeajuns. Mai trebuia să-și acopere trupul ispititor cu o rochie lungă, cu guler înalt, sperând că va scăpa de la Montelette fără ca cineva s-o întrebe unde se duce.

Părea că trecuse o eternitate când ajunse la veranda plină de plante agățătoare de la Orinda. Urcă încet scările, atât de încet, cu dorința crescând în ea ca fuioarele ceții de dimineață deasupra mlaștinii.

Înainte de-a intra în salon se pregăti, desfăcându-și nasturii de la rochie, șireturile la cizme, potrivindu-și ciorapii; îndrăgind senzația de a fi în același timp îmbrăcată și goală, lăsându-se în voia senzației vibrante provocate de sfârcurile ei întărite, care se frecau de marginile desfăcute ale corsajului. Știa că el se afla în acea încăpere și refuza să intre; încă un moment, încă unul, și încă unul, pe măsură ce dorința se amplifica în ea, exploziv. Apoi deschise ușa și rămase nemișcată.

El o aștepta dezbrăcat, întins în fața căminului, unde făcuse un foc deasupra căruia suspendase, atârnată de un cârlig, o mică oală.

Se îndreptă încet spre el.

— Întârzii întotdeauna, Jezebel. Pur și simplu îți place să mă faci să aștept.

— Pur și simplu îmi place — îi atinse în treacăt sexul cu piciorul — să te fac să tânjești.

El o prinse de picior și îi trase cizma.

— Ai dreptate, Jezebel. Într-adevăr tânjesc.

Își plimbă mâna pe piciorul ei, pe sub rochie și mai sus, pe linia coapsei acoperite cu mătase.

— Tânjesc să te am goală lângă mine.

O trase în jos, ca s-o poată simți și mai departe, pe sub faldul ascuns al fustei.

— Dezbracă-te, Jezebel. Îmi plac ciorapii, dar o să te scap de ei.

Se îndepărtă când simți degetele lui căutându-i feminitatea vulnerabilă. Dacă îl va lăsa s-o atingă, va ceda chiar acolo, chiar atunci. Dar îi plăceau atât de mult jocurile lor erotice... Își aruncă cealaltă cizmă și puse încet un picior pe bărbăția lui tare ca piatra, începând să frece cu vârful învelit în mătase.

— Prea multă vorbă, mărețule, murmură ea cu respirația tăiată.

El trase de marginea rochiei.

— Târfă dulce, îți place să te joci.

— Și ție, scumpule; chiar ai chef să te hârjonești.

— Am chef să-ți rup rochia și să te am chiar acum, *dulceață*.

— Fă-o, șopti ea și, în timp ce el se așeză comod în fund, ea îi aruncă fusta pe cap izolându-l, copleșindu-l cu senzația produsă de piciorul ei care-i mângâia rădăcina bărbăției și cu izul de mosc emanat de ea.

El inhală aroma dulce, ispititoare, a feminității ei.

Ea îl simțea între picioarele ei, îi simțea mâinile înhățându-i coapsele, își simțea piciorul alunecând de pe membrul lui erectat ca să se poată echilibra în timp ce el făcea prima incursiune umedă în miezul ei de coral lăptos.

— Ah nu, nu! gemu el, trăgând-o în jos spre gura lui. Asta-i dulceața... atât de dulce... o să mă înfrupt...

Ah nu, ah nu, ah nu...

Era pregătită să-i accepte sărutul fierbinte și plin de patimă; genunchii i se înmuiară și rămase susținută doar de tăria ca de piatră a mâinilor lui, care o aduseră mai aproape, să-i poată primi limba invadatoare și expertă.

Știa — vai, Doamne, știa! — unde să găsească mugurele gata să plesnească de dorință și știa și cum să procedeze cu el... Voia să se dezbrace complet, pentru ca nimic să nu stea în calea plăcerii inimaginabile. Voia să-l vadă ce făcea între picioarele ei, cu trupul supus limbii care o mângâia și o ademenea spre momentul de supremă cedare. Se gândea la asta și simți spasmul, ca și cum trupul ei reverbera la imaginea purei posedări căreia era supusă.

El o găsi din nou; Dayne aproape țipă de extaz, plăcerea crescându-i și extinzându-se, în timp ce limba lui urmărea magic fiecare mișcare posedând-o exact unde ar fi vrut să fie posedată.

Nu voia să fie nimic între ei, nimic, și își rupse cu sălbăticie rochia, dând-o la o parte de pe capul lui, sfâșiind-o de pe corpul ei și apoi aruncând-o pur și simplu. Apoi explodă.

— Nu te mișca...

Îi șoptea, răsufla — balansându-se deasupra gurii și simțea că plutea pe un nor moale și catifelat de pe care nu ar fi voit să se miște niciodată.

— Deci tu ești satisfăcută, iar eu lihnit, murmură el după multe minute lungi în care o mângâiase pe coapse, readucând-o pe pământ din raiul plăcerii ei.

— Şi eu sunt înfometată, dragule, murmură ea şi începu încet să se lase în jos, în timp ce mâinile lui o ghidau, cu o precizie agonizantă, spre bărbăţia sa.

Apoi fu acolo, chiar în locul de care aparţinea, unde *trebuia* să fie... I se tăie respiraţia când el o invadă şi rămase încremenită în braţele lui, cu sânii în faţa buzelor moi, parcă cerşind sărutări.

— Dulceaţă ispititoare.

Îi sorbi sânul, iar ea se lipi de el ca răspuns. Apoi urmă doar ritmul înnebunitor al mişcărilor, în dansul sublim al contopirii... Atât şi nimic mai mult...

Apoi izbucni noianul de senzaţii inundând-o, înecând-o într-un ocean de culoare şi lumină care se împrăştia în unde din ce în e mai largi în trupul său... Iar el se rostogoli într-un şuvoi eliberator, atât de lung şi de puternic că îi provocă torente de plăcere în fiecare părticică a trupului.

După aceea se încolăci peste el, căutând un adăpost unde să doarmă, cu trupul ei ud şi languros deja pregătit pentru plăcerile care vor urma.

Îl ţinea într-o permanentă frământare, întotdeauna înfierbântat şi pregătit pentru ea; nu exista nici o clipă de odihnă pentru el. Şi acum era gata.

Ar fi vrut s-o trezească şi s-o posede, explorând fiecare crevasă interzisă de senzualitate, de parcă nu ar fi fost niciodată descoperită până atunci. Dar era timp pentru asta, timp pentru plăcerile intense care

vor urma după-amiază, timp pentru mai mult, mâine.

Puse la loc micul ceaun peste focul mocnit și amestecă conținutul lui cu o lingură de tinichea ce o lăsase pe vatră. Nu e nimic asemenea unei târfe virgine care se crede stăpână pe grația ei.

Ridică lingura și examină substanța subțire care fierbea în clocot. Era aproape gata.

— Ușor, dulceață, spuse el, dând ceaunul la o parte de pe foc.

Dumnezeule, nu știa dacă-i plăcea mai mult de ea când era înfășurată în piele sau în mătase neagră. Îi mângâie linia lungă a piciorului.

Ea se întinse, cabrându-și corpul, cu brațele ridicate deasupra capului. Apoi îl simți apucând-o de mâini și ținându-o așa.

— Sunt tare înfometat de tine, dulceață, spuse el, lipindu-și gura de a ei. Am nevoie de sărutările acelea dulci, continuă el și le pretinse instantaneu, fără să-i dea timp de gândire.

Gemu, opunându-se felului în care o ținea el imobilizată, apoi îi șopti lipită de linia senzuală a buzelor lui.

— Am nevoie să te simt.

— Ai nevoie să simți ce, dulceață?

— Cât ești de pregătit pentru mine...

— Iată-mă, dulceață, practic împing să deschid poarta către tine...

Se săltă peste ea punând tăria lui fierbinte între ei, înghesuind-o printre cârlionții feciorelnici ca să o facă să plonjeze în interior.

— Da..., gemu ea, ademenindu-l să o sărute din nou.

Şi el o sărută — pe îndelete, languros, excitând-o, provocând-o şi eliberându-i mâinile, coborî pe gâtul ei împodobit cu colierul de piele, la umeri, la sâni şi încă mai jos, la curba lină a coapsei şi la picioarele ispititor învăluite în mătase.

— Aici, ah, aici...

El făcu o pauză şi linse lăsând o dâră de la coapsă până la abundenţa de păr de pe sexul ei şi apoi o dâră umedă fierbinte de la deschiderea în formă de V până la marginea de sus a ciorapului, săpându-şi adânc drum cu limba pe sub jartieră, împingând-o după aceea mai departe. Apoi desfăcu uşor jartiera cu mâinile, lăsând-o să alunece cu multă grijă de pe piciorul ei, iar cu buzele săruta şi sorbea fiecare centimetru de piele până la vârful degetelor.

Ajuns acolo, îi îndepărtă picioarele, alunecând cu limba în sus pe piciorul gol până când ajunse la cuta fierbinte şi primitoare dintre picioarele ei; acolo făcu un popas ca să depună un sărut excitant înainte de a porni pe celălalt picior, făcându-şi drum cu mâinile şi limba până îndepărtă şi celălalt ciorap. Şi apoi, în sfârşit, atunci când ea era plină de dorinţă, veni, ridicându-se peste ea ca să-şi lase greutatea carnală exact acolo unde dorea ea să o simtă, apăsându-şi apoi cu putere gura pe buzele ei. Ridicându-i din nou mâinile deasupra capului, i le imobiliză, legându-le la un loc cu mătasea fină, senzuală, a ciorapilor ei... Delicat, în tot acest timp, gura lui se înfrupta din a ei.

Se ridică, și toată greutatea lui fierbinte și sărutările incandescente părură că dispar cât ai clipi din ochi.

Ea așteptă, tremurând de dorință.

El întinse mâna după ceaunul care atârna deasupra micului foc și, apropiindu-l, gustă din licoare. Era perfect: nici prea fierbinte, nici prea rece. Scufundă siropul din nou lingura în ceaun, după care o înclină astfel încât gros și lipicios picură peste muntele venerei lui Dayne.

Vai, Dumnezeule... e fierbinte... fierbinte atât cât trebuie... umed... ah, Dumnezeule...

A doua lingură își făcu drum în sus, spre sânii ei umflați de dorință.

Ahhhhh...

Și a treia își vărsă conținutul pe sfârcul ei tare.

— Și acum, spuse el dând lingura la o parte, acum...

Ea nu și-ar fi putut închipui un asemenea *acum:* siropul fierbinte și lipicios absorbit instantaneu de corpul ei și uscându-se in jurul sânilor, ca o armură, și apoi gura lui, gura lui nebună și nesătulă sorbind fiecare picătură de sirop din părul ei, de pe labiile mustoase ale faldului feminității ei vibrânde și fiecare centimetru dintre picioarele ei.

Și asta nu era tot...

Linse siropul întărit prelins pe abdomenul ei și în sus până ajunse la vârfurile obraznice ale sânilor ei. Se împingea în ei ștergând cu limba resturile întărite ale siropului.

— Sfârcuri însiropate, murmură el, făcând-o să se sufoce de atâta plăcere.

O clipă mai târziu era peste ea, bărbăţia lui tare şi fierbinte fiind singura parte cu care o atingea, pătrunzând-o, făcându-şi drum cu mişcări uşoare în vulcanul dorinţei.

Înainta centimetru după centimetru, tot mai mult înăuntru şi încă mai departe, până ajunse să fie complet găzduit de ea.

— Spune-mi ce vrei, ordonă el.

— Ce... vreau...? Vreau...

Avea ce voia: pe el, dezbrăcat şi explorând adânc în ea. Ce să mai vrea? Ce-ar fi putut să mai vrea?

— Asta, încă o dată, spuse ea, cu respiraţia tăiată.

— Ce anume?

— Acel nume... Acel ce...

— Târfă-dulce.

Ea gemu.

— Nuuu...

— Dulceaţă ispititoare...!

— Nu...

Se aplecă peste ea şi linse siropul uscat din jurul sfârcurilor.

Ah,ah,ah.

Era atât de adânc în ea şi gura lui era atât de magică pe pielea ei, atingând-o, sărutând-o, plimbându-şi buzele pe sânii ei sensibilizaţi.

N-o să reziste niciodată...

— Dulceaţă, dulceaţă...

El se apropie din ce în ce mai mult de vârful obraznic al unui sfârc dulce... îşi apropie gura de el şi... strânse... Întregul ei trup explodă de plăcere, dorind să extragă şi ultima senzaţie posibilă din culmea strălucitoare a extazului care o înfiora.

Era sfârșitul: murise și tot ce rămăsese era continua invadare a trupului lui într-al ei, iar și iar, până când se opri, cufundându-se impetuos într-o lungă, devastatoare, împlinire trupească.

Și apoi nu a mai fost nimic decât căldura, mulțumirea înălțătoare dintre ei, trosnetul slab al focului jucăuș și privitorul din spatele ferestrelor, care-și freca mâinile și contempla spectacolul cu o neașteptată strângere de inimă.

Capitolul 9

— Deci acolo erai, tună Harry când Dayne cobora scările, îmbrăcată decent de data asta, cu părul strâns într-un coc la spate, simţindu-şi corpul uşor, eliberat de tensiunea senzuală.

— Tată, spuse ea glacial.

— Sunt atât de bucuros că ne onorezi cu prezenţa ta... Presupun că nu eşti dispusă să-mi spui unde ai fost toată după-amiaza?

— Nu, nu sunt.

— Păcat, tânără domnişoară. Ai fi putut da o mână de ajutor la invitaţiile de nuntă.

Tăcu brusc. *Ce?*

— Eu şi Nyreen am trimis invitaţiile la nunta ta. Ţi-e foame, Dayne? Zenona este pe cale să servească cina. Apropó, căsătoria are loc duminică, jos la biserică.

Ce?

Se simți dintr-o dată dezorientată, ca și cum ar fi intrat în oribilul coșmar al altuia.

— Ce căsătorie, ce invitații? Despre ce vorbești?

— Păi, despre cele două săptămâni în care trebuia să-ți găsesc un soț. L-am găsit și este aici. A fost de acord cu condițiile, data și ora și, mă bucur să spun, va sta cu noi până în noaptea nunții. Vino în sufragerie, Dayne, spuse el arătându-i ușa, nota de amenințare din vocea lui accentuându-se. Lucrurile sunt aranjate și nu mai poți face nimic să le oprești.

— Aș putea să fug de acasă, îi aruncă ea.

— În locul tău n-aș încerca, tânără domnișoară. I-aș pune să te vâneze ca pe un sclav fugit și cu siguranță că nu ți-ar conveni asta. Cred că ar fi mult mai ușor dacă te-ai da bătută și ți-ai accepta mirele.

— Cine este? întrebă ea împietrită.

— Cineva care ți se potrivește perfect, fiica mea — și pe care se pare că l-ai cunoscut destul de bine fără știrea mea. Ah, Clay băiatule, cred că șampania îți este pe plac. Excelent! Nyreen, draga mea, sună să-i aducă un pahar și lui Dayne. Avem multe de sărbătorit în seara asta!

— Trădătorule, șuieră ea printre dinți, pe deasupra buzei subțiri a cupei de șampanie.

— Haide, Dayne, este, la urma urmei, exact ce voiai, spuse Clay pe tonul cel mai conciliant.

— M-am răzgândit.

Cred și eu că te-ai răzgândit. Ai pornirile unui armăsar în călduri și ești pe cale să fii măritată cu un porc mistreț. Nici că s-ar putea o potrivire mai mare: Flint primește plantația și șarmantul Clay ia fata. Perfect.

— Prea târziu, frumoaso. Am mare nevoie de banii ăștia și tăticuțul tău îi risipește cu generozitate, dându-i

pretendentului neînfricat care o va lua de nevastă pe sălbatica sa fiică. Oricum este exact ce-ai vrut, așa că nu văd care-i problema.

— Problema este, șuieră Dayne, stăpânindu-se cu greu, că „tăticul" meu te cumpără și eu nu te vreau.

Se răsuci pe călcâie, dar el o apucă de braț.

— Ești cam înțepată, Dayne Templeton, când nu există nici un bărbat de aici până-n Francisville care să fi venit de la o sută de mile de Montelette pentru tine. Rămâneai fată bătrână dacă nu eram eu.

— Câtă mărinimie! Aș prefera să mor așa.

— N-ai decât să mori, dar *după* ce te vei mărita cu mine, *chérie*[1].

Dumnezeule, Dumnezeule!

Îl pălmui — o dată și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, încă o dată.

— N-ai nimic care să mă intereseze, Clay.

— Nici tu, *chérie*, și n-ai avut niciodată, spuse el cu răutate, frecându-și obrazul. Dar banii sunt mult mai ispititori decât o târfă rece ca tine.

— Prefect. O să-i spun tatălui meu să te plătească și atunci vom fi chit.

— El nu o să considere asta chit niciodată, *chérie*. El vrea să-i încingă cuptorul celeilalte cățele și n-o să lase nimic să-i stea în cale. Regret că ți-o spun, Dayne, dar asta este situația, și ar fi mai bine să nu-mi stai în cale.

— Oh, dragul meu, o să-mi croiesc drum cu greu până la New Orleans, atâta timp cât vei sta acolo.

— Ei bine, o să te am și pe tine *și* plăcerile orașului, și mă voi scălda și în banii tăticului tău cel iubitor, replică Clay. Fie că-ți place sau nu, *chérie*, este o lume a

[1] *Chérie*: draga mea (lb. franceză, în original). (n.t.)

bărbaților și ei deja m-au iertat pentru moartea tatălui meu. Gândește-te la asta — unirea a două mari familii. Când va veni duminica viitoare, voi fi din nou băiatul cu părul de aur și nici măcar prea-sfântul meu frate nu mă va putea umbri atunci.

Ridică în sus cupa.

— Un toast, Dayne, continuă el ridicând cupa. Un toast. Pentru distracție plăcută pe banii tatălui tău și o tăvăleală bună cu tine înainte de a începe viața mea adevărată... nu? Târfă mică. Ei bine, pentru viața mea fericită oricum. Mă bucur enorm de căsnicia noastră. *Rahat*... ce dracu'! Nu știi să pierzi, Dayne și tocmai ai turnat șampanie pe un costum de o sută de dolari. Pariez că Harry va plăti înlocuirea lui. Tu ce crezi? Nu pleca, Dayne, avem multe de discutat, multe planuri de făcut cu privire la noua noastră viață împreună...

Un coșmar. Un coșmar desăvârșit.

Se repezi la Harry plină de furie.

— O să-l cumperi pe drăguțul ăla de criminal?

— Nu a fost dovedit nimic.

— Bărbați împuțiți, sunteți toți la fel. O să-l ucid înainte de-a apuca să pună mâna pe mine.

— Vei ajunge în iad, fiica mea. Ai face mai bine să profiți cât poți de situația asta; oricum, este stabilit.

— O să te ucid, șuieră ea. Cum ai putut să-mi faci tu una ca asta?

— Nu fac nimic, tânără domnișoară. Am crezut c-o să fii cât se poate de încântată. Am aflat dintr-o sursă sigură că tu și cu tânărul Clay tânjiți unul după celălalt.

— El a distrus asta.

— Ei bine, este atunci un blestemat de Lazăr[1], pentru că este pe cale să reînvie relația dintre voi. Îți sugerez să mergi pe calea asta, Dayne. După ziua de duminică nu mai ai ce căuta aici.

— Poți să-ți ții pistonul în frâu atâta timp? mormăi ea cu amărăciune.

— La naiba, fată. Mă așteptam la *recunoștință*. Ce bătrân prost sunt...

— Ești într-adevăr prost și bătrân și te lași condus de pofta ta pentru o cățea care râvnește exact ceea ce-i dai tu lui Clay. Și buzunarele ei sunt tot atât de fără fund ca și ale lui. Te-ar ucide la fel de ușor pe cât de ușor se culcă cu tine, dar ție nu-ți pasă de asta, țipă ea înghițindu-și lacrimile. Nici de mine, cât timp simți gustul cărnii proaspete. Ei bine, îți spun eu, tată, n-o să te împing mai departe ori mai repede, dar va trebui să suporți căderea. Și atunci va fi prea târziu, iar eu n-o să te iert cât voi trăi.

Se întoarse, dreaptă și cu bărbia sus, părăsind încăperea fără să se uite înapoi.

După un minut intră Nyreen.

— A plecat?

— Încă trei zile, draga mea.

— Și apoi vor pleca la New Orleans, iar Montelette ne va aparține în întregime.

— Ne aparține deja, iubito.

[1] *Lazăr*: personaj biblic, readus la viață de către Isus (Noul Testament, Ioan 11). (n.t.)

— Știu, știu.

— Simte-te în largul tău, draga mea.

— Curând, șopti ea, încolăcindu-i gâtul cu brațele.

El se răsuci pe scaun și o luă în poală. Îl încânta senzația provocată de trupul ei lipit de al său. Și ea era dispusă să-i ofere atâta plăcere...

Dar ea tocmai petrecuse o jumătate de oră zbuciumată în patul lui Clay Rutledge, drept care nu era încântată să treacă în brațele lui Harry. Se gândi că era excelent că Dayne se mărita cu o asemenea poamă. Clay era la fel de imoral ca și ea. Se cutremură la gândul că era dispus să-i dăruiască oricând, oriunde, câte o mică întâlnire secretă. Conta pe el să-și viziteze des familiile, atât Templeton, cât și Rutledge, și să fie ginerele cel mai plin de solicitudine. Perspectiva asta o atrăgea enorm: gratificații periodice, aici și în New Orleans. Fa se va duce des acolo, să cheltuie banii minunați ai lui Harry — sutele de mii pe care nu i le va da lui Clay drept mită să o ia de nevastă pe Dayne.

Lăsă mâinile lui Harry s-o pipăie, continuând să viseze cu ochii deschiși. Toate mergeau ca pe roate.

„Dragă mamă,

Până la urmă nu am mai avut nevoie de bani. Mă însor cu Dayne Templeton și tatăl ei a făcut un aranjament financiar foarte generos în perspectiva căsătoriei. Ești invitată la nunta care va avea loc duminică la prânz, la Biserica mică din St. Foy. Prietenii și familia au fost anunțați. Sper că vei veni; le înștiințez cu așa de puțin timp înainte pentru că am treburi presante în New Orleans și am decis să grăbim formalitățile uzuale."

Vai, Dumnezeule, vai, Dumnezeule!

Olivia mototoli scrisoarea şi o aruncă în capătul celălalt al încăperii. Fata lui Harry şi fiul ei! Dacă era un Dumnezeu în ceruri, probabil că acum râdea. Dayne Templeton — nora ei... Cum îi va spune lui Flint?

Ea nu venise.

Nu-i venea să creadă. După tot ce se întâmplase, după jocurile şi incredibilul consum de pasiune, ea nu venise, iar furia lui creştea, direct proporţional cu numărul de ore cât o aşteptase.

Dar asta nu era totul. În acea vineri se simţise ca un prost. Femeile ca Dayne Templeton fuseseră crescute încă din leagăn ca să devină nişte bestii frumoase; era în esenţa fiinţei lor.

Nu ştia de ce-şi închipuise altceva.

Aşa că nu mai zăbovi mult, oricum nu-i rămăsese nici o speranţă: Eva gustase din fructul pasiunii şi nu putea fi altă încheiere pentru povestea asta; ea poseda puterea sexului ei şi nu se născuse încă bărbatul care s-o păstreze la nesfârşit.

Sâmbătă se întoarse de la săpat resturile de trestie, extenuat de munca ce-ţi frângea spatele şi care putea la fel de bine să fie făcută de lucrătorii lui.

Olivia, cu un aer distrat, o puse pe Praxine să-i aducă domnului Flint un pahar de băutură şi apoi,

cu un pic de bravadă, se lăsă pe un scaun din apropiere...

Hotărâse că trebuia să-i spună. Această căsătorie schimba totul, și însemna că Orinda era pierdută pentru ei, probabil pe veci. Dar și mai rău decât asta, era fata lui *Harry*. Nu-i venea să creadă și nu știa cum o să suporte el asta. Îl urmări pe Flint dând pe gât băutura ca un marinar și cerând încă un rând.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea nu avea senzația că el o ascultă. Și ăsta era încă un lucru supărător; întotdeauna făcea ce voia, exact ca și acum. Singura speranță era că el se va înfuria la fel de rău și va face ceva. Dar ce să facă, *ce mai putea* spera acum?

— Vorbește.

Mâinile îi tremurau când scoase din buzunarul de la fustă scrisoarea mototolită și, cu mișcări ezitante, i-o puse în poală.

— Ce-i asta?

Era atât de tentată să-i spună totul, dar tăcu și el netezi bucata de hârtie începând să citească.

— *La naiba... rahat!*

Ah Doamne, simțea furia clocotind în el.

— Ticălosul... om de nimic, jigodia!

— Flint!

— Rahat! Cum dracu' a...

— Harry îi va da bani, interveni Olivia când el deschise gura să spună ceva, și știi ce va însemna asta. Dar mai rău este că vor fi bani ai familiei Rutledge.

— *Ce?* Ce dracu'...

Se simțea gata să omoare pe cineva; îl va strânge de gât pe Clay cu mâinile lui, înainte ca fiul de cățea să pună un deget pe Dayne Templeton.

Și acum maică-sa...

Trase adânc aer în piept şi îşi stăpâni furia.

— Despre ce este vorba, mamă?

— Trebuie să faci ceva. Pur şi simplu trebuie să faci ceva. Nu o să-mi însor fiul cu fiica acelui hoţ. Şi dacă Clay pune mâna pe banii ăia blestemaţi — bunule Dumnezeu — îi va cheltui ca pe un nimic, ştii asta. *Nu poate* să se însoare cu fata lui Harry Templeton.

— Se pare că poate, o întrerupse Flint calm, când de fapt în sinea lui exploda.

— Îl urăsc. Îl urăsc pe acel Harry Templeton. Ştii de ce... pentru că a urzit acum ani de zile planul ăla, să fure de la familia mea, când i-am refuzat cererea în căsătorie.

Ştia povestea. Şi auzise aceeaşi întrebare retorică plină de angoasă în toţi anii cât crescuse.

— De unde a avut bani să cumpere Montelette, te întreb, când conta pe căsătoria cu mine pentru a-şi finanţa viaţa de fermier de vază?

Şi ştia ce credea Olivia: că Harry a fost atât de furios când ea a acceptat cererea de căsătorie a lui Verne încât s-a apucat să-i facă curte cameristei, promiţându-i să-i cumpere libertatea şi s-o ia cu el în Nord. Harry a convins-o pe Celie să-l ajute, sugerându-i că bijuteriile stăpânei pot fi uşor transformate în bani lichizi şi că aceasta nici măcar nu va simţi lipsa unui mic diamant sau safir.

— Harry a trăit de atunci de pe urma bijuteriilor familiei Rutledge şi acum îi donează lui Clay profiturile obţinute din asta, iar eu nu pot răbda aşa ceva.

Harry făcuse ceea ce orice bărbat cu poziţia lui ar fi făcut cu o persoană ca Celie: s-a folosit de ea, obţinând ce a dorit, apoi a abandonat-o, lăsând-o şi

însărcinată. La un an după ce ea şi tatăl lui Flint s-au căsătorit şi Celie a născut, a devenit evident faptul că bijuteriile erau definitiv pierdute. Harry s-a întors la St. Foy bogat, aşteptând ocazia să-i arunce asta în faţă Oliviei.

Rememorate de atâtea ori, întâmplările se transformaseră într-o poveste de familie.

— Şi nimeni, până în ziua de azi, nu a putut dovedi nimic, spuse ea cu amărăciune.

Iar Harry a fost tot timpul plin de succes. Era o întreagă istorie în aceste cuvinte: Harry şi tatăl lui Flint s-au înfruntat tot timpul într-o competiţie pe viaţă şi pe moarte, în care Verne a pierdut întotdeauna. Era tocmai originea urii dintre familiile lor; nu-şi vorbeau niciodată, se băteau pe câmpul de luptă al producţiei de trestie de zahăr şi al succesului, bătălie din care Harry ieşise aproape mereu cel dintâi. Doi nebuni. Lui Flint nu-i era la îndemână să recunoască faptul că dintre cei doi, tatăl său fusese cel mai nebun.

Sau poate cea mai nebună era Olivia, care tot mai rămăsese cu convingerea că Celie nu-i înmânase bijuteriile lui Harry, ci le ascunsese undeva cu grijă, păstrându-le pentru viitor.

Celie murise curând după aceea, într-un accident, iar Olivia nu reuşise niciodată să afle adevărul.

Olivia crezuse întotdeauna că fata lui Celie ştia secretul ascunzătorii şi că se folosise de el ca să-i îmbrobodească pe Clay şi pe soţul ei. „Domnişoara Regina Meline", îi spunea ea în timp ce Meline îşi făcea loc la Bonneterre, şoptind vorbe ici şi colo şi ameninţând

că dezvăluie cine îi era tatăl. Pentru salvarea onoarei, tatăl lui Flint plătise cu viaţa.

— Am jurat întotdeauna că mai degrabă aş muri decât să dau plantaţia Bonneterre pe mâna lui Harry, dar văd clipa asta cum se apropie.

Clay îşi cheltuise moştenirea cu viteza unui cal nărăvaş; Verne fusese ucis într-un act stupid de onoare masculină; Lydia îndrăgostită nebuneşte de Peter Templeton — doar pentru că ştia că nu-l poate avea niciodată — şi acum Harry îi va preda lui Clay ceea ce îi aparţinea de drept ei. Harry învingea din nou.

Se ridică brusc în picioare, într-un acces de furie.

— Nu-mi vine să cred una ca asta. Harry are din nou toate atuurile. Va prelua plantaţia Bonneterre şi ne va îngropa pe noi amândoi.

Făcu un gest de neputinţă, şi se prăbuşi pe scaun.

— Am căutat restul bijuteriilor toţi aceşti ani, adăugă ea îngrijorată. Ei bine, nu este nimic de găsit. Am căutat peste tot. M-am coborât chiar într-atât încât să caut şi în cămăruţa lui Celie. Nu vom avea parte decât de necazuri şi suferinţe dacă Clay se însoară cu Dayne Templeton. Trebuie să faci ceva!

El stătea tăcut. Nu-şi dădea seama ce gândeşte sau dacă măcar auzise vreun cuvânt din ce spusese ea. Avea un sentiment descurajant de neputinţă. Clay se va însura cu Dayne şi va merge la New Orleans, iar Harry îşi va trimite echipa de lucrători la Bonneterre şi se va ocupa de plantaţie, iar ăsta va fi sfârşitul familiei Rutledge ca plantatori de vază din St. Foy Parish.

Doamne Dumnezeule!

Și Orinda, draga ei de Orinda, pierdută, pierdută, Clay o va pierde la încă un joc de cărți...

Biata Dayne, biata fată inconștientă...

— Fiule! Trebuie să faci ceva. Nu poți lăsa să se întâmple asta.

O auzea vag, în subconștient.

Dar știuse din momentul în care citise pretinsa invitație că fratele lui nu se va însura cu Dayne și faptul că doar el cunoștea soluția elegantă prin care o va răzbuna pe mama sa și va recupera ceea ce era de drept al ei. Și după toate astea, o va avea și pe Dayne Templeton — era în această hotărâre încrâncenarea unui bărbat furios.

Și uite așa picase din rai direct în iad și încă o dată lucrurile îi scăpaseră de sub control. Doar că de data asta nu avea unde să-și verse furia. Nu existau decât două alternative — să se mărite cu Clay sau să abandoneze totul — dar amândouă drastice și de neconceput.

Nici nu putea să cerșească ajutorul lui Flint. *„N-aș lua-o pe un pariu"*, îi răsunau în minte cuvintele lui.

El o aștepta chiar acum... nu îndrăznea nici măcar să se gândească la asta — pentru că mâine va apare la ușa lui pe post de cumnată, va fi un nou membru al familiei, la fel de disponibilă și la îndemâna lui ca și o servitoare în casă.

De dimineață urma să își facă rochia de mireasă și să meargă cu trăsura în St. Foy, la mica biserică pe care familia ei o frecventase dintotdeauna. Clay o va aștepta acolo, contemplând încântat termenii înțelegerii cu tatăl e. Harry promisese să le plătească o dotă cu

condiția ca s-o țină în New Orleans și departe de el, Nyreen și Montelette. Utilizarea fondului era la discreția lui Clay și ea știa că asta însemna un trai luxos, pentru ca mariajul să nu-i strice stilul de viață.

Închise ochii disperată. Pur și simplu nu putea să facă nimic și asta însemna să-i lase totul lui Nyreen.

Nu se putea ca Nyreen să învingă.

Tatăl ei era un prost care își pierduse mințile, dar când el nu va mai fi, Montelette va rămâne — fertilă și nemuritoare, casa și pământul. Ce vor conta atunci Nyreen, Clay sau vechea ură dintre familii? Iar dacă, pentru a-și asigura patrimoniul, trebuia să accepte această căsătorie, o va face; și odată măritată se va gândi la o cale de-a rezolva lucrurile — în favoarea ei, bineînțeles.

Se înveșmântă în silă cu rochia bogată, de culoarea fildeșului, cu straturile ei de dantelă și marginile brodate care păreau că strălucesc pe mătasea juponului și a pieptarului. Era o rochie simplă, efectul ei fiind produs de croiala și de extravaganța dantelei, în contrast cu albul pielii și al mătăsii.

Avea în păr o coroniță de flori albe, din care cădea în valuri un voal de tul.

Purtând un buchet asortat va părăsi casa cu pași mici și lenți, astfel încât să întârzie momentul nunții cât mai mult timp posibil.

Doar că Lucinda nu va lăsa să se întâmple asta. Dayne se răsuci pe călcâie în fața oglinzii enorme din dormitorul ei, dorindu-și ca nunta aceasta să fi fost din dragoste, pentru continuarea unei dinastii sau din orice alt motiv care să i se pară rezonabil.

— Sunteți frumoasă, don'șoară Dayne. Doamna Maribel vă urmărește din rai, mândră de alegerea făcută .

De-ar fi aici...

Lucinda aruncă o privire pe fereastră.

— A venit trăsura...

— Mulțumesc, Lucinda.

Ridică marginea delicată, de dantelă, a rochiei și se îndreptă spre ușă.

— Totul va fi perfect, don'șoară Dayne. Mama Dessie a pregătit micul dejun, va fi așa cum doriți.

Nu totul...

— Apreciez asta, Lucinda.

Ieși încet din dormitor. Vor mai sta la Montelette o noapte, după care Clay avea ordine stricte să o ducă imediat la New Orleans.

Va fi o mascaradă de cununie și nu știa cum ar putea salva situația.

Mă pot salva doar pe mine, gândi ea cu o ironie mușcătoare, fără să poată scăpa de ideea că, în cele din urmă, nu avea de ales.

Constată cu uimire că biserica era plină. Era, ce-i drept, o biserică mică, dar situată chiar pe strada principală din St. Foy, imediat lângă magazinul general, iar acum fusese invadată de curioși. Bineînțeles că vestea circulase din gură în gură, amănunțit comentată datorită renumelui lui Clay, dar și a binecunoscutului conflict dintre cele două familii.

Inima începu să-i bată nebunește.

Clay nu se vedea pe nicăieri; în hol era o liniște artificial întreținută, doar zumzetul scăzut al conversației

dădea impresia că nimeni nu vrea să fie prins speculând cu privire la natura acestei bruște uniuni, misterioasă și jenantă în același timp.

Văzu vecini de ici și colo și o adunătură de orășeni pe care nu-i cunoștea, dar care acordaseră acestui eveniment considerația necesară, îmbrăcându-se în haine de sărbătoare.

O văzu și pe Olivia Rutledge, perfectă în postura ei, sobră și semeață, îmbrăcată într-o rochie de după-amiază, cu dantelă neagră pe margini.

Vai, Doamne, chiar o să se întâmple asta...

Altarul era drapat în alb și împodobit cu flori. Cineva, probabil soția preotului, luase mascarada asta suficient de în serios ca să o facă să pară reală. Simți cum i se umezesc ochii de lacrimi.

Mi-aș fi dorit să fie real.

— Iată-te, o întâmpină Harry, îmbrăcat într-o haină și pantaloni de culoarea lavandei. Ei bine, sunt mândru de tine, Dayne. Arăți ca mama ta acum douăzeci și cinci de ani.

Lacrimile de autocompătimire din ochii ei se evaporară cât ai clipi.

— Nu mă duci tu cu comparații și complimente, spuse ea sec, deloc impresionată de privirea lui blândă.

— Ei bine, spuse Harry, ușor dezumflat și decis să ignore răspunsul ei obraznic, o să mă duc să văd dacă preotul este gata. Știi, Clay este cu el, iar Nyreen este gata să te însoțească la altar.

— Dacă face un pas spre mine o plesnesc, spuse Dayne hotărâtă. Iar atunci chiar vei avea un adevărat

spectacol — ceea ce nu cred că vrei, ținând cont de sentimentele tale nepământești față de... noi amândouă.

— Sunteți o pereche potrivită, spuse Harry defensiv.

— Asta îți permite ție să fii cu un picior pe Bonneterre și mă dă pe mine la o parte din calea ta, îl contrazise Dayne. Și nu te amăgi că fac asta pentru tine. O fac din motive pe care nu le vei înțelege niciodată și intenționez ca în final să fiu răzbunată, chiar dacă ar trebui să omor pe cineva pentru asta.

— Nu vorbi așa în ziua nunții tale, spuse Harry dojenitor, strângându-și cravata cu un gest teatral și scoțându-și ceasul. Ah, văd că este aproape timpul să începem. Stai să aduc preotul și pe mirele tău.

Se uită peste umărul ei și se retrase exact când apăru Nyreen, îmbrăcată într-o rochie largă de mătase, de culoarea fildeșului, cu broderii pe ea, care în contrast cu tenul ei de creolă și părul lung, negru și strălucitor o făcea să arate mai exotic ca de obicei.

— Felicitări, Dayne. Ce rochie frumoasă!

— Felicitări și ție, Nyreen. O frumoasă victorie. *Cred că mi-am dat seama cum ai reușit, dar nu a fost nici un prost bătrân prin preajmă pe care să aplic noile cunoștințe dobândite.*

Nyreen se încruntă de furie.

— N-o să-mi lipsească prea mult gura ta spurcată, ca să fiu sinceră.

— Îndrăznesc să spun că n-o să-mi simți lipsa deloc, Nyreen, dar cine știe ce poate aduce viitorul.

Nyreen zâmbi sfidător și Dayne nu pierdu prilejul de a mai strecura încă o săgeată.

— Dar tu știi cu siguranță ce-ți aduce viitorul.

Zâmbetul lui Nyreen păli şi deschise gura să dea o replică, dar se opri brusc, privind fix spre uşă.

Harry îşi făcuse apariţia, clătinându-se, cu haina boţită, cravata strâmbă şi pantalonii terfeliţi. Simultan, din capătul din faţă al bisericii, preotul sună dintr-un clopoţel melodios şi anunţă cu voce tare:

— Vom începe.

Imediat, din naos, organistul începu să cânte marşul nupţial şi, înainte ca Nyreen să poată să spună un cuvânt sau să pună o întrebare, Harry o împinse înainte prin intrarea spre capelă.

Nyreen se împiedică, se redresă în ultimul moment şi începu procesiunea miresei, luând-o pe culoarul dintre bănci, înainte ca Dayne s-o poată da la o parte.

Harry o luă pe Dayne de braţ. Ea se smuci.

— Nu o să fiu în nici un caz condusă la altar de tine. Vom merge alături.

Îşi luă locul alături de el, plină de resentimente, şi în timp ce-l aşteptau pe Clay să apară lângă Nyreen la altar, ea îi aruncă o privire curioasă pe sub voal.

Arăta de parcă fusese bătut.

Clay păşi în capelă intrând pe uşa laterală şi veni lent până lângă Nyreen.

Organistul luă un crescendo ca să anunţe venirea miresei şi ea ezită un lung şi inutil moment, după care, resemnată, păşi pe drumul torturii, de-a lungul culoarului dintre bănci, cu Harry alături.

Nu-i erau cunoscute feţele celor din jur: văzu doar expresia împietrită a Oliviei Rutledge, o mare de culori şi faţa curios de roşie a lui Clay.

Se îndepărtă la un pas de tatăl ei, aşezându-se alături de el şi se uită expectativ la preot.

Urmă un lung și încordat moment de tăcere al preotului, care nu reuși decât să mărească tensiunea.

Îl simți pe Clay venind mai aproape de ea. Îl văzu pe preot încuviințând și îl auzi spunând din nou:

— Începem.

Răsfoi paginile și începu pe un ton solemn:

— Dragii noștri...

Simți cum o podidesc lacrimile.

Nu este prea târziu; putea pur și simplu să se întoarcă și să plece, alegând viața desfrânată pe care tatăl ei i-o prezisese.

Ce putea fi mai rău decât asta?

Trase adânc aer în piept, se răsuci pe jumătate, dar se simți apucată zdravăn de mână: tatăl ei, intenționând o dată pentru totdeauna să o oprească. Se întoarse brusc să-l amenințe — dar nu era el; acesta stătea la douăzeci de pași în spatele ei, cu fața lividă și resemnat.

Era Flint Rutledge stând lângă ea la altar, cu mâna strânsă ferm pe brațul ei, iar Clay nu se vedea pe nicăieri.

Capitolul 10

Ar fi vrut să fugă, să-l doboare îmbrâncindu-l şi să dîspară. Nimeni nu ar trebui vreodată să înfrunte acei ochi negri, diabolici şi strălucitori în faţa altarului.

— Dragii noştri...

O ţinea de braţ ca într-un cleşte de fier.

— Ne-am adunat aici...

— Nu încerca!

Vocea lui era ca de oţel, scoţând în evidenţă vorba blândă a preotului, ce suna ca o şoaptă în urechile ei.

— ...uniţi în sfânta căsătorie...

— Dacă fugi, te las la cheremul lui Clay.

Dumnezeule, ce ameninţare! Rutledge cel desfrânat sau Rutledge care spălase putina şi s-ar putea foarte bine s-o facă din nou... Îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi privi hotărâtă spre preot, cu bărbia ridicată.

— De altfel, ar fi exact ce meriţi.

Deşi clocotea de furie, asta nu-l împiedica să fie cel mai atrăgător mire: înalt şi bronzat, cu ochii aceia impenetrabili, ca doi cărbuni, şi trupul pe care haina de sărbătoare şi pantalonii albi veneau atât de bine...

Nu semăna cu Clay, nu semăna deloc cu Clay...

Dar... soția lui? A lui?

Nu putea fi a lui mai mult decât era deja. Cu fiecare cuvânt pronunțat de preot, simțea cum forța ei se risipește. Îl făcuse să cedeze în fața ei și se temea de faptul că o va face să plătească, cu vârf și îndesat...

— O iei...? îi dădu înainte preotul.

Flint răspunse ferm:

— Da!

— Și tu, Dayne Rouleaux Templeton, îl iei...

Auzi cuvintele ca prin vis. *Chiar se întâmpla cu adevărat?* Își mușcă buzele și privi spre fața încruntată a lui Flint. *Ar fi mai bine să nu dai înapoi acum...*

— Da, răspunse ea slab, în cele din urmă.

Apoi, luându-și inima în dinți, spuse din nou, tare și cu convingere.

— DA!

Adunarea respiră ușurată și preotul zâmbi larg.

— Vă declar soț și soție. Doamnelor și domnilor, permiteți-mi să vi-i prezint pe domnul și doamna Flint Rutledge.

Flint o apucă de braț și, în ciuda împotrivirii ei, o obligă să se întoarcă cu fața la cei adunați acolo, care îi aplaudau politicos.

— Domnul și doamna Rutledge vă invită la un mic dejun oficial la plantația Montelette, continuă preotul. Sunt pregătite trăsuri, pentru cei ce nu au mijloace de transport. Festivitățile vor începe peste o oră.

Organistul intonă un acord majestuos și se lansă hotărât într-un *recesional*[1].

— Nu poți face asta, șuieră Dayne, în timp ce mergeau spre ieșire pe culoarul dintre bănci.

[1] *Recesional*: imn ce se intonează la încheierea serviciului religios pe timpul cât corul și enoriașii se retrag. (n.t.)

— Pot şi am făcut-o, Jezebel. Mi-am răzbunat tatăl şi l-am alungat pe ticălos, drept care mă aştept măcar la puţină recunoştinţă.

Preotul îi aştepta în vestibul.

— Pe aici...

Indică o uşă în dreapta lor, spre biroul în care trebuia să semneze certificatul de căsătorie.

Lui Dayne îi tremura mâna; era atât de oficial, atât de irevocabil...

— Dumnezeu să te binecuvânteze! rosti preotul.

— Veţi veni şi dumneavoastră la Montelette, desigur? întrebă Flint, strângându-i mâna.

— Îndată ce voi putea, spuse preotul recunoscător, adăugându-şi numele pe certificat.

Flint o luă pe Dayne de braţ şi o conduse înapoi în vestibul, după care ieşiră din biserică.

O duzină de trăsuri — atât de la Bonneterre, cât şi de la Montelette — aşteptau lângă mulţimea adunată, care comenta de zor evenimentul.

Dayne se opri brusc la vederea Oliviei Rutledge care îi aştepta chiar în faţa uşii bisericii.

— Draga mea, rosti Olivia, destul de tare ca să audă toată lumea, apropiindu-se de Dayne şi luându-i mâinile într-ale sale. Bine ai venit în familia noastră!

Întâlnind privirea plină de scepticism, spuse cu francheţe:

— Îţi urez bun venit ca noră.

Apoi luă mâinile lui Flint.

— Nu m-am aşteptat niciodată... Este ultimul lucru la care... Este... eu...

Cuvintele i se opriră în gât, dar totuşi era Olivia Rutledge, mulţimea urmărea scena şi asculta, iar ea nu putea să nu salveze aparenţele şi trebuia să se comporte cât mai civilizat.

— Sunt foarte fericită pentru tine, încheie ea, forțându-se să imprime vocii un ton cât mai cald cu putință.

— Mulțumesc, mamă. Am făcut ceea ce trebuia, spuse Flint.

— Da, da, văd asta, șopti ea tulburată. Nu pot merge la Montelette.

— Nimeni nu are pretenția s-o faci. Se vorbește și așa destul pentru că Harry a dispărut în clipa când ceremonia s-a sfârșit. I-ai trimis pe Praxine și pe Tull?

— Imediat ce mi-ai spus. Ne vedem mai târziu, la Bonneterre.

O făsă să-l sărute, scurt și sec, doar pentru că toată lumea îi privea și nimeni nu putea să priceapă cum se făcuse că unul din frați trebuia s-o ia de nevastă pe fata lui Harry Templeton și până la urmă a luat-o celălalt.

Dar, în fond, nu conta. Erau pregătite mijloace de transport până la Montelette, care se afla cam la patruzeci și cinci de minute de mers pe drumul de pe lângă pădure și aveau perspectiva unei petreceri cu masă îmbelșugată. Așteptară politicos până când trăsura bătrânei doamne Rutledge se pierdu din vedere și salutară cu urale momentul în care mirele ajută mireasa să urce în trăsură.

Stătea pe terasa superioară de la Montelette și privea cum sosesc trăsurile. Singurul lucru pe care și-l scosese era vălul, iar Lucinda se dusese să pună florile în apă.

Afară, servitorii aranjaseră mese lungi — așezate în formă de U — chiar în fața peluzei și le acoperiseră

cu fețe de masă albe, împodobite cu flori albe și boboci portocalii. Chiar în timp ce privea, o negresă pe care nu o cunoștea — presupuse că era Praxine — punea argintăria la un capăt al meselor și, în spatele ei, un negru impunător împingea un cărucior cu veselă pe care o așeza cu grijă alături de argintărie. Zenona apăru o clipă mai târziu, cu o tavă cu pahare și șervete de masă, după care se întoarseră toți în casă.

Musafirii începuseră să sosească și privirile lor derutate arătau un amestec de amuzament și tristețe.

Flint apăru lângă ea.

— Poate vrei să schimbi rochia.

Ea neagă din cap.

— Am o singură rochie și o cămașă de noapte. Tata a trimis celelalte lucruri la New Orleans.

— N-o să ai nevoie de nimic altceva, spuse Flint și ea simți cum se înfierbântă.

Omul ăsta nu era soțul ei; nu putea vedea în el decât bărbatul care îi provocase o plăcere atât de inimaginabilă cu două zile în urmă. Acesta era cel ce nu dorise s-o aibă pe un pariu? Acesta era cel asupra căruia crezuse că are un oarecare control? Dar ea nu putuse influența nimic — nici cununia, nici pe el, nici propria sa viață — doar intrase în biserică pentru a se mărita cu un bărbat și ieșise măritată cu altul.

Rămase cu privirea ațintită la scena de dedesubt, în timp ce parada de servitori începea să pună mâncarea pe care Dessie o pregătise cu atâta meticulozitate.

Poate că Dessie vrăjise tortul miresei. Poate că ea înnebunea: ședea pe balconul de la Montelette, cu un bărbat care acum două zile îi storsese toată vlaga și jurase că nu o va lua de nevastă. Și, undeva, între Bayou La Touque și New Orleans, Clay Rutledge își blestema ghinionul și norocul fratelui său: Flint Rutledge îi răpise plantația Bonneterre și acum îi luase

și femeia pentru care Harry îl plătise s-o ia de nevastă. Ce providențial; Flint era evident un om al destinului.

Dayne privi în cele din urmă în ochii negri ai soțului ei întrebându-se cât scosese de la Harry.

Instantaneu, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile și suspiciunile, acesta o apucă de braț și o trase spre el cu un fel de violență înfrânată.

— Târfă. Târfă blestemată și nerecunoscătoare, domnișoară Jezebel cu nasul pe sus... dar ești o bucățică bună, n-ai fost niciodată altceva... și s-ar putea să fiu cel mai mare prost. La dracu', o îndepărtă el. Vino când vrei și când ești pregătită, Jezebel. Întotdeauna faci așa.

Nyreen se simțea nefericită și nu înțelegea de ce. Hoinărea prin încăperile de la Montelette, în timp ce servitorii alergau încoace și încolo la indicațiile lui Tull, impunătorul majordom de la Bonneterre, și simțea presiunea teribilă a gândului că greșise calculul pe undeva, doar că nu-și dădea seama unde.

— Nyreen, hei, Nyreen!

Auzi șoapta venind din cămăruța de sub scară și se îndreptă într-acolo ca din întâmplare, deschizând ușa de parcă ar fi căutat ceva.

— Clay, nebunule, ce cauți aici?

— Am riscat și am pierdut, *dar te doresc... acum.*

— Ai înnebunit? Harry poate apare în orice clipă.

— Nu-mi pasă. Ticălosul de frate-meu mi-a luat totul, totul cu excepția ta...

— Harry l-a lăsat, șopti ea simțind cum excitația îi crește la culme. Harry...

Se furişă în cămăruţa mică, în care abia încăpeau amândoi. Dar Clay nu era aşa de corpolent şi mare ca Harry; era zvelt şi avea o ţinută aristocratică.

— Ce îndrăzneală din partea ta să vii aici şi să te ascunzi, şopti ea, trăgându-i pantalonii.

— Sunt mai îndrăzneţ ca zece oameni la un loc.

— Eşti mai îndrăzneţ ca unul pe care îl ştiu eu, şopti ea respirând sacadat şi dezbrăcându-l rapid şi cu dexteritate. Ah, Doamne, ah, chiar eşti! gâfâi ea în timp ce-şi ridica fusta şi el i-o dovedi.

Acest mic interludiu nu dură mai mult de cinci minute, după care îl goni din casă.

— Ai fi un prost să stai aici. E prăpăd dacă Harry te prinde. Încă mai fumegă din cauza felului cum fratele tău i-a schimbat planurile. Trebuie să pleci!

Bombănind, se furişă pe intrarea din spate, în timp ce musafirii roiau pe peluză, îndreptându-se spre casă, holbându-se la mărimea ei şi la opulenţa ostentativă.

Totuşi, era neliniştită. La ce-i mai folosea Clay acum, în afara unei simple distracţii la New Orleans — asta dacă îşi va mai putea permite să locuiască acolo, în condiţiile nou create.

Nimic, nimic nu mergea cum trebuie.

Harry se ţinea după ea ca un vier în călduri. *Era* un vier. Singurul lucru interesant la el erau banii lui şi mâinile imense şi fierbinţi. Restul îl inventase ea: o născocire a imaginaţiei, asemeni poveştilor erotice pe care le inventa ca să-l întărâte de fiecare dată.

Ea făcuse acest pat şi deşi nu mototolise încă cearşafurile, era deja nemulţumită. Era vorba de bani. Şi felul cum îl momise, ce făcuse ca toate aceste luni petrecute la Montelette să fie excitante. Dar acum singurul obstacol fusese înlăturat şi nu mai era nimic care să stea în calea uniunii ei carnale cu Harry.

Totuși simțea acea nemulțumire supărătoare, de parcă acum, când scopul fusese atins, toate presiunile și planurile făcute erau lipsite de sens. Dar cum ar putea fi așa? Montelette era tot ce visase; iar Harry cu certitudine că înota în mai mulți bani decât ar putea ea che tui în următorii zece ani și pe deasupra era leșinat după ea. Putea cere orice, pur și simplu orice.

Cu excepția a ceea ce-și dorea cu adevărat. Dar nu știa ce este acel ceva. Poate că seducerea lui Harry era doar primul pas în călătoria ei spre descoperire.

Auzi trântindu-se o ușă sus, deasupra ei, apoi apăru Flint Rutledge coborând scările ca o furtună.

Se uită lung în urma lui, simțind prin ea fiorul dorințe . Și apoi înțelese de ce simțea o atât de pro undă stare de neliniște: din cauza Daynei care, deși ar fi trebuit să fie pedepsită, îl luase pe print, în timp ce ea — eroina — era blestemată să rămână cu broscoiul.

Toate trăsurile sosiseră și Dayne, fără tragere de inimă, coborî de pe terasa de la etaj, pe peluză, să-și întâmpine musafirii. De undeva din spatele ei, auzi sunetul dulce al unei viori, un sunet surprinzător în comparație cu conversația din jurul său, purtată încă în șoaptă. Era surpriza lui Flint, pentru că nimeni din familia ei n-ar fi făcut-o. Și în timp ce traversa peluza, ridicându-și cu grijă marginea fragilă a rochiei, Tull apăru din casă împingând din nou cărucior ul de ceai, de data asta având pe el trei torturi glasate cu alb.

Tortul meu de nuntă; nici măcar nu mă gândisem la un tort de nuntă și nici la micile ritualuri ale miresei, constată ea caustic, plină de amărăciune.

Şi uite aşa, iată şi torturile; Dessie, zâmbind larg din uşa sufrageriei, şi Tull, cu alura lui elegantă, aranjând tăvile printre bobocii portocalii din mijlocul mesei. Şi Flint, urmărind-o dintr-o mulţime de oaspeţi, privirea lui fierbinte arzându-i deja pielea.

Ridică bărbia şi parcurse distanţa dintre ei.

Musafirii deja se adunau, în timp ce Dayne îşi luă locul alături de soţul său; nu-i cunoştea pe mulţi dintre ei însă, cu toate astea, erau atât de cumsecade şi binevoitori într-o situaţie care avea un iz vădit de artificial, încât se simţi dintr-o dată recunoscătoare lor şi lui Flint. Dar căsătoria ei nu era o farsă: era reală, cuvintele pe care le spusese erau reale, iar Flint, deşi furios, făcuse o încercare de a transforma acest eveniment în tot ceea ce ar fi trebuit să fie.

Era mulţumită să vadă că Nyreen nu arăta nici ea prea fericită, în timp ce se plimba printre oaspeţi, aşa cum era de aşteptat de la o gazdă bună, străduindu-se să dea impresia că are grijă ca toţi să se simtă bine.

Musafirilor le făcea atâta plăcere această nuntă neconvenţională, încât Dayne nu-şi putea opri zâmbetul şi le strângea mâinile cu căldură pe măsură ce fiecare îi ura sănătate, bunăstare şi noroc.

Iar Flint era atât de bun cu ei! Nu-l cunoşteau, deşi unii s-ar fi putut să-l ţină minte din anii de dinainte — deşi ar fi putut presupune că toţi acei ani duri petrecuţi la frontieră l-au făcut mai puţin manierat decât părea. Dar oaspeţii din parohie erau foarte plăcut impresionaţi de el. Degaja o căldură la care toată lumea răspundea. Pentru ei, trăise departe de aici o viaţă asemănătoare cu a lor ca om de rând, lucrând în condiţii obişnuite, într-un loc unde nu fusese cunoscut ca fiul unui proprietar de plantaţie. Fusese el însuşi,

muncind din proprie dorință, prin forțe proprii. Într-un fel toată lumea știa asta și parcă voiau să i-o transmită prin modul în care îi strângeau mâna, urându-i numai bine.

În egală măsură erau generoși cu ea, deși simțea cumva că nu merită asta, că toți anii cât a stat izolată la Montelette, ca fiica prosperului proprietar, au făcut-o mai nepăsătoare față de oameni și știa că nu fusese tocmai cumsecade cu ei. Dar nimeni nu o judeca și la sfârșitul extenuantei runde de strângeri de mână, zâmbete și urări de bine, avu senzația că ăsta este finalul de nuntă pe care și-l imaginase dintotdeauna.

Deasupra lor, undeva pe terasă, muzica continua, amplificându-i sentimentele...

Apoi apăru Harry și ea se întrebă dacă toate astea făceau parte din înțelegerea dintre el și proaspătul mire.

Flint o luă de braț și ocoliră capul mesei până la frumosul tort de nuntă.

— Este timpul ca tatăl tău să țină toastul.

— Toastul? Harry? întrebă ea slab.

Dar Harry era deja alături de ei, cu Tull la dispoziția lui, purtând frapiera cu șampanie și un pahar.

— Ah! Șampanie... strigă Harry când Tull deschise sticla și turnă cu finețe și distincție în cupă.

Luă paharul în care șampania spumega și se întoarse spre oaspeți.

— Pentru fiica mea, doamnelor și domnilor și proaspătul ei soț, domnul Flint Rutledge de la plantația Bonneterre, bunii noștri vecini, și de acum o dinastie unită!

— I-auzi, i-auzi, murmurară invitații, iar Harry luă o înghițitură din cupă, în timp ce servitorii treceau

printre ei cu tăvi încărcate de cupe cu şampanie, ca să poată saluta cum se cuvine următorul toast.

Tull turnă apoi încă două cupe de şampanie pentru Dayne şi soţul ei.

Flint o ridică pe a sa şi se întoarse să privească adânc în ochii Daynei, care priveau oarecum orbiţi.

— Pentru unirea neprevăzutului cu mult doritul, propuse el, încrucişându-şi braţul cu al ei, astfel încât să bea unul din cupa celuilalt.

Mulţimea fremătă şi toată lumea bău.

— Vom tăia acum tortul miresei, spuse Flint şi invităm toată lumea să se servească.

Tull îi înmână cuţitul special, ce făcea parte din zestrea Oliviei şi care fusese adus de la Bonneterre şi îi ţinu vasul cu apă; Flint, după ce trecu prin apă cuţitul, îl înfipse în cel mai mare din cele trei torturi.

Primele două felii erau pentru mireasă şi mire. După ce fură puse deoparte pe două delicate farfurii chinezeşti, mama Dessie veni în faţă şi luă tortul ca să fie împachetat şi păstrat, în timp ce Tull începu să taie cu grijă porţiile pentru musafiri.

Din nou Flint o hrăni, de data aceasta cu o bucată zdravănă de tort de fructe, glazurat. Şi ea îl hrăni pe el, lăsându-şi degetele să alunece uşor pe linia fermă a buzelor lui, ca şi cum ar fi fost real... ca şi cum ar fi fost tot ce-şi dorise vreodată.

Şi poate, gândi ea, în timp ce împărţea împreună cu Flint feliile de tort invitaţilor, *poate chiar aşa e*.

Nyreen, nici mai mult, nici mai puțin se ascundea. Pur și simplu nu putea să dea ochii cu Harry acum, deși știa că va veni după ea în orice moment.

Se simțea îngrețoșată și proastă din cauza ignoranței cu care luase deciziile pripite ce o făcuseră să piardă ceva ce ar fi avut șanse să se împlinească. L-ar fi putut determina pe Harry să o trateze ca pe o fiică și astfel ar fi avut șansa să-l cunoască prima pe Flint Rutledge și astăzi s-ar fi sărbătorit nunta ei.

Își blestemă prostia și lăcomia. Îl dorea pe Flint Rutledge cu o furie aproape chinuitoare. Fratele lui, Clay, era nimic pe lângă el. Nu știa cum o să se descurce.

Oare merita să ia în considerare o crimă? La urma urmei, era vorba de banii lui Harry și știa că familia Rutledge nu avea deloc, din cauza lui Clay. Dar bărbatul! Bărbatul acesta înalt, întunecat, fermecător, neavând nimic afectat sau aristocratic... Îl cântărise din ochi într-o clipă în care el nu putea s-o observe. Cum să se așeze ea vreodată la casa ei și să se mărite cu Harry, când acest bărbat era la numai cincisprezece minute de mers cu trăsura? Ei bine, putea... aceleași planuri le făcuse în legătură cu Clay...

Dar nu era același lucru. Acesta era omul pe care să-l dorești numai pentru tine — pe veci — și acum târfa aia năzuroasă îl avea, iar ea nu știa exact cum va suporta situația, cu toate că...

Cine ar fi crezut că St. Foy dă pe dinafară de bărbați atât de frumoși?

— Nyreen! Nyreen?

La naiba! Harry! Se uită în jur cu disperare, căutând un loc în care să se ascundă.

— Unde-i fata mea dragă? Vino la mine, Nyreen, vino acum, treaba este aproape făcută. Vor pleca peste o oră, poate două, şi te doresc atât de tare... Nyreen...

Oftă adânc şi ieşi la vedere.

— Harry, iubitule...

Suna sincer, datorită lungilor ani de practică. Întotdeauna fusese o actriţă bună. În orăşelele miniere, primitive, pe care le frecventase împreună cu mama ei, învăţase de foarte devreme cum să facă un bărbat nevoiaş să se simtă tratat ca un rege.

Se întâmplase exact aşa cum plănuiseră amândouă şi toate acestea ca urmare a norocului chior de a-l întâlni pe fratele lui Harry şi a talentului deosebit al mamei sale de a-l face să se îndrăgostească de ea. *Draga de ea, muică-sa,* se întreba îndreptându-se spre îmbrăţişările lui Harry, *pe unde era ea acum şi oare cât succes avusese în Vest acel tată vitreg cu cap de hidră.*

Dar aceasta dură o clipă. Planul fusese următorul: mama ei va pleca şi ea va rămâne, cu scopul, ştiut doar de ele două, de a seca banii bărbaţilor din neamul Templeton.

Succesul era atât de aproape şi nu înţelegea de ce se gândise, măcar pentru o clipă, să arunce pe fereastră toată afacerea datorită unui bărbat grozav, dar plin de datorii, ca Flint Rutledge. Ar fi peste măsură de prostesc.

Dayne va fi plecată peste câteva ore. Harry putea fi manipulat atât în pat, cât şi în afara lui, iar ea spera

ca, atunci când mama ei îi se va alătura, să fi stors suficienți bani de la el pentru a se căpătui pe viață.

Zâmbi în sinea ei, în timp ce Harry începu să o mângâie și să-i șoptească la ureche, sperând că ea-și va ține toate promisiunile. Plănuia să o dezbrace de toate hainele exact în clipa în care Dayne va părăsi plantația Montelette lăsându-i, în sfârșit, libertatea de a se bucura de trupul gol, ispititor, al lui Nyreen.

Reveniră printre invitați după cincisprezece minute, timp în care Harry o pipăise în spatele ușilor închise ale salonului.

Deja invitații se mai împuținaseră — Flint aranjase ca trăsurile să-i ducă înapoi în oraș — și cei care mai rămăseseră tocmai erau pe cale de a depăși limitele bunelor maniere.

Flint se uitase cu subînțeles la ceasul său de câteva ori și băuse probabil mai multă șampanie decât ar fi trebuit, dar deja nu-i păsa.

Recepția se termină fără nici un incident, ba chiar cu o tentă de bun gust, mulțumită lui Tull și a lui Praxine și a mult lăudatei pivnițe de la Bonneterre, din care scoseseră suficient vin și șampanie ca să sărbătorească nunta.

Era incalificabil faptul că tot ceea ce-și dorise Harry era să scape de Dayne fără nici o ceremonie. Dar lui Dessie și Lucindei le păsase mai mult, destul ca să facă torturile, să decoreze locul și să pună mesele.

Flint voia ca Harry să plătească pentru nebuniile lui. Va veni vremea, va avea el grijă de asta. Atunci Harry se va achita și de ascunderea bijuteriilor Oliviei, neștiind că răscumpărarea era chiar fiica lui. Porcul se afișa cu târfa aia și o prețuia ca pe un porțelan fin, într-un fel în care nu se purtase niciodată cu fiica sa. De *abia* aștepta s-o *ia* pe Dayne de acolo.

O găsi în bucătărie, vorbind cu Dessie.

— Păi acu', spunea Dessie, ce știe broscoiul despre oglindă?! Nu mă așteptam ca stăpânu' Harry să se gândească la tort de mireasă și tot restul, însă n-a fost mare lucru de făcut, așa că nu este nevoie de recunoștință pentru asta, copilă.

Dayne zâmbi slab și o bătu pe umăr.

— Ei bine, oricum sunt recunoscătoare.

— Nici o problemă, copilă. Uite aici, bărbatul tău a venit... mmm. Duduie Dayne, nu te uita așa, nu știi nimic despre gustul dulceții până nu deschizi borcanul. Și tu pleci cu omul tău într-o duminică, ceea ce înseamnă că nu-l vei părăsi niciodată, profeți ea, împingând-o ușor pe Dayne spre Flint când acesta intră în încăpere. Du-te, fată, nu poți să te măriți cu un bărbat de două ori.

— Este timpul să ne pregătim de plecare, spuse Flint concis.

— Atât de curând?

Dayne se întoarse și se uită la Dessie, care aproba din cap încurajator.

— Du-te acum, duduie Dayne.

Flint îi întinse mâna și ea o luă ezitant.

— La revedere, Dessie.

— Pe curând, spuse Dessie cu convingere deplină privindu-i cum ies din bucătărie.

Apoi se întoarse la oalele și cratițele ei, la vrăjile și licorile ei fermecate.

— Curând, foarte curând...

Soarele coborâse pe lângă casă și acum peluza era scăldată în umbră. Cu excepția meselor, totul fusese strâns deja. Era un aer de pace în acest loc, un calm, o nemișcare de parcă însăși atmosfera părea sătulă de petrecerea care avusese loc acolo.

Fiecare savura buchetul unui pahar cu vin, în timp ce o aștepta pe Dayne să se schimbe de rochie. Voia să facă despărțirea finală cât mai repede și mai politicos, deși nu se simțea deloc în dispoziția de a fi politicos cu Harry Templeton...

...care tocmai în acea clipă o implora pe Nyreen să se schimbe din minunata rochie de brocart în ceva mai confortabil — ceva care să nu implice corsete și straie cu o mie de șnururi... ceva pe care să-l poată da jos cu ușurință când vor fi în sfârșit singuri.

Era atât de plictisită de obișnuitele lui insistențe, că pur și simplu se uita lung pe fereastră, fără măcar să-l asculte.

— Harry, mai vine o trăsură pe alee.

Ei bine, trebuia să spună ceva ca să-i distragă atenție, deși era probabil vreun alt invitat, care fie întârziase, fie uitase ceva.

— Nyreen, iubito, te implor!

Îi plăcea ca el s-o implore; deschidea atâtea posibilităţi delicioase.

—Harry, *eu* te implor să nu mă pui într-o situaţie compromiţătoare, cu Flint Rutledge stând pe veranda din faţă şi cu cineva care are prostul gust să sosească la două ore după eveniment. Nu putem să avem mai întâi grijă de proaspeţii căsătoriţi? Îţi promit, îţi jur că totul va fi exact aşa cum doreşti, când toată lumea va fi în sfârşit plecată.

Ei bine, trebuia s-o facă, pur şi simplu trebuia s-o facă: Harry nu va înceta s-o roage şi să insiste şi pe urmă mai era şi trăsura aia stupidă care tocmai oprea în faţă şi, în plus, această prezenţă absolut tulburătoare a lui Flint Rutledge, care stătea în faţa ferestrei.

Şi Dayne... Dumnezeule, n-o să scape niciodată de Dayne... Dayne Rutledge... Dumnezeule mare...

...frumoasă rochia asta. Harry ar face bine să-mi cumpere ceva asemănător, ca să mai compenseze toate cicălelile lui...

Oricum, aceea era probabil trăsura care venise să-i ducă pe Dayne şi Flint înapoi la Bonneterre.

—Vino, Harry, trebuie să fim civilizaţi şi să-i spunem „la revedere" unicei tale fiice. După asta, dragul meu, vom da drumul *din lesă leului neîmblânzit.*

Îl conduse afară din casă şi el o urmă bombănind.

Trăsura tocmai se oprise la cotitura aleii.

— A venit la ţanc, Dayne, spuse Nyreen. Ăsta trebuie să fie vizitiul vostru.

Toţi priviră vizitiul coborând dar, în loc să vină pe treptele verandei ca să-i escorteze pe Dayne şi Flint

la trăsură, ocoli trăsura și se duse să deschidă politicos ușa acesteia.

Un bărbat înalt, slab și bine îmbrăcat coborî cu mișcări elegante din trăsură. Stătu un moment nemișcat în umbra trăsurii, de parcă s-ar fi oprit să privească în jur și apoi, în fine satisfăcut, începu să meargă spre ei cu pas lent, care aproape că o scoase pe Nyreen din sărite.

Apoi apăru la vedere. Era un bărbat atât de elegant, frumos și sigur de el, încât crezu că s-ar putea arunca la *picioarele lui, implorându-i iertarea.*

Vag auzi micul strigăt de surpriză al lui Dayne:

— Ah, Doamne!

Apoi pe Harry, bombănind cu năduf: *„Rahat!"* de parcă noul venit alesese deliberat acest moment și nu altul ca să-i strice distracția.

Și din nou Dayne, cu vocea gâtuită de emoție:

— Este Peter... o, slavă Domnului, Peter a venit acasă!

Ni neni n-ar fi putut să o oprească: o luă la goană de pe verandă, într-un mod aproape nemanierat pentru o doamnă, *traversând peluza* și aruncându-se drept în brațele lui.

Nyreen spumega de furie; încă un lucru pe care Dayne i-l luase, și nu conta deloc că ea nici măcar nu era conștientă de asta. Dumnezeule, cât o ura: avea dreptul să fie îmbrățișată strâns de acel bărbat grozav, iar ea, Nyreen, trebuia să se mulțumească să stea și să aștepte, *fierbând* de invidie, până când *Dayne* era dispusă să-i dea drumul și să-l lase să vină pe verandă să-i salute și pe ceilalți.

Ei, era şmecheră Dayne, îmbrăţişându-l aşa şi uitându-se la Nyreen ca şi cum ar putea să-i ghicească toate dorinţele secrete.

Şi apoi, în sfârşit, Peter, atât de înalt, atât de indiscutabil de viril, o luă pe Dayne după mijloc şi veni cu ea spre ceilalţi.

Cu certitudine că este un bărbat manierat şi sensibil, se gândi Nyreen privind în ochii lui albaştri, strălucitori, în timp ce-i oferea mâna.

Bună, iubitule, cu siguranţă nu vreau să-ţi fiu mamă vitregă... Iar în acea clipă realiză fulgerător că se va debarasa de toate planurile pe care le făcuse deja cu trei ani înainte de-a veni la Montelette.

Capitolul 11

Irevocabil. Treaba era făcută...

Dar... dacă ar fi fost capabilă să-și convingă tatăl să mai aștepte încă o singură zi, Peter s-ar fi întors în timp util și ea nu ar mai fi trebuit să meargă în fața altarului.

Acum el era la Montelette, stricând toate planurile lui Nyreen, iar ea era „Doamna Flint Rutledge", stăpâna plantației Bonneterre — indiferent ce-ar fi însemnat *asta*.

Stătea față în față cu Olivia, pe terasa superioară a casei, și urmărea cum lumina înserării se lasă peste mlaștină, la fel de delicat ca un voal de mătase. Nu aveau nimic să-și spună, așa că între ele domnea o tăcere stânjenitoare, accentuată de sunetele vagi ale naturii.

— Ți-e sete, draga mea?

Vocea Oliviei sună ușor pițigăiată în tăcerea melancolică din jur.

— Păi, da... răspunse ea, toată numai politeţe; asta era la urma urmei soacra ei.

Olivia luă un clopoţel de argint de pe masa de lângă ea . Praxine apăru cu o tavă în mână, îndată ce auzi sunetul melodios.

— Doamnă Rutledge.

Se aplecă în faţa ei respectuos şi ea luă un pahar înalt cu limonadă.

— Doamnă Olivia?

Olivia îi facu semn să pună tava pe masă şi Praxine se retrase. Dayne luă o înghiţitură, privind cum se sting încet flăcările asfinţitului. Bătrâna doamnă luă un pahar şi îl privi, de parcă era o sferă de cristal în adâncurile căreia ar fi putut să citească viitorul.

— Clay a plecat înapoi la New Orleans, spuse ea în cele din urmă.

Dayne n-avea nimic de comentat despre asta. Clay n-ar fi trebuit niciodată să se lase ademenit de Harry, să se întoarcă şi să fie pus în situaţia de-a fi forţat s-o ia de nevastă. Şi totuşi îl dorise, iar cu câteva săptămâni în urmă se furişase la Bonneterre chiar pe lângă această verandă ca să-l implore să se căsătorească cu ea.

El îi spusese „Nu" şi lui Harry „Da" — încă mai era furioasă din cauza asta — pentru singurul motiv că ceea ce îi oferise Harry fusese mult mai tentant.

Numai dacă Peter ar putea... Nu, era prea târziu pentru asta. Peter cel care se reîntorsese acasă era în egală măsură un străin şi o figură familiară. Se maturizase şi căpătase patina călătorului prin lumea largă. Văzuse totul, fusese pretutindeni şi dacă înţelesese ea bine mesajul de dincolo de vorbele lui, nu dorise să vină acasă.

Dar terminase banii și asta implica întoarcerea și ocuparea locului său de drept, alături de Harry, la Monte ette, însă acesta era ultimul loc unde ar fi voit să fie.

Din privirea lui înțelese că nu era nevoie să-i spună nimic, el observase totul din prima clipă.

— Poate pot să-l șantajez să-mi plătească încă un an de stat în Europa, îi șoptise el la ureche când o îmbrățișase de rămas bun, și chiar intenționa s-o facă.

Ura faptul că fusese nevoită să-l părăsească, atunci când avea atât de multă nevoie să-i vorbească.

Dar tot ceea ce-și dorea el era să viziteze mormântul lui Maribel și apoi să despacheteze și să se facă comod, după efortul unei călătorii obositoare. Se duseseră împreună până la micul loc de veci al familiei, ca să privească fragilul mormânt al mamei lor, iar Dayne nu-i putuse spune că Harry alergase după Nyreen în timp ce mama lor trăgea să moară.

— A fost împăcată până la sfârșit, șopti ea, îngenunchind pentru a smulge câteva buruieni de pe covorul de flori care acoperea mereu mormântul. A fost mulțumită știind că tu faci ceea ce ți-ai dorit mai mult și că eu îi aveam pe Boy și pe tata, iar tata avea Montelette. Iubea plantația. N-a regretat niciodată că s-a măritat cu un nou-venit fără avere și a fost de acord ca tata s-o primească pe fiica fratelui său să stea la noi, cât timp acesta și soția sa sunt plecați în Vest. N-a ținut cont de cheltuieli. Nici tata.

— Cam altruist tata, spuse Peter, întorcând capul spre casă. O s-o ia de nevastă?

Ea-l privi șocată; el îi aruncă o privire sceptică, dându-i de înțeles că era evident pentru oricine. Îi răspunse scurt.

— Da.

— Aşa că s-a descotorosit de tine.

Asta era dureros; era atât de evident...

— Da.

— Şi acum am venit eu înapoi să le stric distracţia. Mă întreb ce-o să facă acum puştoaica?

— Această puştoaică trebuia să se ducă acasă cu Flint Rutledge, dragă Peter, nu eu.

El o ajută:

— Nu-l vrei?

— L-am vrut pe Clay, înainte. Şi apoi tata a dorit din cale afară să scape de mine şi nu conta cu cine mă mărită. De unde să ştiu dacă îl vreau? adăugă ea cu amărăciune.

Dar întrebarea o lovise în profunzime, pentru că ea ştia răspunsul: îl dorise cât avusese puterea.

Dar acum... acum, gândi ea, sorbind din limonadă şi privind la întunericul care înconjurase plantaţia Bonneterre, *nu avea putere deloc; era legată de mâini şi de picioare cu acte, zestre şi lucruri care nu aveau nimic de-a face cu ceea ce voia sau ceea ce simţea.*

Reprezenta o parte din patrimoniu şi tatăl ei fusese obligat doar să schimbe termenii actului de vânzare, dar făcuse oricum târgul cel mai bun.

Şi în final, ea era complet neajutorată.

Noaptea nunţii ei.

Se schimbase de rochia de mireasă încă de la Montelette şi îşi îndesase cămaşa de noapte şi

lucrurile de toaletă într-o geantă de voiaj. Pusese pe ea singura rochie ce o mai avea, pe care acum o scosese și o atârnase cu grijă în șifonierul din dormitor.

Dormitorul *ei*, dormitorul stăpânei plantației Bonneterre.

Era spațios — o cameră pe colț, cu ferestre pe doi pereți și o ușă de legătură, amenințătoare, între dormitorul ei și al soțului său. Da, soțul său... soțul, soțul, soțul — mintea ei nu putea să treacă peste asta, nu concepea să pună această etichetă bărbatului care, în ultimele două săptămâni, fusese iubitul ei înfocat și plin de dorință.

Soț... El o cumpărase.

O fi fost Harry cel care a stabilit termenii, dar Flint Rutledge o cumpărase, la fel de simplu cum ar fi cumpărat o sclavă. O va pune pe un piedestal și se va duce să-și găsească plăcerile în altă parte. Așa se întâmpla întotdeauna. Soții din clasa plantatorilor nu făceau dragoste nebună și înfocată cu soțiile lor. Pentru asta întrețineau amante în New Orleans, femei care nu erau legate de nici o restricție și care se bucurau de toate plăcerile.

Plăcere... Nesfârșita, deplina plăcere a trupului și mâinile lui — of, Doamne! — mâinile alea ale lui...

Se privi în oglinda de lângă șifonier. Unde era Jezebel acum? Era în dormitorul ei de la Bonneterre, îmbrăcată în corset, bluză, ciorapi, pantalonași și cu verigheta de aur strângându-i degetul — ca orice bună soție de plantator.

Unde era pasiunea devastatoare a trupului?

Nici urmă de soțul ei în timp ce stătea cu Olivia, în lunga și dezolanta tăcere a serii. Și nici urmă de soț așteptând-o, dezbrăcat și plin de dorință. Din momentul în care își pusese acel inel de aur pe deget fusese ca și

cum dorinței sălbatice de până acum îi crescuseră aripi și zburase. Trebuia să se obișnuiască din nou să fie singură, virginală și pură.

— *Nyreen!* La dracu', lasă-mă să intru! Nyreen!

— Pleacă, Harry, încetează să te mai faci de râs.

— La naiba!

Bătu mai violent în ușa ei, până când ea nu avu încotro și îi deschise, ca să nu creadă cineva că sunt nebuni de legat.

— Ce-i? Ce este?

— Știi ce! răcni Harry cu ochii holbați la vederea ei în cămașa de noapte subțire, de mătase, pe sub care știa că nu poartă nimic.

— Harry.

Încercă să-l împingă fără succes.

— Harry, dragule...

— Mi-ai promis, Nyreen. Doar mi-ai promis, ei drăcia dracului.

Ea dădu din umeri și se îndepărtă, iar el trânti ostentativ ușa în spatele lui.

— Da, ți-am promis, dar nu mă așteptam să avem un musafir permanent, după aceea.

— Este dus în aripa lui, Nyreen. Nu ne va deranja. Nu bănuiește nimic.

Naivul de Harry!

Peter Templeton știa exact ce se petrece. Ea văzuse cum îi cântărise rapid din priviri și pentru asta nu dădea doi bani pe tatăl lui. Dar nu-i va spune lui Harry. Să creadă doar ce vrea el!

— Dragă Harry, șopti ea, controlându-și expresia feței și întorcându-se spre el. Nu crezi că și eu tânjesc după tine? Bărbații pur și simplu nu înțeleg natura constrângerilor la care sunt supuse femeile. Tu poți să te duci să faci amor unde și când ai chef și nimeni nu va avea o părere proastă despre tine pentru asta. Dar eu...

— Ești o târfă în călduri și n-o să mă dau la o parte din nou, o întrerupse Harry scos din sărite. Toate acele promisiuni, Nyreen... pentru ce? Pentru mine sau pentru banii mei?

Ea îi sesiză instantaneu starea de spirit și trecu la un ton agresiv.

— Te vreau *pe tine*, cum poți să te îndoiești de asta? Sau nu iei în considerare toate lucrurile pe care le-am făcut pentru tine până acum? Te porți ca un prost, Harry, lăsându-te ghidat mai degrabă de dorințele tale decât de bun-simț. Fiul tău doarme la capătul holului, iar tu crezi că pot să defilez prin casă dezbrăcată doar ca să-ți satisfac ție poftele și nu iei deloc în seamă faptul că s-ar putea să se plimbe în somn; s-ar putea să mă vadă și să mă dorească și el...

Imaginea de neconceput provocă reacția dorită.

— *Nu!* răcni Harry.

Doamne, nu-i trecuse niciodată prin minte... Fiul său manierat să aibă pofte de genul ăsta... Dar cum s-ar putea abține un bărbat având-o în preajmă pe Nyreen? Dumnezeule, dacă o vedea? Dacă *abuza* de ea?

Nyreen zâmbi, cu zâmbetul acela mic, evaziv, plin de autosatisfacție. Harry era egoist și ea fusese întotdeauna conștientă că putea conta pe asta.

Știa că imaginea ei alături de Peter îl va ține înlănțuit și că dorințele lui erotice se vor diminua, atâta

timp cât acesta rămânea cu ei. Îi convenea de minune, în special pentru că îndrăgea ideea de a fi împreună cu Peter, acel bărbat tânăr și frumos, incomparabil cu Harry, incomparabil...

— Așa că vezi...

— Trebuie să te am.

— Bineînțeles, dragul meu. Și eu doresc asta, la fel de mult. Dar pur și simplu nu-ți pot îndeplini fantezia de-a mă vedea alergând goală prin casă, explică ea, lăsând o mică pauză, pentru a întări efectul. Nu încă!

— Goală ? Alergând? gemu Harry, încuind ușa.

Se întoarse cu spatele la el.

— Prin toate locurile grozave în care am descoperit că putem să ne facem pofta inimii, spuse ea voalat, lăsându-și cămașa să-i cadă de pe umeri.

Se întoarse cu fața spre el, știind că numai vederea trupului ei gol îl va înrobi.

Nu-l lăsase foarte des s-o vadă complet dezbrăcată — era infinit mai excitant așa — dar merita o răsplată în seara asta pentru că-i dăduse ce-a dorit: timpul și spațiul pentru a-l seduce pe fiul lui.

— Vino, Harry, îl îndemnă ea, lăsându-și cămașa să-i cadă foșnind la picioare. Vino...

Își smulse hainele de pe el și o luă pe sus, purtând-o până la pat. Acolo, manevrându-l ca o expertă, ea se asigură că va continua să obțină ce vrea.

Soția lui...

Bântuia pe pământurile de la Bonneterre ca un animal în cușcă, căutând o legătură între tigroaica

perfidă al cărei trup gol îl răvășise și domnișoara Dayne Templeton cea pură și manierată, pe care practic o forțase să devină soția lui și care acum îl aștepta în dormitorul de deasupra.

Olivia fusese răzbunată: Montelette era acum condusă de la Bonneterre. Și dacă Harry gândea altfel, va afla curând că nu are de-a face cu Clay. El făcuse primul pas. Dayne Templeton Rutledge era doar o complicație ivită pe parcurs, un mijloc spre un scop final... o conveniență.

Și acum, o soție... Cu tot ce implica asta. Soția lui.

Tigroaică îmblânzită. Jezebel călcând pe cenușă, îmbrăcată în pânză de sac, căindu-se de păcatele ei. Ce altceva ar putea să facă o soție? Soțiile nu se tăvălesc în pat cu soții lor, goale și asudate, îmbrăcate în brățări de piele și fără nimic altceva. Soțiile nu se furișează în locuri tainice, pentru a ispiti un bărbat la păcat și poftă trupească. Cu o soție ai copii, după care te duci și-ți cauți plăcerile în altă parte și o lași să se descurce singură, pentru ca tu să poți gusta încă o dată din libertate. Știa cum se face: propriul lui tată trăise o viață destul de destrăbălată între sclavele de la Bonneterre și amanta mulatră din oraș. Banii erau un mijloc grozav de a obține distracții, iar Verne îi vârsase cu amândouă mâinile peste tot, numai pe Bonneterre nu.

Când începuse relația cu Celie, Flint plecase și-l lăsase cu netrebnicul de Clay, care-i terminase viața nenorocită, omorându-l din cauza unei sclave. Acum cercul se închisese. Bonneterre era a lui, așa cum ar fi trebuit să fie de la început, Clay plecase și el luase de nevastă fata celui mai rău dușman al lui Verne.

Era perfect, atât de perfect... Cu excepția faptului că Harry Templeton se aștepta să-l călărească zdravăn pe *el* și să preia Bonneterre, dar n-avea nici cea mai vagă idee că lucrurile vor sta cu totul altfel... Dar la asta se va gândi altă dată.

În seara asta își dorea soția, *soția* sa... *O dorea*...

Se răsuci brusc pe călcâie și porni înapoi spre casă.

Nu știa pe care Dayne Templeton o va găsi în dormitorul stăpânei de la Bonneterre. Când deschise încet ușa dintre dormitoare, o văzu stând în fața oglinzii, îmbrăcată în lenjeria feminină atât de incomodă, care era așa o pacoste și simți brusc o asemenea nevoie de a o avea, încât era sigur că și ea a simțit-o.

Intră în încăpere în așa fel ca ea să-l poată vedea în oglindă în timp ce se apropie.

Soția lui... Cumpărase trupul ei ca să-și asigure moștenirea și avu dintr-o dată convingerea că ea știa asta. Nici unul dintre ei nu se gândise mai departe de ceremonie. Era doar nevoia de a scăpa de Clay.

Totul se schimbase.

Ea nu se întoarse; întâlni în oglindă privirea pătrunzătoare a ochilor lui strălucitori. Tăcerea deveni încordată, plină de forță, ca un perete pe care ea nu dorea să-l străpungă. Jezebel nu putea să trăiască aici. Avea un soț, o viață nouă și undeva trebuia să-și facă un loc al ei, în ciuda protestelor trupului, în ciuda resentimentelor că fusese vândută ca sclavă, în ciuda lui.

— Ei bine, *bărbate*... spuse ea cu mâhnire și apoi izvorâră cuvintele, cuvinte pe care nu intenționase să le

spună niciodată; poate că tot ce dorea era să-și recapete dulcea putere senzuală care era atât de amețitoare, sau îl dorea pe el, numai pe el, dar nu voia să țină cont de implicațiile acestui fapt.

Orice ar fi fost, se duse, luă peria, și începu să-și piepteneze intenționat părul cu mișcări ample, lente, după care și-l scuturâ, lăsându-l liber peste umeri.

Privindu-l în oglindă, spuse:

— Mi s-a părut mie sau ai afirmat cândva că vei fi întotdeauna dezbrăcat și gata pentru mine? Bănuiesc că nu erau restricții, dar... începu ea cu un aer degajat, apoi se opri din pieptănat și se întoarse în sfârșit cu fața la el. Văd că acum sunt. Evident că nu poți tânji după *soția ta*, atât de diferită — continuă ea mergând încet spre el, până când ajunseră, în sfârșit, față în față, — de acea mică târfă de la Orinda cu biciul și colierele ei din fâșii de piele.

El o privea, incapabil să-i răspundă.

— Ei bine, *dragule*, să-ți spun ceva... de ce nu te duci tu la ea să vezi dacă este acolo, așteptându-te pe *tine*, înfierbântată, plină de dorință și pregătită...

Cât timp îi vorbea îl îmbrâncea cu amândouă mâinile, dar el nu se clintea din loc și lumina din ochii lui negri precum cărbunele se întuneca din ce în ce mai mult, pe măsură ce furia lui creștea.

— Du-te și găsește-ți *stafia* ta, dulceață, și culcă-te cu *ea* în noaptea nunții tale.

El explodă; palma lui o amuți, astupându-i gura. Într-o clipă o apucă de mâini și o prinse strâns în brațe.

— Vorbești prea mult, dulceață, șopti el la urechea ei, cu vocea sugrumată de nedomolita jignire. Uite cum stau lucrurile: doresc ca *soția mea* să mă aștepte *pe*

mine, înfierbântată și gata de orice, chiar dacă pentru asta trebuie să o dezbrac și s-o încui în cameră ca s-o conving...

— Mmm, protestă ea de sub mâna imensă.

— Nu-i așa că am dreptate, dulceață? La dracu', da, ești proprietatea mea acum, pot să fac ce vreau cu tine și știu exact ce vreau.

Își luă mâna de la gura ei și o duse la partea din față a cămășii.

— Nu mișca, dulceață...

El apucă decolteul de la cămașa ei și trase... Ea se înfioră când delicatul material se rupse, iar el trăgea în continuare cu violență, smulgând și aruncând totul în dormitorul din spatele lui: pantofii, ciorapii, pantalonașii, în timp ce ea îl lovea, îl înjura și țipa la el.

Dar nu se va ruga de el. Nu o va face niciodată.

Stătea în fața lui, goală și sfidătoare, cu o privire răzvrătită; doar sânii o trădau, o dădeau de gol.

— Ei bine, dulceață, acum sunt soția ta dezbrăcată și nu te văd ținându-ți partea ta de învoială.

— Dulceață, motivul pentru care nu o fac este că mă duc jos, la Orinda, la iubita mea *stafie*. Pe tine te las încuiată aici ca să te căiești pentru păcatele tale. Apoi poate vei fi un pic mai ospitalieră cu *soțul* tău — și vei uita orice altceva.

— Nu voi uita că sunt sclava *ta*, îi aruncă ea.

— Sper că nu, dulceață. Exact acolo vreau să te aduc. Dezbrăcată și subjugată. Asta am cumpărat însurându-mă cu tine. Vise plăcute, dulceață, șopti el ironic, închizând ușa și încuind-o pe dinafară.

Ea rămase încremenită timp îndelungat, nevenindu-i să creadă. Doar n-ar face una ca asta...

Apucă de mâner și îl învârti — nimic. Împinse în ușă cu furie timp de mai bine de cincisprezece minute, sperând, în ciuda evidenței, că Olivia o va auzi și o va trimite pe Praxine — dar nimic. Se duse ca o furtună la ușa de la hol și împinse, împinse și bătu în ea.

Dumnezeule, el chiar se ținea de cuvânt.

Era ca și cum dormitoarele existau într-o mică lume a lor și nimeni nu îndrăznea să vină sus pentru a interveni. Și uite așa, în noaptea nunții ei, era încuiată în cameră, ca un copil mic, în pielea goală, singură, înfierbântată și însetată de răzbunare.

Se înfășură în cămașa subțire de noapte și se trânti în pat.

Dezbrăcată pentru el! Va fi într-adevăr norocos dacă mai stau aici încă o zi. O să-i spun lui Peter și va găsi el o cale să mă scape de această căsătorie ridicolă. N-o să mă mai mărit niciodată. Pot obține mai mult fiind o Jezebel decât semnând un certificat de căsătorie. Nici o femeie n-ar trebui să fie singură în pat, în noaptea nunții ei... Îl urăsc, îl urăsc...

Stăpâna Jezebel sau stăpâna plantației Bonneterre — de ce, *de ce* trebuia să aleagă?

Dar ar fi putut s-o sfârșească cu ridicolul domn Bonfils, sau cu oribilul domn Hanscombe...

Ar trebui să sărute picioarele bunului domn Rutledge și să-i mulțumească că a salvat-o de la asta?

Tremura de furie, pentru că rezultatul final era că fiecare din ei și toți la un loc o doreau doar datorită plantației Montelette, nici mai mult, nici mai puțin. Dar dacă ar fi avut puterea lui Jezebel, atunci ar fi vrut-o numai pentru ea însăși.

Dormise profund, dusă în lumea viselor, dar avu senzația că la un moment dat, în timpul nopții, auzise sunetul cheii în una din cele două uși... sau poate că dorise asta atât de tare, încât visase... Nu avea de unde să știe care era realitatea.

Se trezi greu. La ora aceea deja fusese adusă o tavă și lăsată la marginea patului. Îi era foame, așa că mâncă, uimită cât de flămândă era. Termină ouăle și șunca și înfulecă un biscuit, în timp ce-și turna cafeaua.

Dimineață.

Lumina soarelui pătrundea prin ferestre și inunda podeaua în fața patului. O briză ușoară bătea prin perdelele de muselină și jaluzelele deschise — deschise de Praxine când adusese tava?

Sări din pat și se duse la ferestrele ce dădeau spre partea din față a casei și spre orăcăiala gălăgioasă a broaștelor, venind dinspre mlaștină.

Dimineață.

Totul părea puțin mai luminos, chiar puțin mai acceptabil.

Cafeaua era excelentă și încă fierbinte, biscuitul cald și delicat, topindu-i-se în gură.

Își mai turnă o ceașcă de cafea și trase un scaun capitonat la fereastră, ca să poată să vadă afară.

Se simțea mai bine.

După toate aparențele, Flint era plecat la câmp; Olivia probabil că dormea încă.

Savură această perioadă a zilei, care îi plăcea cel mai mult și la Montelette. Putea să mănânce, să se

spele, să se îmbrace și poate se va obișnui cu locurile de la Bonneterre...

Dumnezeule, ce foame îi fusese! Mâncă și ultima firimitură, bău aproape toată cafeaua în timp ce urmărea soarele cum urcă pe cer, făcând să dispară firișoarele de ceață ce mângâiau apa. Se simțea pregătită pentru orice.

Lăsă jos ceașca și deschise șifonierul.

Rafturile erau goale. Singura ei rochie fusese luată de acolo, pe furiș, cândva în timpul dimineții sau al nopții și simți întreaga furie a neputinței cum crește în ea ca o avalanșă.

Puse mâna pe ceașca de cafea și o aruncă furioasă în șifonierul gol — *trosc!* Urmă apoi o farfurie, apoi ceainicul, făcând să sară stropi de cafea peste tot pe pardoseală și în interiorul dulapului.

Urma tava... Dar tocmai când o ridică, auzi zgomotul slab făcut de o cheie în broască și încet își lăsă arma în jos, pășind bănuitoare spre ușa de legătură dintre dormitoare.

Nu se auzea nimic.

Puse tava sub braț și apucă mânerul de la ușă, după care se dădu cu un pas înapoi.

S-ar cuveni să vină după mine, gândi ea furioasă, ezitând între a sta exact unde o lăsase el și a încerca o evadare prin dormitorul lui, unde ușa de la hol — era evident — nu avea de ce să fie încuiată.

Își mușcă buzele, simțindu-și din nou neputința.

Ex sta posibilitatea ca Olivia să descuie ușa. Dar era o singură cale de a afla.

Apucă hotărâtă mânerul, îl roti și deschise ușa.

El stătea gol, întins pe pat, aşteptând-o.

— Bună dimineaţa, *dragă nevastă*, mormăi el leneş, punându-şi mâinile sub cap, astfel încât ea să aibă priveliştea completă a liniei pieptului său şi a sexului măreţ. Dacă arunci tava aia, o să fii în mare bucluc.

— Tu eşti un mare bucluc, replică ea iritată, îndreptându-se spre uşa de la holul camerei lui. Nici nu-mi trece prin cap să-ţi mai fac ceva.

— Nu-i amuzantă chestia asta, dulceaţo? Am visat toată noaptea...

— Nu-mi pot imagina ce anume.

Se răsuci pe o parte ca s-o privească, observând că privirea ei furioasă îi urmărea mişcările trupului, bărbăţia erectată.

— Bineînţeles că poţi, dulceaţo.

Trupul ei tresări la vaga insinuare din glasul lui şi pentru că nu-şi putea lua ochii de pe el.

— Nu vorbi prostii, domnule Rutledge, spuse ea aspru. Am devenit o soţie de plantator. Ce ştiu eu despre astfel de lucruri? Am fost ferită şi protejată toată viaţa mea de tânără domnişoară.

— O, da, nevastă, eşti o maestră a treburilor domestice. Cineva te-a învăţat foarte bine cum să satisfaci un bărbat, şi soţul tău se aşteaptă să faci tot ceea ce poţi ca să-l mulţumeşti...

— Ei bine, cred că nu, dragule. O soţie de plantator are alte... sarcini ce o ţin ocupată. Arătă spre uşa de la hol. Aşa că dacă eşti amabil să mă scu...

El țâșni ca un leu, apucând-o de pânza subțire a cămășii de noapte și trăgând-o înapoi spre pat cu o smucitură puternică ce sfâșie materialul.

Tava căzu cu zgomot pe jos, când ea se simți apucată de mâinile lui fierbinți ce o trăgeau în pat.

— O soție de plantator a fost educată să-și facă datoria, șopti el seducător, acoperind-o cu trupul său și rupând ce mai rămăsese din cămașa ei de noapte, în timp ce ea se zvârcolea.

— Să-și facă datoria? *Să-și facă datoria?* Ca să-ți nască fii și pe urmă să-ți poți găsi vreo târfă din New Orleans cu care să-ți satisfaci poftele? A, nu, *dragul meu soț*, nu sunt eu aceea. Ai plantația Montelette, dar nu vor fi moștenitori, fă-i cu o amantă dacă-ți trebuie.

— Am o amantă, spuse el, luptându-se cu ea și ținând-o țintuită sub greutatea lui.

— Ba nu, ai *o soție*.

— Am... începu el insinuant, aplecându-și capul și apropiindu-și gura de a ei, ...o Jezebel, care să-mi încălzească patul ca o amantă...

Ea scoase un sunet slab de protest când îi simți buzele umede, după care trupul ei trădător aproape se topi sub căldura fierbinte a bărbăției întărite și a atingerii umede a limbii lui.

Gura ei se deschise pentru el, deși stătea cu pumnii încă strânși pe pieptul lui. Nu se putea decide: să-l respingă sau să i se arunce în brațe. Nu știa ce să facă; sărutările lui o împingeau într-o visare erotică puternică în care nu mai era conștientă decât de undurea sinuozităților trupului ei lipindu-se de puternica, implacabila goliciune a lui. Se simțea atât de fragilă sub presiunea pe care o exercita asupra sa bărbăția lui

de granit, obligată de datorie să se supună şi de onoare să-şi suprime orice dorinţă.

Dar trupul ei o trăda, corpul ei dorea şi răspundea la sărutările şi mângâierile lui, în timp ce mintea încerca să găsească o soluţie care să evite actul posesiei.

Ei bine... lasă-l; nu voi răspunde — n-am să-mi fac datoria ca o soţie bună...

O să-i fie învăţătură de minte; dacă s-a aşteptat s-o aibă pe Jezebel în pat, ei bine, se va trezi cu soţia cea virgină...

Putea fi perfect — chiar perfect.

Simţi cum o ridică şi îi îndepărtează picioarele pregătindu-se să pătrundă în fiinţa ei şi fu nevoită să-şi înfrâneze un geamăt când începu alunecarea tare şi uşoară în adâncurile ei.

Încet, cu mişcări de maestru, intra şi se oprea, până când ea crezu că-şi va pierde minţile din cauza dorinţei delirante pentru bărbăţia lui, care o poseda, în sfârşit, pe deplin.

Şi atunci el pătrunse acolo, adânc, fierbinte, şi ea nu-şi putea imagina că ar mai putea exista altceva, vreodată.

Îi luă în stăpânire buzele, gura, în timp ce mâinile lui mari îi mângâiau faţa ridicându-i bărbia ca să-i poată citi în ochi.

Şi stătu aşa până când ea crezu că va ţipa de dorinţă.

Dar când începu lenta mişcare senzuală, drumul delicios spre posesia totală, simţi că rezistă plăcerii, domolind-o, aşa cum ar face o soţie conştiincioasă — doar ca să-i arate că poate...

Refuză să întâmpine ondularea toridă a coapselor lui, în timp ce el se mişca ispitind-o...

Refuză să se lase în voia sărutărilor lui tentante și umede, înțepenindu-și buzele...

Văzând-o cu trupul lipsit de vlagă, cu acea încordare în expresia feței, în timp ce el se împingea în ea ca un piston, iritarea lui transformă posesia într-un moment de violentă frustrare.

— La dracu', la dracu', la dracu'!

Și brusc trupul lui tresări într-o explozie puternică, de parcă ar fi fost cuprins fără voie de un lung spasm.

Apoi urmă tăcerea, o tăcere incriminantă ce dădea fiori, iar el privi cu furie în ochii ei albaștri care îl țintuiau triumfători, atât de frustrat încât ea fu conștientă că ar fi mai bine să nu scoată nici o vorbă.

— Ce soție supusă, ascultătoare, *conștiincioasă* și *îndatoritoare*, spuse el, strângându-i cu furie obrajii în mâini. Atât de docilă, de supusă — și atât de escroacă...

Era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă..

— *Ce?* Ce? țipă ea zbătându-se sub greutatea corpului fierbinte și umed. Ticălosule, ticălos intrigant, la ce te așteptai de la o soție? Te-ai însurat cu mine pentru *banii* mei, *mă încui* în cameră, îmi furi hainele, mă transformi într-o posesiune... ei bine, dragul meu soț, sunt hotărâtă să-mi îndeplinesc rolul până la capăt: *posesiunile nu au sentimente și nu pot* juca jocurile dragostei sau avea grijă de plantații. Ele sunt fără viață, obiecte pe care le poți cumpăra, vinde și de care dispui. Și iată-mă, sunt a ta ca să defilez prin jur cum dorești. Gândește-te la mine ca la o păpușă inertă de cârpe, cu mâini, picioare și un corp cu care poți să faci ce vrei...

— O, Doamne, auzi mârâitul din gâtul lui atunci când ea termină discursul şi se gândi că o va lovi, cu siguranţă: ochii lui ardeau ca doi cărbuni aprinşi, pârjolind-o cu intensitatea furiei lui, când se ridică fără nici un cuvânt.

— Un lucru? O păpuşă de cârpe? şuieră el. Vom mai vedea noi, Jezebel!

Îi îndepărtă picioarele tremurătoare începând să exploreze delicat în misterele feminităţii ei.

— Nu, nu... gemu ea când degetele lui găsiră miezul, palpitând de dorinţă.

— A, nu? Dar o păpuşă de cârpe nu poate vorbi; o păpuşă nu poate avea opinii sau pretenţii. O posesiune nu poate geme de plăcere...

Dar ea gemu, lăsându-se în voia senzaţiilor.

— Ai fost făcută să fii amantă, Jezebel. Făcută pentru mine şi acum te am, eşti irevocabil... a mea, şopti el, simţind cum trupul ei răspunde mângâierilor lui experte. A mea, dulceaţo, numai a mea...

Continua s-o spună întruna şi ea simţi cum furia ei se amestecă cu dorinţa, răspunzând mişcării degetelor lui agile, cunoscătoare, până când senzaţia deveni ca o mare clocotire ce se răspândea în ea, învolburându-se, până când dădu pe dinafară într-o explozie de plăcere pură, tăioasă şi pătrunzătoare ca albastrul strălucitor al sticlei ţinută în lumina soarelui.

Şi era a lui — irevocabil, pe veci a lui.

Ştia asta, simţea asta, dar prefera să moară decât s-o recunoască vreodată faţă de el.

Capitolul 12

O lăsase singură, încuiată în camera ei, de data asta fără nici un fel de haine.

Dar cu siguranță că tatăl ei va aranja să i se trimită cufărul înapoi de la New Orleans. Era doar o chestiune de timp. Până atunci, Olivia va întreba probabil de ea și poate Peter va veni în curând s-o viziteze, iar Flint Rutledge se va simți jenat de faptul că ea nu avea îmbrăcăminte și va remedia situația. *Oricum, un soț ar trebui să-i cumpere soției ceva haine*, gândi ea logic, dând la o parte păturile și luînd cearșaful de deasupra.

Chiar și o femeie *întreținută* merita un pic de intimitate.

Dar și un cearșaf poate fi o rochie foarte drăguță, constată ea, înfășurându-se în el și întorcându-l pe toate părțile, pentru ca în final să-l lege peste umăr. Acoperea corpul până la picioare, fără zorzoanele și gătelile care i se cereau unei femei să le poarte; era confortabil și ușor.

Trase scaunul la fereastră din moment ce deocamdată acesta era singurul ei contact cu lumea de afară şi se amuză ascultând sunetele după-amiezii caniculare, hotărâtă să nu se gândească la soţul ei.

Nu mai era nimic la care să se gândească în privinţa asta. Pe scurt, el întotdeauna va face totul cum vrea el, indiferent de părerea ei, dar ea se va strădui să-l împiedice cât mai mult cu putinţă.

În rest... ei bine, dorea o după-amiază cu Peter, ca să afle cum o mai duce după o zi petrecută acasă, ce crede şi ce avea de gând să facă. Îi va trimite un bileţel — îl va cere pe Boy, ca să-i continue antrenamentul, şi va plănui să alerge cu el la cursa de la St. Francisville, la vară. Cu siguranţă că Peter va mai fi aici la vară...

Praxine îi aduse prânzul, intrând în cameră cu ajutorul lui Tull, care aşteptă ţeapăn pe hol cât ea aşeză tava şi se retrase.

Era incredibil: soţul ei avea de gând s-o ţină în cameră ca pe un copil neascultător ce are nevoie de o pedeapsă exemplară. Soţul ei...

Ridică şervetul care acoperea un coş cu pâine proaspătă şi un bol cu supă, care s-o hrănească şi s-o întremeze. Pâine şi apă pentru prizonier — nici mai mult, nici mai puţin.

Ar fi vrut să i-o arunce în faţă. În loc de asta, o sorbi până la ultima picătură.

După-amiază veni la ea, aşa cum era, înfierbântat şi asudat de pe câmp, aruncându-şi hainele de cum intră în cameră.

— Văd că soția mea îndatoritoare mă așteaptă, spuse el caustic, apucând cearșaful și trăgându-l de pe trupul ei care tremura. O soție obedientă nu se ascunde de soțul ei. Ești făcută să fii întotdeauna pregătită, să mă aștepți mereu, așa cum sunt eu întotdeauna *dezbrăcat și înfometat după tine*.

Și era — nici măcar hainele aspre de lucru nu puteau ascunde sexul lui erectat.

O purtă până la pat fără nici un fel de preliminarii, dar cu toate astea ea era pregătită pentru el, excitată de dezlănțuirea lui primitivă și de felul sălbatic în care pătrunse în ea și o posedă.

Ea nu se aștepta, nu știa că putea dori acel orgasm *rapid, simplu, care*-i lăsă pe amândoi cu respirația tăiată, contopindu-se unul în altul cu furie și cerând *mai mult*. Nu știuse că o să-i placă senzația provocată de mirosul lui dulceag, de sudoare datorată muncii câmpului.

Dar erau atât de multe lucruri pe care nu le știa...

— O soție supusă mă va aștepta aici, așa, în pat, fără nici *un gând în afara dorinței de a fi posedată* din nou. Și în schimb, soțul se va gândi la trupul ei gol, ispititor, și va fi pregătit să *i se ofere în clipa în* care intră pe ușă; el trăiește numai pentru acest moment, iubito, știind că toată *ziua soția sa* dezbrăcată și plină de dorință îl așteaptă să se întoarcă.

Simți cum i se taie respirația văzând cu ochii minții imaginea descrisă de el; trupul ei tremura languros, de parcă îl ispitea deliberat să rămână.

O, dar era o târfă; trupul ei știa cum să se onduleze ca să excite un bărbat.

El era aproape îmbrăcat, pe cale de-a ieşi pe uşă.

Dar ea era întruchiparea lui Jezebel, ispita, încă inocentă, născută târfă, cu un trup perfect, o dulceaţă minunată făcută pentru el. Putea să citească în privirea ei languroasă că o dată nu este îndeajuns şi cât de excitată era la vederea lui. Deliberat el continuă să se îmbrace, apoi îşi plimbă mâna pe toată lungimea trupului ei plin de dorinţă. Apoi, la fel de deliberat, o părăsi, încuind uşa după el.

Pentru o lungă perioadă de timp rămase întinsă în pat, cu corpul parcă lichefiat de dorinţă, căldura din încăpere învăluind-o ca o amplă haină de mătase.

Asta însemna să fii o sclavă a simţurilor, să te bucuri de trupul tău dezvelit, de ceea ce putea să simtă, ce tentaţie ar putea produce — dar şi ce dezastru — bărbatului care-l dorea.

Aceasta reprezenta puterea, o sechestra în aşa fel încât să n-o poată vedea nimeni altcineva în afară de el. Nu voia să existe nici o barieră între el şi dorinţa lui erotică; tânjea după trupul ei gol în fiecare minut din zi şi nu voia să întâmpine nici un obstacol în posedarea camală a ei. Dorea ca ea să viseze înnebunită la mângâierile lui, goală şi nedorind decât ceea ce-i putea oferi el. Singură şi departe de lume, nu avea nevoie să se îmbrace; şi această goliciune a ei era ca un excitant, pentru că o făcea să se concentreze asupra lui şi a momentului în care va veni la ea.

Trupul ei rememoră plăcerile clipelor trecute: felul erotic cum o dezmierda, sărutările lui minunate, modul brutal în care o poseda, nevoia ei sălbatică și voluptuoasă de a-l avea... Iradia, gata să-l primească din nou.

O asemenea putere... Puterea lui Jezebel... Putere pe care crezuse că a pierdut-o atunci când el a luat-o de nevastă... sau poate el a vrut să se însoare cu Jezebel?

Își plimbă mâinile în jos, pe trupul ei alunecos, iradiind fierbințeala din ea. El dorea această parte a ei numai pentru el, o sclavă pentru dorința lui exploz vă de-a o avea. Și ea ce voia? Voia la fel ca Jezebel: pe el dezbrăcat, în patul ei, chiar în acel moment, tânjind după îmbrățișările ei.

Ușa se deschise. El stătea acolo, dezbrăcat și arzând de dorință pentru ea, ochii săi strălucitori înfruptându-se din priveliștea pe care o oferea trupul palpitând de așteptare. Ea se răsuci în zbaterea ei erotică și îl văzu; ochii i se îngustară și zâmbi, un mic zâmbet vag ce spunea totul. Și era exact așa cum și-o imaginase: trupul gol, înfierbântat de excitație și poftă, gândurile concentrate doar asupra lui și a momentului în care va veni s-o aibă.

Închise ușa în spatele lui.

Aerul era încărcat de tensiune și dorință explozivă. Ea nu dorea ca el să se miște, voia doar să-l privească. Și el dorea același lucru, doar să prelungească la nesfârșit această dulce uniune erotică. Ea se unduia languros, depărtându-și picioarele, dezvelindu-și goliciunea, invitându-l la posesie carnală.

Simți izbucnind în el dorința, dar nu se mișcă din loc.

Se zvârcolea sub privirea lui, corpul ei dansând de excitare, cu sfârcurile întărite de dorinţă.

El stătea încă nemişcat.

— Dragul meu soţ, rosti cu vocea gâtuită de dorinţă, eşti cât se poate de pregătit...

— Nu destul, dulceaţo, încă nu sunt gata...

Ea scoase un geamăt sugrumat.

— Şi-o să mă uit cât vreau la trupul tău gol.

— Eu... *Puterea*...

Da, trupul ei gol reprezenta puterea şi el nu se mai sătura de ea... da...

Ea îşi răsucea coapsele şi-şi arcuia spatele. Da — nu era încă pregătit pentru ea deşi era tare ca piatra.

Ea se simţea perfectă pentru el... trupul ei sinuos, sfârcurile ridicate obraznic, forma erotică a sânilor, ispititoarea ridicătură ascunsă în abundenţa de păr aşteptându-l pe el să-i violeze din nou taina... da... încât el nu se mai sătura de feminitatea ei erotică... O asemenea putere avea ea...

— Iubitule, eşti atât de minunat... eşti gata...

— Am fost în fiecare clipă de când am plecat de lângă tine, gemu el. Toată ziua, toată noaptea, doar pregătit şi aşteptându-te. După ce te-am părăsit, gândul la tine dezbrăcată şi aşteptându-mă m-a făcut să mă înfierbânt din nou...

— Mă încântă ideea, şopti ea, întinzând mâna spre el. *O asemenea putere... o asemenea minunată putere erotică* — ştii ce-mi faci tu mie?

— De ce nu-mi spui... dulceaţo?...

— Te vreau în mine chiar în clipa asta. Vreau să simt fiecare centimetru din tine. Vreau să fiu dezbrăcată şi gata pentru a te primi tot timpul... De fiecare dată când

mă gândesc la tine, te doresc. Trupul meu are nevoie de senzația ce mi-o provoci, zi și noapte. Lasă-mă să vin la tine, lasă-mă...

Se dădu jos din pat tentându-l cu ondularea coapselor ei, până când ajunse să stea la un pas de sărutul lui, cu bărbăția lui ca un drug de fier între ei, cu sfârcurile ei întărite atingându-i părul de pe piept.

— Lasă-mă, spuse și el gâfâind, iar ea îi simți mâinile mari pe umeri, aducând-o mai aproape ca să-i sărute gura însetată.

Mâinile de pe umerii se mișcară în jos peste piept spre sânii legănători cu sfârcuri tari, frecându-i-le cu degetul mare, în timp ce ea capitula în fața apăsării gurii lui umede; continuându-și drumul în jos ca să-i înlănțuie talia și să-i mângâie coapsele; și mai jos ca să-i dezmierde și să-i înșface pernuțele ferme ale feselor.

Apoi o ridică și ea-și îndoi genuchii peste coapsele lui puternice, își încolăci brațele în jurul lui în timp ce o sălta ca să o poată pătrunde.

— Vrei asta? o întrebă el, proptind-o de perete, ca să aibă libertate de mișcare.

— Îmi place, îi șopti ea la ureche. Mă face să simt fiecare centimetru al tăriei tale de piatră și s-o doresc.

El îi devoră buzele cu sărutări înfocate.

— Vrei așa?

Se împinse în ea și mai adânc încât nu mai avea loc nici un pic de aer între trupurile lor umede.

— Te vreau în orice fel vrei să mă ai, murmură ea.

— Ah, Jezebel, suspină el, posedând-o cu mişcări metodice, ţinând-o de fese şi proptind-o de peretele dur.

— Jezebel iubeşte sărutările tale, continuă ea şi deschise buzele să-i întâmpine posesiunea caldă şi violentă.

Era un alt fel de rai: sărutările excitante, mâinile aspre presându-i fesele, în timp ce se mişca în ea răvăşind-o, înrobind-o.

Ar fi vrut să poată simţi ce simţea el, să ştie ce ştia el. O împingea în jos în aşa fel încât fiece lovitură pe care o primea să-i producă o coliziune senzuală cu bărbăţia lui şi să o facă să-l simtă mai profund în interiorul ei. Era minunat: fiecare lovitură, mâinile lui, peretele, căldura, conştiinţa faptului că el o va dori din nou, chiar după ce-şi va fi împlinit nevoia...

Ritmul lui se înteţi şi acum intra în ea cu forţă, tare, grăbit, o mişcare nesfârşită care reprezenta întreaga ei lume. În timp ce el o poseda, simţea de parcă muntele alunecos de sticlă pe care îl urcă se spulberă în mii de cioburi de plăcere prin tot trupul ei.

O clipă mai târziu, el explodă cu acel spasm ce părea că-i stoarce şi ultima picătură de energie.

Apoi o purtă până la pat, Dayne stând cu capul pe umărul lui şi cu picioarele încolăcindu-i trupul, fiind contopiţi încă şi se întinse o dată cu ea, savurând plăcerea pură, carnală, de a fi posedat-o.

Ea se trezi încet, devenind treptat conştientă că era întinsă pe burtă, cu degetele îngropate în părul des şi creţ al rădăcinii bărbăţiei lui.

El se afla lângă ea, ținându-i în căușul uriașei lui palme drepte fesele — nu, bătându-i ușor fesele, strecurându-și din când în când degetele în eroticul fald oblic ca să-i frece ușor labiile, parcă cerșind să intre.

Își întoarse capul, îngropat în perină, ca să-l privească.

Stătea lângă ea, cu recalcitranta sa bărbăție stând drept în sus. Iar mâna lui se mișca necontenit excitând-o pe ea, trezită acum complet după odihna ca o plutire.

Își lărgi coapsele, invitându-l să-și continue explorarea. El o obișnuise cu aceste degete experte ce știau așa de bine unde dorea ea să simtă mângâierea lor senzuală.

Simți acel spasm de excitare, atât de cunoscut...

— Acolo, gemu încurajându-l... și degetele lui se strecurară în catifeaua fierbinte a feminității ei.

Fierbinte și pregătită — în timp ce degetele lui experte explorau cel mai tainic loc — pregătită să-l primească, răsucindu-și torsul în sus ca să-i ușureze jocul; atât de pregătită...

— Nu-mi pot lua mâinile de pe tine...

Era doar o șoaptă erotică în urechea ei, dar care i spunea totul.

— Nu vreau să mă... șopti ea iar degetele lui alunecară mai adânc în vaginul ei fierbinte și catifelat.

Se ridică pentru a o cuprinde pe la spate cu întreg trupul.

— Te vreau acum...

— Ești încălzită să mă primești?

— Destul de încălzită pentru tine... Dar tu ești destul de sculat pentru mine? Vreau să văd cât ești de tare...

El mârâi, fiind străbătut de un fior la auzul vorbelor ei.

Ținându-i coapsele cu fermitate o pătrunse cu toată forța.

Nu se mai putea opri, era ca un vulcan din care ţâşnea lava fierbinte. Totul era senzaţie: nu-l putea vedea, nu-l putea atinge, putea doar să se bucure de ceea ce-i provoca acest nou mod de a se contopi, toate simţurile îi erau concentrate asupra lui, asupra acestei împerecheri în forţă, în timp ce el o conducea neobosit spre împlinire.

Mosc şi magie — aromă şi senzaţie — era tot ce simţea atunci când el plonjă în adâncimile dorinţei ei, făcând-o să fie din nou a lui. Apoi izbucni, din miezul feminităţii ei, valul senzaţiilor, fluxul de spumă, năvălind vertiginos peste bărbăţia lui pietroasă, ca să se retragă după aceea, încet, încet, în timp ce tăria bărbăţiei lui continua încă... Urmă o ultimă zvâcnire şi fu zguduit de o violentă eliberare.

Încet, încet, ea îşi relaxă corpul astfel că trupul lui masiv o acoperea în întregime, rămânând încă adânc în ea, şi în felul acesta adormiră din nou.

Nyreen era furioasă: se vedea clar că Harry nu ştia când să stea la o parte din calea ei şi de fiecare dată când o zărea încercând să se apropie de Peter — marele, elegantul, frumosul Peter — Harry, invariabil, intervenea. Problema era că Peter părea imun la farmecul ei şi asta o jignea atât de mult, încât începuse să se îmbrace şi mai provocator, pentru a obţine o reacţie din partea lui. În schimb, cel care reacţiona era Harry şi singurul lucru pe care el dorea să-l facă era s-o ducă sus, pentru o după-amiază de plăceri.

Totul mergea bine, aşa cum gândea Harry că ar fi: Peter era plecat în fiecare zi să călărească împreună

cu Bastien și se interesa de felul cum trebuie conduse treburile la Montelette, ceea ce-i lăsa lui Harry timp liber pentru a o convinge să-și țină promisiunile.

Ei bine, ea nu *voia* să-și țină aceste promisiuni.

Ea voia să-i facă altele, mult mai excitante, lui Peter și trupului tânăr, bine făcut al acestuia. Dorea să se furișeze în dormitorul lui noaptea și să-l forțeze să o posede.

Voia ca Harry să dispară din calea ei și, de ce nu, Peter s-o ceară de nevastă!

Pur și simplu nu știa ce se întâmplă, din moment ce trecuse deja o săptămână de când Peter venise acasă și încă nu se uita la ea așa cum o făcea orice bărbat când ea își făcea apariția. Ar fi vrut să-i dea o lecție lui Peter, să-l vadă târându-se la picioarele ei, dar era profund neliniștită și incapabilă să gândească clar.

De-ar fi fost mama ei aici...

Venirea lui Peter schimbase totul, pur și simplu totul. Nu se putea decide. Poate ar fi mai bine să se mărite întâi cu Harry, apoi să scape de el într-un fel sau altul și să-l seducă pe Peter. Fiecare din scenarii avea punctele lui slabe, dintre care nu în ultimul rând era acela că Peter nu părea interesat de ea. De aceea ideea de a se mărita cu Harry părea mult mai atractivă, pentru că atunci ar deveni vrând-nevrând rude și el ar *fi obligat* să aibă de-a face cu ea.

Ah, dar a se mărita cu Harry... și a trăi în aceeași casă cu această tânără făptură de gen masculin ar fi atât de greu — și apoi nu avea nici o garanție că Peter va rămâne acolo, după aceea. Doar dacă ar putea să-l seducă și să-l facă sclavul ei...

Brusc, el apăru acolo, de parcă l-ar fi adus gândurile ei lascive, înalt și elegant, chiar și la această primă oră a dimineții.

— Bună dimineața, Peter, abia apucă ea să spună, adunându-și gândurile împrăștiate. Tatăl tău este plecat la câmp în dimineața asta. Bănuiesc că i te vei alătura.

El își turnă o ceașcă de cafea.

— Îl iau pe Boy până la Bonneterre — lucru pe care tatăl meu ar fi trebuit să-l facă cu zile în urmă. N-a fost antrenat și îngrijit de la farsa aia de nuntă, dar *este* al Daynei și ar trebui să-și continue antrenamentul. Ai spus ceva, Nyreen?

Ea nu spusese nimic, se înecase cu dumicatul din gură, pentru că nu reușea să scape de Dayne.

Oriunde se întorcea era Dayne, Dayne, Dayne. Dayne îl avusese pe Clay, Dayne pusese mâna pe prințul-paria de la Bonneterre, Dayne era adorată de Peter și, într-un fel, Dayne câștigase... iar Nyreen încă nu putea să-și dea seama cum.

Îl urmări pe Peter terminându-și cafeaua, refuzând să mănânce altceva și plecând spre grajduri pentru a-l pregăti pe Boy.

— A plecat deja?

Ea tresări.

— La naiba, Harry, m-ai speriat de moarte!

— Așteptam doar ca să plece el. După socoteala mea va sta acolo cel puțin câteva ore. Cu siguranță, Dayne îl va face să asculte mica ei poveste nefericită, iar tu și cu mine avem tot acel timp minunat la dispoziție ca să facem exact ceea ce vrem.

O trecu un fior de spaimă prin tot corpul.

Cum, *cum* să poată păstra aparențele cu Harry, când ea îl dorea pe Peter?

Se răsuci și își jucă rolul, mângâindu-l ușor pe față.

— Nu ești tu cel șiret, iubitule? Cine i-a sugerat *de fapt* să-l ducă pe Boy la Bonneterre?

— Cine crezi? Va lipsi ore întregi. Chiar și *neroada* de Olivia nu va fi atât de fără maniere pentru a-l trimite la plimbare, de cum a ajuns acolo. Și asta ne va da timp, draga mea Nyreen, atât de mult timp...

Îl lăsă s-o sărute cu buzele lui groase, scârboase, și îi șopti alintat:

— Timp pentru ce, Harry dragă?

— Timp pentru câteva din lucrurile pe care mi le-ai promis. Nyreen, șopti el, sărutând-o din nou apăsat, trivial. Lucrurile la care am visat...

— Și eu nu? îl ațâță ea, strângându-l mai tare în brațe. N-am vrut eu aceleași lucruri, Harry dragă? Sunt atât de înfometată după sărutările tale... Hai să nu pierdem vremea vorbind, dragul meu...

Hai să nu pierdem vremea, ca eu să pot termina cu asta, că' de repede posibil...

Și puse suflet de data asta, plimbându-și limba ca un șarpe, domică și periculoasă în același timp, până când el gemu de plăcere.

— Tu știi ce vreau eu, Nyreen.

— Ești sigur că avem timp? spuse ea lingându-i buza inferioară.

— Sunt sigur.

— Va fi o avanpremieră a vieții noastre împreună, șopti Nyreen. Du-te, Harry, revino în zece minute și eu te voi aștepta, așa cum ți-am promis. Du-te...

— Jură.

— Copilărosule.

— Mă simt ca un copil.

— Când te vei întoarce, te voi face să te simți ca un bărbat. Acum du-te.

Olivia coborî să-l întâmpine pe tânărul care semăna atât de mult cu Dayne, de ţi se tăia respiraţia.

Aceiaşi ochi albaştri, aceleaşi trăsături, acelaşi păr blond, abundent.

Şi trupul bărbătesc al lui Harry — mai bine legat, înalt, elegant şi foarte, foarte sigur pe el.

— la micul dejun cu mine, domnule Templeton!

— Vă rog, Peter...

— Bineînţeles, iar eu sunt Olivia.

Îi indică un scaun lângă masa joasă pe care Tull o aranjase în sufrageria de la etaj şi la care aducea acum al doilea scaun, urmat de Praxine, cu mai multă mâncare şi o ceaşcă pentru el.

— Iată! Aşa este mult mai plăcut. Obişnuieşti să iei micul dejun în afara conacului... Peter?

Înfăţişarea lui era atât de asemănătoare cu aceea a lui Harry, când acesta era tânăr, că mâna îi tremură când îi turnă cafeaua în ceaşcă.

El încuviinţă şi luă o înghiţitură, nedorind încă să vorbească, ci s-o cântărească mai bine din priviri pe această femeie care de atâta vreme, împreună cu familia ei, îl considerase pe tatăl său cel mai mare duşman.

— Bineînţeles că nu prea i-am văzut la faţă pe fiul meu şi pe noua mea noră, continuă ea cu delicateţe. Nefăcând o călătorie de nuntă... lăsă ea fraza neterminată. Ei bine, şi-au petrecut în intimitate ultima săptămână; într-o aripă separată, aşa că este aproape ca şi cum ar fi fost plecaţi...

Se opri brusc. Nu exista un mod diplomatic de-a spune lucrurilor pe nume. Iar dacă Flint credea că ea nu știe ce se întâmplă, ei bine... Era scandalizată îndeajuns că nu-l văzuse de zile întregi și că mesele le erau duse de Praxine în camera lui, iar jumătate din ele nici măcar nu erau mâncate.

— Nu cred că ar trebui să-i întrerup, încheie ea.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar Boy...

— Sunt sigură că va fi bucuroasă, șopti Olivia, ușurată că scăpase de discuția despre preocupările fiului și soției sale, din ultima săptămână.

— Spune-mi acum despre planurile tale de viitor, Peter. Presupun că vei rămâne în St. Foy?

— Încă nu m-am decis, răspunse el neutru.

Se hotărâse însă cu mult înainte de a se întoarce acasă. Va pleca înapoi la Paris și Harry nu va putea face nimic să-l rețină captiv în această mlaștină prăpădită.

— Înțelept din partea ta să nu iei decizii pripite, spuse Olivia, întrebându-se cum să mai întrețină conversația până ce se va sfârși vizita de o oră, așa cum o cereau convenientele.

— Încearcă puțină pâine prăjită cu unt, Peter. Și ce-a mai făcut Harry de la nuntă încoace?

Nu voia să știe, dar dădu din cap și ascultă cu multă atenție și curtoazie, dând desigur impresia că o interesează foarte mult.

Harry se grăbea teribil să se întoarcă în casă. Momentul era convenabil — capitularea totală a lui Nyreen, împlinirea tuturor viselor sale. Încetini pasul și o luă pe scările verandei până la ușă.

— Nyreen! Nyreen, iubito, unde ești?

Vocea îi rezonă în încăperea înaltă și simți un fior de frică gândindu-se că ea ar fi putut, pur și simplu, să-l părăsească.

— Nyreen!

Vocea îi suna disperată. *La naiba, la naiba, la naiba!* Era casa lui, erau banii lui, el avea controlul asupra acestei cătețe fără inimă, pe care părinții o abandonaseră.

— *Nyreen!*

— Nu țipa, Harry, spuse ea sec, din spatele lui. Sunt aici și te aștept.

El se răsuci pe loc. Ah, Doamne, era chiar ea. La fel ca în visurile lui, îl aștepta stând în dreptul ușii dintre saloane, goală complet, cu mâna în șold...

— Nyreen, gemu el.

Ea intră în cameră și se îndreptă spre el. Crezu că va muri de dorința de a poseda sânii ei fermi și acel trup sinuos, închis la culoare.

— Nyreen...

— Lasă-mă să stau în poala ta, Harry, șopti ea și el se lăsă pe primul scaun, cu genuchii moi.

Ea îl încălecă, cuprinzându-i fața în mâini, cufundându-se într-un sărut adânc, care-i sorbea sufletul.

— Te doresc, mormăi el, dezbrăcându-se în grabă. Te doresc... pe podea... *acum*...

— Orice vrei tu, Harry, iubitule, își dădu ea acordul fără ezitare, ridicându-se cu aceleași mișcări sinuoase și întinzându-se pe podea.

— Vino la mine, Harry! Te-am așteptat...

El căzu peste ea și își făcu drum în trupul plin de dorință — un moment fertil ca în visele lui...

Stând așa, Nyreen se gândea că această scenă, cu nimic diferită de altele o sută, o jucase și cu alți bărbați disperați în orașele uitate de Dumnezeu, din Texas până-n Nevada.

Era atât de bună la așa ceva: un geamăt ici, o mângâiere colo, completate cu acel zâmbet felin ce ieșea la suprafață din când în când, în timp ce el îi șoptea la ureche tot ce voia să-i facă, totul...

— Fă-o, fă-o, șoptea ea încurajându-i mișcările violente.

Va fi un moment — și știa exact când — care îi va arunca într-o minunată culminare.

Dar el încă nu era gata și nici ea. Nu o deranja trupul lui înfierbântat, asudat, care pompa în ea adânc în vise și căutând plăcerea supremă.

— Ah, Harry, ah, Harry...

Practic, nu era nevoie să facă mai mult; el voia doar gemetele ei și certitudinea că îl dorește. *Asta* trebuia reținut pentru anii care vor veni.

Nu era greu. Era ușor să-i încurajeze visarea, când ea era complet conștientă.

Era ca și cum ai conduce o căruță, în jos, pe panta lină a unui deal: întotdeauna exista riscul să nu ții frâiele în mână. Exact la fel și aici, dar merita pentru că va obține atât de mult — prea mult chiar pentru cât avea nevoie.

Și atunci auzi trântindu-se ușa și zgomot de pași răsunând pe pardoseală; se uită în sus la ochii furioși ai lui Peter știind exact ce vedea el: corpul ei întunecat, încolăcit pe al tatălui său, ea având privirea limpede și calculată în timp ce Harry, cu un geamăt tumultos de satisfacție, se arunca lacom în trupul mult râvnit, cu un disperat efort final.

Dispăru brusc şi ea se simţi fericită că o văzuse goală, lipită de coapsele îmbătrânite. Astfel putea să-l facă gelos încât să-l îndepărteze pe Harry prin orice mijloc.

Datorită acestei fantezii imposibile, îşi simţi tot corpul cuprins de un fior şi o plăcere fierbinte o invadă din cap până-n picioare.

— Deci, *Monsieur* Clay, hai să vedem acele cărţi.

Clay îngheţă. Pe cel care vorbise, duVallet, îl cunoştea prea bine, fusese Nemesis-ul[1] lui timp de ani de zile, omul în faţa căruia întotdeauna pierduse.

Trânti cărţile pe masă, fără tragere de inimă.

— Sunt ras, duVallet. Va trebui să-mi accepţi o poliţă de ipotecă pentru Orinda.

— Ooo, cred că nu, bunul meu prieten Clay. Este timpul să suporţi cheltuielile. Şi bătrânul duVallet nu vrea să se trezească pe cap cu o plantaţie veche, în paragină, sau cu o hârtie lipsită de valoare cu care nu poţi ridica bani. Scuteşte-mă! Tu întotdeauna pierzi şi pleci dator faţă de mine. Dar joci cu încăpăţânare, fără să ţii cont de situaţia ta. Este insultător, *Monsieur* Clay şi este dezonorant. Aşa că eu te întreb: de data asta cum îţi vei plăti datoria?

Clay se simţi cuprins de un val de oroare. Pentru prima dată duVallet îi făcea aşa ceva. Nu mai avea nimic altceva, cu excepţia vieţii lui.

[1] *Nemesis*: zeiţă din mitologia greacă, reprezentând justiţia divină. Numele ei este asociat cu soarta implacabilă (n.t.)

Știa că duVallet nu se lăsa înduplecat, în special când era vorba de *familii bogate de plantatori*. Dar toată lumea în New Orleans era la curent cu faptul că fratele lui se reîntorsese și îi furase de sub nas copacul de făcut bani.

Mizase pe zestre și după aceea pe generozitatea lui Harry și pe dorința lui desfrânată pentru Nyreen, pentru libertatea de a se culca cu ea. Toate astea i-ar fi putut aparține dacă fratele lui nu s-ar *fi* amestecat.

Începuse jocul fără grijă, iar duVallet îl lăsase, știind prea bine care va fi rezultatul.

— Ei bine, *mon ami*? Nu este nimic? reluă duVallet răbdător, prea răbdător, pentru că deja știa răspunsul.

— Eu... bolborosi Clay. Nu știu. Nu o să știu până nu mă întorc la Bonneterre. S-ar putea să fie ceva acolo, dacă fratele meu a fost atât de eficient pe cât pretinde. S-ar putea să aibă deja suficient ca să-mi avanseze ceva.

— De pe o recoltă ipotecată pe trei sezoane în avans? Mon *Dieu*, *Monsieur* Clay, chiar mă iei drept un prost?!

— Fratele meu este mult mai deștept decât sunt eu, continuă Clay. Poate că a muncit miraculos. Și, oricum, mai este și mama...

— A, da... mult suferinda Olivia. Sunt la curent cu totul, *Monsieur* Clay. Nu există nici un amănunt al situației dumitale financiare pe care eu să nu-l cunosc.

Oricum, duVallet avea o oarecare sensibilitate, știa că un om trebuie lăsat să încerce. Și știa, de asemenea, că *Monsieur* Clay nu putea să fugă suficient de departe sau de repede ca să scape de oamenii lui.

— Așa precum spui, *Monsieur*, omului trebuie să i se mai dea o șansă. Două săptămâni atunci, *mon ami*. Două săptămâni ca tu să-i îndupleci să-ți dea banii, pe fratele sau mama ta, sau să găsești o sursă miraculoasă. Două săptămâni, *Monsieur*. Pocni din degete și gărzile de corp, care îl însoțeau în permanență, ieșiră ca să-i asigure trecerea.

Două săptămâni? Va muri! Și, dacă tot ajunsese în situația asta, de ce să nu rămână în New Orleans să-și joace viața până la capăt?

Dar n-o făcu. Petrecu noaptea cu o târfă scumpă, pe care nu-și permitea s-o plătească, de dimineață servi un mic dejun copios, închirie o șaretă și, cu aerul că pleacă la plimbare, ca să dea impresia că nu are nici un fel de griji, începu călătoria înapoi la Bonneterre.

Nyreen îi auzea certându-se chiar de sus, din dormitorul ei.

— Nu mai pot să stau nici o clipă cu târfa aia în casă, ridică vocea Peter, furios foc. Dumnezeule, erai ca un bivol în călduri, ar fi trebuit să *te* fi văzut... Ar fi trebuit să fi văzut ochii ei...

— Să te ia naiba că te-ai uitat! strigă Harry. Mă voi însura cu ea, așa că tacă-ți gura aia spurcată. Ești fiul meu, nu judecătorul meu și n-o să-ți permit s-o ponegrești pe Nyreen.

— Nu este nevoie, mârâi scârbit Peter. Oricine poate vedea ceea ce este.

— Chiar așa, drăcia dracului! E o femeie inocentă, corectă, și o să-i dau numele meu.

— Este o târfă intrigantă și toată lumea știe asta.

Se auzi o lovitură, un zgomot, ca și cum Harry l-ar fi îmbrâncit pe fiul său de perete.

— Dacă mai spui o dată asta, fiule...

— Este o târfă intrigantă și, dacă aș dori-o, în noaptea asta ar fi în patul meu.

Please! Harry îl pălmui.

— Ai dreptate fiule, nu mai poți rămâne în casa asta nici o clipă. Ia-ți lucrurile și ieși afară!

O, Doamne! Simți o panică violentă când Harry răcni acele cuvinte și, instantaneu, țâșni pe ușa dormitorului în jos pe scări.

— Harry, Harry... Nu, nu, nu, nu te grăbi, nu...

Se interpuse cu forța între cei doi, în timp ce ei spumegau de furie, încruntându-se unul la celălalt, de parcă ar fi fost gata să se omoare.

— Harry, iubitule, nu te lăsa dus de furie, să faci ceva ce vei regreta... Harry, ascultă-mă... Ce va spune toată lumea?

— Te aud, spuse Harry calmat. Foarte bine, lasă-l să stea... până găsește alt loc unde să se ducă, dar fără banii mei. După tot ce-a spus despre tine ești prea bună, *Nyreen, prea iertătoare.*

— Este fiul tău, Harry. Nu suport să fiu eu cauza pentru care-l gonești.

Harry privi spre Peter și acesta îi răspunse cu o privire dură, enervat de faptul că ea stătea acolo, atât de pioasă și atotștiutoare, ca o pisică șireată.

— Se gonește singur, spuse Harry fără remușcări. Două săptămâni, băiete! Asta-i tot timpul de care dispui. Vei pleca, indiferent de ce se întâmplă.

Apoi Harry se întoarse și părăsi camera.

Peter își aruncă toată furia pe Nyreen.

— Cățea! Ar fi mai bine să te ferești de mine. Mai degrabă te-aș ucide decât să te sărut.

— Mai vedem noi asta, toarse ea afectat.

Peter îi întoarse spatele și plecă. Nyreen îl urmări cu privirea, dorința izbucnind în ea ca un șuvoi.

Oare chiar o să vadă vreodată?

Trecuse o săptămână — *bănuia* că era o săptămână — cufundată într-o asemenea stare de excitare încât nimic altceva nu mai păruse important sau posibil.

El nu putea s-o lase o clipă, voia ca nimic să nu stea în calea goliciunii ei și o dorea tot timpul. Niciodată nu obosea privind-o și ea descoperi că îi place să apară așa în fața lui, ca să-l excite — Jezebel folosindu-și puterea până la capăt.

Îl excita totul la ea. Putea petrece ore întregi doar sărutând-o sau ținând-o în brațe astfel încât coapsele ei să devină adăpostul moale în care bărbăția lui să poată pătrunde, iar gura lui să se joace cu sânii ei fierbinți și tari.

Îi plăcea această delicioasă poziție: putea să-l călărească și să se joace cu el în același timp, iar el îi putea dezmierda goliciunea șoptindu-i cuvinte dulci în timp ce-i mângâia sânii care împungeau.

— Sânii tăi sunt atât de minunați șopti el, trăgând delicat de ei și făcând-o să fie străbătută de o strălucire de plăcere prin tot corpul. Mă încântă să-i simt, nu vreau să-i văd vreodată acoperiți și doresc să-i văd mereu.

Iar ea gemu satisfăcută de această dorință arzătoare a lui.

— Tu vrei să mă ții încuiată și goală tot restul vieții, murmura ea, plimbându-și mâinile pe trupul lui, arcuindu-se și vibrând de nerăbdare.

Cuvintele, mângâierile îi duceau în cele din urmă pe un urcuș lung, lent și delicios, până în culmea plăceri , pe care o cucereau la fel de secați de energie și satisfă uți în fiecare din unirile lor voluptoase.

Și după aceea, in două sau trei ore, în ambianța senzua ă a încăperii, pasiunea lor reizbucnea, scăpând din noa de sub control. Înțelegea că deține cea mai ameți oare putere dintre toate: dorința lui incontrolabilă pentru ea. Și ea știa — pur și simplu știa — că nu puteau să rămână pentru totdeauna în acest tărâm al fanteziei și că atunci când, în sfârșit, el va descuia ușa, Jezebel va domni ca stăpână absolută.

Acest lucru se întâmplă mai repede decât s-ar fi putut aștepta. În acea seară, după o cină servită prea devreme, pe care nici unul din ei nu o gustă cu adevărat, și o altă oră delicioasă în care și-au explorat limitele senzualității, auziră o bătaie puternică în ușa dormitorului.

— Flint! Deschide! Mă auzi? DESCHIDE!

Era vocea Oliviei, total neașteptată și șocantă, cu un ton acut, de urgență, pe care nu l-ar fi folosit decât dacă s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor.

El se dădu jos din pat și trecu prin ușa de legătură.

— Un moment, Olivia, spuse el pipăind după un halat pe care să-l pună pe el, înainte de-a deschide.

— Ce este?

Ea privi dezaprobator părul lui ciufulit, obrazul nebărbierit și pieptul dezvelit.

— A venit vremea să vii înapoi în lumea reală, Flint. Clay a venit acasă, aducând cufărul Daynei cu el.

Vă aştept pe amândoi jos, într-o oră, pentru că nu pot să-i fac faţă singură. Mă auzi? Clay a venit acasă. A rămas fără bani la New Orleans şi nu are altundeva unde să se ducă...

Capitolul 13

Nu era chiar întoarcerea acasă pe care și-o imaginase. Flint coborâse pe scări ca un diavol răzbunător, mai mult sau mai puțin îmbrăcat, neras, cu o privire nemiloasă.

— Ce dracu' cauți aici?

Nu răzbătea nici urmă de politețe din tonul lui, dar la ce te puteai aștepta de la un om care hălăduise prin sălbăticie douăzeci de ani? Fratele lui nu considera că aparențele sunt sfinte și că trebuie să fie întotdeauna păstrate. El însă era deasupra tuturor acestor lucruri și păși înainte, cu mâna întinsă și cu o expresie nevinovată pe față, în timp ce mama lui îl privea cu dispreț, nevenindu-i să creadă.

— Bună seara, frate.

Flint îi împinse mâna la o parte.

— Ce vrei?

— O vacanță la țară, bineînțeles, spuse el bine dispus. Te asigur, nu am resentimente.

— Este mai probabil că nu ai bani și ai vrea să șterpelești din cei munciți de mine, răspunse Flint

acru. Las-o baltă, Clay. Mama nu se mai ocupă de bani, iar farmecul tău nu are nici un efect asupra mea.

La dracu'... Clay își controlă expresia, să nu arate cât era de jignit și furios.

— Am adus cufărul lui Dayne.

— O să-ți dau un bacșiș, dar știu că nu va acoperi cheltuielile tale.

— Ești de o grosolănie ce nu poate fi scuzată.

— Ești un egoist iremediabil.

Se priviră, față în față, aproape atingându-se — frați, dar atât de diferiți unul de celălalt.

Clay o simțea; pe Flint nu-l interesa așa cum nu-l interesa nimic din ceea ce nu-l implica. Lui Clay îi venea să lovească pe cineva. Era nedrept ca fratele lui să aibă un asemenea avantaj, când era doar un nou venit pe scenă.

— O familie nu-și gonește fii, spuse el ritos. Chiar și după o lipsă de douăzeci de ani — cu atât mai mult după una de douăzeci de zile.

— Du-te dracului, gemu Flint. N-o să trăiești de pe urma sudorii muncii mele, frate, poți fi sigur de asta.

Olivia încerca să-și facă simțită modesta prezență. Nu putea să-i lase să se certe. Nu putea accepta ideea ca cineva să audă că Clay nu era bine venit în casa părintească, deși era conștientă că acesta va încerca insistent să o înduplece să-i dea niște bani. Cu siguranță că era suficient de greu să-i reziste.

— Lasă-l să stea, spuse ea oarecum imperios. La urma urmei bine că s-a gândit măcar la cufărul Daynei și l-a adus...

De fapt o surprindea faptul că era atât de curtenitor, cum nu mai fusese de ani de zile, și poate doar o mică parte a ei era speriată de gândul că el fugea de ceva de care nu putea să scape, iar ea îl gonea într-o

asemenea situație. Rămânea fiul ei, indiferent de ceea ce făcuse.

— N-aș crede că este înțelept, i-o trânti Flint disprețuitor. Spune-i tactică diversionistă, până scoate pistolul și ne ia ostateci, pentru că este foarte presat să facă rost de bani. Nu mă păcălești pe mine, Clay. Ești încăpățânat, iar când ești disperat, fugi mai repede ca un ogar după vulpe, pândind mișcarea potrivnică ca să-ți ucizi prada. *Lasă-l să stea*, continuă către Olivia, dar să nu spui că n-ai fost prevenită.

În mele privințe, gândi Clay în dimineața următoare, *era foarte plăcut să fii acasă*. N-avea nici un fel de responsabilitate, i se servea totul și Olivia se ferea vizibil din calea lui, așa că nu era nevoit să-i asculte morala. Iar Flint, *așa cum era de presupus*, se murdărea pe mâini la munca câmpului. Vedea deja îmbunătățirile și era impresionat de devotamentul fratelui său — sincer *impresionat*. Puse mica tiradă a lui Flint mai degrabă pe seama temperamentului său și a *muncii* excesive.

Apoi mai era Dayne — stăpâna Dayne, cu buzele ei vibrând de sărutări și voluptuosul ei aer de satisfacție. Stăpâna Dayne, care ar fi putut fi a lui și pe care voia cu disperare s-o îngenuncheze, pentru că i-a permis lui Harry să anuleze înțelegerile lor de căsătorie. Era un pic șocat de faptul că se simțea atât de *dornic* de răzbunare din cauza asta și îl enerva că ea se poartă de parcă nu se întâmplase nimic, parcă nu-i schimbase complet viața.

Dar măcar o zi, până se obișnuia cu viața mai lentă de la Bonneterre, nu se va gândi la aceste probleme.

Ar fi fost perfect dacă el s-ar fi însurat cu Dayne. S-ar fi dus la New Orleans să cheltuie banii lui Harry şi nici n-ar fi putut inventa o viaţă mai bună pentru el, dar încă nu înţelegea de ce se prăbuşise totul.

Din vina lui Flint, bineînţeles.

Dumnezeule, să fii în competiţie cu un asemenea frate mai mare, care putea în acelaşi timp să rupă legătura dintre tine şi mama ta, să-ţi fure cu forţa femeia care ţi-a fost promisă de nevastă şi apoi s-o aibă — s-o ia dracu' de târfă! Ei bine, ştia el despre orele lascive de la Orinda, de dinainte ca fratele său să i-o răpească în mod precipitat pe Dayne, dar nu exista nici o cale să poată folosi în avantajul lui ceea ce ştie. Aşa că acum era înapoi la Bonneterre, luptându-se pentru viaţa lui.

Nu avea remuşcări că îşi necăjea mama. Era uşor să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat înainte de plecare. Aşa stăteau lucrurile: unul pretindea că nu-şi aminteşte ceea ce stăruia viu în mintea celuilalt.

Olivia nu va uita niciodată — şi nici el. N-ar fi ajuns în situaţia asta dacă fratele lui nu s-ar fi întors şi, după toate probabilităţile, el s-ar fi însurat cu Dayne, iar Harry i-ar fi dat pe mână o grămadă de bani ca să susţină plantaţia Bonneterre şi implicit pe *el*.

Cine ar fi crezut că distinsa şi decenta Dayne Templeton are o asemenea atracţie faţă de micile jocuri erotice desfrânate? De fapt, era singurul lucru pe care îl regreta — că n-a ştiut şi nu a acceptat oferta ei, atunci când ea a făcut-o. I-ar fi putut arăta el delicioase jocuri nebunatice. În dimineaţa următoare se gândi, privind-o apropiindu-se, că poate — doar poate — nu era prea târziu. Nu exista cineva mai sigur şi mai plin de dorinţe decât o femeie măritată, căreia îi place să facă pe târfa. Era o problemă de abordare corectă, fără reproşuri, fără a-şi da de gol nevoia lui violentă de bani.

La urma urmei, cine fusese primul care o sărutase, primul care atinsese trupul ei virgin? Avea, în fond, unele c repturi și putea fi un actor excelent când voia să fie, doar jucase teatru toată viața.

O privi apreciativ. Ea îl văzu, se opri de parcă ar fi vrut să meargă într-o direcție diferită, după care își revizui bunele maniere și intră cu fruntea sus.

— Bună dimineața, Clay, rosti ea pe un ton blând, chiar r zervat, în timp ce se apropia. Este o dimineață călduroasă, nu-i așa?

— Nu mai călduroasă ca de obicei, răspunse el amabil, dregându-și glasul. Poate doar la fel de fierbinte ca tainele nopții, adăugă glumeț, observând cu plăcere că înț ătura își nimerise ținta, din moment ce ei i se întunec ă privirea și deveni mai ezitantă.

— Te rog să rămâi alături de mine. Mama pare să fie ind spusă astăzi.

Bin înțeles că o pusese în situația de a-i fi imposibil să refuze. Se așeză pe scaunul din fața lui, nesigură, uitându -se în jurul ei de parcă nu mai văzuse sufrageria.

Privea oriunde, numai la el nu.

— Ei bine... spuse ea neajutorată, pentru că nu avea ce să-i spună și deoarece considera că este de prost gust faptul c ă el apăruse aici, după ce fusese deposedat atât de mo tenire, cât și de mireasă.

— Uite ce este, Dayne, hai să nu încercăm să pretindem că lucrurile nu s-au întâmplat. Nu vreau ca prezen a mea aici să te facă să te simți jenată. Nu-ți port pică. Nu spun că n-aș fi dorit ca lucrurile să fie altfel, dar mă știi — toată viața circumstanțe de un fel sau altul m -au urmărit, așa că am fost forțat să învăț să aterizez întotdeauna în picioare. Cine sunt eu să iscodesc din ce motiv Harry a vrut să te mărite, sau scopul pentru care fratele meu s-a amestecat?

Reușise să-i câștige atenția. Își dădea seama că ea-l ascultă după cum ținea capul ușor aplecat, dar încă nu se uita la el. Oare din ce cauză? Nu suporta să-și amintească tot ceea ce fusese între ei? Spera să fie așa. Dumnezeule, cât spera: era un gând răutăcios, însă atât de încântător, mai ales acum că știa de ce este în stare femeia din fața lui.

Dayne nu mușca din momeală – sau poate se gândea – tăcerea dintre ei prelungindu-se, de parcă ea s-ar fi luptat să nu pună întrebarea evidentă. Dar curiozitatea va învinge; ca om al pariurilor era sigur de asta.

— Ce înțelegi prin motivul fratelui tău de a se amesteca? întrebă ea ezitant.

— Tu ce crezi? lansă el provocarea, pe un ton neutru, aproape dezinteresat.

Ea se retrase din nou, voind de fapt să spună: *pentru că nu suporta ideea ca altcineva să se atingă de Jezebel a lui.* Dar cum ar fi putut să-i mărturisească asta lui Clay, când ea tocmai spera să afle dacă acesta este adevărul. Singurul adevăr. Sau nu era? Ce ușor putea să uite de nesuferitul Harry, în brațele propriei ei pasiuni neînfrânate!

Dar dacă era mai mult? Trebuia să fie mai mult... *Nu voia să știe...*

— Presupun că n-ai habar de ce s-a întâmplat în ziua aceea, nu-i așa? continuă Clay, pe un ton blând, paternal.

— Nici n-am nevoie, răspunse ea scurt. Rezultatul ar fi fost același. Harry voia să scape de mine.

Clay o ignoră.

— Semnasem toate hârtiile, preotul pregătea registrul, când a apărut el, Marele și Tarele Rutledge Întâiul, care ia fiecare hârtie și o rupe bucăți-bucăți, astfel încât nimic să nu poată fi validat și totul să fie făcut de la capăt; mă târăște afară și-mi spune verde în față că mă omoară dacă fac acest mariaj, apoi îmi trage

o bătaie — niciodată în toată viața mea n-am suportat o asemenea umilire — și când tatăl tău încearcă să-mi vină în ajutor, îl tratează și pe el la fel. Când termină, când sîntem bătuți, bărbăția noastră strivită sub cizma lui, dictează termenii predării noastre: el are o licență validă, preotul va schimba hârtiile, nu va fi nici o înțelegere financiară, și va avea numai el controlul asupra plantației Bonneterre la fel ca înainte, iar tatăl tău nu va avea nici un interes de împărțit acolo, oricare ar fi acela, el nu va cere nici un fel de infuzie de capital lichid și nu se va îndatora la Harry. Taică-tu nu prea avea ce să spună. Fratele meu te lua convenabil de acasă, fără stimulente materiale — ceea ce era, de fapt, exact dorința lui Harry...

— Păi... îl întrerupse ea ezitând. Nu este asta îndeajuns? Și ce ai putea tu să insinuezi?

— Și Harry nu va avea nici un control, continuă Clay, de parcă ea nu ar fi spus nimic. Dar asta nu este în stilul tatălui tău — nu-i așa, Dayne — să facă genul de târg din care să nu primească ceva în schimb?

Îl urî atunci, pur și simplu urî zâmbetul lui obraznic și cuvintele lui impertinente, îl urî pentru faptul că se întorsese la Bonneterre și mai mult ca orice pentru că murdărea circumstanțele căsătoriei ei. Avea puterea acum — vedea cât de tare se necăjea și jubila pentru asta. El nu se schimbase nici un pic și nu-și putea imagina că-l dorise vreo dată.

Se ridică brusc.

— Ascultă: chiar nu doresc să știu ce vrei să insinuezi. Poți să păstrezi insinuările tale murdare pentru tine. Eu nu o să te ascult și nici nu o să mai dau ochii cu tine, în limita în care voi putea.

Împinse scaunul sub masă cu o mișcare furioasă.

— Ştii ce cred eu, Clay? Probabil ai avut un contract cu tatăl meu şi poate era o clauză prin care în caz de renunţare îl faci să-ţi plătească o despăgubire, astfel îţi rezolvai toate problemele.

— Căţea, spuse el zâmbind, ascunzându-şi furia.

Drăcia dracului, aproape o avusese, aproape... Era doar un pic prea deşteaptă, şi avea un fund obraznic şi-o gură la fel. Dar nu terminase încă cu ea. O urmări din priviri cum se ducea în casă.

Stăpâna plantaţiei Bonneterre, gândi el. *Cât de bine i se potriveşte rolul, în toate privinţele!*

Deci el venise după ea...

Stăpâna era mulţumită în sinea ei, sigură de puterea ce-o avea, excitată numai de gândul că el luase ce dorise, impunându-şi condiţiile. Nu voia să gândească mai mult de atât. El venise după ea. Îl făcuse să se incline în faţa voinţei ei şi nu fusese neajutorată, în ciuda lui Harry şi a poftei lui păcătoase pentru Nyreen.

Îl dorea pe Flint, chiar aici, chiar acum, dar el se dusese să supravegheze munca echipei care tăia şi depozita trestia. Şi nu avea unde să se ducă pentru a scăpa de prezenţa insidioasă a lui Clay, cu excepţia camerei ei, unde, în acea dimineaţă, trebuise să pună haine pe ea, pentru prima dată de când se afla aici.

El o îmbrăcase, îngenunchind gol ca să-i pună ciorapii de mătase, în timp ce ea îi mângâia cu vârful piciorului gol bărbăţia rebelă. Jezebel din cap până-n picioare, oferindu-se plină de patimă.

În acea dimineaţă o avusese pe scaun, cu trupul ei gol înclinat uşor în faţă, cu picioarele încolăcite ferm în

jurul coapselor lui și el îngenunchind obedient în fața sexului ei ispititor. Fusese perfect, perfect...

Doamne, își dorea să nu se fi întors niciodată Clay! Nu ar fi trebuit să vorbească cu el. Nu ar fi trebuit să-l lase să-i sădească în minte îndoiala. Flint venise pentru ea, luând-o în posesia lui, departe de ei și salvând-o de o viață în nesfârșită mizerie, alături de Clay.

Era suficient.

Trânti de perete ușa care dădea spre camera ei și se opri brusc.

El stătea la fereastră, gol, așteptând-o.

— Închide ușa, Jezebel, îi ordonă el aspru și ea o închise în urma ei cu o pocnitură puternică, privirea ei insolentă plimbându-se pe trupul lui gol. Vino încoace!

Ea se apropie mergând încet, ondulându-și în mod deliberat coapsele, până ajunse față în față cu el, despărțiți doar de sexul lui erectat.

— Nu suport să te văd vorbind cu alt bărbat.

— Fratele tău nu are nimic din ce vreau eu.

— Arată-mi.

— Cum aș putea, am toate hainele astea pe mine...

Era atât de sigură pe puterea ei...

El întinse mâna, îi smulse corsetul și trase până când întreaga rochie se rupse complet.

— Acum nu le mai ai, spuse el, dând la o parte stofa sfâșiată și lăsând-o să stea în fața lui îmbrăcată doar în ciorapi și cizme.

Ea făcu un pas în față și se lipi de el.

— Acum te am, șopti ea, frecându-și sfârcurile întărite de pieptul lui. Tu ce ai de gând să faci în privința asta?

— O să te fac să cerșești pentru tot ceea ce-ți dau.

Ea și arcui spatele și își lipi sânii de el, astfel încât părul lui aspru să-i excite vârfurile delicate.

— Atunci de ce nu o faci, şopti ea, sau poate o să te fac eu să cerşeşti...

Dar în timp ce se întărâtau şi ispiteau reciproc, ea simţi că este o notă de disperare în încercarea de a se regăsi unul pe celălalt — ca şi cum un şarpe şi-ar fi făcut cuib în grădina lor, iar numele şarpelui nu era altul decât Clay.

Noaptea era zăpuşeală şi nici o urmă de lună, doar căldura grea a mlaştinii, ce parcă îţi înmuia oasele.

El uitase. Puteai atât de uşor să uiţi de lucrurile din New Orleans... Erau atât de multe căi să-ţi pierzi memoria şi simţul realităţii odată ce te găseai departe, în căldura umedă, în mijlocul acestei naturi cu vegetaţie încâlcită care putea să sufoce un om. Un bărbat nu avea nevoie să fie legat de pământ. Un bărbat avea nevoie să facă orice vrea, să aibă toate femeile pe care şi le poate permite — atunci era un bărbat *liber*. Cu excepţia situaţiei când bărbatul era mort, aşa cum va fi el dacă nu reuşea să facă rost de banii pentru duVallet. Iată o întrebare grea: cum îşi plăteşte un om o datorie cu banii pe care nu-i are? Ei bine, prin cuvântul său de onoare şi numele familiei. El era Clay Rutledge şi cuvântul său — numele familiei sale — ar fi trebuit să fie de ajuns. Pentru oricine altcineva ar fi fost, nu însă şi pentru duVallet, stăpânul caselor de joc din New Orleans, care făcea afaceri cu jocurile de noroc, băutura şi prostituţia. Dacă ar fi fost deştept, s-ar fi asociat cu acesta cu ani în urmă, dar un Rutledge nu-şi putea murdări degetele lui elegante. Pe lângă asta, erau tentaţii mai interesante la Bonneterre, care nu-l costau nimic.

Până la un punct.

Dumnezeule, cel mai rău lucru legat de faptul că se întorsese la Bonneterre erau amintirile și privirea încrimănată a lui Tull.

Mama lui nu coborâse nici ea, „tânăra stăpână" — Dayne — îl evitase toată ziua, iar fratele lui fusese plecat undeva pe câmp, asudând și murdărindu-și mâinile. Așa, cel puțin, avea șansa să-și planteze micile idei murdare pe câmpul fertil al minții doamnei Dayne Rutledge. Primul succes trebuia trecut deja de partea lui.

Își aprinse o țigară, una din multele pe care și le aduseseră cu generozitate de la New Orleans, plăcându-i mica lumină de la capătul ei — un felinar luminându-i calea spre norocul la femei, chemându-l să vină spre el.

Și era atâta pace aici, pe terasa de la Bonneterre. Pentru prima oară de săptămâni în șir se putea relaxa, știind că nu va urma o bătaie în ușă, care să semnifice prezența lui duVallet. Un bărbat avea nevoie de o vreme în care să se relaxeze și să uite de necazuri, avea nevoie de o țigară bună și poate că asta era tot ceea ce putea spera înainte ca duVallet să-l prindă, în cele din urmă.

Scoase țigara din gură și o stinse de balustrada terasei. Aerul era atât de nemișcat, încât avea senzația că se ascund taine peste tot.

— Domnu' Clay...

O voce suavă, un secret adus de tăcere din întunericul ce învelește plantația.

— Domnu' Clay...

— Te aud, șopti el.

— Cum de n-ai venit să mă vezi, domnu' Clay?

— Meline, la naiba, doar știi că abia m-am întors.

— Știu că aveți necazuri mari, domnu' Clay și că n-am vorbit despre niște secrete, dar n-ai fost interesat, pentru că n-ai venit să mă vezi... ca să vorbim.

Rahat! Se deplasă printre umbre spre voce. Dumnezeule, ea ar trebui să fie deja mare ca o casă și totuși căuta să-l înnebunească, așa cum a făcut întotdeauna.

Rahat!

Ar fi trebuit să-l lase pe tatăl său s-o aibă. Provocase un blestemat șir nesfârșit de necazuri, ce nu avea de gând să se oprească.

— Sst, Meline, sst...

— Ții minte secretul meu; domnu' Clay?

El își stoarse creierul, încercând să-și dea seama despre ce vorbește.

— Înainte de-a pleca ultima dată, domnu' Clay, am vorbit despre ce mi-a spus mama. Toți deveniți așa deștepți în New Orleans, domnu' Clay? Ești gata să pui mâna pe niște secrete și să faci cu ele ceva, pentru tine și pentru Meline? O să vii s-o cauți pe Meline când ești gata, domnu' Clay? Văd că nu te-ai gândit deloc la ce are Meline să-ți spună...

Și dispăru, evaporându-se în negura nopții ca o fantomă, lăsându-l să se gândească.

...Secret... putere... servitoare impertinentă...

Îl inoportunase exact la fel, cu câteva minute înainte de-a pleca la New Orleans... Ceva despre mama ei...?

„... Ceva ce mi-a spus mie mama..."

Aproape că putea să o audă spunând cuvintele astea, în timp ce el o gonea și se blestemă pentru prostia de-a se fi gândit în primul rând la *bijuterii*.

Povestea cu care îi înțărcase Olivia: bijuterii lipsă, luate de Celie, date lui Harry Templeton în speranța că o va duce în Nord, spre libertate. Și credința intimă a Oliviei că șireata Celie păstrase o parte pentru ea, asigurându-se pentru varianta în care Harry nu-și ținea promisiunea. Că atunci când a abandonat-o și a venit acasă cu mireasa lui creolă, ea a ascuns bijuteriile și a spus secretul unei singure persoane — Regina Meline, fiica ei, cea care i-a sedus soțul și fiul, provocând crima. Pe toți sfinții, târfa le datora adevărul, chiar dacă se dovedea că bijuteriile nu au existat și că Harry le primise pe toate.

Dar dacă... oh, ce gând minunat... dacă existau încă? Dacă mai era un mic diamant, rămas de la un mic inel, pe care Harry să-l fi uitat sau să-l fi salvat Celie pentru ea? Dar dacă erau *mai multe*...? Să îndrăznească să spere...? Ar îndrăzni el s-o mai urmeze încă o dată pe Meline pentru a descoperi adevărul?

Asta era disperarea, sau norocul lui la femei, care acționa din nou în favoarea lui? Nu știa... nu știa, dar era dispus să se agațe de orice ultimă șansă..

Nyreen nu putea dormi. Trecuse o zi, două, trei, de la altercația lui Harry cu Peter, zile în care Peter părăsea casa de dimineață și se întorcea noaptea. Nu suporta să nu-l vadă atâtea ore. *Simțea nevoia* să-l știe acolo. *Îl dorea*. Cu toate acestea îl primea pe Harry în patul ei, ca o bună curtezană ce era și gemea în timp ce el se lăsa cu toată greutatea peste ea, șoptindu-și dorințele.

Ce putea visa mai mult cineva ca ea? Reuşise: îl înrobise pe Harry Templeton şi îl adusese în stare s-o ia de nevastă, din pură dorinţă animalică pentru ea.

Dar apăruse Peter, Dumnezeule, Peter... Se gândi că va muri dacă nu-l va avea. Trebuia să-l ţină la Montelette, pur şi simplu trebuia, şi mai ales avea nevoie să scape cumva de Harry...

Dar mintea ei nu mergea mai departe de atât, pentru că nu exista nici o cale de-a se descotorosi de Harry, altfel decât omorându-l. Pur şi simplu nu suporta să se gândească la asta. Îl dorea pe Peter şi zilele treceau prea repede, iar el în curând va pleca.

Harry sforăia, adâncit în somn profund pentru că avusese ea grijă să fie extenuat. Îl atinse. Nu mişca.

Coborî din pat şi întinse mâna după halatul de mătase pe care şi-l puse liber peste umeri, apoi luă o lumânare şi se furişă din cameră. Fără să se gândească la ce va face, acţionând din pur instinct animalic, mânată de dorinţă, se îndreptă spre dormitorul lui Peter.

Uşa — un obstacol formidabil. Întinse o mână tremurătoare şi încercă clanţa. Descuiată. Zâmbi. Cât de sigur se credea el, izolat de oricine altcineva...

Intră în cameră. Va privi — venise doar să se uite...

El era întins pe o parte, pe patul sculptat în lemn de nuc, cu mâinile şi picioarele dezvelite, doar cu un cearşaf înfăşurat în jurul pieptului.

I se tăie respiraţia. Protejă flacăra lumânării cât se plimbă în jurul patului. Dumnezeule, era frumos, pur şi simplu frumos, cu trupul mai viril decât şi-l putuse ea închipui sub toate acele haine ale lui. Trebuia să-l vadă.

Simţi un fior când puse jos lumânarea, cu grijă, apoi lăsă mânecile de la cămaşa de noapte să-i alunece de pe umeri şi se apropie de pat. Se aşeză în genunchi pe pat şi trase uşor cearşaful, cu răbdare, stăpânindu-şi

dorința năvalnică de a-l vedea, de a-l avea, savurând fiecare impediment în atingerea scopului ei, pentru că-i amplifica dorința.

Cearșaful îi rămase în mână și tot ceea ce visase era acum în fața ochilor ei. I se puse un nod în gât din cauza tensiunii. Era de parcă o așteptase pe ea, ca și cum, în secret, o dorise. Îl împinse ușor ca să-l facă să se întoarcă pe spate.

Perfect — simțea că ar fi în stare să-l devoreze — își plimbă degetele ușor în jos, de la pieptul lui păros mai jos...

Se urcă cu grijă în pat și încălecă peste el.

Dumnezeule, avea somnul greu...

Îi era cu atât mai ușor să se poziționeze exact unde voia să fie, îndeajuns de pregătită pentru amândoi, se lăsă în jos tot mai în jos, încântată de ușurința cu care alunecă pe sexul lui ispititor, acesta intrând tot mai adânc în ea.

Îl simți tresărind, apoi trezindu-se brusc.

— Ce dracu'?!

Ea se aplecă peste el, îl sărută sălbatic, și aproape muri de plăcerea pură a senzației provocate de buzele lui fierbinți.

— Nu te mișca, șopti ea. Nu trebuie să faci nimic...

— Ce? Ai dreptate — târfă — dă-te dracului jos de pe mine!

— O, cred că nu, iubitule... Cred că-ți place grozav unde sunt... spuse ea și îl sărută din nou.

Era o blestemată de tigroaică, împingându-l și trăgând-l, frecându-se de el, devorându-l, până când el nu se mai putu opri, nu mai dori să se oprească, având nevoie de această posesie turbulentă, tumultoasă, insațiabilă — o mie de cuvinte, o cascadă de senzații bubuind în el, înecându-l sub dogoarea feroce și abilă.

— Știu că mă vrei, șoptea ea, mușcându-l de buza de jos. M-ai căutat, iubitule, și ți-ai amintit goliciunea

trupului meu sub un alt bărbat, întrebându-te cum ar fi, știind că ai putea-o face mai bine, nu-i așa, iubitule?

— Cățea, boarfă, târfă...

— Te iubesc atât de mult, dragule, îi spuse ea drăgăstos și se repezi încă o dată la buzele lui.

Apoi veni finalul, vârtejul în spirală al puterii lui pentru a se descărca într-o imensă plăcere, implântat adânc în trupul ei păcătos.

— Drăguț, iubitule, murmură Nyreen.

Dar pentru ea fusese mai mult decât drăguț, mai mult decât orice altceva ce simțise vreodată.

— Ești atât de viril, atât de puternic, șopti ea, știindu-l încă în centrul ființei ei, pulsând.

— Cățea!

Dar nu mai era pic de ură în spatele acestei vorbe.

— Acum nu mă mai poți părăsi, șopti ea satisfăcută, ridicându-se de pe sexul fierbinte care o posedase.

Merse până la ușă unde, aplecându-se să-și ridice cămașa de mătase, îi oferi o imagine amplă a feselor ei rotunjite. Punându-și cămașa, se întoarse cu fața la el ca să-i arate corpul ei provocator, pe jumătate gol, din care se zărea exact ce voia el să vadă: sânii sălțărești și triunghiul feminității ei, ascunzând atâtea taine.

— O să mă întorc mâine noapte, iubitule. Ai face bine să mă aștepți.

Olivia nu se gândise deloc cum se va potrivi Clay în noul decor al plantației Bonneterre.

Părea că se așteptase ca acesta să mănânce, să doarmă, să lenevească pe acolo și atât.

Se gândi că era de neconceput, dar nu știa ce să facă în privința asta. Nu putea să-l evite în continuare, pentru că era atât de măcinată de curiozitate că de-abia mai suporta această situație. Așa că atunci când coborî la cină în seara următoare, toată lumea fiind nevoita să o aștepte, spre profunda nemulțumire a lui Flint, ea știu că păstrarea aparențelor nu rezolva nimic. Trebuia să accepte adevărul în față.

Avea un fiu netrebnic și altul serios. Nu știa cum, unul se însurase cu logodnica celuilalt, iar acum Clay era încă în bucluc, Flint era mai distant și mai indiferent ca niciodată cu mireasa lui și ea, Olivia, nu putea să scape de sentimentul de neajutorare. Singurul lucru care conferea putere erau banii. Dacă avea bani putea călători, putea angaja lucrători, își putea controla fii – pe amândoi. Dar totul se pierduse în afară de casă, de recolta și nefolositoarea Orinda, iar reușita lui Flint, posibilitatea lui de a o salva, era discutabilă.

Nu avea suficientă încredere in nimic — cu excepția existenței bijuteriilor ei. Trăise cu această închipuire tot timpul, cercetând pe furiș fiecare centimetru de la Bonneterre, în căutarea unei mici dovezi, ceva ce ar fi putut-o salva pe ea și pe fiul ei din degradanta sărăcie. Atunci nu știa că cel sărăcit va fi Clay.

Nu încetase să caute nici până în ziua de azi. De cu zori până seara târziu, murdărindu-și mâinile, scotocind prin lucrurile Melinei, trecând iar și iar prin aceleași locuri pe care le cercetase în ultimii douăzeci de ani, sperând, în ciuda evidenței că va vedea, de data asta, acel lucru care-i scăpase în toate celelal e rânduri.

— Meline... psst... Meline...

Ea se furişă afară din cămăruţa ei, tremurând de emoţie la gândul că a avut succes în a-l ademeni.

— Ei, ia te uită aici, şopti ea, iată-l venind pe domnu' Clay, care în final s-a gândit la ce i-am spus şi vrea să-mi ştie secretele. Măi, măi, măi...

— Meline, la naiba...

Oh, furia din vocea stăpânului... Ştia totul despre furie. Domnu' Clay n-o să-i spună vorbe dulci în seara asta. Domnu' Clay voia ce voia, dar în fond, la fel şi ea.

— Sst, domnu' Clay, sst! Nu sunt obişnuită să mă supăr şi nu sunt nici proastă ca mama. Înainte de a-ţi spune ceva, vreau hârtiile cu eliberarea mea.... Pentru că eu *am* secretul şi tu ai nevoie să obţii potul, tu-mi dai potul meu şi pe urmă îl vei avea pe al tău. Nu trebuie să vii cu mine, nu tre' să faci nimic. Doar adu-mi hârtiile, eu îţi vând secretul, apoi plec. Ce spui, domnu' Clay?

— Vrei hârtii? şopti el, nevenindu-i să creadă.

— Vreau *acele* hârtii, alea care îmi dau voie să merg în Nord, spre libertate, domnu' Clay, şi pe urmă vorbim. Gândeşte-te domnu' Clay. În schimb vei avea bijuteriile alea pe care mama mi-a spus unde să le caut.

Dumnezeule, de parcă I-ar şti cele mai ascunse slăbiciuni. Poate că le ştia, pentru că şi paternitatea copilului era încă o chestiune nedeterminată. El sau tatăl lui? Întregul St. Foy ardea de dorinţa de-a afla.

Şi atunci cât de greu i-ar fi să-i facă rost de nişte hârtii şi să o facă să se furişeze afară din Bonneterre şi din viaţa lui pentru totdeauna?

Un mic drum la New Orleans ar rezolva lucrurile. O investiție în viitorul lui, cu care ar putea scăpa de toate problemele, chiar dacă pentru asta trebuia să se strecoare până în oraș.

— O să-ți primești hârtiile, spuse el în silă. Dar trebuie să-mi dai ceva, acum.

— Ți-am dat destul, domnu' Clay!

— Jură-mi, Meline!

— Acum de ce aș minți, domnu' Clay? Mama a luat bijuteriile și le-a dat lu' domnu Harry, doar că a păstrat câteva doar pentru ea, presupunând că domnu' Harry minte. Și nu avea ea dreptate? Ei, acum nu mai este nimic de care să nu știi.

Și el gândea același lucru. Povestea era atât de asemănătoare cu ce-și imaginase Olivia, că aproape o vedea pe Meline trăgând cu urechea într-una din multele ocazii când fusese povestită și apoi înflorind-o ca să se potrivească cu interesele ei. Dar un om disperat trebuia să creadă în soluții disperate. Comoara secretă era singura lui speranță.

Se răsuci și plecă fără să-i răspundă, dispărând în noapte.

În dimineața următoare, ieșind pe ușă, Peter n-a spus un cuvânt și din cauza asta lui Nyreen îi venea să omoare pe cineva. Ca și când nu se întâmplase nimic, ca și cum ea era nimic!

Sau era exact așa cum o numise el...

Își mușcă buzele de furie, uitându-se după el cum pleacă, știind că va lipsi toată ziua, conștientă de faptul

că Harry bântuie pe undeva, prin casă, aşteptând momentul să rămână singur cu ea. Nu-i venea să creadă că putea pur şi simplu să plece şi să o lase cu Harry — Harry cu pretenţiile sale şi foamea lui de om bătrân pentru trupul ei tânăr...

La naiba! Dragă mamă, ştiu că tu n-ai prevăzut această complicaţie când am pus la cale tot planul. Acum ce fac? Ce?

Dar ştia ce va face: îl va distra pe Harry, se va dezbrăca pentru el şi în tot acest timp se va gândi la Peter şi la tot ce avea să urmeze în timpul nopţii.

Flint o trimisese în camera lor de parcă ar fi fost un copil, iar Dayne se simţea plină de resentimente, numai şi pentru faptul că o gonise.

— N-ai nici o datorie faţă de mama mea, îi spusese el furios. Singura ta datorie este faţă de mine. Când cina s-a terminat, soţia mea ascultătoare se scuză imediat şi se duce sus ca să se dezbrace şi să mă aştepte.

— Zău? Tu nu te scuzi, vii sus imediat, te dezbraci şi mă aştepţi? replicase ea cu insolenţă.

El se răsucise doar pe călcâie şi plecase, aşteptând ca ea să se supună pe deplin pretenţiilor lui.

Îndeplinise întocmai totul. Se dusese supusă în camera lor, îşi scosese hainele şi apoi, lua-l-ar naiba, o făcuse să îl aştepte. Nu se putea hotărî dacă era crud sau viclean. După o zi întreagă fără mângâierile lui, aşteptarea era o tortură. Îşi simţea trupul vibrând precum coarda unui arc, dornică de-a fi atinsă, tremurând de nevoia de a fi posedată şi tânjind după el. Îşi

simțea trupul desfăcându-se ca o petală, umed, delicat și gata pentru a-l primi.

Dar el tot nu venea și atunci, luându-și cu ea în pat dorința voluptuoasă, adormi.

Când el apăru, Davne dormea.

— Ah nu, Jezebel, ah nu... șopti el, urcându-se în pat și așezându-se cu fața la ea.

Era plin de o dorință explozivă și intră încet în locul cald și delicat dintre coapsele ei, care îi aparțineau. Era o posesie fără posesie, fără mișcare și fără eliberare — doar o dulce senzație provocată de alunecarea lui în corpul ei. Doar atât... atât.

Ea se trezi, întinzându-și trupul plin de dorință spre dogoarea lui, frecându-se și ondulându-se, înainte de a realiza pe deplin prezența erecției ca fierul dintre picioarele ei și limba lui fierbinte și umedă explorându-i gura.

Dar se trezi cu totul datorită limbii lui care-i pătrundea precipitată în gură. Îi simți repede patima de-a o avea și își sprijini piciorul de coapsa lui, pentru ca el să poată penetra complet în raiul mult râvnit. Și stătură întinși așa, gură în gură, trup în trup, contopindu-se într-o unică și fierbinte dorință.

El nu se mișca, ea nu se mișca. Era ceva deosebit în menținerea acelei nemișcări absolute, care făcea ca totul să devină înălțător.

Ea percepea neiertătoarea pătrundere a pasiunii lui, tensiunea din mușchi. El îi umplu se ambele orificii, unul cu căldura bărbăției lui întărite, iar celălalt cu limba lui posesivă. Simți un mic fior de plăcere, înșelător, care prindea rădăcini în adâncul trupului ei. El rămânea tot nemișcat folosindu-și toată voința ca să nu plonjeze în dorința ei sfâșietoare. Ea își simți propriul trup dăruindu-se posesiei și, fără o

mișcare, Flint o umplu cu sămânța lui, pe care ea o simți arzând în adâncul feminității ei. Plăcerea veni într-un val care îl cuprinse și pe el, prinzându-l într-un delicios vârtej și trăgându-l în abisul desfătării senzuale.

Era târziu în noapte. O lampă cu gaz era aprinsă într-un colț al dormitorului; Flint era complet treaz și o privea. Ea stătea întinsă în pat, cu brațele deasupra capului, așa încât corpul i se arcuia în sus, punându-i în valoare sânii. Și, ca întotdeauna, el era gata pentru ea — deși nemișcat și dorind doar să o privească.

Răzbunarea era dulce, își spuse.

Venise la ea ca adversar, dar acum știa că nu i-ar mai putea da drumul vreodată. În acest rai nu trebuia să se gândească la datorii și secrete, supraveghetori și recolte nefăcute, nu trebuia să ia în considerare motive și mașinații, vise și decizii. Tot de ce avea nevoie era Dayne, ibovnica lui, Jezebel a lui — Eva lui în viață.

Stătea înclinat pe spate, pe scaunul cu spătar înalt, așezat la fereastră; ea stătea pe pat, ondulându-și languros coapsele, cu toată puterea senzualității trupului său.

Dar el nu era încă gata, dorea ca ea să privească și să țină minte senzația provocată de virilitatea lui.

— Ești fierbinte pentru mine, Jezebel?

— Pe cât de fierbinte ești tu pentru mine, iubitule, șopti ea cu respirația tăiată.

— Hai aici!

Se îndreptă cu pași lenți spre locul unde stătea el așezat ca un pașă, înfiorată de nerăbdare. Se întinse și-i mângâie penisul vibrând.

— Atât de erectat, dragule, atât de fierbinte, șopti ea, atât de pregătit...

— Nu-i încă gata, nu-i destul de tare. Excită-mă, Jezebel!

Ochii lui strălucitori mângâiau cu privirea trupul ei gol. Tot ce trebuia să facă era să stea acolo și să-l lase să se umple de imaginea ei, până când va fi gata să explodeze.

Dar ea dorea sărutările lui, dorea degetele lui care să se joace cu îndemânare, excitându-i sânii, dorea să-i simtă pielea fierbinte. Dorea ca el să o exploreze *acum* și știa exact cum să-l incite s-o facă.

Îngenunche între picioarele lui, parcă înclinându-se în fața forței virilității sale și își arcui spatele, astfel încât vârful obraznic al unui sân să se odihnească pe vârful proeminent al penisului lui. Apoi se frecă de el, mișcând din umeri și piept, privindu-l fără încetare în ochii ce se transformaseră de dorință în doi cărbuni aprinși.

Era excitat; un strop din plăcerea lui îi apăru pe vârful penisului; îl simți rezistând și apoi cedând — exploziv.

— Știi exact cum să mă înfierbânți, gemu el și împingându-o jos, pe podea, se urcă peste ea desfăcându-i picioarele ca să-i dăruiască răvășitoarea plăcere. Dar asta-i ceea ce face cel mai bine o Jezebel...

Gura ei îl opri; ea nu voia cuvinte sau jocuri, ci doar să fie posedată, să simtă sexul lui fierbinte și puternic pulsând în ea. Timpul se oprise. Sămânța lui era nesfârșită. Ea îi umplea gura în timp ce el îi umplea trupul și se înfruptau unul din celălalt cu o nevoie primitivă de a cuceri. Apoi Flint își încetini mișcările violente și Dayne îi simți efortul de a-și păstra controlul.

Orgasmul veni lent, copleșitor, urcând în spirală în corpul ei și alunecând în jos, din nou, ca să întâlnească ghearele eliberării lui.

Capitolul 14

Olivia avusese o noapte de nesomn. Mai mult ca sigur, din moment ce încerca să stoarcă niște bani de la ea — sau din altă parte — Clay era într-un bucluc și căuta o cale de ieșire și o ascunzătoare. Dar care anume ar putea fi acea *altă parte*. Așa că vestea că el se va duce la New Orleans o șocă, bucurându-se în același timp la gândul că astfel vor fi scutiți de prezența lui, spre binele tuturor. Dar de ce venise acasă? El nu dorise niciodată să-și bage mâinile în pământ, pentru a face să crească ceva de acolo. Asta era diferența: înainte de precipitata căsătorie, Flint fusese plecat la câmp în fiecare zi, ajutând la grăpat trestia, la săpatul de noi canale de drenaj și supraveghind tăierea lemnului pentru fierberea recoltei de trestie, la toamnă. Toate erau sarcinile de moment ale primăverii și verii, de care lui Clay nu i-a păsat niciodată.

Dar acum mai era o problemă: Lydia, fiica ei dificilă, care se lua după Clay și era aliata lui în toate. Lydia plănuia să

vină înapoi la Bonneterre pentru cele câteva săptămâni dinaintea de începerea școlii.

Când Flint i se alătură pentru micul dejun, Olivia avea scrisoarea în mână și i-o vântură prin fața ochilor:

— Lydia vine acasă.

— Da?

Nu se putea gândi în nici un fel la răsfățata lui soră mai mică pe care nu o mai văzuse de când aceasta era un bebeluș.

— Bineînțeles, va petrece mai întâi două săptămâni cu Augusta Rushton la Valloire. I-am scris să-i comunic vestea căsătoriei tale, ceea ce știu că o va încânta, având în vedere sentimentele ei pentru Peter Templeton.

— Cu care nu sunt la curent, spuse Flint sec, reamintindu-i că vorbea de detalii pe care el nu avea de unde să le cunoască. Și nici nu m-ar interesa să fiu.

Olivia își drese glasul.

— Te rog să mă scuzi. Este îndrăgostită de Peter Templeton de o viață — dragoste neîmpărtășită, care a crescut în salturi până a ajuns o obsesie. Abia aștepta să afle că Peter s-a întors din Europa și trebuie să fie încă neștiință tată că aici au avut loc niște schimbări, deși nu vreau să fiu eu prima care-i spune.

— Ce face ea în mod obișnuit?

— Același lucru — școala până la începutul verii, apoi vizite la prieteni din alte parohii și după asta se duce la Academia din St. Francisville pentru încă un an, până-n iulie. Dar nu m-aș mira să vină alergând acasă, când va auzi de Peter.

— Cum de ți-ai permis s-o ții la școală până acum?

— Ca de obicei. Trebuie să termine, Flint. Este absolut necesar, înainte de a-și căuta un soț.

Dar el nu știa nimic de aceste necesități feminine. Și nu-i păsa de o soră pe care de abia o cunoștea.

— Crezi că vor fi bani anul ăsta? întrebă Olivia plină de speranțe.

— Cum dracu' crezi că pot fi, când fiecare bănuț este ipotecat din cauza exceselor lui Clay?

Olivia privi în altă parte.

— Bineînțeles...

— I-ai permis revoltător de multe și acum poți vedea rezultatele finale: el nu are nici o mustrare de conștiință, se fâțâie din nou pe la Bonneterre — și știu că o face pentru că iar îl urmăresc creditorii. Dar la naiba... se opri Flint brusc și se aplecă spre ea astfel încât, pentru o clipă, Olivia se trase înapoi în scaunul ei. La naiba, voi câștiga și voi stoarce o avere din pământul ăsta, dar nimic nu se va duce pe nebuniile lui!

Se ridică și Olivia îl urmări pleçând. Cel care fusese rebelul avea acum puterea; cel care fusese copilul ei de aur, era acum veriga slabă... Dumnezeule mare, trebuia să găsească ascunzătoarea bijuteriilor — acum era mai necesar ca oricând!

El o așteptase. În ciuda protestelor și a insultelor pe care i le adresase, noaptea, când Nyreen veni din nou la el, Peter Templeton era dezbrăcat, în patul lui.

Nu avea nici un dubiu, el nu mai putea să nege faptul că orice bărbat care o avea, o dorea apoi mereu.

Când soarele răsări îl lăsă cerșind după mai mult și ea se strecură înapoi, la locul ei, lângă Harry, care nici nu tresări măcar din somnul lui adânc.

Apoi avu timp să se gândească pe îndelete la camaţa fermă a lui Peter, la cât de mult îi plăcuse să fie pătrunsă de el, centimetru cu centimetru, la lumina blândă a lumânării. Îl dorea pentru totdeauna și acum trebuia să se gândească la ce va face în continuare.

Era în stare de orice ca să-l păstreze alături de ea, la Montelette.

Absolut orice...

Nu se așteptase niciodată cu această splendidă senzualitate să existe în mariajul ei forțat, cugeta Dayne visătoare. Era de parcă soarta avusese grijă să-l pedepsească pe tatăl ei, unind-o tocmai cu bărbatul care i se potrivea perfect. Aproape că nu putea suporta când părăsea camera lor, dar Flint era plecat de mult timp la treburile lui de la câmp.

Când ea coborî în salon, nu era nimeni acolo. Luă un mic dejun frugal, refuzând o felie de chec cu sirop de trestie de zahăr și acceptând biscuiți și o ceașcă de cafea cu lapte. Apoi veni vremea să-l vadă pe Boy. Intrând în grajd, auzi vocea groasă a cuiva și când persoana apăru la vedere recunoscu o figură familiară — și-l amintea din ziua în care venise să-l caute pe Clay. Avea senzația că trecuseră ani de atunci.

— Agus, doamnă, se prezentă el.

— Cum se simte azi?

— Are nevoie de antrenament, doamnă.

— Atunci pune-i șaua, Agus; o să-l scot la plimbare.

— Da, doamnă.

Boy își manifestă acordul întinzând botul și ea îi dădu un morcov, întrebându-se cum de reușise Peter să subtilizeze calul de sub nasul tatălui ei și de ce nu mai venise din nou în vizită. *Asta* se întâmplase acum două sau trei zile? Timpul nu avea însemnătate, când zilele ei erau măsurate la parametri atât de diferiți.

Dar era plăcut să fie afară. Atât ea, cât și Boy aveau nevoie să se obișnuiască cu plantația Bonneterre.

Se îndreptă către fabrica de zahăr și câmpurile de trestie, traversând drumul spre colibele sclavilor.

Munca de cultivare de abia începuse: peste tot lucrătorii pliveau buruienile și greblau frunzele moarte. Altă echipă bătea drumul printre rânduri, stârpind dăunătorii — furnici, păduchi, viermi și șobolani. Pe undeva prin mijlocul lor îl va găsi pe Flint, muncitor și stăpân în același timp.

Și stăpânul ei...

Cunoștea dezastrul petrecut la Bonneterre sub conducerea indiferentă a lui Clay. Nu se plânsese el de numeroșii supraveghetori incompetenți angajați și concediați în decursul unui singur sezon? Și ce lăsase în urmă decât datorii și distrugeri?

Nu era de mirare că, în cele din urmă, devenise atât de dornic să o ia de nevastă. Ce i-o fi oferit tatăl ei? Asta ducea la cealaltă întrebare: ce primise Flint pentru această căsătorie? Of, Doamne — nu voia să se gândească la asta niciodată. N-avea importanță — nu putea avea, față de seducția inexorabilă a unuia față de celălalt. Dar Clay spusese că Flint nu acceptase nimic de la tatăl ei. Nimic. Venise numai pentru ea, așa *trebuie*

să fi fost. Însă nu putea să creadă că Harry nu făcuse nici un târg. „Harry dorea să aibă controlul", spusese Clay, şi ea refuzase să asculte restul. Cum putea să creadă vorbele unui cartofor? Dintotdeauna ştiuse că frumosul Clay reprezenta pericol, rebeliune şi risc, lucruri e de care mama ei ar fi voit s-o ferească şi de altarul pe care o sacrificase Harry.

Clay jucase şi pierduse totul într-un nou joc de noroc. De ce intervenise Flint şi o luase de nevastă? Se simţi brusc frântă în două; era înconjurată de tot ceea ce ştia şi cu toate astea nu ştia nimic. Se lăsase închisă în lumea senzuală a lui Flint, sclavă a dorinţei lui incontrolabile pentru ea.

Dacă el ar veni chiar acum şi i-ar cere să se întindă alături de el pe câmpul de trestie ar face-o, şi numai gândul îi provocă o tresărire necontrolată a simţurilor. S-ar putea să nu fie niciodată liberă, decât dacă descoperă un adevăr implacabil. Care ar putea fi adevărul? De ce îi făcuse Flint pe tatăl ei şi pe fratele lui să cedeze şi se unise cu ea pentru tot restul vieţii?

Era timpul să-i facă tatălui ei o vizită, să vorbească cu Peter şi să vadă dacă toate micile şi vicioasele planuri ale lui Harry fuseseră de fapt răsplătite.

Şi, mai ales, era timpul să afle *adevărul.*

Adevărul, adevărul, care era adevărul?

Din şaua calului, urcat pe acea memorabilă colină care separa plantaţia Montelette de câmpurile de la Bonneterre, Flint urmărea activitatea lucrătorilor săi.

Care era adevărul? Era născut să lucreze pământul. Ura şirul de oameni legat de el pe viaţă, a căror întreagă existenţă era destinată să-l îmbogăţească pe el. Şi va fi mai bogat. Pe câmpurile goale şi dezvelite găsise aur: rădăcini de trestie miraculos răsărite din recolta uscată de anul trecut, tăiată degeaba, care nu fusese strânsă niciodată. Binecuvântat fie Clay că-şi risipise energia pe scopurile lui egocentrice şi blestemat fie că formase o mână de lucru mai puţin dornică de muncă, lucrătorii fiind obişnuiţi cu felul dezmăţat de-a fi al fratelui său.

Dar Flint se ocupase de asta. Încet, între sosirea sa şi căsătoria cu Dayne, instituise stimulente, lăsase la o parte biciul şi muncise umăr la umăr cu lucrătorii lui, făcând până şi cele mai ingrate munci, de la deşţelenitul plantelor tinere până la curăţirea tulpinilor de uscături. Acum în spatele căsuţelor sclavilor şi lângă uşa bucătăriei lui Praxine erau grădini, care fuseseră în paragină datorită indiferenţei lui Clay.

Mai plănuia să facă o lăptărie şi să se ocupe de cai — cai de rasă, obţinuţi prin împerecherea lui Boy...

Putea să vadă viitorul, întinzându-se dincolo de limitele plantaţiei Bonneterre spre Orinda, făcând-o şi pe ea cândva să fie productivă. Şi dincolo de Orinda, extinzându-se spre vest, în Montana — ambalare, încărcare pe nave şi vânzarea de sirop de trestie şi melasă, toate produse şi rafinate la Bonneterre...

Era posibil, totul era posibil.

Avea senzaţia că are toată lumea la picioare. Avea plantaţia Bonneterre, o avea pe Dayne, capitularea ei dulce şi sălbatică. Dacă i se punea în drum, Clay va fi

mătura: din calea sa, așa cum o seceră taie trestia, și asta fără nici o urmă de regret.

Dayne avea impresia că ceva se schimbase în săptămâna cât stătuse claustrată la Bonneterre, dar adevărul era că totul rămăsese la fel.

Tăie drumul peste câmpuri și în sus pe colina unde îl întâlnise prima oară pe Flint, astfel încât să nu o vadă nimeni călărind ca un lucrător obișnuit. Intră pe câmpurile de la Montelette tocmai în momentul când supraveghetorul, Bastien, conducea un grup de lucrători spre un nou punct de lucru.

— Domnișoară Dayne...

Era curtenitor ca întotdeauna, însă se simțea întotdeauna în vorbele și în atitudinea lui o notă de grosolănie, așa că nu-i plăcuse niciodată de el și nu se simțea în siguranță nici la o milă distanță.

— *Monsieur* Bastien...

Echipa se dădu la o parte ca să treacă unica fiică a casei — tot asta rămânea, indiferent cu cine se mărita sau unde se ducea să locuiască.

În fața ei, la o milă, era conacul de la Montelette, cu linia elegantă a acoperișului profilându-se pe cerul albastru, scăldat de soare, la fel de neliniștitor ca un vis.

Plesni din hățuri și îl îmboldi pe Boy la un galop ușor, apropiindu-se de clădirile unde se aflau lăptăria, casa supraveghetorului, biroul tatălui ei și copacii

înalți și frumoși care umbreau fiecare bucățică de pământ, cu excepția casei.

Era activitate la lăptărie, la grajduri, în grădina de zarzavaturi și în jurul ei. Totul se înfăptuia cu precizie și eficiență, ca întotdeauna.

Adevărul era că tatăl ei nu avea nimic de-a face cu conducerea treburilor casei și că întotdeauna își petrecuse timpul alergând după lucruri care să-i aducă lui satisfacție.

Descălecă lângă un pâlc de nuci. În casă era o liniște mormântală. Urcă scările verandei și ezită un moment înainte de a deschide ușa de la hol. Era atâta zăpușeală și liniște... Dacă nu ar fi văzut servitorii și lucrătorii la câmp, n-ar fi fost în stare să spună dacă la Montelette este viață sau nu.

Deschise ușa de la hol și intră. Aici era răcoare. Salonul se afla la dreapta ei, o cameră de primire în față, un salon și un dormitor în spate, lângă scara laterală. Deschise ușa de la salon.

— Tată?

Nici un răspuns. Intră pe rând în fiecare cameră, strigându-l, strigând-o pe Nyreen, fără să primească nici un răspuns. Se încăpățână și mai tare — trebuia să fie aici și avea să-l găsească, indiferent ce făcea.

Fugi înapoi la parter, unde erau mai multe dormitoare, o cameră de serviciu și sufrageria. Îi găsi acolo — Nyreen întinsă goală pe masa lungă de mahon și tatăl ei dezbrăcat, pompându-și pofta în trupul ei primitor.

— Ei, drăcia dracului!

Harry terminase și se înfășură cu fața de masă înainte de a-și trage pe el pantalonii, cizmele și de a se gândi măcar să se ducă după Dayne.

Ea nu plecase foarte departe: se plimba furioasă pe pajiștea din față și nu se simțea diferit de ziua când dăduse peste el în birou, pentru prima dată.

Se simțea vinovat, de parcă n-ar fi avut dreptul să posede trupul unei ființe atât de minunate ca Nyreen, care îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el. La naiba, un bărbat n-ar trebui să se simtă vinovat pentru că dorește un mic trup fierbinte zbătându-se sub el și acei sâni înghițiși la culoare de care se bucurase ore în șir...

Rahat! Prea ușor se excita sub influența farmecelor voluptuoase ale lui Nyreen, care era cocoțată ridicol pe masă, fiind încă goală. Dumnezeule, o voia din nou; nu putea să se ducă afară și să dea ochii cu fiică-sa având o umflătură în pantaloni.

— Ridică-te de-acolo și îmbracă-te, ce naiba!

Ea întinse mâna și îi mângâie sexul umflat.

— Harry, iubitule, pur și simplu nu te poți opri. Sunt o femeie atât de norocoasă...

— Ești tot ce-am visat, spuse Harry morocănos.

Nyreen surâse — un mic zâmbet pervers.

Orice târfă este tot ce ai visat, bătrân prost ce ești.

— Probabil că ai dreptate, dragul meu. Nu pot să umblu dezbrăcată când fiica ta este aici. Sări de pe masă și se opri exact în fața lui. Dar, doar gândește-te, murmură ea frecându-și sânii de părul aspru de pe pieptul lui, pot să-mi acord plăcerea de a mă dezbrăca pentru tine din nou.

Harry gemu în timp ce ea scăpă din îmbrățișarea lui și dispăru apoi sus, pe scara din spate.

El întinse cu degetele umezeala de pe masă. Nu va mai putea să mănânce din nou aici, fără să se gândească la gustul trupului ei. Dar ar fi mai bine să

înceteze să se gândească la lucruri excitante, dacă voia să dea ochii cu Dayne.

— Ei bine, draga mea...

— Ei bine, dragă tată — prins din nou asupra faptului... spuse ea impasibilă.

— Spionat şi urmărit, vrei să spui, de o fiică ce nu-şi cunoaşte locul.

— Care loc? Nu vrei să spui mai degrabă cumpărată, vândută cu acte în regulă şi livrare garantată?

Harry dădu din umeri.

— Cum vrei. Nu mai eşti problema mea, Dayne, aşa că spune-mi ce dracu' cauţi aici, băgându-ţi nasul în locuri în care nu ai ce căuta?

— Cred că mai degrabă tu îţi vâri *ceva* în locuri în care nu ai ce căuta, spuse ea veninos. Nu poţi să vezi ce şarpe este şi nici măcar nu ai luat-o de nevastă.

— Asta va urma, spuse Harry băţos. Asta ai vrut să ştii? O să o iau de nevastă. Şi îţi promit că nu o să-ţi cer *ţie* să fii domnişoară de onoare.

— Cât de drăguţ din partea ta să mă scuteşti, când n-ai avut nici o remuşcare în legătură cu parodia mea de nuntă. Şi n-ai avut nici o mustrare de conştiinţă să-l mituieşti pe Clay Rutledge să mă ia de nevastă. Aşa că spune-mi, tată, ce troc ai făcut cu Flint, ca să-l determini să te scape de mine?

Îl simţi dând înapoi; atmosfera dintre ei se schimbă, devenind încărcată cu ceva care îi spunea că instinctul ei nu o înşelase.

— Păi... El s-ar fi căsătorit cu tine oricum.

— Erai în aşa hal de înspăimântat că, după ce l-a bătut pe Clay, te va lua la rând şi pe tine?

— Păi... spuse Harry, dând din umeri. Deja ştii aşa de mult... N-a vrut nimic de la mine.

— Atunci era ceva ce ai vrut tu de la el?

El mârâi:

— Sunt legat de pământurile astea prin căsătorie, ce aș putea vrea mai mult?

— Lasă că te cunosc eu...

— Dar nu eram într-o poziție de forță, draga mea. Voiam ca tu să fii măritată și plecată de la Montelette și, trebuie să constat că nu s-a ținut de promisiunea de a te ține departe.

Ea clătină din cap. Suna corect: Harry era disperat, Clay era scos din competiție și Flint era hotărât, așa că o luase fără nici o târguială sau schimb. Simplu — făcuse ceea ce dorise...

Apoi atenția îi fu atrasă de ceva ce spusese el.

— Ce vrei să spui prin promisiunea lui?

— Este ridicol, tânără domnișoară; dacă vrei să știi termenii, du-te și întreabă-l.

— Te întreb pe tine. *Sunt* niște condiții. Nu m-a luat pur și simplu fără nimic în schimb, nu este un cavaler sosit pe calul lui alb, nu-i așa? Care erau termenii, tată? Ce a cerut *el*, ca să facă nunta?

Harry s-a întors cu spatele la ea.

— Montelette.

— *Ce?*

— O, soțul tău nu este un om egoist, Dayne; de fapt, este corect. Am făcut testamentul chiar aici și bunul preot a fost martor: două copii. Din moment ce altfel soțul tău nu a avut încredere în mine... Este irevocabil: Montelette va fi împărțit la moartea mea în două părți egale,între tine și Peter.

— Ce? Ce sens are asta?

Harry o privi lung și ea citi înfrângerea în privirea lui, în expresia feței.

— Îi dă tot ce vrea și are nevoie. Aduce plantația Montelette înapoi, în familia lui. Dar nu aveam de gând să-ți spun asta niciodată. Niciodată.

Ea se simți dărâmată, consumată de lucruri despre care nu știa nimic. Era un motiv, trebuia să fie unul.

— De ce? șopti ea. De ce?

— A crezut o poveste stupidă pe care i-a spus-o Olivia despre cum am făcut rost de banii pentru Montelette. Și îți spun acum, Dayne, nu este adevărat și nu s-a întâmplat așa niciodată. Și acum pleacă de pe Montelette și du-te și întreabă-l pe ticălosul ăla de soț al tău care este povestea drăguță a Oliviei.

Dădu să spună ceva, dar cuvintele nu-i ieșiră din gură. Era un prost, un bătrân fără minte care o trădase pe mama ei și pe fiica lui pentru trupul unei târfe.

Nu-l va ierta pentru asta niciodată.

Nyreen era cuprinsă de o furie devastatoare. Se ascunsese în spatele uneia din coloanele groase din imediata apropiere a sufrageriei, ascultând, ascultând, înfășurată ca o fantomă în fața de masă și auzind cum planurile ei se prăbușiseră în decurs de un minut.

Toate planurile și trucurile urzite din clipa în care mama ei l-a întâlnit pe fratele de nimic al lui Harry și au decis că era o pradă ușoară și un bilet de intrare către ceva mai bun, se năruiau. Singurul scop cu care au venit în Est era acela de a o prezenta lui Harry, fratele bogat din Sud, ca pe o tânără inocentă, care să-l seducă și

să-l atragă, făcându-l s-o ia de nevastă, oferindu-i — ei și mamei sale — o moștenire considerabilă.

Cât timp? Doi ani, trei ani?

Simțea că-i vine rău gândindu-se la tot timpul pierdut și la orele pe care le-a consumat întârâtându-l pe Harry și lăsându-l să-și facă de cap cu ea și s-o învețe — s-o învețe pe *ea*? ha! — ceea ce cunoscuse din copilărie, când fusese vândută pentru o noapte unei petreceri de gentlemeni care preferau tinere virgine.

Îi venea să arunce cu ceva. Dar nu-și putea arăta sentimentele. Când cineva depindea de noroc ca să-și facă viața, trebuia să știe să se adapteze, să fie gata în orice clipă să găsească soluții când circumstanțele nu erau în favoarea scopului propus. Întotdeauna își jucase așa șansa, iar timpul petrecut de ea la Monte Cette era cea mai lungă perioadă pe care o trăise într-un singur loc. Dar venise timpul să se retragă.

Se îndepărtă de coloană și dispăru în umbrele din holul de jos, pe scările din spate. Făcuse un sfert din drum, când auzi sunet de cizme în spatele ei și apăru Peter Templeton. Iată că exista întotdeauna o cale. El nu o știa încă, dar o va afla.

— Bună, iubitule! murmură ea, desfăcând fața de masă și lăsând-o să cadă jos, la picioarele ei.

Îl privi în ochi surâzând și, când își coborî ochii spre pantalonii lui, zâmbetul i se lărgi. Coborî o treaptă două, ajungând chiar deasupra lui, astfel încât să-l poată atinge cu corpul ei, înfruntându-i privirea albastră, tulburătoare.

— De ce să nu profităm noi de acest moment? murmură ea, lipindu-și gura de a lui și strecurându-și o mână spre sexul lui erectat.

Nici măcar nu-i lăsă răgazul să o insulte, puse stăpânire pe buzele lui și cât ai clipi din ochi se urcă pe el, îl împinse la perete și îi puse un picior după mijloc.

— Îmi place cum mă întâmpini, șopti când el era intrat tot în trupul ei, iar ea stătea încolăcită ca o cobră.

— Căţea vicioasă, gemu el. Târfă...

— Dar te fac să te simți bine, iubitule, îl înțepă ea, începând să se miște, împingându-și piciorul de peretele rece. Spune-mi cum vrei... Ești înfierbântat după mine și mie îmi place varietatea...

— Varietate pe dracu', îi aruncă el cu dușmănie. Probabil că tocmai vii de la întâlnirea ăla de bătrân care mi-e tată...

— Cât de multă dreptate ai — iubită pe masa din sufragerie, de-a dreptul un festin...

El gemu ca un animal rănit și se întoarse cu violență, astfel că ea era acum cu spatele la perete și putea să o pătrundă cu furie, ca și cum astfel ar fi putut să-și șteargă din minte imaginea acelui bătrân vier pofticios înfruptându-se din acest trup și făcându-l să i se supună.

Carne tânără, grozavă, oferită ei pentru a o lua, dacă reușea să dirijeze situația așa cum trebuie... Ce bonificație neașteptată pentru faptul că Flint Rutledge se băgase în afacerea ei! Se simțea de parcă i se oferea o recompensă.

Gemu când Peter se împinse o ultimă dată în ea și își consumă cu ură sămânța, adânc în corpul ei.

Capitolul 15

Niciodată nu stăpânise vreo situație. Nici viața, nici soarta ei, nici seducerea lui Flint Rutledge, *nimic* nu fusese controlat de propria-i voință. *Niciodată.*

Se răsuci pe loc și plecă furioasă de lângă tatăl ei.

Să moară, să moară și mâine. Nu voi mai pune niciodată piciorul la Montelette...

Abia aștepta să plece. Îl alergă pe Boy pe drumul de întoarcere, peste câmpuri, trecând ca un fulger printre muncitori, printre rândurile de trestie, cu frunzele lor atingându-i părul, umerii, lacrimile, în timp ce Boy galopa departe de Montelette, pentru totdeauna. Nu se opri până nu ajunse la movila care împărțea câmpurile unde, fără să se uite în jur, îl opri și se lăsă încet jos de pe spatele lui, plângând în hohote.

Nu era cinstit, pur și simplu nu era cinstit. Întreaga viață trebuise să facă ceea ce voiseră ceilalți. Niciodată nu avusese nici un fel de libertate — nici

măcar atunci când i se păruse că depășise orice limită a neascultării.

Ce preț plătise! Îi oferise tatălui ei *libertatea* — libertatea să-și satisfacă poftele lui sexuale.

Și totul pe seama ei, *a ei*.

Viața îi fusese prestabilită și nimănui nu-i păsase, iar acum încercarea ei de a-și exercita controlul ajunsese la logicul și inutilul rezultat final: Flint Rutledge dorise tot timpul plantația Montelette, nu o dorise pe *ea*. Și — culmea! — se lăsase de bună voie trasă pe sfoară.

Se simțea stupidă, stângace, înșelată atât de tatăl ei, cât și de bărbatul pe care îl numea soțul ei.

Boy o împinse cu botul.

Adormise plângând, pe ridicătura aceea de pământ, golindu-și sufletul în pragul dintre cele două vieți ale sale și se trezi încet, simțindu-se sfârșită de parcă niciodată nu s-ar mai fi putut umple cu dorința de-a trăi.

Se răsuci pe o parte și dădu peste copitele din față ale lui Boy. Se scuturâ și se așeză pe iarbă.

Era deja evident foarte târziu: aerul se încărcase de zăpușeală și domnea o liniște lugubră. Nu se auzea nici un sunet, nu era nici o boare de vânt. Părea că s-ar fi născut din nou în mica ei lume. O lume în care va cere socoteala și îi va face pe alții răspunzători, o lume în care nu va mai fi niciodată mielul sacrificat.

Se simți eliberată, lipsită de sentimente. Dorea răspunsuri și dorea mai ales răsplata. Genul de lucruri pe care o fată bine crescută nu le *pretindea*, genul de

lucruri potrivite mai degrabă unei scorpii nerușinate — o Jezebel... ca ea.

Într-un anumit moment al vieții ei renunțase la Montelette, gândindu-se că o face ca să se mărite cu Clay. Era destul de simplu să se mobilizeze din nou...

Îl călări pe Boy, încet și cu grijă, prin câmpurile în floare de la Bonneterre și pe lângă grajduri.

Bineînțeles, acolo va fi Agus care să se mire, dar o Jezebel ca ea nu-și face griji legate de ceea ce crede el despre o cerere atât de neobișnuită, *cum ar fi* niște bucăți de piele. Și dacă se miră, ei bine, oricum nu era treaba lui.

Când intră în curte descălecă și-l duse pe Boy de hățuri până în grajd. Agus veni imediat să-l ia și ea îi înmână hățurile, privindu-l cum se îndepărtează.

Privi în jur, ca din întâmplare, până când ei dădură colțul spre boxa lui Boy și apoi își făcu alegerea, din harnașamentele etalate pe peretele de lângă ușă, părăsind încăperea plesnind dintr-un bici. Era foarte drăguț... drăguț și puternic. Îl înfășură pe mână și plesni din al doilea bici pe care îl luase. Acesta era un pic mai ușor, un pic mai rapid, parcă mai puțin serios. Pielea era suplă, flexibilă... perfectă pentru o anumită ocazie. Era timpul. Și Jezebel din ea știa cum să obțină ceea ce voia.

Era o liniște neobișnuită. Nimeni nu se vedea prin jur, cu excepția lui Tull, care trebăluia ca întotdeauna, tăcut ca o stafie, cu fața impasibilă, cu o privire impenetrabilă.

Trecu pe lângă el dând uşor din cap şi el se retrase când Dayne începu să urce scările.

Casa dădea impresia că este goală, lipsită de orice fel de viaţă şi se întreba dacă nu fusese întotdeauna aşa. O cuprinse un sentiment de milă pentru copilăria lui Flint. Dar se opri. Să evoci simpatie pentru recele şi calculatul domn Flint Rutledge, care o obţinuse recurgând la *manipulare* şi şantaj în loc să...

Cine ştie dacă nu pusese totul la cale de la bun început, chiar din clipa în care venise prima dată la Montelette, la invitaţia lui Harry.

Ah, Doamne, asta făcea lucrurile să fie şi mai rele, mult mai rele... Simţi cum fierbe de furie şi o domină nevoia de a acţiona cumva, de a obţine o explicaţie. Nu ştia cum se va abţine până seara, când se va întoarce Flint de la câmp.

Dar o va face, o va face... Avea o serie de misiuni pentru Jezebel din ea, cum ar fi găsirea unui cuţit cu care să taie fâşiile de piele din biciul cel subţire, apoi voia să se îmbăieze, spălând astfel toate vestigiile angoasei sale.

Voia să plănuiască cu foarte mare grijă umilirea domnului Rutledge, din clipa în care va intra pe uşă.

Nu putea, *nu* putea să se gândească la muncă, cu mintea plină de amintirea acestei dimineţi cu Dayne. Îi era imposibil să uite, să nu o dorească din nou, cu o nevoie sălbatică care depăşea totul şi îi scăpa complet de sub control. Pur şi simplu *era* şi apărea în el în momente ciudate. Chiar atunci când se gândea la viitor, scufundat în visul său şi când o simţea mai mult în el.

Venise înapoi la Bonneterre să facă o recunoaștere și găsise tot ce dorea: Bonneterre îi aparținea acum și obținuse compensații pentru Olivia. Tot ce sperase, tot ce plănuise, ba chiar și câteva lucruri pe care nu avusese cum să le prevadă: *Dayne*. Nici în cele mai sălbatice vise nu și-l-o putuse imagina. În viața lui nu și-ar fi putut închipui că o va lua de nevastă.

Și nu-i va da drumul niciodată... niciodată.

Du-te la ea acum — du-te...

Se luptă cu dorința acută, cu pofta mistuitoare, și se dădu bătut. Peste cinci minute era la Bonneterre și, alergând pe lângă Tull, urcă scările, bocănitul ghetelor lui răsunând ciudat în tăcerea înăbușită.

Ușa dintre camerele lor era închisă, dar știa că ea era acolo goală — îi simți trupul, sexul, pasiunea ei dormitând în căldura apăsătoare.

A mea...

Senzația de posesiune îl copleși.

A mea, pe vecie...

Își trase hainele de pe el, foamea de ea fiind atât de devoratoare încât era gata să explodeze chiar înainte de-a o vedea. Trânti ușa de perete.

Plici!

Plesnitura biciului îl opri din drum.

— ...la dracu'?!

Plici!

— Să nu mai faci nici un pas!

— *Rahat!*

Încercă să facă un pas înainte, dar ea plesni din bici la cinci centimetri de erecția lui. Părea întruchiparea lui Jezebel, înfășurată în colierul de piele, cu legăturile de sub sâni care-i ridicau ispititor și fășiile subțiri legate în jurul încheieturilor, exact la împreunarea dintre picioare, purtând cizme cu toc înalt.

Plici!

— Să nu mai faci nici un pas, iubitule.

— La dracu'! Îmi vreau nevasta mea...

— Nevasta ta nu-i dispusă să vină să se joace cu tine, dulceaţă. Şi mi-ar face plăcere să plesnesc bucata aia de preţ a ta, aşa că ar fi mai bine dacă ţi-ai băga jucăria ta mare în altă parte.

— Ştiu exact unde vreau să mi-o bag, *dulceaţo*, n-ai avut tu grijă să nu-mi pot lua ochii de pe tine?

— Într-adevăr, aşa este, spuse ea cu insolenţă, ţinând biciul în mână, urmărind cum el trece de la uimire la viclenia pur masculină.

— Vreau ca tu să te uiţi, şi să te uiţi şi să te uiţi...

Îşi duse biciul de la umăr în jos, ca să mângâie sânii săltaţi, apoi îl coborî spre pântecul ei plat şi îl opri în petecul mătăsos astfel încât să aibă mânerul între picioare, iar pielea biciului să atârne în faţă, pe podea.

— Ticălos trădător, n-o să mă mai ai niciodată!

El crezu că pur şi simplu va ejacula acolo de jignire şi furie. Era nemiloasă, dispreţuitoare, vorbea serios şi niciodată nu o dorise mai mult. Mai făcu un pas:

— Fă-mă să-nţeleg, Jezebel.

Plici!

Mâinile ei erau ca fulgerul, mângâind pielea într-o clipă şi plesnind cu ferocitate în clipa următoare.

— Ticălos ce eşti! Ştii exact despre ce vorbesc. Căsătoria, şantajul tău... Această Jezebel nu este o bucată de patrimoniu care să fie schimbată în numele unei răfuieli stupide între familia ta şi a mea. Nu mişca, iubitule! Ţi-o tai într-o clipă şi ţi-o fac

nefolositoare. Ar fi exact răsplata potrivită pentru trădarea ta. Ești dispus să-ți plătești datoria?

— Sunt dispus să intru adânc în tine, Jezebel, apoi vom pune noi lucrurile la punct, cu calm și tact...

Plici!

De data asta îl atinse și o mică zgârietură apăru pe coapsa lui.

— O, cu siguranță că abia aștept să am relații *verbale* cu tine. Va fi plăcut și vulgar — exact ca motivele tale de a mă lua de nevastă.

— La dracu', Jezebel!

Plici! Biciul îl plesni, atingându-i din nou coapsa.

— Spune-mi, îi ceru ea cu glas mieros, plesnind din pielea suplă, spune-mi despre Montelette, cum a obținut tatăl meu banii ca să-l cumpere și ce legătură are asta cu Olivia Rutledge. Poate după aceea o să las lucrurile să meargă mai departe...

Rahat!

Își frecă piciorul, stânjenit. Cine îi spusese despre înțelegerea lui cu Harry? Și cum aflase de povestea aia veche și stupidă, de legenda cu bijuteriile?

Plici! Îl atinse pe coapsa opusă.

— Harry mi-a spus, dragule, preciză ea, dar lăsând deoparte detaliile *dureroase*. Deci, ai vrea să fii atât de amabil...

Întruntă privirea ei insolentă și se stăpâni. Erecția lui nu scăzuse, nici dorința dureroasă de a o poseda, iar singura răsplată pe care o voia ea era răspunsul la întrebările puse.

El era dornic, foarte dornic, oricât ar costa.

— Nu sunt chiar așa multe de spus, Jezebel. Olivia crede că atunci când a consimțit să se mărite cu tatăl meu, Harry s-a încurcat cu servitoarea ei, o femeie pe

nume Celie, şi că a convins-o să fure bijuteriile familiei Rutledge. Harry îi promisese că o va duce în Nord să fie liberă, dar în loc de asta a luat bijuteriile, a abandonat-o pe Celie şi câteva luni mai târziu a apărut în St. Foy cu banii pentru Montelette.

— Ar fi putut să obţină banii din altă parte, îl întrerupse Dayne iritată plesnind cu biciul de marginea patului din apropiere. Ar fi putut să-i câştige jucând cărţi, ar fi putut să primească o moştenire, ar fi putut...

— Ar fi putut, ar fi putut... Este mai probabil că nu a putut. Celie şi-a dat foc la colibă, ca să ascundă furtul, iar Olivia crede că dintr-un instinct de conservare nu i-a dat toate bijuteriile lui Harry...

— Sau ştiind că toţi bărbaţii mint...

— ...şi că le-a ascuns undeva, la Bonneterre...

O avere în bijuterii, aici?

Ciuli urechile auzind asta.

Dacă ea credea povestea, însemna că Harry era exact atât de hoţ şi de mincinos pe cât ajunsese ea să-l cunoască. Însemna că întreaga ei viaţă se construise pe o fundaţie de minciuni — averea lui Harry, statutul familiei lor şi tot ceea ce făcuse el ca să o sporească nu însemna nimic, absolut nimic...

— Dar adevărul, aşa cum o arată faptele, rămâne acela că Harry a dat peste o sursă bogată de bani şi că a ales să se instaleze obscen de aproape de o femeie care tocmai îl respinsese. Hotărăşte tu, Jezebel, care i-au fost motivele. Eu o cred pe mama mea şi de asta Montelette este înapoi în familia mea acum, în loc ca Bonneterre să fie ostateca familiei tale.

— Asta nu poate fi adevărat.

— Este adevărat, ca și cuvântul lui Celie, care a murit curând după aceea — a căzut pe scări; dar are o fată căreia i-a spus povestea iar aceasta a spus-o altora... nu poate fi negat nimic dar nici dovedit. Am avut ocazia să iau ce-i al meu și am profitat de ea...

— Te-ai folosit de mine, m-ai mințit...

— Nu cred, Jezebel. Ți-a plăcut fiecare clipă. Ce a făcut tatăl tău și cum a afectat-o pe mama mea nu este treaba noastră...

— Doar că astfel tu poți să mai adaugi încă un bun patrimonial la profiturile plantației Bonneterre.

— La naiba, Jezebel!

Plici! Și apăru o urmă fină la genuchi.

Dorea să-l pedepsească, să-i provoace durere, să-l facă să simtă angoasa și suferința ei.

— Și eu ce sunt, iubitule? Surplus? Exces? Câștig? Pierdere?

Atunci el țâșni, înainte ca ea să ridice biciul și o trânti pe pat, țintuind-o ferm sub el.

— Aș numi asta noroc, murmură el, frecându-și fața de sânii ei și pătrunzând adânc în ea. Aș spune asta fără să țin cont de nimic din trecut sau prezent, Jezebel. Trupul tău nu o neagă, chiar dacă tu o faci.

— *Trupul meu este prost și sclavul plăcerii*, spuse ea gâfâind și zbătându-se sub fierbințeala lui apăsătoare.

Ni nic nu se schimbase, nimic. Ea nu avea putere, nu avea nici o putere să-i reziste. Puterea ei era coruptă, vândută pentru atingerea buzelor lui minunate, angoasa ei redusă la o iluzie de inevitabila lui posedare a ei. Nu putea rămâne așa...

Îl simți că nu se mai gândește la nimic altceva și profită de moment. Îl împinse, dezechilibrându-l, ca să se rostogolească într-o parte și începu să se târască în genuchi traversând patul, cu biciul încă în mână.

— Nu este așa de ușor, dulceață, șopti ea. Ai o vină aici. N-ai fost cavalerul pe calul alb, care salvează o domnișoară în dificultate...

— Nu chiar, spuse el sec.

Ea întinse biciul și îi mângâie membrul.

— Tu ai ce ai dorit, iubitule și totuși te aștepți ca eu sa mă tăvălesc și să-mi desfac picioarele. Nu-i asta tipic pentru un bărbat?

El prinse capătul biciului și-l ținu strâns.

— De unde știi tu ce am vrut, *dulceațo?*

— Ce vrea orice bărbat decât pământ, bani, fii și putere?

— Și ce am obținut eu, Jezebel?

— Mai mult decât ți s-a promis...

— Chiar așa? murmură el, trăgând de bici. Și tu ce ai obținut?

Ea trase zdravăn de mânerul biciului, smulgându-l din mâna lui, după care îl măsură îndelung din priviri.

— Trădare, dragule, numai și numai trădare.

Zăpușeala nopții coborî ca o pătură de lână, sufocantă.

Nyreen stătea în pat, lângă Harry, cu gândul departe de grohăielile și mormăielile lui.

— Hai să stabilim data nunții, draga mea, mormăia el gâfâind în timp ce-i pipăia sânii, pântecul și apoi mai jos... Trebuie să stabilim o dată, Nyreen. Trebuie...

insistă el, penetrând adâncul catifelat, fierbinte și umed. Am nevoie să știu că vei fi întotdeauna a mea...

Trase adânc aer în piept, desfăcându-și mai larg picioarele. Mâinile lui erau atât de mari și el era atât de zelos, că din când în când devenea dureros. Dar apoi micii dureri i se adăugă plăcerea celor ce se petreceau. Se gândi la trupul tânăr al lui Peter.

O, Dumnezeule, cum să-i stea mintea la data stupidă a unei nunți, când *el* era la etaj, înfierbântat tot și pregătit pentru ea?

— Când vrei tu, Harry, suspină ea, încercând să pară ertuziastă față de bătrânul țap și să nu mai aibă resenti nente pentru faptul că o dezmoștenise, înainte chiar de-a o lua de nevastă.

Dar alte sentimente se interpuseseră între ei; totul alunecase în uitare cu trădarea lui cu tot și nu mai avea nici măcar energia să se prefacă.

— Harry, este atât de cald...

— Ah, Nyreen!

Vocea asta rugătoare, pe care o ura atât de mult.

— Și eu sunt atât de încălzită, spuse ea, știind foarte bine că el se va oferi să ia toată povara de pe umerii ei...

— Doar... doar... lasă-mă, draga mea. Lasă-mă!

— Ei, bine...

Ah la dracu', la dracu', la dracu'...

Se urcă pe ea într-o frenezie a dorinței și se zbătu înăuntrul ei câteva minute, după care își răspândi sămânța și se rostogoli la locul lui.

— Ești atât de perfectă, draga mea.

— Dormi, Harry...

În noaptea asta trebuie s-o fac, trebuie să scap de el, curând... acum...

— Data...?

— Vorbim mâine, îi răspunse Nyreen glacial, depărtându-se de el şi de mâinile lui posesive.

Trebuie să scap de el, trebuie, trebuie...

Nu ştia cum... Poate o va face...

Dacă o prindea cu Peter? Nu, asta era sinucidere curată... O va ucide, îl va ucide pe Peter...

Dacă nu-l termină Peter primul...

Excitant gând... Oare îl ura el pe Harry destul ca să ucidă pentru ea?

Oftă. Totuşi rămânea un gând absolut ameţitor.

Cum? *Cum?* Va trebui să găsească o cale să-l facă pe Harry s-o urmărească şi va trebui să fie pregătită să facă faţă furiei lui.

Cum? Nu-i păsa — pur şi simplu, nu-i păsa — orice ar fi făcut nu avea nimic de pierdut. Stătea întinsă lângă corpul lui greoi, flasc şi sforăitor, continuând să pună la cale totul, adâncită în noapte.

— *Ieşi afară din camera mea!*

Ea stătea în genunchi, cu picioarele strânse sub ea, pe partea opusă a patului, plesnind cu biciul pe saltea şi pregătindu-se să-l biciuască cu mai mult decât vorbele.

Nu putea, pur şi simplu, să înţeleagă intrigile tatălui său. Şi totuşi, dacă se gândea cu câtă grosolănie fusese gata să se descotorosească de ea, ar fi măritat-o cu primul venit şi ar fi vândut jumătate din Montelette, doar ca să obţină ce voia. Oare ce altceva a fost în stare să facă acum treizeci de ani, necunoscut de nimeni, sărac şi refuzat de familia bogată a Oliviei?

— Ieşi afară din camera mea! Vocea ei era de un calm ucigător. Te omor dacă nu ieşi într-un minut.

Ridică mâna și plesni din bici deasupra capului.

— Armele conferă putere, iubitule. Bărbații știu acest lucru de sute de ani...

Plesni din nou din bici, de data asta pe locul unde stătuse el cu o clipă mai devreme.

— Nu sunt în dispoziția de-a fi exploatată azi, dulcea ă. Mișcă-te afară!

Plii!

— Sigur, răspunse el sarcastic, ridicându-se de pe pat cu o secundă înainte ca biciul să atingă locul unde stătuse. Atunci de ce ești îmbrăcată așa?

— Pentru că am eu chef, de-aia! Acum ieși *afară!*

El se dădu înapoi încet, cu grijă. Ea era într-o criză de fur e și-l privea cu ochi strălucitori, reflectând atmosfera tensionată dintre ei. Trânti ușa în urma lui.

Venise la ea într-un moment de triumf și fusese învins de furia ei și perfidia lui. Și totuși nu existase nici o altă cale. Clay nu ar fi apucat să trăiască și s-o aibă de nevastă.

Se aruncă pe pat, dezbrăcat și leoarcă de sudoare, căldura lipindu-se de el ca ghemotoacele de bumbac, scămoase și imposibil de îndepărtat, la fel ca gândurile lui despre Jezebel — goală și înecată în durerea ei, pe patul din camera de alături.

Tentația plăcerii neînfrânate o trase în cele din urmă afară din pat. Peter aștepta, tânjea după ea.

Îl scutură pe Hare, Dumnezeule, era greu de trezit. Nu voia ca el să fie pe deplin conștient — doar un pic, suficient cât să i poată șopti la ureche.

— Ea este cu Peter, s-a dus goală în camera lui.

El mormăi şi scutură din cap.

— Hm?

— Goală cu Peter, şopti ea din nou, cu buzele chiar lângă urechea lui, iar apoi se strecură iute pe hol, neobosindu-se măcar să pună cămaşa de noapte pe ea.

Celălalt aştepta, fierbând de furie şi excitare.

— Căţea... Treci aici!

Trupul lui gol era plin de sudoare; stătea întins pe pat în lumina palidă a unei mici lumânări. Întinse mâna lui puternică şi o apucă de braţ. Ea veni supusă la el, cuibărindu-i-se alături.

— Ţi-a făcut-o în seara asta?

— Tu ce crezi, iubitule?

Se urcă peste el, îşi desfăcu picioarele şi-l lăsă să o simtă cum îl cuprinde.

— Târfă, mergi din pat în pat şi îţi şi place asta.

— Dar şi ţie îţi place, şopti ea, frecându-şi sânii de pieptul lui.

O apucă de coapse, o trase în jos şi simţi cum pătrunde în adâncul fierbinte al trupului ei pregătit să-l primească, plin încă de sămânţa tatălui său. Ura acest lucru; voia s-o pedepsească pentru că se dăruia bătrânului. Voia să devoreze trupul ei de târfă, ca să nu mai dorească pe nimeni altcineva, niciodată.

— Şi dacă ne găseşte? şopti ea aproape de gura lui.

— L-aş ucide, icni el, împingându-se puternic în ea. L-aş omorî dracului. Îl urăsc. Te urăsc...

— Ştiu, ştiu... ah, ştiu.

Nu calculase greşit, chiar ar face-o. Deci ea triumfase din nou.

Auzi paşii lui Harry pe scară.

Harry se trezise brusc, în căldura înăbușitoare a începutului de dimineață. Abia se putea mișca, atât de letargic se simțea din cauza căldurii sufocante și prima lui încercare de-a se întoarce pe partea cealaltă eșuă așa că el căzu înapoi, resemnat, cu capul pe pernă.

Căldura era ca un zid: pur și simplu, nu avea sens să se lupte cu ea. Mult mai ușor era să te dai bătut în fața căldurii și a senzualității Nyreenei lui.

Întinse mâna și atinse cearșaful.

— Nyreen!

Dispăruse!

Inima începu să-i bată dureros de tare. Unde? De ce?

Ca să se ușureze... da... bineînțeles...

Ce putuse să-i treacă prin minte?! Dar promisiunea de-a avea o femeie ca Nyreen, goală, putea să înnebunească un om. Se va întoarce curând și își va exercita drepturile de proprietate: o dorea *acum*, doar era a lui.

Așteptă cu răbdare, cu frică și, în cele din urmă, cu o furie crescândă. Nu-i trebuia atât de mult unei femei ca să se ușureze.

Se ridică și puse picioarele jos din pat. Era dezbrăcat și plin de dorință. Unde dracu' era Nyreen? Promisese să fie acolo pentru el, în orice fel o dorea. Și fusese; răspunsese la orice fantezie pe care și-o imaginase. Și acum? În căldura alunecoasă a nopții unde era ea?

S-a dus la Peter... goală cu Peter... Goală cu Peter... NU!

Răcni, se bătu cu pumnii în piept, simțindu-și trupul încordându-i-se, plin de porniri criminale...

— Nu!

Durerea-i umplea trupul, mintea, inima.

— *Nyreen!*

Era a lui, promisă lui şi posedată de el, ca şi cum ar fi jurat deja la biserică.

Nu putea... Nu o făcuse...

Trebuia să vadă...

Sigur, ea nu va fi acolo, nu l-ar trăda aşa.

Dar, totuşi, mica voce continua să-i şoptească diabolic în minte: *goală cu Peter... s-a dus la Peter... goală cu Peter...*

Urlă de durere, îşi trase pantalonii, căută pe pipăite o lumânare şi, în sfârşit, tremurând de furie, se îndreptă spre camera lui Peter.

Era atât de întuneric... Un om îşi putea imagina sute de sunete prin beznă. Liniştea mlaştinii era străpunsă de bâzâitul a mii de insecte. Căldura atârna peste el ca o cortină de brocart, un perete care-i îngreuna fiecare mişcare.

Un sunet, un oftat, un pas? Nici el nu putea fi sigur că nu era umbra lui şi că nu-şi auzea sunetul propriilor paşi mergând cu grijă, coborând şi luând-o înainte, spre camera lui Peter.

Un ticăit, o şoaptă... un scârţâit al podelei de lemn...

Era aproape acolo, aproape...

N-ar face-o! — ultimul gând...

Păşi în camera întunecată ca un mormânt şi ţinu lumânarea sus, deasupra patului lui Peter.

Nyreen era acolo, înghesuită lângă trupul gol al lui Peter, obraznică şi neruşinată — o târfă, seducătoare de inocenţi...

El îşi urlă durerea, răcnind.

Pe er se trezi brusc și duse mâna sub pernă, dar Harry ieșise deja pe ușă.

Să i din pat și alergă după el.

O împușcătură reverberă în tăcerea mormântală a nopții și apoi se auzi sunetul a ceva căzând greu și irevocabil la pământ.

Capitolul 16

Trebuia să-şi lămurească învălmăşeala din minte — toate permutările care duseseră la acest moment când ea zăcea goală, într-un pat la plantaţia Bonneterre, măritată cu fiul omului pe care tatăl său îl disprețuise cel mai mult. Se gândi la Harry, la pregătirile pe care acesta le făcea pentru a se uni cu fata vitregă a fratelui său, cea mai curvă dintre curve, ce era suficient de tânără să-i fie fiică.

Cum? *Cum?*

Desfăcu încet fâşiile de piele şi le puse alături. Fâşii de piele, fâşii lungi şi suple al căror loc era într-un grajd şi nu în dormitorul unei doamne. Dar ea nu era o doamnă, nu mai era: era un pion într-un joc care — dacă era să-l creadă pe soţul său — începuse cu ani înainte de-a se naşte ea, când Harry Templeton dorise să pătrundă în lumea bună şi astfel intrase în competiţie cu Nemesis-ul său, Verne Rutledge. Îşi revendicau mâna unei femei care avea şi altceva de oferit în afară de trupul ei.

Era perfect de înțeles: Harry ar fi fost alegerea mai riscantă, pentru că era un bărbat plin de încredere în sine și poate tatăl lui Flint fusese mai potolit, mai blând. Sau poate Olivia însăși fusese prea dominatoare, o căţea greu de suportat, având nevoie de un bărbat pe care să-l conducă ea.

Cu Harry greu ar fi obținut așa ceva.

Deci acceptase propunerea lui Verne Rutledge — un bărbat, ca și Harry, fără perspective. Dar ea avea ceva avere, îndeajuns ca familia ei să se poată pune pe picioare și să aibă grijă de câmpurile din împrejurimi, care au devenit în timp plantația Bonneterre.

Așa știa de la Harry, din copilăria ei, când îl auzea vorbind cu atâta dușmănie de Verne Rutledge... rivalul și inamicul lui. Harry contase pe căsătoria cu Olivia și obținerea tuturor privilegiilor pe care familia ei le putea asigura. Cum se simțise oare când Olivia îl refuzase, acceptându-l pe rivalul său — furibund? Trădat? Răzbunător? Invidios că Verne va lua totul și el nu va lua nimic? Suficient de gelos ca să pună la cale un complot atât de murdar pentru a obține ceea ce i s-ar fi cuvenit lui, de la bun început? Era el atât de răuvoitor ca să folosească pe cineva atât de neajutorat cum ar fi o servitoare, ca mijloc de-a-și atinge scopul?

Inima începu să-i bată dureros de tare.

Nu numai că-și putea imagina, putea să și vadă totul, cum și cum ar fi fost o piesă jucată în fața ochilor ei. Tatăl ei și sclava neștiutoare; el făcând presiuni și oferindu-i speranțe și ea ascultându-l, pentru că voia să creadă că acel „domn" nu va observa pierderea unui mic diamant...

Totul din această cauză și pentru că Celie s-ar putea — *s-ar putea* — să fi fost îndeajuns de vicleană să nu ia de bune vorbele lui Harry; pentru asta Flint

Rutledge îl bătuse pe Clay, îl şantajase pe tatăl ei cel disperat şi o luase pe ea de nevastă.

Harry spusese că este o mică poveste jalnică, dar nu era adevărat. O provocase să-i ceară lui Flint să i-o dezvăluie pentru că era sigur că Flint nu o va face.

Dragul de Flint! Mai viclean şi uneltitor decât fusese vreodată Harry, pândindu-şi şansa. Putea să pună pariu că din prima clipă în care o acostase pe movilă, ştiind foarte bine cine era, nu făcuse altceva decât să aştepte răbdător ca un leu fiind gata să ţâşnească.

Acum plantaţia Montelette era a ei — pe jumătate — când se aşteptase ca totul să fie aruncat în poala dezvelită a Nyreenei. La fel de adevărat era şi faptul că ea fusese lăsată în braţele unui soţ trădător şi împotmolită în suspiciunile care-l implicau pe tatăl ei, create de o legendă despre bijuterii lipsă, şi nu exista nimic care să-i salveze mândria sau onoarea.

Lydia sosi în dimineaţa următoare. Din scaunul ei de pe terasa de la etaj, unde bea o ceaşcă de ceai, Olivia văzu praful ridicat de trăsură cu mult înainte ca aceasta să dea colţul pe drumul din faţa casei.

— La naiba, murmură ea, punând deoparte delicata ceaşcă chinezească. La naiba!

Se ridică şi se duse la balustradă privind trăsura ce opri în faţa scărilor.

Lydia era suptă la faţă şi slăbănoagă ca întotdeauna, hainele ei elegante neschimbându-i cu nimic aspectul sau personalitatea.

— Mamă, salută ea permițându-i birjarului să o ajute să coboare și făcându-i semn cu mâna lui Agus, care apăruse de la grajduri, îndreptându-se spre locul unde erau puse bagajele ei.

În tot acest timp, Olivia reuși să coboare scările verandei de la parter.

— Lydia, draga mea...

Ce putea să spună? Lydia rămânea fiica ei, deși era cât se poate de adevărat că nu o plăcea de loc.

— Pare o veșnicie de când nu am mai fost aici, spuse Lydia veselă. Clay s-a întors și misteriosul meu frate hoinar la fel. Ce vârstă aveam când a dispărut el?

— Erai îndeajuns de mică ca să nu ții minte.

Sau ca să suferi, gândi Olivia acid, amintindu-și cât suferise și plânsese ea. Acum totul era de parcă *Flint* nici nu plecase, iar Clay și Lydia îi păreau doi străini, deși ei fuseseră mai aproape de inima ei.

— Vino, camera ta este pregătită, vei dori probabil să te răcorești puțin înainte de-a te întâlni cu Flint și soția lui.

Lydia făcu un gest de refuz cu mâna.

— Nu-mi pasă de asta. Vreau să-l văd pe Peter.

Olivia oftă din greu.

— Draga mea... Peter? *Acum?*

— Am așteptat *ani de zile*, spuse Lydia iritată. Este singurul motiv pentru care am venit acasă. Nu-mi pasă de bătrânul și neascultătorul Flint sau de bătrâna și proasta lui soție.

— S-a însurat cu sora lui Peter, spuse Olivia blând și avu satisfacția să vadă cum de pe buzele subțiri ale fiicei ei apare un „Ooh" de uimire.

Ei bine, nu-i spusese în scrisoare și nu știa de ce — cu excepția faptului că așteptase cu malițiozitate acest moment, care știa că va urzi în fiica ei atât durere cât

şi interes. Asta însemna că nu trebuia să se furişeze ca să-l vadă pe Peter. Însemna că totul era posibil. Şi mai însemna că păcătosul ei frate mai mare fusese mai bun decât ea. Lydia simţi instantaneu că îl urăşte.

— Ei bine, replică ea arţăgoasă, asta este altceva. Dayne, parcă aşa o cheamă? Ea şi Clay erau încurcaţi anul trecut? Am auzit de la Augusta, bineînţeles...

A, o mică revanşă: mama nu ştia de asta, dar oricum ea ştia atât de puţine lucruri despre Clay.

— Unde este Clay?

— Nu ştiu, admise Olivia îngrijorată. Se va întoarce curând. L-au gonit din New Orleans şi chiar că nu mai are unde să se ducă.

— Decât în braţele înţelegătoarei şi primitoarei sale mame, spuse Lydia obraznic. Ei bine, nu-i drăguţ? Suntem acasă, toţi împreună, pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani.

— Psst! Lydia!

Se răsuci pe loc.

— Cine-i acolo?

— Sst! şuieră Clay, apărând de după colţul clădirii.

— Ah, fratele meu! Ah, iubitule! Ah, Clay!

Se aruncă în braţele lui şi el o strânse tare, cu un aer oarecum protector.

— De ce te ascunzi? Mama ştie că eşti acasă?

— Nu mai am zece ani, ce Dumnezeu. La naiba, nu se schimbă niciodată nimic pe aici...

— Cu siguranţă că se schimbă, frate. De exemplu, nu mai conduci tu lucrurile.

Clay o privi încruntat. Nu-și dădea seama dacă o spunea cu răutate sau compasiune. Privirea ei palidă strălucea de o emoție sălbatică, de parcă amândoi ar fi fost ascunși într-un loc secret.

— *Trebuie* să-l văd pe Peter, spuse ea brusc, cu convingere. Voiam să mă furișez. Mama crede că sunt sus, să mă odihnesc! Dar cel mai important moment din viața mea îmi este la îndemână!

— Hei, hei, nu te grăbi, surioară, spuse Clay cu un pic de răutate în glas. A venit timpul pentru răsplată, cu siguranță. Probabil că nu pleacă nicăieri pentru o perioadă. Harry are mari planuri să se însoare cu bucățica lui tânără și dulce care stă la ei și ea este gata să se ducă cu oricine care este dispus. Hei, nu te necăji! Sunt sigur că Peter este destul de pur și rafinat în materie de femei ca să-și păstreze toate dorințele pentru tine.

— Pui de cățea! Ticălosule! Nu s-a schimbat nimic, *nimic*. Ești la fel de vicios ca întotdeauna.

— Și tu o să mă protejezi până la moarte, draga mea. Ne iubim prea mult unul pe celălalt, nu-i așa?

— Îl iubesc pe Peter. Aș muri pentru Peter.

— Peter însă nu moare după tine, sublinie Clay malițios.

— Nu m-a văzut maturizată. Și acum, că Harry nu mai poate să ne stea în cale, din moment ce Dayne s-a măritat cu fratele nostru mai mare... vreau să spun... nu mai există râca dintre familii. Nu mai există nimic în calea noastră.

— Nu există nici o calea *noastră*, spuse Clay, îngrijorat. Peter Templeton de abia dacă știe că exiști.

— Asta nu-i adevărat! Îți amintești atunci, la Valloire, când m-a tras din apă și s-a agitat atâta în jurul meu, nepăsându-i că toți se uita de parcă ar fi voit să-l omoare. Tata n-a putut să sufere faptul că Peter a fost atât de curajos în acea zi în timp ce el nu a știut

ce să facă. M-am îndrăgostit de Peter în ziua aceea şi ştiu că şi el simte ceva pentru mine. Obişnuiam să-l văd la fel cum o vedeai tu pe Dayne — la biserică şi la diverse evenimente mondene. Şi era la fel de gentleman şi curtenitor, cu acea uşoară sclipire în ochi, de parcă încerca să-mi spună ceva şi nu putea din cauza lui tata şi a tatălui său. Aşa că ştiu, Clay Rutledge şi să nu îndrăzneşti să mă contrazici...

— Nici nu mă gândesc, spuse Clay, făcând cu mâinile un gest larg, în semn de neputinţă.

Ştia când ceva era inutil. Lydia trăise într-un vis romantic aceşti ultimi şapte sau opt ani şi nu va fi el cel care o să-i deschidă ochii asupra realităţii.

— Nu te duce singură acolo, Lydia. Dacă ţii neapărat să mergi o să te duc eu. O vizită ca între vecini, ca să nu pari deplasată. Ştii cât de mult urăşte un gentleman o femeie neruşinată.

— Ştiu. M-am săturat dracului de ce le place *gentlemenilor*; important este ceea ce fac şi întotdeauna femeile neruşinate reuşesc să le atragă atenţia. Ştii, Clay, am învăţat lecţia asta în această vară, la Valloire: cere ceea ce vrei, pentru că dacă aştepţi ca un gentleman să-ţi ofere, se va dărui pe o tavă de argint unei „doamne" care ştie să-l cucerească. Ei bine, vreau să-i atrag atenţia lui Peter. Aşa că vii, sau...

Se opri brusc, văzând o figură ce apăruse de după colţul casei şi le făcea semne cu mâna.

— La naiba, e toanta aia de Susie May. Mama mi-a dat-o ca servitoare şi a stat pe capul meu tot timpul.

— Domnişoară Lydia, domnişoară Lydia, strigă fata apropiindu-se, când văzu că Lydia rămâne pe

loc. V-am căutat peste tot, l-am căutat și pe domnu' Clay. Mama dumneavoastră vrea să veniți în casă. Domnu' Peter de la Montelette este aici și vă așteaptă.

Intrară în salon în aceeași clipă cu Dayne, care venea din hol. Totul arăta ca-ntr-o piesă perfect pusă în scenă. Lângă cămin stătea Peter, arătând exact așa cum și-l amintea Lydia, înalt, elegant, cu părul blond, oarecum ciufulit și cu o expresie impasibilă, așteptând. *Pe ea?*

Pe urmă era mama, așezată pe o mică sofa, mâinile trădându-i agitația, însă reușind, totuși, să-și păstreze o expresie calmă pe chip.

În partea opusă a încăperii, la fereastră, era o Creatură: zveltă, plină de ea, cu părul lung lăsat aproape liber, îmbrăcată într-o rochie elegantă și totuși cu un aer clar de nerușinare — în linia gâtului sau felul cum stătea, cu bărbia ridicată doar un pic prea îndrăzneț.

Instantaneu, Lydia se înnegri de invidie din cauza rochiei acelei Creaturi, manierelor, sângelui rece, privirii insolente, îndreptate spre un punct imaginar, pe fereastră.

Pe urmă era Dayne Templeton Rutledge — îi rosti în minte numele întreg, în bătaie de joc. Un membru al acelei familii care traversase linia interzisă și se infiltrase în casa lor, luând locul mamei ei, de Stăpână a plantației Bonneterre. Era îmbrăcată simplu, într-o rochie albastru închis care sublinia albastrul tulburător al ochilor ei. Nu arăta elegant — nu vedeai nimic altceva decât că era de o frumusețe care-ți tăia respirația

— replica lui Peter, cu toată grația și eleganța lui având în plus un aer rezervat, dur.

Dayne traversă încăperea, îl îmbrățișă și sărută pe Peter, iar Lydia spumegă pentru că Dayne avea dreptul să-l atingă și ea nu.

— Peter, dragule...

El ridică o mână.

— Îl așteptăm pe soțul tău.

— Sunt aici, spuse Flint din hol și când intră în încăpere Lydia privi spre el, curioasă.

Masiv... de neclintit... mai vârstnic, mult mai vârstnic decât mi-am închipuit, se perindau impresiile prin mintea ei cu viteză, ca loviturile unui bici — rapide, șfichiuitoare, imuabile. *Nu seamănă cu mine*, gândi ea cu satisfacție, schimbându-și din nou părerea. *Arată ca un lucrător la câmp.*

— Ei bine, spuse Olivia. Acum suntem toți aici. Arăți foarte abătut, Peter. Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

Peter se uită în jurul lui la cei adunați acolo, privirea lui oprindu-se o clipă, speculativ, asupra Lydiei Rutledge și apoi se fixă pe Flint, pe ai cărui umeri urma să arunce toată povara. Nu era nici o altă cale de a o spune decât pe șleau.

— Harry a avut un accident fatal noaptea trecută.

Olivia duse mâna la gât, Dayne se prăbuși pe sofaua de lângă ea, dând la o parte mâna lui Flint.

— Cum? întrebă ea cu o voce calmă, fără emoție.

— A fost împușcat mortal. Era pe terasa de la etaj...

Peter făcu o pauză, încercând să găsească o cale de a prezenta lucrurile logic, când de fapt ele nu erau așa.

— Credem că a fost atacat când cobora sau urca scările, continuă el. L-am găsit pe terasa de jos și n-am putut face nimic să-l salvăm.

— Vai, Dumnezeule, murmură Olivia. Bunule Dumnezeu, Harry nu mai este. O viață de oră, comploturi și răzbunare — toate dispărute. Cine?

Pe er clătină din cap.

— Dar acolo nu era nimeni altcineva, spuse brusc Dayne cu excepția ta și a lui Nyreen.

— Și servitorii dintotdeauna ai casei, interveni Nyreer, vocea ei mieroasă sunând șocant în atmosfera de stupefacție din încăpere.

— Ah, Doamne, este adevărat, este adevărat, șopti Lydia emoționată, întrerupând-o pe Nyreen și distrăgând atenția tuturor de la Creatură. Vorbeam despre asta la Valloire — cum servitorii de la Perellen s-au răsculat, și-au omorât stăpânul și stăpâna, după care au jefuit și au ars casa...

Urmă o tăcere îndelungată.

— Sau poate a fost un străin, un tâlhar care căuta ceva de furat și i-a curmat viața tatălui meu, când a fost surprins asupra faptului, spuse Peter, adunându-se după reacția provocată de mica melodramă a Lydiei.

— *Trebuie* să fi fost un hoț, un accident, spuse Olivia, ridicându-se și îndreptându-se spre Peter. Dragul meu băiat, îmi pare atât de rău.

— Am chemat preotul, vrem să-l pregătim și să-l înmormântăm mâine, după-amiază târziu, alături de mama. Dayne?

— Ar fi foarte bine așa, spuse ea.

— Vei veni?

— Am jurat că nu mă mai întorc, spuse ea mândră.

— Pentru mine?

Ezită doar o clipă.

— Doar pentru tine, şopti ea. Voi veni în seara asta.

— Voi veni şi eu, spuse Olivia.

— Şi eu, adăugă Lydia, privind-o pe Creatură şi întrebându-se ce rol joacă ea.

Olivia trase de cordonul de la clopoţel şi Tull îşi făcu apariţia.

— Cheamă trăsura, Tull, te rog. Stai să mă gândesc: vom avea nevoie de mâncare şi băutură. Clay, Flint, mâine la prima oră va trebui să pregătim groapa. Agus poate ajuta şi mai e şi acel netrebnic de supraveghetor al lui Harry. Ar trebui să fie de ajuns...

Era ca un comandant de batalion, punându-şi trupele în mişcare, familiarizată cu moartea şi ritualurile ei, nelăsând nimic să stea în calea păstrării aparenţelor.

Nimeni nu va putea spune că a ezitat când nora ei a avut nevoie de ajutor. Când urcară în trăsură să meargă la Montelette, Dayne arăta de parcă era gata să leşine, din cauza emoţiei şi panicii, gata să izbucnească în plâns.

— Ei bine... acum, domnu' Clay, ce ai pentru mine?

Clay tresări când îi auzi vocea — *acea* voce — vocea care-l va urmări pe vecie: Meline, iritându-l şi punându-i răbdarea la încercare.

Avusese momente în New Orleans când crezuse că povestea ei nu era decât un hocus-pocus vrăjitoresc — un basm inventat ca să-i ofere ceva putere când simţea că pierde orice speranţă. Şi acum Meline i-o

vânturi pe la nas ca pe un morcov în fața unui catâr, știind că în disperare de cauză va face ce-i cere ea. Pentru că între ei erau prea multe — lucru ce devenea tot mai evident pe zi ce trecea.

— Am hârtiile, spuse el, bătându-se peste buzunarul de la haină. Dar tu ce ai pentru mine?

— Ei, domnu' Clay, nu sunt atât de naivă ca mama mea, știi asta. Ai ceva pentru mine, am ceva pentru tine. Facem un târg în care schimbăm poturile. În noaptea asta, domnu' Clay, vino s-o vezi pe Meline, la noapte..

— La naiba...

— Oh, nu, domnu' Clay. La noapte, spuse ea, rânjind. Știu ce vreți să faceți și v-am spus: *la noapte* veți afla secretul. În același loc, domnu' Clay. Pe care știu că nu l-ați uitat domnu' Clay.

Și se topi ca o umbră înainte de-a o putea prinde de mână. Dumnezeule, erau clipe când ar fi dorit să nu existe moștenirea Celiei.

Îi va arăta el Melinei!

Nu-i va merge să-l plimbe așa, doar pentru că se culcase cu ea și își împușcase tatăl deoarece acesta ridicase pretenții asupra ei... S-o ia naiba!

— Ești foarte palidă, fată, spuse mama Dessie, care se plimba fără vreun scop anume prin bucătărie. N-ai nimic de făcut. Doamna Olivia și domnul Flint au grijă de tot, cum au făcut și la nunta ta.

Dayne își mușcă buzele. Nu-i venea să plângă. Nu simțea nimic. Avea senzația că plecase de ani de zile de la Montelette, deși nu trecuse decât o zi.

— N-a fost bine aici, domnişoară Dayne. Am auzit cucuvelele exact înainte ca Domnul Harry să capete boala — boala de-a pofti după femeia aia, de parcă ar fi fost vrăjit. Nu-i nimic bun în femeia aia, *nimic*, spuse Dessie cu emfază, punând-o pe Dayne să se aşeze pe un scaun. Ceai special. O să te simţi mai bine şi domnul Harry se va odihni în pace acum, pentru că nu mai are de-a face cu femeia aia păcătoasă.

Pregăti ibricul şi apoi luă o linguriţă de ierburi.

— Fac o vrajă pentru tine, domnişoară Dayne, să te protejeze de acea femeie...

Se duse în cămară şi ieşi de acolo cu ceea ce semăna cu o păpuşă şi i-o înmână Daynei.

— Am făcut-o pentru tine. Te apără de acea femeie. Are glicină, usturoi, ceapă, muştar, pătrunjel, piper, orez şi salvie, un pic de muşchi spaniol, are acolo în ea şi nap crescut... O să te scape de ea, domnişoară Dayne.

Luă obiectul în mână, ezitând, tocmai când ibricul cu ceai începu să emită un zgomot sinistru. Tresări când auzi sunetul şi scăpă din mână păpuşa. Obiectul era macabru, îţi dădea fiori. Nu putea să aibă puteri.

— Mmm, apa fierbe... Bun, bun.

Dessie luă ibricul şi turnă apa fiartă peste ghemotocul de ierburi pe care-l pusese într-o ceaşcă.

— Miroase acum asta, domnişoară Dayne. Trage adânc în sufletul tău...

Dayne apucă păpuşa, se aplecă peste infuzia aburindă şi inhală.

— Am pus anason şi cuişoare, scorţişoară şi glicină. O să aibă un gust bun, o să te facă să fii calmă, să poţi înfrunta liniştită tot ce se va întâmpla. Simţi, domnişoară Dayne? Adânc, hai, adânc, adânc în corpul şi în mintea ta, acea femeie nu te mai poate atinge acum.

Lui o a doua ceașcă în care turnă conținutul celei dintâi printr-o strecurătoare.

— Asta e pentru tine.

Îi înmână ceașca și trebălui mai departe prin bucătărie, dând ordine ajutoarelor sale, în timp ce Dayne își bea încet ceaiul.

Imediat căldura i se răspândi prin tot corpul. Se simți calmă, echilibrată, mai puțin afectată și agitată

— Mama Dessie are grijă de tine, îi spuse bătrâna, bătând-o pe umăr și apoi masând-o ușor, astfel că un nou fior de căldură i se răspândi prin vene.

— Asta-i magie.

— Dacă am făcut vrăji care să aibă grijă de tine, poți pleca liniștită de la Montelette acum. Să nu-ți fie frică de nimeni, n-o s-o las pe femeia aia păcătoasă să-ți facă vreun rău. Îți promit, domnișoară Dayne, promit...

Lydia nu fusese niciodată la Montelette și de aceea se plimba prin casă cu o curiozitate avidă, aproape grosolană. Desigur că omisese sufrageria — *trupul lui* Harry era întins acolo și ușa era închisă. La etaj, Peter, Creatura, Olivia și preotul discutau aranjamentele.

Ura această Creatură. Era ca o vrăjitoare cu puteri misterioase, pe care le întinsese întâi asupra lui Harry și acum era evident că le folosea asupra fiului. Dar, cu excepția ei, nimeni nu observase asta.

Se plimbă pe sus, trecând încă o dată prin salon, unde Peter scria anunțurile mortuare ce vor fi trimise

prin tot Bayou La Touque de către Magnus, un sclav tânăr şi inteligent.

— Dessie are grijă de mâncare. O să-i trimit de dimineaţă pe Tull şi Praxine să dea o mână de ajutor şi vom măsura azi parcela de pământ pentru groapă, aşa că se rezolvă şi asta, spuse Olivia. Şi... bineînţeles, Nyreen, vom trimite vorbă mamei tale să vină să te ia.

— Chiar aşa? replică grăbită Nyreen, aruncând spre ea priviri ucigătoare.

— Draga mea, nu poţi să stai aici *acum*. Pur şi simplu, nu este posibil.

Mulţumesc, mamă! şopti Lydia în gând, de lângă uşa salonului, unde se ascunsese.

— Da, ai dreptate! răspunse în cele din urmă Nyreen.

— De fapt, insist să vii acasă la noi în noaptea asta, continuă Olivia, ignorând faptul că Nyreen devenise vizibil înţepată şi că privirea ei mocnind de ură se îndreptă imediat spre Peter, care nu spunea nimic în apărarea ei.

Sunt toţi la fel, gândi Nyreen furioasă. *Totul pentru aparenţe; nimic despre adevăr.*

— Mâine, hotărî Nyreen blând. Mâine! În noaptea asta chiar vreau să fiu cu Harry. Îi datorez măcar atâta lucru. El m-a primit, m-a tratat ca pe un membru al familiei, m-a făcut să mă simt ca la mine acasă.

Se uită din nou la Peter şi zâmbi fals.

— Iar Peter — de-abia ne-am cunoscut, dar este pentru mine ca fratele pe care niciodată nu l-am avut.

— De acord, draga mea, încuviinţă în final Olivia, emoţionată de sinceritatea Nyreenei. Bineînţeles. Şi Lucinda este acolo, şi Zenona, şi Dessie, care este atât de deosebită.

— Oh, da, spuse blând Nyreen. O iubesc pe mama Dessie ..

— Păi, atunci rămâne așa. O să vorbesc cu Zenona. Dar n-a văzut-o cineva pe Dayne?

Urmând-o pe Olivia afară din încăpere, Nyreen se frecă de Peter cu subînțeles.

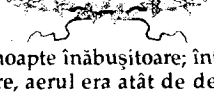

Din nou o noapte înăbușitoare; întunericul plutea peste Bonneterre, aerul era atât de dens, încât părea o ființă vie.

Nu puteai să te miști. Nu puteai să gândești. Tot ce doreai era să te dezbraci de tot și să te predai căldurii groase și speranței că, eventual, vei reuși să adormi.

Flint se răsucea în pat, dărâmat de vederea corpului lui Harry — o viață inutilă, terminată brusc și în van. Dar chiar mort fiind, era capabil încă să *provoace* nenorociri celor din jur.

Trecu în revistă totul: viața lui, a tatălui său, a Daynei, a surorii lui — *sora* lui. De unde mai apăruse și ea, cu privirea și sufletul pline de invidie?

Dayne, la fel de pierdută ca și el, nemaiurând-ul pe Harry.. Și Montelette, acum, în mod sinistru, pe jumătate al ei, o profeție ce devenise reală, în timp ce toate deceptiile și înșelătoriile lui Harry muriseră odată cu el.

Era îndurerat — de moartea lui Harry și de nașterea golului dintre el și Dayne, dar mai presus de orice era îndurerat pentru tatăl său, a cărui moarte crease un lanț de nenorociri de neconceput.

Dayne zăcea în patul ei, simțindu-se ca drogată de căldură și ametită de mirosul aromelor din păpușa de protecție pe care i-o dăduse Dessie.

— Poart-o sub rochie dacă poți, îi spusese ea. Când știi că vine femeia aia o legi în jurul taliei, pe sub rochie, mă auzi?

O ținea în mână, minunându-se de forma ei precisă și de faptul că îi lipseau trăsăturile feței, iar mâinile și picioarele erau țepene ca niște bețe. Păpușă mică și moale, exultând penitență și pace.

Cu toate astea simțea înțepătura neliniștii, de parcă nu voia să se lase în brațele uitării provocate de somn.

Harry nu mai era și ei nu îi venea să creadă.

Se ridică din pat și se duse să stea la fereastră, privind în gol la noaptea neagră.

Întuneric, întuneric...

Cunoștea conacul de la Bonneterre cu ochii închiși, dar cu toate astea simțea un fior de nesiguranță coborând scările la parter. Abia dacă era o urmă de lumină care străbătea prin aerul încărcat de căldură: o vagă felie de lună, sclipind atât de difuză, de parcă ar fi fost împrăștiată de mânia cumplită a lui Dumnezeu.

Se simțea norocos, la fel cum se simțea când miza foarte mult la cărți. Acum era miza vieții lui în joc. Viața lui stătea în mâinile unei prăpădite de servitoare, care avea o părere prea bună despre ea însăși...

Și totuși, totuși, nu era chiar atât de deșteaptă, atât de vicleană, ca să îndrăznească să-l ispitească în continuare cu această iluzie și să creadă că poate veni cu mâna goală la întâlnire. Trebuia să fie ceva în chestia asta.

— Domnu' Clay...

Era vocea ei, blândă ca o răsuflare.

— Meline...

— Hârtiile?

— Le am.

— De unde știu eu că sunt bune?

— Vreau ce ai tu.

— Ai vrut întotdeauna, bombăni ea, rămânând ascunsă în întunericul, nesigură pe încrederea ce i-o poate acorda.

— Meline, vorbesc serios, nu mă prefac. Nu vreau nimic mai mult decât să-ți dau ceea ce vrei în schimbul bijuteriilor. Este simplu.

— Nu-i așa de ușor, domnu' Clay. Dă-mi hârtia.

— Și apoi?

— Apoi o să-ți dau ceva la care să te gândești și o să verific hârtiile...

— Cum o să le verifici? întrebă el, brusc suspicios. Vrei să spui că există cineva pe aici care știe să citească? La naiba, asta-mi spui?

— O să le verific în felul meu, domnu' Clay. Și n-o să mă îmveți pe mine, că rupem târgul dacă o faci.

— Nu. Nu accept condițiile astea. Tu iei hârtia, îmi spui locul unde-s ascunse bijuteriile și fiecare o ia liniștit pe drumul său.

Ea mârâi.

— Crezi că sunt copil, domnu' Clay? Ușor de păcălit, ca mama mea? Oh, nu, nu, am mai multă minte și nu sunt

îndrăgostită de tine, domnu' Clay, așa că nu poți să mă duci cu vorbe dulci.

Simți cum crește furia în el. Frustrarea lui era intensă și ideea că această servitoare posedă o asemenea putere asupra lui îl înnebunea. Era absurd.

Dar reuși să se stăpânească. Avea doar o săptămână ca să dea banii. Trebuia să joace această comedie, indiferent de ce se mai întâmpla.

— Dă-mi ceva la care să mă gândesc, îi reaminti el glacial.

— Dă-mi hârtiile, domnu' Clay.

Mâna se ivi din întuneric și Clay o simți pe mâneca lui odată cu un sentiment de înrobire: îngenuncheat de o servitoare care nu era cu nimic mai brează decât te-ai fi putut aștepta de la o persoană ca ea.

Scoase încet hârtia din buzunarul de la piept și îi atinse degetele cu ea.

Meline o apucă, degetele ei mototolindu-i colțul — dar el nu-i dădu drumul și trase ușor pentru ca ea să înțeleagă că mai era încă în posesia lui.

— Mă crezi copil, mârâi el. Trage de hârtie și-ți promit că se va rupe în bucățele și nu vei mai avea nimic. Spune-mi ce vreau să știu și hârtia este a ta.

Ea trase și auzi cum hârtia începe să se rupă ușor. Domnu' Clay era deștept, prea deștept pentru ea, așa fusese întotdeauna.

Dar ea era exact ca mama ei. Pusese ceva deoparte și nu-i va da totul. *Dacă* el putea să înțeleagă secretul...

— Mama a spus... începu ea.

„Nu te uita în trestii
Nu te uita în fântână
Nu te uita pe câmpuri

Nu încerca să vinzi
Secretul vine dulce
Adânc în mâna ta
Gustă din dulceața lui
Drept de la munca pământului
Vino la masă
I-ai locul tău
Privește ziua de mâine
Drept în fața ta..."

— Asta este tot, domnu' Clay.

— Asta este? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Ce *este*, față proastă? Ăsta-i un stupid cântec de lucru, asta-i *nimic*, gemu el trăgând de hârtie, deși mai degrabă îi venea să o strângă de gât. La dracu', mă auzi, Meline, vreau să știu *unde* și nu o să pleci până nu aflu!

Furia lui izbucni din nou și cu cât trăgea el mai mult de prețioasa bucată de hârtie, cu atât mai strâns o ținea ea. Totuși ea nu putea să rişte ca el să o rupă pur şi simplu în bucăți.

Dar lui îi venea s-o rupă pe ea în bucăți.

— Meline...

— Nu știu nimic mai mult, domnu' Clay; m-a învățat asta când eram copil. Cum să țin eu minte o stupidă de ascunzătoare toată viața? Ce crezi?

— Cred că ești o mincinoasă, o intrigantă, la fel ca mama ta, gemu el, smulgându-i hârtia din mână și aruncând-o în întuneric.

— Domnu' Clay!

Strigătul ei era plin de angoasă și de frică.

Asta îl satisfăcu

O apucă de gât și o trânti de pământ.

Capitolul 17

Nyreen se trezi încet, căscând, încântată să fie în patul lui Peter și având certitudinea că nu va părăsi conacul Montelette, nu tocmai acum.

El apăru în ușă, gata îmbrăcat de înmormântare.

— Ar fi bine să te îmbraci, vor sosi cu toții într-o jumătate de oră.

— Mai este timp, iubitule, îi spuse ea ademenitor.

— Nu după ora din St. Foy, răspunse el aspru. Ei fac totul cu punctualitate — în special căsătoriile și înmormântările. Nu e cazul să te găsească Olivia aici.

O lăsă acolo, fără să-i mai dea atenție, să facă ce vrea după această lecție de maniere și ea își coborî picioarele din pat fără tragere de inimă, încercând să se decidă ce va face în continuare. Nu avea chef să se îmbrace, dorea să stea dezbrăcată și să se culce cu Peter cât este ziua de lungă.

Dar când se duse în sfârșit în camera ei, constată că Lucinda îi pregătise deja baia și hainele de doliu.

— Toți vin la ora zece, domnișoară Nyreen. N-aveți mult timp la dispoziție.

— Mulțumesc, spuse ea scurt, pășind în cadă fără jenă și conștientă că o șoca pe Lucinda. Am primit deja o ecție cu privire la ce înseamnă punctualitatea. Dă-mi săpunul. Și prosopul.

Lucinda nu era obișnuită ca o stăpână să se spele singură, dar Nyreen refuză orice ofertă de ajutor.

— Doar șterge-mă și ajută-mă să mă îmbrac cât mai repede posibil.

Și scapă-mă de toți proștii ăștia bătrâni, ca să-l pot seduce din nou pe Peter.

Veni în hol tocmai când începu să hurducăie pe alee o paradă continuă de trăsuri.

Ușa de la sufragerie era deschisă și corpul lui Harry înăuntru, acum îmbrăcat și înconjurat de lumânări. Era așezat într-un coșciug de lemn de pin, care fusese făcut de Bastien și de tâmplarul plantației, masa era drapată într-o stofă fină, brodată, iar în față stătea un mic altar pentru cartea de rugăciuni.

Cu o noapte înainte — părea ireal — Peter ucisese pentru ea; o dorise atât de mult încât își omorâse tatăl. Era destul, destul.

Toți vecinii începură să intre pe vârfuri în încăperea deja aglomerată, pășind înainte cu respect, unul câte unul, ca să-i prezinte lui Harry ultimul omagiu.

Îl înmormântară pe Harry în micul cimitir unde avea să se odihnească alături de Maribel.

Protul ținu un discurs, lăudându-l pe Harry ca pe un tată model, om de afaceri strălucit, prieten valoros, vechi enoriaș al parohiei. Nu s-a spus nimic

despre nuntă și șantaj. Nimic despre bătaie și troc. Harry devenea, prin moarte, cetățeanul bogat și onorabil — așa cum își dorise întotdeauna să fie. *Nimeni altcineva decât eu nu va ști cât de diferit fusese*, gândi Dayne. Ea și Nyreen vor deține pentru totdeauna marele secret: Harry se îndrăgostise de o târfă intrigantă și făcuse tot ce putuse ca să o aibă. Păcatele săvârșite îl ajunseseră, dar nu era răsplata pe care Dayne i-o dorise.

Nici Peter nu plângea, în timp ce alții îl jeluiau cu foc. Și expresia lui Flint era impenetrabilă, ea nereușind să-și dea seama ce zăcea în mintea lui.

După ce corpul lui Harry a fost îngropat, cei veniți la funeralii se reîntoarseră în casă, unde Dessie pregătise o gustare. Apoi trebui să suporte timp de mai bine de o oră un interminabil spectacol de amintiri despre Harry, fu nevoită să zâmbească, să mulțumească tuturor și în acel moment chiar că ajunsese pe punctul de a plânge. Dar mama Dessie era în apropiere.

— Ți-e rău? întrebă Dessie în șoaptă și o făcu pe Dayne să ia o ceașcă de ceai, care s-o întremeze.

Ea încuviință: abia îndrăznise să pășească din nou la Montelette. Dessie ar fi trebuit să știe.

— Este rea, femeia aia, este păcătoasă; uită-te la fața ei, domnișoară Dayne. Așteaptă, urmărește și cine știe ce altceva mai pune la cale. Sunt prea multe umbre în jurul ei ca să văd ce. Parcă ar fi stafii acolo...

Pe Dayne o trecu un fior.

— Dessie...

— Nu erau stafii când mama ta trăia, spuse Dessie pe ton sinistru. Nu era nimic îngrozitor atunci.

— Mulțumesc, Dessie.

Ce putea să spună? Nu era nimic îngrozitor atunci, decât urmările unei datorii demult făcute și un secret rămas nespus.

Plantația Montelette era a ei — a ei și a lui Peter și onorabil ar fi să doneze partea ei Oliviei. Sau lui Flint? Nu era ăsta motivul pentru care o luase de nevastă? Poate ajutase la grăbirea lucrurilor...

Vai, Dumnezeule mare, nu... nu... La gândul ăsta, inima începu să-i bată nemilos de tare.

Nu... Va muri. Ar fi prea mult.

Se mișcă asemeni unei stafii prin șirul de oameni care veniseră să-i prezinte ultimul omagiu lui Harry, mulțumindu-le, acceptând condoleanțele lor binevoitoare, urându-le în schimb numai bine.

Apoi o văzu pe Nyreen stând în spate, pe scările de la verandă. Nyreen îl omorâse pe tatăl ei, era ca și cum ea ar fi apăsat pe trăgaci. Egoismul Nyreenei, lăcomia ei, ochii ei puși pe căpătuială făcuseră din Harry un fel de trofeu de vânătoare. Plantatorul bogat și tânăra târfă dornică de măritiș — ah, da, fusese într-adevăr o miză mare.

În sfârșit, simți umplându-i-se ochii de lacrimi și se înecă brusc într-un val de durere de nestăvilit, atât de neașteptată încât pur și simplu se lăsă în genunchi, acolo unde se afla și începu să plângă.

— Nu mi se pare în regulă, spuse Olivia cu convingere, când se întoarseră la Bonneterre și se instalară în salon. Să lase femeia aia să stea în

continuare la Montelette... După citirea testamentului s-a văzut clar că nu era nimic, nimic pentru ea şi pentru mama ei, iar fratele lui Harry trebuia anunţat să vină s-o ia, cât de curând posibil! Sunt atât de uimită că nu a vrut să-mi asculte sfatul... Nu poate să iasă nimic bun din faptul că ea este acum singură cu Peter la Montelette.

Lydia era perfect de acord cu mama ei.

Şi mai rău de atât era faptul că avea aşa de puţine zile la dispoziţie în care să-şi îndeplinească scopul de a atrage atenţia lui Peter. Trebuie să fi fost zdrobit de durere şi totuşi se ţinuse tare, cu noblеţe, nelăsând pe nimeni să vadă cât de adânc îndurerat era. Nu ca Dayne, care în mijlocul ceremoniei a plâns pur şi simplu ca un copil — brusc, inexplicabil şi jenant.

Atât fratele ei, cât şi Peter s-au grăbit spre ea de parcă cine ştie ce ar fi păţit. Iar Flint a luat-o de acolo, a dus-o înapoi la Bonneterre şi s-a urcat cu ea în cameră s-o consoleze. Erau încă acolo sus, iar ce făceau acum Peter şi cu Creatura, nici nu voia să se gândească. Oricât s-ar fi străduit, mintea îi zbura tot la idei ce implicau scene cu Creatura şi iubitul ei Peter.

— Clay, eşti atât de tăcut...

— Chiar sunt, Olivia? spuse el. A dispărut un om.

Şi apăruseră pe neaşteptate o femeie şi un copil...

Se descurcase, se ocupase de toate şi, în tăcerea nopţii, dusese copilul direct la mama Dessie — nu era un prost — îl lăsase acolo fără să spună nimic.

Dessie avea puteri magice, va binecuvânta copilul răsărit din sămânţa tatălui său şi va avea grijă de el, neîntrebând vreodată de unde a venit. Iar Peter nu avea cum să-şi dea seama câţi copii sunt acolo, pentru că fusese plecat atâta timp. Şi cealaltă, ei bine, cealaltă — cu versurile şi minciunile ei — cealaltă

meritase ce a primit: vocea ei tăcuse după toți acești ani, iar legenda se dovedise a fi adevărată.

O percheziționase înainte de a-i arunca trupul în mlaștină și găsise — simplu, curat, strălucitor— un mic diamant de o calitate ce garanta că putea proveni numai din bijuteriile mamei sale. Un premiu pe care cățeaua îl păstrase pentru ea, menit să fie transformat în bani lichizi, dacă s-ar fi putut depărta vreodată la mai mult de o milă de casă... Dar el avusese grijă ca ea să nu o facă. Poate că asta era toată moștenirea, singurul lucru pe care Celie îl păstrase pentru ea, poate fiindcă fusese fascinată de strălucirea și calitatea lui — un mic diamant șlefuit, odihnindu-se în mâna aspră de sclavă, simbolul ultimal libertății ei.

Era încântat de triumf, de faptul că a învins soarta. Ca jucător, știa care erau șansele. Putea să plece mâine și toate urmele vor fi duse de ape.

— Clay? Clay?

Din nou Olivia, insistentă, enervantă, mereu *acolo*.

— Te rog să mă scuzi, mamă.

— Bineînțeles, fiule! îi aruncă Olivia iritată.

O părăsi fără nici o vorbă de scuză, cu Lydia alergând pe urmele lui.

Ea rămase singură cu amintirile, gândurile și regretele ei, o femeie brusc îmbătrânită, a cărei vreme trecuse definitiv, odată cu dispariția fostului ei pretendent și dușman de o viață.

— Îmi place corpul tău delicios, șopti Nyreen, plimbându-și degetele pe pieptul lui Peter și apoi în jos, și mai jos, până dispărură în cuibul de păr aspru.

— Îți place *moștenirea* mea delicioasă, spuse Peter grosolan, dându-i mâna la o parte.

— Într-adevăr, dar nu văd ce bucurie mai e și aia dacă trebuie s-o împarți cu altcineva, de pildă, cu sora ta, care deja are o plantație, prin căsătorie.

Știa răspunsul. Bineînțeles că el va conduce plantația Montelette, *dacă* voia să rămână și dacă el și Dayne vor ajunge la un aranjament oarecare în legătură cu asta.

— Vreau să spun: ce-ar fi dacă ți-ar aparține în întregime? întrebă Nyreen cu îndrăzneală, degetele ei mișcându-se în sus ca să-l mângâie ispititor.

— Aș alerga la prima trăsură ca să fug de aici. De ce dracu' să vreau să fie totul al meu?

— Pentru că tatăl tău a fost bogat și a avut un trai îndestulător din creșterea trestiei de zahăr. La fel ai putea să ai și tu, iubitule.

Bogat, gândi Peter. *Bogat și putrezind de tot lângă mlaștină, în căldura asta înăbușitoare, fiind nevoit să importe aproape totul, cu excepția mâncării.*

Ideea asta părea fără sens în mintea lui, așa fusese întotdeauna. Dar nu i-o va spune lui Nyreen, mai ales acum când degetele ei conturau cercuri voluptoase pe întregul său trup. Când făcea asta, el nu mai dorea nimic altceva decât să stea la Montelette pe vecie.

Lydia nu știa unde dispăruse Clay, dar știa exact unde se va duce ea: înapoi la Montelette, să-l găsească pe Peter.

Avea o mârțoagă bătrână pe care o putea lua întotdeauna la plimbare și era ușor să-l convingă pe Agus că avea nevoie să ia o gură de aer curat, departe de toată vorbăria despre moarte și jeluiala din casă.

Luă iapa bătrână și plecă liniștită spre Montelette, în pas mărunt, iar când nu se mai văzu în spate plantația Bonneterre, mână iapa la galop până când, douăzeci de minute mai târziu, ajunse la porțile conacului.

În fața ei se afla aleea care, cu mai puțin de trei ore în urmă, fusese aglomerată de trăsurile celor veniți să-l jelească pe Harry. Acum era goală și dezolantă, la fel ca și inima lui Peter. Creatura nu era capabilă de compasiune. *Era prea egoistă, prea stăpână pe ea. De gheață.*

Dar ea, Lydia, avea atâta căldură, devotament...

Mai mult ca sigur că o aștepta. Un bărbat ca Peter, așa de gentleman și rafinat, nu se lăsa păcălit de femei de teapa Creaturii. Desigur va dori pe cineva cu starea *ei* materială și situația *ei* socială. Doar era o femeie în toată firea acum, gata de măritiș.

Poate că o va ruga pe Dessie să facă o vrajă, încât Peter să se îndrăgostească de ea. Toată lumea știa de vrăjile mamei Dessie. Praxine vorbea de asta tot timpul și oamenii veneau de la distanțe mari după poțiunile ei magice.

Descălecă în faţa casei. Nu era ruşinoasă, nu-i păsa de ce va crede toată lumea. Era o vecină îngrijorată şi grijulie, care venise să-l consoleze pe Peter, într-un moment când acesta avea nevoie de aşa ceva.

Simţi un fior când trecu pe lângă ferestrele de la sufragerie. Nu-i venea să intre în casă pe la parter, de aceea urcă încet pe scările exterioare, ce duceau la veranda de la etaj. Aici toate încăperile dădeau spre verandă; mai erau două aripi laterale, fiecare conţinând mai multe dormitoare. Dar ea nu căuta dormitoarele, îl căuta pe Peter.

Nu era nimeni altcineva prin preajmă.

Auzi brusc un hohot de râs şi se răsuci pe loc, îndreptându-se spre direcţia de unde venea.

Coborî pe terasă ştiind foarte bine ce va găsi: Creatura şi Peter împreună, dezbrăcaţi, uniţi şi împingându-se unul în celălalt, în braţele plăcerii păcătoase.

Dayne avea nevoie să gândească, dar nu era în stare s-o facă. Harry dispăruse şi era de neînţeles pentru ea faptul că nimeni nu ştia exact cum. Dar nu voia să speculeze ideile cu privire la cine sau de ce sau cum, pentru că asta ar fi îndreptat-o spre ape tulburi, pe care nu voia să le exploreze şi nu ar fi ajutat-o cu nimic.

Se simţea de parcă ar fi fost moartă pe dinăuntru, iar minunea dintre ea şi Flint şi acea parte a fiinţei ei care era o Jezebel parcă nu existase niciodată.

O ştia şi Flint. Nu i-ar fi trecut prin cap că dispariţia lui Harry o va afecta în felul ăsta. Ea-l

urâse pentru tot ceea ce-i făcuse. Era ca și cum prin moarte Harry obținuse un fel de sanctitate pe care nu o avusese niciodată în viață.

Flint nu știa cum să recâștige acea ființă senzuală pe care o luase de soție.

— Va trebui să vorbești cu Peter, comentă el în dimineața următoare, când coborâră împreună la micul dejun.

— Oare? De ce? Și de ce ți-ar păsa? îi aruncă ea. Poate dintr-un motiv pe care eu nu îl știu contezi acum pe moștenirea mea.

Și l-ai ucis pe Harry ca s-o obții? Gândul acesta se amplifica în mintea ei ca o avalanșă, în ciuda efortur lor de a-l respinge. Montelette era pe jumătate al ei și acum, jumătate al lui. Măcar de ar fi existat vreo modalitate să-l înapoieze ceea ce extorcase tatăl ei de la el, însă fără a pierde plantația Montelette...

Cât de deștept fusese soțul ei! Soț. Cuvântul îi suna ciudat în minte. Tatăl ei fusese un hoț, un soț, un seducător. Ce va deveni soțul ei? Cât de diferiți erau ei, dincolo de aparențe? Oare tot ce dorise Flint era să fure plantația familiei ei folosind-o pe ea ca mijloc de a realiza asta. Ar fi luat-o altfel de soție...?

Siințea că-i plesnește capul.

În cele din urmă, nu mai putu suporta să asculte bârfa lipsită de orice conținut a Lydiei sau să simtă privirea plină de compasiune a Oliviei. Îl luă pe Boy și porni pe drumul spre Orinda, tăcută, măcinată de îndoieli — acolo putea fi singură, așa cum fusese întotdeauna, chiar și în vremurile când îl aștepta, cu naivitate și plină de speranțe, pe Clay.

Drumul părea familiar și straniu.

Trecuseră probabil două luni de la întâlnirea ei fatală cu Flint Rutledge; așa că părea și mai ciudat să-și amintească cât de domică fusese să-l vadă pe Clay. Oare care erau sentimentele ei față de Clay? Acel om de nimic, o întruchipare a răului, un conspirator zelos ce ar fi trădat-o cât ai clipi din ochi contra unei bucăți de pământ, ar fi luat banii și ar fi fugit.

Descălecă în dreptul grajdului, îl priponi pe Boy și se plimbă fără nici un scop pe peluza din fața casei. Ce aer dezolant! Parcă nici nu existaseră ultimele două luni!

Orinda era tăcută, învăluită în căldura densă, calmată doar de susurul apei ce curgea câteva sute de metri mai în spate. Soarele parcă-i pătrundea prin piele făcând să se scurgă toata energia din sufletul ei. Nu putea să scape nici măcar aici, unde erau atâtea amintiri. Dar ele nu ștergeau din minte întrebările și incertitudinile. Fusese cineva îndeajuns de disperat să-l atace pe tatăl ei pentru Montelette sau pentru vreun alt motiv? Nyreen? Oare îi spusese Harry de târgul lui păcătos cu Flint iar ea, așteptându-se la mai mult, hotărâse să încheie șarada...? Of, Doamne...! Melodramă... pură melodramă... Era sigură că Nyreen putea face așa ceva. Nu se descotorosise Nyreen și de ea?

Fiind aproape de malul apei privi în jos, la luciul ei întunecat.

...frumoasă, privită din afară, însă murdară ca păcatul, în adâncul ei... Nyreen.

Atunci, de-abia atunci, simți ceva izbind-o cu violență și furie — și căzu în apă, zbătându-se, înspumând apa, bătând din brațe, pentru că nu era nimic acolo.

Nu, nu chiar *nimic*...

Era ceva... ceva moale, voluminos, îmbibat cu apă și imobil. Cu disperare, își dădu la o parte părul din ochi ezitând un moment.

Nu era nimeni pe mal, nimeni în tufișuri, și totuși cineva ca o fantomă îi dăduse un brânci zdravăn în mlaștină... Simți un fior de gheață care nu avea nimic de-a face cu faptul că era scufundată în apă.

Cineva o împinsese...

Înaintă cu greutate spre obiectul pe care-l văzuse când se ridicase la suprafață ca să respire. Nu, nu era un obiect. Ceva plutind.... Colorat... O rochie, piele, piele neagră... Ah, Dumnezeule, un picior...

Țipă, se întoarse, înaintă cu îndârjire, zbătându-se să ajungă la mal. *Un corp — ah, Doamne — un corp...*

Se întoarse și încercă să fugă, hainele ei îmbibate atârnând greu și încetinindu-i mișcările. Trebuia să caute ajutor, trebuia să scape. Simțea încă ghiontul în spate. Nu se putea uita înspre apă; corpul bolborosea acolo de parcă abia așteptase să fie descoperit. Slavă Domnului că-l avea pe Boy! Va fi înapoi la Bonneterre cât ai bate din palme și va aduce ajutoare pentru acel biet suflet.

Când ajunse la grajd de-abia își mai trăgea răsufla*rea*, dar se opri când înțelese că se întâmplase cel mai mare rău din toate. Fie dezlegat și lăsat liber sau călărit, Boy nu mai era și ea va trebui să meargă pe jos până la Bonneterre, dacă voia să mai ajungă acolo.

Va muri — chiar credea că va muri — îi trebuiră ore întregi ca să se întoarcă la Bonneterre, extenuată atât de emoţie, cât şi de efortul de a străbate pe jos un drum atât de lung.

Povesti, încercând să-l convingă pe Flint că văzuse ceea ce văzuse, că cineva o îmbrâncise în apă şi că Boy dispăruse.

Olivia credea că e nebună, lovită de insolaţie.

— N-ai avut nimic mai bun de făcut decât să te plimbi pe la Orinda — prin toate acele locuri? întrebă ea enervată. Nu puteai să stai să coşi sau să trebăluieşti prin casă? Ţi-aş fi găsit o groază de lucruri cu care să-ţi ocupi timpul, dacă eşti atât de plictisită după doar câteva săptămâni.

— *Cineva m-a împins*, repetă Dayne, *şi este un corp în mlaştină pe care nu-l putem lăsa acolo.*

Flint şi Agus porniră spre Orinda şi reveniră în scurt timp, aducând, într-o pânză de bumbac de un alb imaculat, corpul neînsufleţit.

— Este Meline.

— Dumnezeule mare, spuse Olivia, complet şocată şi nevenindu-i să creadă.

— Dar cine...?

— Poate persoana care l-a împuşcat pe tatăl meu, sugeră Dayne.

— Prostii! Un hoţ, nimic mai mult. Dar asta, asta...?

— Am pus-o în coliba ei. Praxine o pregăteşte. Spune că a născut copilul.

Lăsă oribila semnificație a acestui fapt să plutească în aerul încremenit.

— Trebuie să anunțăm autoritățile, adăugă Flint ferm. După aceea, o vom îngropa alături de Celie...

Și ăsta va fi sfârșitul întregii istorii.

— Trebuie să-l căutăm pe Boy, le aminti Dayne, în tăcerea încordată care se instalase.

— Boy va veni singur, o liniști Flint.

Dorea să spună mai mult; ea arăta atât de răvășită și de epuizată — atât de frumoasă. Dar nu putea, nu azi. Trebuia să găsească copilul Melinei.

— Boy s-ar putea să nu apară niciodată, îl contrazise ea stăpânindu-și greu impulsul de furie pentru că toată energia lui era direcționată spre Meline, care nu mai avea nevoie de ajutorul lui, spre deosebire de ea, soția lui, care avea.

— O să facem lucrurile unul câte unul, hotărî el calm. Întâi Meline. Căutăm copilul — să sperăm că-l vom găsi — apoi motivul pentru care s-au întâmplat toate astea.

— Roag-o pe doamna Olivia să trimită după Dessie, îi spuse Praxine Daynei. Meline are răul legat de ea și Dessie trebuie să o purifice ca să se poată odihni

— O s-o rog, o asigură Dayne cu respect.

Trecuseră câteva ore și acum se simțea mai puțin șocată și speriată. Cineva se dusese intenționat după Meline și o lăsase în felul acela oribil.

— Și copilul, n-am găsit nici un copil, domnișoară Dayne. Nu știu ce s-a-ntâmplat cu el. S-a născut, dar...

— Nu au găsit copilul? întrebă Dayne înfiorându-se de amintirea căutării, întipărită în memoria ei, ca o tăietură adâncă de cuțit.

— Trebuie să aflăm ceva despre micuț, doar aparține de Bonneterre, de familia Melinei.

— Înțeleg. Poate mama Dessie va avea niște răspunsuri. Mă duc să-i spun doamnei Olivia.

— Au pus-o în coliba ei. Nu arată prea grozav.

— Știu.

— A fost mai bine că ați găsit-o dumneavoastră, domnișoară Dayne.

— Înțeleg.

O lăsă pe Praxine în bucătărie și se duse să o caute pe Olivia. O găsi în casă, împreună cu Lydia, care era neobișnuit de tăcută.

— Vor să vină *mama* Dessie.

— Prostii, aruncă Olivia. Ce poate face ea?

— Contează ce *cred* oamenii tăi că poate face.

— Eu niciodată n-am crezut în asta, răspunse Olivia tăios. Nu cred în superstiții și nimicuri de genul ăsta.

Dayne o săgetă cu privirea aspră. Nu știa mai nimic despre această femeie care era soacra ei — care i-ar fi putut fi mamă, dacă soarta ar fi luat o altă întorsătură. Se întrebă o clipă dacă Olivia o ura și o considera vinovată de păcatele tatălui său. Oare cum își trata Olivia oamenii? Și parcă venind să sublinieze această întrebare, se auzi un cânt ritmic de jale, infiltrându-se până în casa cea mare.

Flint era plecat la câmp, să adune mai devreme lucrătorii, pentru a se pregăti de înmormântarea Melinei.

După ce se determină cu precizie faptul că cineva

a luat intenționat viața Melinei, imediat după ce ea a născut, urmă o așteptare încordată.

Era șocant; servitorii casei își manifestau indignarea prin bombăneli și o ostilitate de-abia mascată. Olivia nu-și înțelegea oamenii. Mama Dessie trebuia să vină, să facă o vrajă contra spiritelor rele. Părea cât se poate de logic pentru Dayne.

Plecă de la fereastra pe care privise distrată copacii ce străjuiau peluza din față.

Ea era Stăpâna de la Bonneterre.

Ea personal va trimite după Dessie.

Stăteau pe câmpul din spatele rândului de colibe ale sclavilor, unde trăise Meline, iar mama Dessie demarcase un cerc și îi instruise pe oameni să aducă lemne de foc, în timp ce ea făcea incantațiile.

— Dispreţuiesc asta, spuse Olivia încruntată, din locul ei, de unde se puteau vedea colibele. *Nu* accept faptul că *soția ta* a hotărât de capul ei.

— *Soția* mea e stăpână la Bonneterre, replică Flint.

Olivia tăcu.

Nu m-am gândit niciodată... nici nu mi-a trecut prin cap, în aceste săptămâni de dinainte și după nuntă, că ea îmi va lua locul, iar Flint o va lăsa...

Simți o teribilă senzație de izolare, ca și cum ar fi fost ruptă brusc de tot ceea ce știuse. Moartea Melinei încheia un capitol din această istorie: demult pierduta casetă cu bijuterii nu mai exista. Meline ar

fi scos-o la iveală şi s-ar fi lăudat cu ea. În faţa ochilor ei, trecutul murea şi tot ceea ce-i alimentase existenţa la Bonneterre devenise la fel de efemer ca fumul ce se ridica, împrăştiindu-se în aer. Nu mai rămăsese nimic — Harry dispăruse, acum Meline, iar Montelette îi aparţinea acum, în parte, Daynei... Flint făcuse exact ceea ce fusese hotărât să facă şi ceea ce Clay nu putuse: să-i răzbune trecutul şi să readucă viaţa la Bonneterre.

Clay dispăruse, plecase iar în mod misterios — de data asta târziu, noaptea trecută — şi nimeni nu-l mai văzuse de atunci. Trebuia să se mulţumească cu Flint, care-i ţinea partea *soţiei* sale. Înclină din cap. Acum o lună sau două nici nu-i trecea prin cap să se însoare sau să se stabilească la Bonneterre. Cum se schimbaseră lucrurile; cât de inutil putea deveni un om peste noapte.

— Dessie face un mănunchi de ierburi care se crede că au proprietăţi magice, spuse Flint în tăcerea grea. Ţinând cont de felul cum a murit Meline, ca să-i purifice sufletul, vrea să exorcizeze spiritele rele.

— Bazaconii, murmură Olivia.

— Este foarte puternică, replică Flint, ignorând-o; dar el întotdeauna o ignorase şi ea ştia asta. Toată lumea crede în magia ei. Va lua un mănunchi de ierburi, va cânta deasupra lor şi la momentul potrivit le va arunca în foc alungând spiritele, astfel încât Meline să se poată odihni în pace.

— Dacă ştii atât de multe despre asta, de ce nu li te alături în ritualurile lor păgâne?

— Aveam de gând, răspunse el glacial, dar nu am vrut să te las singură.

Da' eu sunt singură, gândi ea resemnată și era ca un strigăt pe care trebuia să-l înăbușe adânc în ea, căci dacă ar fi eliberat durerea, s-ar fi spulberat și ea dintr-o dată, mistuindu-se în neant.

Privi mândră și neclintită cum Flint o părăsește și se îndreaptă spre colibe. Soarele apunea, iar fumul de la foc devenise mai dens — atât de dens că avea senzația că-i simte căldura, chiar de acolo, de pe verandă. Câtă dezordine și nesupunere! Fiul ei ar fi trebuit să fie alături de ea, nora ei la fel, ca să nu mai vorbim de propria ei fiică, ce era afară pe undeva, probabil chiar în mijlocul acelei mulțimi de sălbatici, cu credințele lor păgâne și cu capacitatea de a-și schimba în fiecare moment starea de spirit, putându-se oricând transforma în ceva mult mai amenințător.

Se întoarse cu spatele și plecă, tocmai în momentul în care Dessie arunca ierburile de purificare în flăcări.

În aceeași clipă, Dayne, care era exact la marginea cercului unde Dessie își făcuse altarul, se apropie să privească momentul final al ritualului. Clipă de magie... Din nou simți acea îmbrâncitură violentă în spate și, pierzându-și echilibrul, se duse drept spre foc.

Mâinile lor o traseră înapoi — mâini care n-ar fi trebuit niciodată să-și atingă stăpâna, sub amenințarea pedepsei cu moartea — mâinile acelea îndrăzniră să o apuce și o scăpară de flăcări.

— Ah, Doamne, ah, Doamne...

Marginea rochiei se aprinsese și ei loveau flăcările care țâșneau, încolăcindu-i picioarele.

Vai, Doamne...

Simțea că leșină; îi venea să țipe...

— S-au dus, doamnă, spuse cineva. Gata, s-au dus.

Va putea uita vreodată senzaţia provocată de acele mâini care au îmbrâncit-o şi apoi căderea neajutorată spre flăcări...?

— Vai, Doamne!

— Lăsaţi-mă să trec, lăsaţi-mă să trec...

Dessie o auzise; simţi atingerea mâinilor mari şi calde.

— Porţi talismanul? întrebă ea insistent.

— Da, şopti Dayne. Îl port.

— Bun, bun, spiritele te vor apăra; nimeni nu-ţi poate face rău, domnişoară Dayne. Ai norocul de partea ta... şi domnul tău vine să aibă grijă de tine.

— Flint... murmură ea slab.

El o prinse în braţe.

— Dessie...

— Este în regulă! Am făcut o vrajă şi de-asta n-a păţit nimic. Acum trebuie să continuăm cu purificarea, o s-o iau de la capăt şi o să gonesc acele spirite rele...

Capitolul 18

Două morți, două accidente...

Nu-şi putea scoate asta din minte. Exista o legătură între ele? Moartea lui Harry o înțelegea, urma moștenirea, dar Meline — de ce ar vrea cineva s-o omoare pe Meline?

Fiica lui Celie... care știa secretele mamei sale...

Dar nu, trebuie să fi fost atât de mică, prea mică să cunoască semnificația celor întâmplate. Totuși cineva a sugrumat-o și i-a luat copilul nou-născut.

Nu avea sens.

Şi cineva încerca să... să ce? S-o omoare pe Dayne? S-o înece în mlaştină? S-o împingă în foc?

Ea ar fi putut muri.

Şi atunci cine ar fi moștenit?

O trecu un fior. Știuse tot timpul răspunsul — din momentul în care Harry dispăruse dintre cei vii atât de misterios, inexplicabil, de neînțeles. Cineva apăsase pe acel trăgaci asasin şi eliberase astfel moștenirea ei pentru a putea fi luată.

Şi acum acel cineva era pe urmele ei.
Nu era greu de ghicit cine.

— E timpul să începem muncile de iarnă, spuse Olivia a doua zi dimineaţă, când Dayne li se alătură, ei şi Lydiei, pentru micul dejun. Şi tu, de asemenea, draga mea fată. Bănuiesc că la şcoala aia fandosită a ta nu te-au învăţat lucruri practice.

— *Mamă*... protestă Lydia. Am lucruri mai bune de făcut decât aşa ceva...

— Dacă este cum zici, nu te-am văzut făcându-le, îi răspunse Olivia sec. Vei veni cu noi în dimineaţa asta. Îţi garantez că viitorul tău soţ va fi foarte impresionat de câte lucruri vei şti să faci.

Îi aruncă o privire stranie Daynei.

— Aşa cum va fi şi fiul meu, bineînţeles.

Pe Dayne o irită tonul Oliviei.

— Îmi cunosc foarte bine îndatoririle casnice, Olivia, spuse ea stăpânindu-şi cu greu furia. Trebuie doar să-mi arăţi unde ţii proviziile, iar Praxine şi cu mîne ne vom ocupa de tot restul.

Olivia pufni. Ce tupeu avea! S-o trimită la plimbare ca pe un servitor, spunându-i că serviciile ei nu mai sunt necesare... Stăpâna de la Bonneterre — aroganta şi nerușinata fiică a unui ticălos... Încă nu se împăcase cu ideea că acest mariaj fusese singura cale de a salva plantaţia de Harry şi Clay. Totuşi, era un lucru încheiat şi acum ar fi fost un gest gratuit să protesteze, ţinând cont şi de moartea recentă a lui Harry. L-ar fi împuşcat

ea însă și, dacă astfel ar fi putut preveni tot ceea ce se întâmplase în acești ani.

— Ei bine, aici este cămara, totul este intact: Clay a adus înapoi cârligele în martie și este timpul să facem împletiturile din trestie. Stai să văd. Materialele sunt acolo și vei descoperi că Susie May și Deecy sunt foarte pricepute la tăiat forme și împletit.

Se întoarse către Lydia:

— Vezi, draga mea, când ești stăpâna unei mari plantații, ai nenumărate responsabilități, în afară de a avea grijă de soțul tău. O grămadă de lucruri se fac sub supravegherea ta — totul, de la împărțirea proviziilor până la conservatul cărnii. A, nu spun că servitorii nu te vor ajuta, dar în gospodărirea unei case sunt mai multe treburi de făcut decât ai fi bănuit vreodată.

— Nu vreau să bănuiesc nimic, spuse Lydia arțăgos. De ce să nu mă distrez acum și să mă gândesc la toate astea când mă voi mărita?

— Așa este, ai perfectă dreptate. Ăsta *este* timpul tău de distracție și restul vine mai târziu.

Pe lângă asta, gândi Lydia plină de resentimente, ***Peter nu-mi va pretinde niciodată să-mi murdăresc mâinile făcând toate aceste treburi gospodărești. Doar pentru asta există sclavi și servitori.***

Era aproape sinistru să stea față în față cu Dayne aceasta semăna atât de mult cu Peter, că Lydiei aproape că-i venea să leșine.

— Deci, draga mea, ce-ar fi s-o lăsăm pe Dayne să-și facă treburile ei și să mergem să bem o ceașcă cu ceai? Dayne, vino și tu când termini.

Bătrâna vrăjitoare câştigase. Ea şi fiul ei se hotărâseră să se răzbune şi o făcuseră, dar Olivia nu avea nici atâta minte să recunoască faptul că preluarea îndatoririlor era o nouă victorie pentru Dayne.

Dar ea, Dayne, trebuia să aibă o ocupaţie: era încă prea tulburată, Boy încă nu venise înapoi şi Flint era plecat, străduindu-se zadarnic să-l regăsească. Se va întoarce, sau îl va aduce cineva. Era sigură de asta; toată lumea îl cunoştea pe Boy.

Doar dacă nu cumva Flint era cel care îl furase.

Un mic diamant. Unul preţios, perfect tăiat şi toate necazurile lui luaseră sfârşit.

— Dragul meu Clay, sunt complet uimit. Toţi banii şi la timp. Inventivitatea ta mă uimeşte. Codul tău de onoare, aderenţa la valorile lumii tale mă impresionează.

Cu toate astea numărase fiecare dolar, de două ori, în timp ce Clay stătea acolo, arzând de dorinţa de a-i arunca banii în faţă.

— Prieteni, *Monsieur* Clay a reuşit. Datoriile lui sunt achitate; cuvântul lui este sfânt şi voi face cunoscut că *Monsieur* Clay este un om de încredere şi solvabil, pe care se poate conta — cel puţin în momentul de faţă.

— Cum spui... murmură Clay cu o grimasă. Cartea era curată şi deschisă din nou pentru el: duVallet spusese aşa şi cuvântul lui era sfânt.

Simţea deja cum îi surâde norocul. Un mic joc undeva şi în seara asta ar putea transforma o sută de dolari într-o mie.

— Prietene, ai intrarea asigurată oriunde vrei să mergi. Dar îți dau sfatul meu obișnuit. Nu te lăsa purtat. Nu încerca să-ți dublezi norocul. Nu mă pune în situația să te văd întunecându-mi ușa din nou, cu o asemenea povară ca aceea de care tocmai te-ai descărcat. Și, dragul meu prieten, mai gândește-te la propunerea mea de-a veni să lucrezi pentru mine. Dacă îți poți stăpâni pofta de joc și ține datoriile sub control, sunt nerăbdător să folosesc un om inteligent ca tine, ei?

Banii parcă îl ardeau în buzunar. Era în New Orleans, orașul femeilor și al banilor câștigați ușor. Ținând cont de talentele lui, putea avea întreg orașul la picioare.

Întâi cină la „Antoine", ca să-și celebreze victoria asupra celui mai respectat dușman, ca să-și savureze viața, chiar dacă pentru asta o sacrificase pe a altcuiva.

Dar ea era neglijabilă, pe când el, nu.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, începu să se simtă amețit de un fel de putere. *Norocul*. Îi simțea mirosul în aer — fin, seducător, momindu-l ca o sirenă, la fel de ispititor ca o femeie.

Un rând de cărți, sau două, sau trei, pentru prima oară după ani de zile, avea destul în portofel ca să fi nanțeze așa ceva. O rezervă suficientă cât să poată face o greșeală, să învețe din greșit expresia unui oponent, să decarteze o mână nefavorabilă.

Pentru prima oară, își spuse provocator Norocul, *vei controla situația...*

Da, controlase situația din momentul în care o forțase pe acea căței să spună adevărul. Acum venise vremea să-și testeze norocul în continuare, să

culeagă fructul şi să transforme acei dolari norocoşi într-o avere, aceea pe care ar fi trebuit s-o aibă dintotdeauna.

Nyreen era obosită.

Obosită de viaţa la Montelette, de căldura sufocantă, obosită să aştepte, să linguşească şi îndeosebi obosită de indecizia exasperantă a singurului bărbat pe care-l dorise vreodată în viaţa ei.

— Iubitule, mă *plictisesc* de moarte.

— Şi eu mă plictisesc, spuse Peter întorcându-se pe partea cealaltă, după încă o repriză violentă şi desfrânată de sex cu Nyreen şi trupul ei insaţiabil.

— Ce ai de gând să faci cu plantaţia?

— O să decid asta după ce vine mama ta aici.

La naiba, la naiba, pentru numele lui Dumnezeu, de parcă aş fi vreo copilă cocoloşită ca Lydia Rutledge.

Sau asta dorea el cu adevărat? Nu ştia ce să creadă, pentru că o privea ca pe un trup ispititor, dar nu ca pe femeia cu care s-ar căsători. De parcă ar fi un rege, sau un Dumnezeu, sau cine ştie ce.

Rahat! Sângele lui era la fel de murdar ca şi al ei, doar că Harry şi-l mai curăţase cumva, cumpărând această stupidă plantaţie şi transformându-se în regele zahărului din St. Foy.

Dar toate astea se vor duce de râpă cât de curând, dacă iubitul ei nu punea osul la treabă şI nu lua seama la ceea ce făcea „domnul Bastien".

La naiba, trebuia să se ocupe ea şi de asta?

Tare-i venea să i-o spună de la obraz, dar se stăpâni la timp când realiză brusc adevărul: ea era

târfa lui Peter — nimic mai mult. Poate chiar mai puțin.

Acest adevăr evident o izbi atât de violent, încât i se tăie respirația de furie și neputință.

Nu o va lua niciodată de soție. O va păstra ca pe o mulatră — poate chiar în New Orleans — o va umple cu sex și bani, dar atât.

Dacă Harry ar fi trăit, ar fi luat-o de nevastă și ar fi trăit fericiți pe veci, făcându-l să umble în genunchi pentru ea, doar mișcând un deget.

Dar acest fiu de câine... Trebuia să-l pună la punct, și asta cât mai repede. Tot ce încercase până acum nu dăduse nici un rezultat și vedea cum interesul lui ca ea să rămână la Montelette pălea rapid.

— Poate că nu ar trebui să fiu aici când vine mama mea, îi sugeră ea mieros, căutând o cale de a-i gâdila sensibilitățile sleite.

— Unde dracu' altundeva ai putea fi?

— Păi, începu ea ridicându-se și potrivindu-și câteva perne la spate, Olivia Rutledge a fost foarte elocventă în a dezaproba faptul că eu stau aici, singură cu tine. Chiar și draga mea mamă ar fi șocată...

— Ar fi? protestă el slab. Nu știe ce târfuliță ești? Își poate ea imagina că te culcai cu doi bărbați în același timp, savurând fiecare clipă?

— Te excită, nu-i așa?, șopti ea. Spune-mi că nu ți-ar plăcea dacă eu aș găsi alt iubit și ar trebui să mă împarți cu el...

— Doamne!

Se trase brusc de lângă el și sări din pat.

— Plec.

— Ce?

Ea zâmbi, cu zâmbetul ei de pisică, se răsuci pe călcâie şi îşi puse, calmă, rochia.

— A fost plăcut, iubitule.

— Rahat! Treci înapoi aici, căţea!

— La revedere, iubitule. Vise plăcute.

Ieşi pe uşă, înainte ca el să o poată opri, înainte ca mintea lui confuză să înţeleagă ce avea de gând să facă.

O prinse abia la uşa dormitorului ei şi o aruncă pe pat, sfâşiind rochia de pe ea.

— Nu te duci nicăieri, târfă, răcni el înainte de a pătrunde în feminitatea ei fierbinte şi umedă.

— Nu fi atât de sigur, iubitule! murmură ea, dăruindu-şi trupul cu poftă.

Ah, ar putea să moară pentru asta — acest corp tare, tânăr, asudând ca un taur în călduri, doar ca să-i facă ei plăcere. Dar venise timpul ca el să înţeleagă că primise prea mult şi că ea voia ceva în schimb. Trebuia să acţioneze rapid. O rochie, ceva lenjerie de corp — oricum nu avea prea multe lucruri — o bonetă care s-o protejeze de soare...

La naiba, ar fi trebuit să înveţe să călărească sau măcar să conducă o cabrioletă. Nu, cineva o va duce. Înghesui totul într-o geantă mică.

Olivia Rutledge avea dreptate. Trebuia să facă faţă realităţii. Dacă Peter voia un comportament elegant şi corect, atunci o să-i ofere un comportament civilizat şi va fi cea mai doamnă dintre doamne.

Între timp, el va afla ce-i lipseşte — îşi va da seama că fără ea nu poate trăi.

Ploua.

Căldura era neiertătoare, cerul de un cenușiu sinistru. Și atunci începu să toarne cu găleata.

Olivia ura zilele ploioase.

Lydia stătea ursuză la fereastră.

Flint era în biroul lui Verne, făcând socoteli.

Iar noua stăpână de la Bonneterre era jos în bucătărie, cu Praxine, băgându-și nasul prin oalele fierbând, de parcă i-ar fi plăcut cu adevărat s-o facă.

Zilele ploioase erau cele mai rele: nu se întâmpla nimic și Olivia nu găsea cu ce să-și ocupe timpul — nici măcar nu putea citi — și pe urmă căldura era prea sufocantă ca măcar *să încerci* să faci ceva.

Dar ploaia era bună pentru recoltă și absența ei era singurul lucru de care se temuse Flint. Așa că ploua.

În timp ce afară ploua, Oliviei îi venea greu să evite gândul la săptămânile precedente. Rememora cum amenințările, secretele, se cristalizaseră în acest moment domestic, când totul era dintr-o dată frumos așezat la locul lui, iar ea devenise brusc un spectator.

Jos în bucătărie, Dayne asculta ploaia plină de tunete în timp ce cu mâinile murdare sorta distrată fructele și legumele. Era o muncă ce trebuia să-i ocupe mintea, care își imagina fără rost cele mai fantastice scene de crimă, răzbunare și moarte.

Pă ea aproape imposibil de înțeles.

Soțul ei dorea atât de tare partea ei de plantație că-l șantajase pe tatăl ei ca s-o obțină, o luase de soție

pentru moştenire, îl omorâse pe Harry ca să grăbească intrarea în posesia moştenirii, încercase de două ori să o rănească, dacă nu chiar s-o omoare şi, de asemenea, îi furase calul ca să-i arate că acum el avea puterea.

Nu era întruchiparea unei Jezebel, cu toate biciurile şi fâşiile de piele. Se simţea înfiorată şi îngheţată de frică. Cum putea să se lupte cu el? Nimic nu putea fi dovedit. Moartea lui Harry era un accident. Singurul martor ocular la şantajul soţului ei nu va spune niciodată nimic. Cele două incidente care o implicaseră pe ea trebuie să fi fost doar în imaginaţia ei — alunecase pe marginea mlaştinii, păşise prea aproape de focul purificator. Boy fusese alungat de mirosul de moarte.

În concluzie, ea era surmenată şi avea nevoie de mai multă odihnă. *La naiba!*

Simţi acea mică durere ameninţătoare făcându-şi loc în mintea ei. De câte ori încerca să găsească o explicaţie logică a evenimentelor din ultimele săptămâni, păţea la fel. Harry fusese ucis şi ea era în pericol — simţea asta, credea asta cu toată fiinţa ei — şi exista o singură persoană care dorea ceea ce era acum al ei.

Acesta era Flint.

Se duse la plită ca să arunce o oală plină cu fructe într-o căldare în care fierbea apă şi apoi se întoarse să pună vasul golit pe masa de alături.

— *Domnişoară Dayne!*

Auzi strigătul de alarmă al lui Praxine de parcă ar fi venit de departe, în mintea ei timpul depănându-se cu o altă viteză.

— DOMNIȘOARĂ DAYNE...!

Se mișcă când Praxine strigă din nou numele ei, dându-se la o parte, în timp ce marea căldare cu suc de fructe clocotind se răstumă, trimițând mai întâi o flacără albastră și revăsându-și apoi sucul fierbinte pe podea, exact unde fusese ea înainte.

Un accident — trebuie să fi fost un accident: agățase cu mâneca marginea căldării sau ceva în genul ista... Dar nu era arsă pe mână și nu simțise vreo greutate agățată de mânecă...

— Nu vă faceți grijă de fructele alea, se bâlbâi Praxine, pentru că nu știa ce altceva să spună.

Stăpâna ei fusese la un pas de-a fi complet onorită — un centimetru sau o clipă dacă mai stătea nemișcată.

— Fac eu curățenie, continuă ea.

— Mulțumesc, Praxine. Vocea îi tremura și i se înmuiară picioarele. Cred... că o să mă duc puțin sus.

— Da, domnișoară.

Ieși încet din bucătărie, scoțându-și din mers șorțul stropit cu suc de fructe și lăsându-l pe o masă.

Se apucă de balustrada de la scara de serviciu.

Vai Doamne, Doamne...

Se întâmplase din nou — alt accident, altă neatenție, alt lucru pe care doar și-l imaginase. Trebuia să-i atragă atenția Praxinei să nu spună nimic, nimănui. Se forță să facă un prim pas dureros în sus, pe scări.

Trebuia să-l oprească.

Să l oprească pe *el*: bărbatul care o cucerise cu sărutările sale și o transformase într-o Jezebel... Tot ce voia el era plantația Montelette, tot ce voia ea era să trăiască. Dacă el o succeda ca moștenitor la partea ei de Montelette, nu va întâmpina nici o problemă

cu Peter. Acesta nu avea nici un sentiment pentru pământ; îl va vinde lui Flint cât ai clipi din ochi şi asta probabil în orice condiţii dorite de el.

Dacă i se va întâmpla ceva neplăcut, nu va mira pe nimeni. Uite cum moartea lui Harry fusese uitată şi îngropată odată cu cadavrul lui. Iar acum ea avea peste tot accidente. Un moment de neatenţie şi va dispare şi ea. Nimănui nu i se va părea ciudat, pentru că ea fusese atât de distrată şi cu mintea aiurea din cauza morţii lui Harry... Ah, Doamne, vedea totul atât de limpede...

Se forţă să mai facă un pas şi apoi încă unul. Din câte bănuia, Flint o aştepta, gata s-o ajute, împingând-o în jos pe scări, în timp ce ar da impresia că este cel mai plin de solicitudine soţ din lume. Îi era o frică cumplită de ceea ce o pândea la capătul scărilor. Auzi un zgomot, un scârţâit, un pas şi înmărmuri. Apoi o voce pluti în jos, distorsionată de teroarea ei.

— Dayne, Dayne?

Vai, Doamne! Flint... Flint?... De unde venea? Şi de unde ştiuse că era ea?

Se întoarse şi fugi înapoi prin bucătărie, în ploaia şi în căldura grea de afară. Nu mai ştia unde altundeva să fugă. Ploaia cădea cu găleata, aproape la fel de solidă ca un perete.

În depărtare auzi zgomot de roţi şi nechezatul speriat al unui cal. O trăsură — cineva sosind? Pe această ploaie torenţială? Totuşi era o cale de scăpare!

Îşi făcu drum prin mocirlă şi ploaia orbitoare spre partea din faţă a casei, spre locul de unde veneau sunetele: protestele calului, scârţâitul roţilor când trăsura opri, zgomot de copite şi senzaţia

sălbatică de libertate când ceva veni spre ea prin perdeaua torenţială a furtunii...

Boy! Doamne, Boy!

El era, dansând şi bătând pământul cu copitele, în fuga lui sălbatică şi liberă, nepăsător faţă de ploaie, alergând spre ea ca o născocire a propriei imaginaţii şi nu-l putea prinde, nu-l putea opri...

Galopă sălbatic pe drumul spre grajd şi dispăru în spatele perdelei groase de ploaie şi ceaţă care împiedica vederea şi făcea ca totul să fie atât de difuz încât părea un vis.

Era udă leoarcă şi îngheţată, oscilând între teroare şi bucurie. Veranda era în faţa ei, dar nu reuşea să se adune, să-şi caute refugiul acolo. Se simţea dezorientată, ameninţată de orice contact cu casa sau cu oricine din ea, dar era complet stoarsă de energie. Parcurse împleticindu-se ultimii câţiva metri până la adăpostul verandei şi se spijini de cea mai apropiată coloană.

Voia să se ascundă. Avea nevoie să se ascundă ca să poată gândi. Nu o putea face cu furtuna urlând la un metru dincolo de verandă şi cu ameninţarea morţii atârnându-i deasupra capului ca o sabie.

Flint... Flint....

Îl putea părăsi, dar unde să se ducă şi ce să facă?

Nu se putea întoarce la Montelette. Era primul şi cel mai evident loc în care oricine ar căuta-o. Şi nu avea bani; nu ai ei, în orice caz. Aşa că alegerile ei erau limitate: să stea şi să moară sau să plece şi să moară, pentru că, în mod sigur, o femeie singură ar muri pe străzi.

Aşa cum se întâmplase toată viaţa ei, nu avea nici un control asupra situaţiei. Nu putea să se adăpostească nicăieri în apropierea casei. Şi nu avea

Deci nu avea altă şansă: trebuia să-i ofere ospitalitatea, fie că voia sau nu şi nu se ştia pentru cât timp...

Olivia zâmbi forţat şi spuse:

— Desigur. Ai făcut ceea ce trebuia, Nyreen.

Ah, ştiu că am făcut...

— Eşti atât de bună, murmură Nyreen. Îţi sunt atât de recunoscătoare.

Dar nu părea deloc recunoscătoare. Părea mai degrabă mulţumită de sine, ba chiar triumfătoare.

Olivia îl sună pe Tull.

— Domnişoara Nyreen va sta cu noi câteva zile. Pregăteşte o cameră, te rog, şi trimite-o pe Susie May să-i aducă bagajele, să-i arate unde se poate schimba şi odihni înainte de cină. Aşa, ai avut mult curaj să înfrunţi furtuna asta.

— Casa era atât de goală — Peter era plecat undeva — m-am simţit atât de singură, de izolată, depinzând doar de el şi de servitori... Nu, este timpul pentru mine să fac alte aranjamente şi vă asigur că nu voi abuza de ospitalitatea dumneavoastră mai mult decât e necesar.

Susie May dădu buzna în încăpere.

— La etaj e gata, doamnă Olivia.

— Excelent. Arată-i drumul musafirei noastre.

Nyreen o însoţi afară din încăpere, un zâmbet ciudat scăldându-i faţa.

Lydia o urmări cu scepticism în priviri.

— O urăsc.

— Vom face ceea ce este corect, spuse Olivia.

Singurul lucru corect este că acum nu stă cu Peter, gândi Lydia. Asta însemna că nu făceau împreună lucrurile alea urâte, care îi provocau silă. *Se va rezolva,*

gândi ea. Luptase și plănuise vreme îndelungată. *Trebuia să-l aibă. Trebuia!*

Ploaie.

Venind pe urmele ghinionului dezastruos și fără precedent din noaptea trecută.

Îl durea capul.

Ghinion...

Dl Vallet venise și plecase — deja.

— Lipsit de înțelepciune, *Monsieur* Clay. Total lipsit. Toți acei dolari minunați și toată acea bunăvoință, le-ați făcut ferfeniță, ca pe o bucată de hârtie aruncată în râu. Puf! A dispărut de parcă apa avea puterea s-o topească. Nu ești un om prost, *Monsieur* Clay. Și de fapt am fost uimit când ți-ai plătit datoria având bunul simț să nu iei banii și să încerci să-i înmulțești, dar a fost îndeajuns să retragi câțiva dolari și ai reușit să te îndatorezi mai rău ca înainte. Mă întreb ce ne facem, bunul meu prieten? Atât de mulți bani. Atât de puțin timp. Două săptămâni, dragul meu prieten — două săptămâni foarte generoase. Sper că și sursa ta va fi din nou generoasă, ei?

Sursa lui? *Sursa* lui? Un mic și frumos diamant topit în abisul slăbiciunii.

Nu se va opri niciodată, o știa. Nici măcar în cazul când câștiga miza cea mare, pentru că atunci ar fi vrut să vadă dacă o poate face din nou... și din nou. Totul se

sfârşea dacă era mort sau schilodit atât de rău încât să nu se mai poată mişca.

Şi acum pierdea o zi din cauza ploii; nu se ducea niciodată, nicăieri, pe ploaie pentru că era atât de neplăcut, de dezagreabil, de *ud*...

Se răsuci în pat şi gemu.

Două săptămâni, două săptămâni... Se întreba ce era atât de magic în acest interval de două săptămâni...

Închise din nou ochii din cauza durerii apăsătoare care făcea să i se învârtă capul.

Nu ştia ce va face. Nu mai era nici o Meline care să-l calce pe nervi, doar rima stupidă pe care ea o învăţase în copilărie şi diamantul mic şi perfect, care părea acum tot atât de imaginar ca legenda bijuteriilor lipsă ale mamei sale.

De-abia reuşea să-şi amintească versurile. De fapt, de-abia îşi amintea cum îl cheamă. Meline nu-i mai putea spune nimic acum. Cine îl va salva?

Trebuia să plece din New Orleans, trebuia neapărat, dar unde?

Nici măcar nu era în putere sau îndeajuns de coerent ca să gândească limpede.

Se putea întoarce la Bonneterre... Întotdeauna se putea întoarce la Bonneterre. Putea... Putea să arunce măcar o privire...

Avea două săptămâni, cel mai slab credit şi cea mai proastă reputaţie financiară dintre toţi bărbaţii din New Orleans. Orinda putea fi considerată o chestiune moartă, neproductivă, destrămându-se, abia atingând valoarea pământului pe care era construită.

Bineînțeles, Olivia nu știa asta și el nu va ezita s-o folosească, dar numai în ultimă instanță, pentru că fratele lui mai mare, cel fără de pată, s-ar fi prins imediat de șmecherie.

Între timp va continua să caute. Dacă fusese un diamant, trebuie să fi fost mai multe. Un mic diamant nu era de ajuns pentru Meline să o facă să spere că el își va ține promisiunile și că ea va putea să fie l beră în cele din urmă.

Păcat că s-a apucat să-l enerveze cu versurile alea stupide. Cum dracu' erau cuvintele?

Dumnezeule!

Nu-și putea permite să mai piardă nici o zi.

Se târî încet *jos din pat* și începu pregătirile de plecare la Bonneterre, chiar pe ploaie.

Capitolul 19

Ploaia nu se oprea şi Dayne nu apărea, aşa că Flint, plin de furie, trântea şi bufnea prin casă ca o furtună.

— Era în bucătărie, spuse Olivia a suta oară. Era şi Praxine — oalele, fructele — pentru numele lui Dumnezeu, Flint, ţi-am spus deja...

— De ce s-a întors şi a fugit?

— Nu ştiu, de unde aş putea să ştiu?

— La dracu'...

— Şi Praxine spune că o oală cu apă clocotită s-a răsturnat, aproape opărind-o. Şi apoi a dispărut! Cum se poate una ca asta? Bineînţeles că este sus la etaj sau poate cu Nyreen!

— Nu-i deloc probabil, răcni Flint, privind prin perdeaua de ploaie. Bună pentru recoltă, nefastă pentru oricine altcineva prins în mijlocul ei.

La dracu! Ar fi putut să alunce în noroi şi să zacă pe undeva, la fel de neajutorată cum fusese Meline şi la cheremul aceleiaşi forţe...

Nu putea, nu putea să se gândească la asta.

Dracia dracului...

Ar fi trebuit să lămurească lucrurile dintre ei cu mult înainte de-a se întâmpla asta. Fusese prea îngăduitor și răbdător cu o femeie căreia știa că-i place să joace tare. Nu era o floare fragilă; nimeni nu era mai inflexibil, mai îndărătnic. În ciuda aparențelor, totuși, n-ar fi fugit pentru că simțea legătura dintre ei la fel de intens ca și el. Nu avea pe nimeni altcineva la care să se ducă dacă pleca de acolo, iar el o lăsase prea mult, o trădase prea tare.

Dar se dusese undeva...

Ploaia era interminabilă, imposibil să-ți dai seama ce parte a zilei este. În cele din urmă, cerul se întunecă și căutarea lui fără rost deveni disperată.

Nu lipsea absolut nimic din camera ei: nu plănuise să plece — nu ar fi putut — și totuși nu era nicăieri în casă, deci nu putea fi decât acolo, afară...

Singură și îngrozită?

Dorind cu disperare ajutor?

Cu ore în urmă ar fi cercetat zona, dar nu aveai unde să te duci prin mocirla aia...

Își simți întreg trupul încordat de neputință.

La naiba, la naiba, la naiba... *Dayne...!*

— Vine cineva, spuse Olivia brusc.

El auzise de asemenea la distanță, în întuneric, huruiala slabă de roți pe pietre, de-a lungul aleii.

— N-ar fi într-o trăsură... gândi cu voce tare Flint, aproape pierzându-și firea din cauza incapacității de a face ceva.

— Poate s-a piedut. Poate cineva din josul mlaștinii a salvat-o, sugeră Olivia, știind că nici asta nu era foarte probabil.

Ea nu simţea mare durere că Dayne dispăruse. Dar să privească agonia lui Flint era aproape de nesuportat.

Paşi, pe scări...

Uşa se deschise şi apăru o umbră în spatele ei, prea mare şi voinică să fie Dayne.

— Măi, măi. Este cineva acasă? Binevoieşte cineva să-mi ureze bun venit? întrebă vesel Clay, aruncând de pe el pelerina udă leoarcă şi intrând în încăpere.

Peter se trezi singur în pat, cu senzaţia puternică de însingurare dată de ploaia răpăind pe acoperiş.

Unde dracu' era ea acum?

Dumnezeule, era nemiloasă. Un adevărat iad. Şi el nu avusese nici un scrupul să profite de ceea ce îi oferise ea din belşug. Fusese chiar iritat de atitudinea ei imorală faţă de tatăl lui, ba chiar un pic invidios că bătrânul ţap era încă un armăsar zburdalnic.

Nyren nu era nicăieri şi se simţi frustrat că ea-l pusese în situaţia asta. Unde dracu' putea să fie?

Nimeni în camera ei — doar parfumul copleşitor, excitant ca o întruchipare a ei. Numai inhalându-l se şi simţi plin de dorinţă. Rahat! Târfa... cum îşi închipuia că-şi va satisface el poftele dacă ea nu era acolo?

Nu-i de mirare că bătrânul se ţinuse după ea. Îşi petrecuse o săptămână pompându-şi frustrarea şi nevoia în trupul ei înfierbântat, plin de dorinţă, şi în momentul când el o dorea cel mai mult dispăruse...

La ce dracu' se aștepta? Ar vrea s-o ia de nevastă? Ce gluină blestemată... Dacă *ar vrea* o nevastă, ar căuta printre familiile de plantatori de elită, ar găsi o prostuță afectată, gata să se încline la cel mai mic capriciu al său și care i-ar conduce casa cât timp el ar fugi pentru o mică escapadă la New Orleans.

Orice bărbat știa asta, ar putea să jure că taică-su chiar l-a crescut în această speranță. Și-l amintea pe bătrân dispărând în oraș pentru luni de zile, iar mama rămânea calmă și distantă în acest timp, niciodată nelăsându-i să vadă sau să audă *nimic* care l-ar fi putut denigra în ochii lor.

Nu se va lăsa *niciodată* înrobit de o cățea ca Nyreen, plină de pretenții, dorind fidelitatea lui, dar care în schimb ar seduce pe fiecare bărbat ce i-ar ieși în cale.

Femeie stupidă... Târfă nesătulă...

Presupunea că ar trebui s-o caute mai întâi la Bonneterre. După toate probabilitățile, Olivia îl va invita să rămână și dacă ea era acolo va decide pe loc rezolvarea problemelor cu ea și cu trupul ei trădător.

Era o colibă mică, de lemn, cu suficient loc pentru o persoană, poate două, nu mai mult, având un aer dezolant de parcă ocupantul dispăruse demult, nu doar de câteva zile.

Chiar lângă ușă, în dreapta, era un pat, un bufet și o chiuvetă. La stânga era o masă pe care stătea o lampă cu petrol, două scaune și un raft cu câteva cratițe, farfurii, cești și un ibric. În partea din spate a colibei era un mic cămin, deasupra căruia atârna agățat un vas

de fier şi pe spatele uşii era ataşată o scândură cu cinci cârlige de lemn.

Podeaua lucea de curăţenie, iar patul era acoperit cu o pătură solidă.

Dayne se putea descurca acolo.

Se aşeză cu grijă pe pat şi ascultă o clipă răpăiala ploii pe acoperiş. Acoperişul ţinea destul de bine, ploaia nu trecea prin el. Părea atât de gol, de arid; mama Dessie luase şi arsese totul, umpluse pereţii şi streaşina cu ierburi protectoare şi incantaţii magice. Chiar şi patul: simţea aroma de mărar, cedru, anason şi cuişoare ridicându-se din pături. Pe masă erau împrăştiate mai multe cuişoare şi mentă, la fel şi în căldarea de fier şi peste toată plita.

Dessie nu risca nimic. Şi nici ea n-o va face. Aruncă o privire prin cutiile de tablă. Erau cu făină, zahăr, sare. Luă ulciorul şi îl puse în faţa uşii ca să strângă apă de ploaie în el.

Avea un loc uscat unde să doarmă, îmbibat cu toată puterea mamei Dessie. Va avea ceva de băut şi poate, dimineaţă, nişte turte frământate şi coapte repede pe plită. Era tot ce putea face azi. Se întinse cu grijă în pat, ascultând ritmul obsedant al ploii pe acoperiş.

Prin întuneric, în toiul nopţii, sunetul ploii îţi dădea impresia că se aud voci.

Clay era întins pe pat, ascultând cadenţa ploii, încercând să-şi imagineze un locşor la care nu se gândise unde să caute bijuteriile.

Două săptămâni... Simți o disperare copleșitoare. Nu se va sfârși niciodată, niciodată. Avea nevoie de sursa proprie de fonduri pe care să le poată cheltui cum voia. Trebuia să se elibereze de constrângerile și de lungul odgon care-l ținea priponit la Bonneterre.

Era conștient de enormitatea faptelor lui, de ceea ce-i făcuse Melinei. Apoi, invariabil, urma furia pentru că, prin tăcerea ei, aceasta îl provocase s-o facă. Mai mult decât atât, simțea că ea a murit știind ascunzătoarea bijuteriilor.

Unde ar fi putut Celie să le ascundă? Cum dracu' erau versurile alea stupide?

Căută în memorie, încercând să-și amintească vorbele rimate... O parte din cuvinte îi veneau în minte.

...secretul vine dulce
...la masă
...și ia locul tău..."
Puterea vine dulce...

Nu venea ea așa întotdeauna?

În ce loc de la Bonneterre, nu căutase încă? Răspunsul răsări în mintea lui dimineața, devreme. Coliba Celiei și Melinei, un loc aparte și interzis, un loc pe care nici o mână de alb nu l-ar atinge, unde un alb nu s-ar duce niciodată, orice s-ar întâmpla.

Ol via nu putea să doarmă. Asculta zgomotul ploii bătând în acoperiș și se întreba dacă Dayne avusese aceeași soartă ca Meline.

Casa ar fi din nou a mea.

Nu era şocată de acest gând; era mai degrabă ingrijorată. Obosise să lupte cu toate problemele, să scotocească veşnic după bani. O extenuase Clay cu felul lui uşuratic de a fi şi o exasperase felul de neînţeles în care Lydia alerga după Peter.

O femeie nu era niciodată liberă.

Petrecuse treizeci de ani servindu-şi soţul şi cine ştie cât timp va mai depinde şi de Flint.

Ura asta... Şi toate din cauza acelei mulatre, Celie, şi a felului cum o furase. Celie îi jefuise libertatea. Era cât se poate de simplu. Dacă Olivia ar fi avut bijuteriile, ar fi putut salva plantaţia Bonneterre, ar fi plătit nebuniile lui Verne şi ar fi rămas ceva şi pentru ea.

Dar proasta, inocenta, naiva Celie pusese capăt la toate astea. Ei bine, o aranjase ea pe Celie, deşi ştia foarte bine că secretul bijuteriilor va muri odată cu ea. Dar căpătase măcar satisfacţia de-a vedea expresia chipului ei când căzuse pe spate pe scări, spre moarte.

Un simplu accindent, nimic dovedit: ea o certa şi Celie s-a dat înapoi, şi-a pierdut echilibrul şi s-a dus.

Nu era chiar aşa de deşteaptă. Olivia crezuse că este mult mai isteaţă decât Celie şi că-şi va da seama unde sunt ascunse bijuteriile. Nu se găsise niciodată nici un indiciu, deşi „domnişoara" Meline a făcut mici referiri înţepătoare ici şi colo, încercând s-o provoace să-şi piardă firea, astfel încât Meline să poată dovedi că Olivia avea ceva de-a face cu moartea Celiei.

Nu-i dăduse niciodată satisfacţie Melinei.

Cercetase pe ascuns fiecare centimetru de la Bonneterre și de pe pământurile ei, dar nu găsise nimic.

Însă nu încetase să spere.

În timp ce asculta ploaia torențială bătând pe acoperiș, încercă să se pună din nou în locul Celiei.

Ur de ar fi ascuns bijuteriile?

Într-un loc familiar, undeva unde știa că se poate baza pe Meline să le protejeze, undeva cum ar fi căminul ei... Dar scotocise pe-ndelete coliba Celiei fără să găsească ceva.

Nici nu prea aveai unde căuta. Un pat, o masă, câteva cutii de tablă, salteaua... Își amintea că mereu o stăpânise teama că cineva ar putea da buzna înăuntru surprinzând-o pe ea, Stăpâna plantației în acel loc compromițător...

Bineînțeles că era posibil să-i fi scăpat ceva, o crăpătură în pereți, în podea, vreo ascunzătoare secretă pe care în panica ei, s-ar fi putut să nu o fi observat...

Merita să mai facă încă o încercare, când aproape renunțase la orice speranță de-a găsi ceva?

Merita să se furișeze afară în ploaia și întunericul nopții, cu o ultimă speranță că Celie fusese îndeajuns de naivă să ascundă mica comoară în locul pe care-l putea păzi cel mai bine cu viața ei?

Se simțea îndeajuns de disperată să riște. Aproape că nu avea de ales... Nimic altceva nu o putea salva.

Se dădu jos din pat și începu să se pregătească de o nouă încercare.

Nyreen nu putea să doarmă. Stătea întinsă în acel pat străin, complet trează, dorindu-şi să nu fi plecat niciodată de la Montelette.

Asta cu certitudine *nu* era calea de-a trezi interesul lui Peter. În nici un caz. Era desigur unul dintre acei bărbaţi ce nu se lasă conduşi de sexul lor; probabil că ura femeile. Era categoric furios pe târfe.

Iar ea era întruchiparea acestora. Trebuia să tragă linie peste pierderile ei şi să fugă. Trebuia să se ducă drept spre Vest, să-şi găsească mama şi să se instaleze pur şi simplu într-un oraş oarecare, unde era multă activitate şi came bărbătească la discreţie. Chiar şi acest gând o excita.

Deci fusese un vis irealizabil; poate că Harry murise degeaba şi Peter nu avusese niciodată intenţia de a-şi continua viaţa ca stăpân de plantaţie. Probabil intenţiona să-l cheme pe Flint Rutledge, care ar veni în fuga mare la Montelette, şi să-i înmâneze lui partea sa de moştenire.

O fată avea dreptul să viseze şi poate chiar să spere.

Se dădu jos din pat exact când zorile începură să apară la orizont. Bineînţeles, mai era varianta în care el ar fi propietar peste toată plantaţia Montelette. Atunci poate s-ar răzgândi şi ar rămâne. Dar Dayne Templeton Rutledge era al dracului de greu de ucis. Şi numai despre ea se vorbise la cină, toţi fiind cu nervii la pământ, obsedaţi de dispariţia ei şi întrebându-se ce se întâmplase. Asta făcea, într-un fel, ca planurile ei să se evapore în neant.

Profitase de câteva momente bune: ca acela din ziua în care o împinsese în mlaștină, la Orinda...

Nu rămăsese să vadă reacția Daynei la lipsa lui Boy. Dusese calul cu ea și apoi, când a plecat de la Montelette, a fost o treabă și mai simplă să-l aducă acasă: l-a lăsat să alerge liber, odată ce-a intrat pe plantația Bonneterre.

Apoi, mai târziu, a fost și mai ușor să se piardă într-o mulțime îndurerată, adunată în jurul magiei ciudate a mamei Dessie.

Căldarea clocotindă crezuse că va fi opera ei supremă. A venit mai devreme la Bonneterre, decât se presupunea că venise și pândise să vadă unde se află Dayne. Luase o sapă din curtea din fața hambarului, o introdusese pe furiș în bucătărie și apoi împinsese căldarea cu sapa, trimițând-o în zbor.

Păcat că nu mersese.

Ei bine, și acum va ateriza în picioare indiferent ce s-ar întâmpla. Era obișnuită cu așa ceva și nu însemna că se dă bătută.

Nu ea, nu încă.

În special când Dayne dispăruse dintr-un motiv misterios. Poate soarta lucrase în favoarea ei.

Sau poate... poate...

Privi pe fereastră. Abia se ivise o geană de lumină și încă ploua. Camera ei de la etajul trei era cu fața spre depencințele de la Bonneterre. Vedea până departe încăperea unde se prepara zahărul, lăptăria, afumătoarea și colibele sclavilor.

Era o liniște mormântală acolo, cu excepția unui mic lucru neobișnuit: ieșea fum de pe coșul uneia din

colibe — un firicel firav — dar cu mult înainte de ora la care se trezeau de obicei sclavii.

Se întrebă de ce. Oare Dayne fusese îndeajuns de deşteaptă să caute refugiu acolo?

Şi dacă era aşa, n-ar fi minunat ca *ea* s-o găsească pe Dayne singură şi izolată de toată lumea, într-un loc unde nimeni n-ar putea veni prea repede s-o ajute?

Îi plăcea foarte mult acest gând. Se ivea o ultimă şansă de-a fi cu Peter.

Se-ntrebă dacă să rişte şi să se ducă să vadă, dar nu era genul care stă prea mult pe gânduri.

Puse ceva haine pe ea şi ieşi pe uşă, înainte măcar de a-şi fi calculat şansele de reuşită.

Lydia nu putea dormi. Peter... Peter al ei!... era în casă cu ea, şi acea insidioasă Creatură la fel. Dacă ar fi ştiut, dacă măcar ar fi înţeles ce făcuse ea ca să le asigure fericirea...

N-o să-l piardă acum din nou pentru acea Creatură.

Şi nu putea să stea pur şi simplu în camera ei, aşteptând şi întrebându-se. Trebuia să fie cu ochii pe uşa Creaturii, ca să evite o altă tăvăleală obraznică în patul ei. Măcar atât; apoi va avea sentimentul că face ceva... pentru amândoi.

Se strecură afară din camera ei apoi în jos pe hol, până la un mic alcov din apropierea camerei de

oaspeți, unde era instalată Creatura, și se așeză confortabil pe podea, urmărind din ochi orice mișcare.

Era acolo de o oră sau două, când Creatura dădu buzna afară din camera ei și fugi ca o nălucă în jos pe scări, fără a privi în jur.

O clipă mai târziu, Lydia o urmă, ținând în mână pistolul pe care-l folosise ca să-l omoare pe Harry Templeton.

Peter rezistă. Stătu toată noaptea în pat, gonind gândurile la trupul tentant al lui Nyreen, care era la douăzeci de metri de ușa lui.

Un musafir nu profita de gazda sa în felul acesta — pur și simplu nu o făcea — și el *era* un gentleman, chiar dacă se simțea în acel moment ca un taur înfuriat.

Dar cine ar afla?

Ar putea pur și simplu să se furișeze pe hol și să intre în camera ei, sperând din tot sufletul că Clay Rutledge nu se ține după ea.

La naiba! Rahat! Drace!

Nu mai putea suporta nici o clipă în plus.

Se strecură afară din dormitor și ieși pe vârfuri în hol, tocmai la timp ca s-o vadă pe Nyreen închizând încet ușa de la dormitorul ei și coborând în fugă.

Luat-o-ar dracu! Când ești o dată târfă așa rămâi pentru totdeauna...

Un bărbat nu putea să aibă încredere în niciuna. O va pune la punct... să-i fie învățătură de minte.

Și când o va prinde cu acel bastard, escroc și mincinos, îl va ucide fără milă.

Flint nu putea să doarmă. Își petrecuse întreaga noapte afară, pe veranda superioară, ascultând ploaia, negăsind nici un răspuns și nici o ușurare.

Ploaia se mai domolise acum, când zorile apărură la orizont.

Va trezi sclavii la cinci, când Agus va suna clopotul mare din hambar. După aceea aveau jumătate de oră să se pregătească pentru ziua de lucru și muncile care-i așteptau.

Era normal să vadă un fir de fum ieșind pe coșul uneia din colibe. Observă asta absent, cu mintea la alte lucruri — ca pe o umbră ce se furișa prin ceața întunecată a dimineții.

Umbre, detașându-se de copacii întunecați și îndreptându-se tiptil spre clădirile exterioare. Umbre hotărâte... îndreptându-se spre aleea cu colibe, în taină, la distanță și fără să știe una de cealaltă.

La naiba, ce erau toate astea?

Le pierdu din vedere — una, două, trei — când se amestecară cu formele nedefinite ale sfârșitului de noapte.

Și nu stătu prea mult pe gânduri înainte de-a fugi în jos, pe scări, ca să le urmărească.

Ea dormise în mireasma vrăjilor mamei Dessie, având senzația că nimic rău nu i se poate întâmpla aici.

Se trezise atât de devreme pentru că i se păruse logic să facă focul și turtele coapte, înainte ca altcineva să se trezească. Aprinse un mîc foc în vatră, frământând apoi cocea cu apa de ploaie strânsă în ajun.

Nu-i luă decât câteva minute să coacă aluatul într-o tavă mare, pusă sub căldarea atârnată deasupra căminului. O îndulcise probabil mai mult decât trebuia, dar măcar avea ceva gust și oricum avea destulă apă de ploaie pentru băut.

Stinse focul și se întinse la loc în pat, simțind încă senzația de calm și aura de protecție. Se gândi că poate chiar a ațipit, când i se păru că aude ca prin vis un zgomot apropiat. Dar îl auzi din nou și se trezi brusc la realitate, lipindu-se de perete de parcă și-ar fi putut ascunde prezența, contopindu-se cu el.

Ușa se deschise și văzu prin ea linia slabă a tonurilor dimineții pe cerul încă întunecat.

Observă atunci că ploaia slăbise în intensitate și apoi văzu forma întunecată ce se furișa cu grijă în încăpere, pipăind încet prin jurul ei, probabil în speranța că va găsi o lampă.

Era complet prinsă în cursă și pur și simplu înghețată de spaimă.

Putea fi Flint, căutând-o pentru răfuiala finală...

Sau putea fi altcineva furișându-se lugubru prin noapte, având alte taine, alte motive, un hoț lipsit de scrupule ce nu dorea să aibă martori.

Auzi scăpărarea unui chibrit.

El o văzu, prezenţa ei fiind mărită de flacăra pâlpâitoare a lămpii care desena umbre tremurătoare prin cameră...

— La dracu'!

Se holbară unul la celălalt, de o parte şi de alta a încăperii înghesuite.

— Ce faci aici? Flint este pe cale să cheme o armată să te caute.

Nu-i venea nimic în minte; bineînţeles că Flint căuta cu înfrigurare să o găsească.

Dar nici Clay nu avea nici un motiv rezonabil să se afle în acel moment acolo.

— Clay...

— *Rahat!* Nu spune nimic. În regulă? Trebuie să mă gândesc, trebuie să mă gândesc ce fac.

Dar ştia deja; mintea lui o refuza, deşi înţelegea că este singura cale.

Asta era cumnata lui, soţia fratelui său, fusese cât pe-aci să-i fie mireasă, i-ar fi adus cu zestrea ei tot confortul şi banii pe care i-ar fi dorit. Ar trebui să o urască pentru că i-a permis tatălui ei să fie atât de slab încât să se lase şantajat de Flint. Pierduse totul din cauza asta şi acum era redus la a scotoci prin coliba uneî sclave, căutând ceva ce nici măcar nu era sigur că exista.

Simţea furia crescândă şi cum se umple de resentimente. Nu putea s-o lase să-l dispreţuiască. Văzuse deja prea multe. În mintea lui ea era Meline, întărâtându-l cu secretele ei şi ducându-l de nas.

Şi la fel ca Meline, ea se retrăsese în ultima clipă. Deci ce aveau în comun sclava şi domnişoara

sudistă? Păi, amândouă nu erau decât niște cățele, escroace și mincinoase. Și amândouă îl îngenuncheaseră cu trucurile lor stupide.

Așa că de ce domnișoara Dayne n-ar merita aceeași soartă? Cui i-ar da prin cap s-o caute aici? Era pur și ghinion că Dayne se întâmplase să fie acolo, ghinionul lui nebun, care-l urmărise încă de când îl implorase ea s-o ia de nevastă și el, ca un prost nu văzuse avantajele evidente. Ei bine, era prea târziu acum și cu certitudine că nu o va lăsa să-l vadă scotocind prin coliba Melinei, în căutarea bijuteriilor.

Putea să vadă după expresia feței ei că-i ghicea fiecare gând. Făcu un pas amenințător, iar ea se refugie în spatele patului.

— Draga mea Dayne, nu există altă cale.

— Cel puțin mă pot gândi la o altă soluție, șopti ea. Tu te răsucești pe călcâie, te duci înapoi pe ușa pe care ai venit și nu spui nimănui că eu sunt aici.

— Dar tu vei spune tuturor *că eu* am fost aici și vor face o legătură pe care eu nu vreau s-o fac. Vezi, Dayne dragă?

Ei îi se puse un nod în gât și cu efort înghiți în sec.

— Nu, nu văd.

— Ei bine, am venit să caut comoara, asta-i ultimul loc unde ar putea fi și intenționez să o găsesc.

— Nu dacă o găsesc eu prima, spuse o voce din spatele lui, iar el se răsuci pe loc și îngheță.

— Creierele asemănătoare gândesc la fel, spuse Olivia trecând pe lângă el și intrând în mica încăpere întunecoasă.

— Este uimitor, nu-i așa, meditâ ea privind în jur. Nimic nu s-a schimbat. Ce-i, fiule, pari șocat? Ai crezut că după treizeci de ani petrecuți la Bonneterre n-am văzut niciodată interiorul colibei unui sclav? Dragul meu băiat, este unul din primele locuri în care am început căutările. Ei bine, Verne întotdeauna se ocupa de detaliile astea, nu-i așa, Clay? Și tu. Știa foarte bine cum arată o colibă pe dinăuntru. Dar îți spun eu, sunt uimită că de-abia este loc să strecori un ac, lăsând la o parte ascunzătoarea bijuteriilor. Ei? Pari surprinsă, Dayne! Ce credeai, că visez cu ochii deschiși? Nu, știam că Celie a păstrat o parte din ele. Pur și simplu știam. Așa cum Clay știa că Meline are răspunsul, nu-i așa, dragul meu? Mă întreb pe ce te-ai tocmit pentru micul ei secret și ce ți-a dat până la urmă în schimb, de te-a adus aici.

Ochii îi străluciră o clipă, ca și cum ar fi făcut legătura de care vorbise Clay. Zâmbi.

— Ah, văd că nu ți-a spus și te-ai hotărât să o supui pedepsei capitale. Da... Ești perfect capabil de așa ceva. Am simțit și eu odată pornirea asta. Celie era la fel de neclintită și la fel de enervantă. Mă întreb dacă cineva poate moșteni o predispoziție pentru crimă...

Începu să se plimbe încet prin cameră, atingând și cercetând lucrurile, pereții, lespedea cuptorului, căldarea, scaunele, masa...

— Dacă am putea găsi pietrele, Clay și cu mine am putea fi liberi. Aș îndrăzni să spun că amândoi am părăsi plantația Bonneterre și am lăsa soarta și patrimoniul său în mâinile lui Flint și ale tale. Atunci s-ar putea să găsesc vreun sens vieții mele, în afară de a coase hainele sclavilor, de-a turna lumânări

și a scrie în jurnale, așa cum am făcut în ultimii treizeci de ani... Trebuie să-mi găsesc bijuteriile...

— Mamă...

— Ce ți-a spus? Ce ți-a spus înainte de-a muri?

— Nu-mi pot aminti pe de-a-ntregul...

Olivia îl îmbrânci.

— Nu ești bun de nimic! Netrebnic și slab — așa ai fost întotdeauna...

— Erau niște versuri ciudate, spuse Clay disperat, apucând-o de mâini. Ceva ce Celie a obligat-o să învețe pe de rost când era copil, astfel încât să nu uite niciodată — ceva în genul să nu cauți în trestie sau pe câmpuri și că puterea este dulce și vine la masă.

Amândoi țâșniră spre cutia de tablă în același timp, Olivia ridicând lampa și Clay răsturnând-o și răspândind conținutul ei.

— La dracu'...

— Caută sub scaune... și sub pat...

O îmbrânci pe Dayne, dând-o la o parte.

— În vatră...

Căută.

— În șipcile acoperișului...

Luă scaunul pe care aproape că-l distrusese și se urcă pe el pipăind în jurul grinzii și acoperișului.

— Pe raft...

O făcu: sub raft și sub vase și în cutiile de tablă, vărsând făina, sarea și zahărul pe toată podeaua.

— Nimic, nimic. La dracu', nimic...

Vocea îi era răgușită de furie:

— Acum, draga mea Dayne, tu trebuie să mori.

Capitolul 20

Nyreen îşi făcu drum până în întunericul din spatele colibei. Auzi voci — una de bărbat şi alta de femeie — şi simţi fiorul de satisfacţie că şi-a prins prada în capcană.

Se duse până la uşă, unde, la lumina lămpii cu gaz, îl vedea foarte clar pe Clay Rutledge şi umbra fustei unei femei, imediat în spatele său.

Fără îndoială că nu putea fi decât Dayne. Apoi vocea ei îi confirmă presupunerea, drept care Nyreen se furişă înapoi în spatele casei, să exulte de bucurie.

Încă o şansă, încă o ocazie nesperată să-l facă pe Peter moştenitor unic la Montelette.

Şi ce loc convenabil. Ceea ce avea de făcut era să aprindă un foc şi totul va arde ca o claie de fân.

Poate că va scăpa şi de acel nesuferit de Clay Rutledge şi de mama lui pisăloagă.

Îngenunche lângă casă, căutând un chibrit, îl scăpără...

Cineva o prinse din spate, o lovi şi stinse chibritul.

— Lua-te-ar dracu', târfă!

Era vocea lui, respirând greu lângă urechea ei.

— Ce dracu' faci?

Ea stătea nemișcată ca o statuie.

— Mor...

— O să te omor eu, cu mâna mea.

— Peter...

— *Nu te mișca!*

Altă voce cunoscută de femeie — cu o furie diferită, venind spre ei de undeva, de deasupra.

Peter se răsuci, încercând să vadă prin întuneric.

— Tu, *escrocule!*

O voce tremurătoare, vulgară — Dumnezeule, era Lydia!

— Aș putea să te *ucid!*

— Lydia...

— *Nu! Nu! Nu te mișca...* În special Creatura aia... ar fi mai bine ca nici măcar să nu *respire...*

— Lydia...

— Știi tu, știi tu măcar ce-am făcut pentru *noi* — pentru noi, Peter? Știi tu de când te iubesc? Te-ai întors și ai lăsat această Creatură să pună ghearele pe tine — și-ți mai și place! Ah, Doamne, Dumnezeule...

Plângea, lacrimile șiroindu-i pe față, durerea ei fiind palpabilă și aproape de nebunie.

— Știi, știi tu? Ai idee, *Peter?* Nu am știut despre Dayne Mama mi-a scris o scrisoare în care mi-a spus că Flint s-a întors, că s-a însurat și că ai venit și tu la Montelette. Eu eram sus, la Valloire, nu prea departe. M-am gândit că sunt acum o femeie în toată firea și că o să ne vedem... și... Dar știam că acea ură veche și stupidă ne va sta din nou în cale. Totul din cauza tatei și a lui Harry Templeton. Apoi mi-am închipuit că fără Harry Templeton am putea *cu adevărat*

să avem ocazia să ne cunoaştem unul pe celălalt — în sfârşit — aş putea *cu adevărat* să te iubesc şi să nu-mi mai fac griji legate de ce ne-ar putea opri...

Peter gemu profund.

— Lydia, spuse el cu blândeţe.

— Să ştii că pistolul este încărcat. În noaptea aceea l-am folosit că să-l omor pe Harry. Pur şi simplu am aşteptat să văd dacă iese din cameră în timpul nopţii, dar de fapt intenţionam să-l omor dimineaţă. Am avut noroc, nu-i aşa, pentru că nimeni nu m-a văzut şi nimeni nu a ştiut.

— N-am ştiut, şopti Peter.

— Am sperat că vei şti. Am crezut că poate vei înţelege când vei afla de cât de mult timp te-am iubit.

— N-am ştiut, n-aveam cum, de unde să fi ştiut?

Propriul meu tată, pentru numele lui Dumnezeu! Cum a fost posibil aşa ceva?

O simţi pe Nyreen tremurând de groază. O auzi şoptind:

— Este nebună, ne va ucide...

Trebuia să încerce să o facă să fie rezonabilă, chiar dacă era clar că bătea câmpii.

— Lydia, Lydia...

— Te-am văzut cu Creatura, Peter. Asta m-a durut cu adevărat. N-o să mai cred niciodată minciunile tale, nu acum...

— A*h, Doamne*... Lydia...

— Este întuneric, dar ştiu exact unde eşti, Peter. Nu te mişca. Aş prefera să fii mort decât cu *ea*...

Bum! El căzu din cauza impactului glonţului, a durerii şi a situaţiei ireale...

— Dumnezeule... M-a împuşcat...

Bum! Altă împuşcătură...

Lydia căzu în față, la picioarele lui Peter, cu sângele curgându-i din spate, moartă instantaneu.

— Ochi pentru ochi...

Vocea ca de tunet a lui Flint se auzi de undeva din întunericul care începea să se risipească.

— Ai păţit ceva?

— Rahat! M-a nimerit... în umăr, cred.

— Poţi să mergi?

— Cred că da...

— Atunci du-te dracului înapoi în casă. Eu trebuie să-mi salvez soţia.

Când auzi prima împuşcătură, Clay închise uşa de la colibă, trântind-o puternic.

— Sfinte Sisoe, *Flint*...

Dayne făcu o mişcare. Clay o împinse înapoi.

— Nu fii proastă, Dayne.

— N-ai făcut nimic.

— Draga mea, am mărturisit o crimă şi mama la fel. Nu am nici un dubiu că Flint a auzit întreaga poveste. Întrebarea este ce va face el şi prefer să nu risc. Fratele meu este un judecător mai aspru decât orice juriu. Mamă?

— Trebuie să găsim bijuteriile alea, şopti Olivia din umbră. *Ştiu* că sunt aici...

— Nu există nici un loc unde pot fi, gemu Clay. Nu mai putem continua. Flint o să spargă uşa dintr-un moment în altul.

— *Nu voi pleca fără ele*...

— Dă-te înapoi, se auzi în dreptul uşii vocea lui Flint. Mamă, Clay, vin după Dayne...

— NU! țipă Olivia, apucând unul din picioarele mesei și aruncându-l spre ușă. NU!

— Mamă...

— O să-mi găsesc bijuteriile, Flint, și o să ucid pe oricine îmi stă în cale, mă auzi?

El tăcu un moment și apoi spuse:

— Las-o pe Dayne să iasă afară, mamă, și poți să cauți liniștită tot restul vieții.

— Nu! Nu! Sunt obosită de voi, bărbații din familia Rutledge. V-ați învățat să-mi luați totul. Acum am eu ceva ce vrei tu și va trebui pur și simplu să aștepți, așa cum am făcut eu în toți anii ăștia, fiule, cum am așteptat ca tatăl tău s-o termine cu sclava aia, te-am așteptat pe tine să te întorci acasă, am așteptat ca Lydia să înceteze a mai fi așa de copilăroasă în privința lui Peter, l-am așteptat pe Clay să-și asume și el vreo răspundere... Ah, am așteptat destul și acum vreau ce-mi aparține... Așa că fii răbdător acum, Flint. Of, te-am botezat bine, nu-i așa? Clay, trage scândurile podelei lângă raft să vedem ce e acolo, dedesubt.

Dar acolo nu era nimic.

Olivia înnebunea chiar în fața ochilor Daynei.

Dayne se mișcă un pic, încercând să-și întindă mușchii încordați și Olivia vântură amenințător spre ea piciorul mesei.

— Trebuie să...

— Nu trebuie să faci nimic, draga mea, decât dacă îți spun eu. Clay! Continuă cu acele scânduri.

El o făcu, rupându-le cu forța dată de disperare, până când jumătate din încăpere se acoperi cu praf.

— Nu este nimic, mamă, pur și simplu nimic...

— Dumnezeule, cățeaua aia hoață le avea, știu că le avea. Lovi în cutiile de tablă, răspândindu-le prin încăpere, la picioarele Daynei și spre pat.

Dayne auzi, iar Olivia nu, fiind cuprinsă de isterie.

Ceva se desprinsese din una din cutiile metalice, cea care aterizase cel mai aproape de picioarele ei.

— Ai căutat destul, mamă, strigă Flint de dincolo de ușă. Intru!

— *Nu intra!*

— S-a terminat, mamă, strigă el, bătând în ușă cu patul puștii sale.

Bum!

— *Nu intra.* Te avertizez!

Bum!

— *Nu face asta, Flint, pleacă!*

Bum! Ușa se deschise brusc și, in aceeași clipă, Olivia se aplecă, ridică lampa cu gaz și o izbi de peretele din spate.

— Să te ia dracu'!

Peretele se aprinse ca hârtia și se transformă instantaneu și irevocabil într-un zid de foc.

Olivia îl îmbrânci și fugi afară în aerul rece al dimineții.

— *Mamă!* strigă Clay, fugind înnebunit după ea, prin fumul gros care se ridica.

— *Dayne...!*

Nu vedea nimic — nu o vedea.

— Sunt aici, sunt pe podea...

Pipăia în jurul ei, căutând cutia — cea de lângă piciorul ei, cea care făcuse un zgomot ciudat când fusese aruncată de Olivia.

El căzu pe podea lângă ea.

— Stai jos acum și ține-mă de mână. O să ne târâm afară de aici. Locul ăsta o să se prăbușească.

Ea apucă mâna lui mare, puternică, caldă și se târâră încet, afară din coliba în flăcări, în aceeași clipă în care Olivia se aruncă din nou înăuntru, cuprinsă de nebunie.

— BIJUTERIILE MELE! urlă ea și dispăru în fum.

— Ah, Doamne, gemu Dayne când Flint o ajută să se ridice în picioare.

Câțiva sclavi alcătuiseră deja o brigadă de pompieri și aduceau găleți umplute cu apă din mlaștină.

— *Mamă!*

Clay alergă ca un apucat după ea — și se opri brusc când ea dispăru în colibă.

— Trebuie s-o scot, n-o pot lăsa... *Mamă!*

Se târî înăuntru. Îl puteau auzi acoperind pârâitul flăcărilor și fumului:

— *Mamă!*

Pe urmă toți se dădură înapoi îngroziți, când flăcările trecură prin acoperiș și, cu un ultim pârâit de protest, toată coliba se prăbuși.

Pentru o clipă, Flint se simți de parcă fusese judecător, juriu și călău. L-ar fi putut trage pe Clay înapoi. Ar fi putut s-o lase pe Lydia în viață.

Va trebui să trăiască cu asta tot restul vieții.

Coliba fumegândă era practic demolată. Trupul Lydiei fusese îndepărtat de mâinile blânde ale lui Agus și dus în casă, pentru a fi pregătit de înmormântare.

Brigada de pompieri rămase să stingă fiecare ciot aprins, astfel încât să nu fie puse în pericol și alte case.

Alături de Flint, Dayne, cu rochia, fața și tot părul pârlite îi puse în mână o cutie de tablă cu cuvântul „zahăr" zgâriat pe ea.

— Aproape că ai fost omorâtă încercând să salvezi asta. Ce dracu' este?

— Nu știu încă, spuse ea, întorcând-o pe toate fețele. Poate răspunsul la o veche taină de familie.

— Vom merge înapoi în casă, hotărî el în cele din urmă. Aici nu mai este nimic de făcut.

Când Flint și Dayne se întoarseră, rana lui Peter era bandajată și el stătea confortabil în salon, cu Nyreen ursuză alături de el.

Privirea lui caldă se fixă imediat pe Flint, ce arăta ravășit și aproape gata să se prăbușească.

— Îmi pare atât de rău.

— N-are de ce să-ți pară rău, spuse el, evitând subiectul. Mama nu o lua niciodată în serios pe Lydia. Cum se puteau termina lucrurile în alt mod decât tragic?

— Dar Harry...

Flint privi spre Dayne.

— Lydia l-a omorât pe Harry ca să elimine obstacolul din calea obsesiei ei pentru Peter. Mama intenționat nu i-a spus cu *cine* m-am însurat, ci doar că m-am însurat. Mama... cu greu pot crede asta.

— Şi n-o uita pe Nyreen, spuse Peter cu stoicism, trimiţând-o direct în gura lupilor.

— Cum am putea s-o uităm pe Nyreen? adăugă Flint calm, aruncând o privire atentă spre Dayne. Ce-i cu Nyreen?

— Nyreen a complotat să pună mâna pe partea Daynei din Montelette. S-a gândit că un mic accident ar putea să ajute lucrurile şi nu avea nici o idee că Olivia plănuia să ardă coliba din temelii. A avut însă aceeaşi inspiraţie şi aşa am descoperit de la bun început ce făcea la colibă — blestemat fie sufletul ei, să ajungă în iad...

— Nu trebuie să devii răuvoitor, spuse Nyreen, evitând s-o privească pe Dayne, pentru că oricum prefera să-l privească pe Peter. Eu l-am adus înapoi pe Boy.

Dayne simţi cum totul se prăbuşeşte în ea.

Deci nu Flint... *Niciodată* Flint...

Nyreen, din cauza căreia se întâmplase totul. Nyreen, care voise ca ea să plece, care dorise ca ea să moară. Una din dorinţele inimii ei se îndeplinise... aproape şi a doua.

Cu toate acestea Nyreen aterizase în picioare, ca o pisică, şi nici Peter, nici Flint nu păreau să aibă de gând să o chinuie cu vreo discuţie despre păcatele ei. Femeile ca Nyreen întotdeauna câştigau.

Întotdeauna.

Era lucrul pe care ea niciodată nu-l înţelesese: puterea. Nyreen o avea şi ea nu o va poseda niciodată.

— Plec, continuă Peter, iar Dayne îl privi cu reproş.

El clătină din cap şi continuă:

— Nu sunt fermier, Dayne. Şi trebuie să scot această fiinţă josnică afară din St. Foy înainte de-a mai

încerca să distrugă viața cuiva. Voi călători în *compania* ei, iar Flint va prelua conducerea plantației Montelette și îmi va trimite partea de profit. Astfel, dragă Dayne, vom fi cu toții fericiți și mulțumiți.

— O s-o fac, spuse Flint și îi întinse mâna.

— Mă bucur că ai fost tu acela care a luat-o de soție pe sora mea, spuse Peter și îi strânse mâna cu căldură.

— Oricum vom face și niște acte.

— Hârtiile sunt bune întotdeauna, spuse Nyreen. Trebuie să-i trimitem una mamei mele și să-i comunicăm că Harry a murit.

— Vom face și asta, încuviință Peter. Vom face totul și cândva, în viitor, ne vom întoarce... când lucrurile vor fi mai bune, iar rănile vindecate...

Dayne aprobă din cap.

— În regulă.

Dar nu știa dacă poate să accepte faptul că Nyreen îi răpise de lângă ea și tatăl și fratele.

— Ce e aia din mâna ta? întrebă Nyreen și Dayne privi în jos, spre cutia de tablă, de parcă n-ar fi văzut-o mai înainte.

— Era în colibă, spuse Dayne vag.

În colibă, când Olivia a lovit-o, ea a auzit ceva, dar nu putea fi nimic acolo deoarece Clay o golise...

Totuși, mai avea ceva greutate.

„Puterea vine dulce..." Clay o citase pe Meline. *„...vine la masă..."*

Singurul obiect, în afară de farfurii, care putea fi pus pe masă și era gol, dar avea totuși greutate.

O întoarse cu susul în jos și o scutură. Greutate...

— Cred că este ceva aici, înăuntru.

Flint clipi din ochi.

— Am un cuţit.

Luă cutia de tablă şi scobi cu vârful cuţitului, adânc în fundul ei.

— Este prins foarte tare... dacă este ceva acolo.

— Un fund fals?

„Puterea vine dulce..." Cât de bine ştia asta!

Flint înfipse adânc vârful cuţitului în tablă şi desfăcu marginea cutiei.

— Iese... şi sus...

Apoi puse cutia pe cea mai apropiată masă, iar bijuteriile se rostogoliră afară: diamante frumos tăiate, rubine şi safire — mici, superbe, strălucitoare, o recompensă fabuloasă, cât pentru patru vieţi.

Continuă munca la plantaţie ca o ispăşire a păcatelor lui. Avea nevoie de timp ca să se vindece şi să-şi jelească mama, care îşi petrecuse toată viaţa în amărăciune, aşteptând o răsplată finală, ca să-şi jelească fratele, ce crezuse că totul pe lumea asta vine uşor, fără efort din partea lui.

Până prin iulie, trestia era deja înaltă şi plină de frunze, coaptă şi suculentă, unduindu-se deasupra capetelor sclavilor — o întindere verde, nesfârşită, cât puteai vedea cu ochii.

Asta era perioada anului când munca la câmp înceta. Se întindeau aracii, şi singura activitate la plantaţie era pregătirea încăperii unde avea să fie preparat zahărul.

Muncă multă, între două recolte, adunând lemn, curățind mașinăria și asamblând butoaiele în care zahăru va fi livrat.

Muncă fizică, astfel încât să poată îngropa în extenuare trecutul și să nu se mai gândească la prezentul sau viitorul său.

Dar va veni vremea, va veni vremea curând; nu credea totuși în povestea biblică despre păcatele tatălui.

Munca îl curăța sufletește și îl făcea să se simtă din nou în reg.

O elea pe Olivia și își regăsea sufletul pierdut.

Nu era Flint.

Nu fusese Flint...

Toate acele zile de incertitudine și trădare și *nu fusese* Flint, iar ea era atât de îndurerată, că nu știa cum va supraviețui.

Întotdeauna găsea ceva de făcut, era mereu preocupat, alergând între Montelette și Bonneterre.

Își îngropase mama, fratele și sora cu o pioșenie pe care ei nu o meritaseră cât fuseseră în viață și dacă îi jelise, o făcuse în intimitate, în timp ce ea regreta amarnic eroarea pe care o făcuse.

Iar când Agus îl aduse pe Boy, după ce-l găsise rătăcind prin mlaștină, la o zi după furtună, avu în sfârșit senzația că cercul este complet.

Nu mai era vreme de jelit.

Munca de la plantație continua. Erau provizii de pregătit, haine de cusut, saltele de umplut, covoare de

bătut, mobilă de reparat, lumânări de turnat, carne de pus la uscat şi, mai spre iarnă, urma sinistra stârpire a porcilor sălbatici.

Se pierdu în rutina ingrată a treburilor gospodăreşti, vindecându-şi inima rănită şi recâştigându-şi, măcar în parte, liniştea sufletească pierdută.

În septembrie îl luară pe Boy la St. Francisville şi îl lansară în prima cursă. Era nervos şi timid, nefiind obişnuit cu mulţimea, zgomotul şi competiţia cu alţi cai.

Cu el mai aveau un drum lung de parcurs.

În septembrie, la Bonneterre, fertilitatea pământului era vizibilă peste tot în jurul lor. Începeau recoltarea trestiei. Culegeau ultimele legume ale verii şi puneau sămânţa pentru recolta de anul viitor.

Aerul era îmbibat de mirosul vegetaţiei coapte.

Dayne simţea că şi cu ei se petrece la fel de câteva săptămâni.

Oroarea se stinsese şi Flint ajunsese la un fel de împăcare cu trecutul.

Însă ea nu-şi putea ierta faptul că nu avusese încredere în el şi suferea pentru pierderile lui teribile, pentru acea parte a trecutului său care nu se schimbase în tot timpul cât el fusese plecat şi nici acum, după atâta timp de la reîntoarcerea lui.

Când au săpat în colibă, excavând ruinele ca să scoată trupurile, au găsit, ascunse în resturile calcinate

ale sa telei, monturile bijuteriilor din care Celie detașase pietrele prețioase.

Pi se mici: cercei în special, un colier și mai multe brățări flexibile, toate amestecate cu resturi de fulgi și strălucind aproape obscen în rămășițele dezolante.

Ur furt fără sens care, pentru mai mult de treizec de ani, afectase vieți, provocând moarte și devast ire.

Flint luase pietrele prețioase și le îngropase lângă Olivia, pentru ca astfel ea să poată avea în moarte ceea ce nu găsise toată viața.

Dar în septembrie, când arșița verii începu să se ducă, Dayne își schimbă gândurile.

Po ate că Flint chiar o dorise cu atâta disperare de făcuse icel târg diavolesc cu tatăl ei, asigurându-i astfel moșter irea.

După toate jocurile lor erotice ar fi putut el să stea d oparte privind pasiv cum tatăl ei o dă cu nepăsare pe mâna lui Clay?

Mai ales știind ce hram poartă fratele lui.

Po ate Flint chiar intenționase să o salveze pe *ea*... chiar dorise să o facă soția lui.

Acum erau singuri, ei doi, ținându-și ascunse gândurile, sentimentele, în timp ce aveau grijă de cele două plantații.

Uneori, când era angrenat din greu în munca de acolo, el dormea la Montelette. Cel mai adesea însă dormea în camera lui de la Bonneterre, venind târziu, plecând devreme, mereu tăcut și preocupat.

Ea era perfect conştientă de prezenţa lui în încăperea de alături, cu atât mai mult cu cât mintea şi trupul ei se vindecaseră.

Când începu să se simtă puternică şi în siguranţă, feminitatea ei renăscu. Deveni conştientă de trupul şi de mişcările ei. Avea senzaţia că-l simte urmărindo protector. Uneori, când luau cina împreună, putea să vadă acea mică strălucire senzuală din ochii lui negri precum cărbunele.

Percepea crescând în ea o receptivitate coaptă, aproape gata de cules, un sentiment bogat şi amplu, ca recolta ce era pe cale să vină. Deodată deveni plină până la a da pe dinafară de o nevoie fertilă, fragilă, care dacă nu era mânuită cu tandreţe, putea să îngheţe şi să moară.

Parcă era Eva, pe cale de-a face descoperirea din grădina ei, Edenul ei...

Se duse s-o vadă pe Dessie.

— Dessie, am nevoie de o vrajă.

— Nu ai nevoie de nimic, domnişoară Dayne, ai tot ce-ţi poţi dori. Ai pământul tău, bărbatul tău... ce tot vorbeşti? Bărbatul ăla te iubeşte. Am văzut-o de când s-a-nsurat cu tine.

— Nu...

Nu ştia ce simţea el pentru ea...

Era dorinţa evidentă de a-şi satisface poftele cu trupul ei debordând de pasiune. Ca animalele, aşa fuseseră amândoi, nedorind nimic altceva decât să se provoace unul pe celălalt, într-o eternă împerechere explozivă. Nici acum nu voia mai mult decât asta şi

totuși parcă era încă ceva, mult mai mult, dar nu știa ce anume.

— Nu se-ntâmplă nimic, Dessie.

— Este nevoie de mai mult timp pentru vindecare, domnișoară Dayne.

— Știu, știu...

— Trebuie să potriviți iarăși totul de la început, domnișoară Dayne.

— Știu și asta.

— Nu are nici un rost să ceri găinii ouă, adăugă mama Dessie cu șiretenie. Întotdeauna trebuie să le iei singură, când le vrei.

— Dessie!?

— Îți dau ceva, dar tu ești cea care trebuie să te duci în coteț și să găsești cocoșul ăla bătrân.

Nu fusese la Orinda de când o găsise pe Meline și simți brusc dorința de-a se duce din nou acolo, să adune buruienile magice ale mamei Dessie și să le arunce în apă, să șteargă răul ce se petrecuse acolo.

Ierburi plăcut mirositoare, care să atragă dragostea și să o protejeze: cuișoare, scorțișoară, verbină, violete și levănțică amestecate cu dafin și orz și nelipsita rădăcină de rodul pământului.

— Aruncă-le în apă, spusese Dessie. Aduc dragostea și pacea înapoi la locul lor și în tine de asemenea, domnișoară Dayne.

Stătu pe malul mlaștinii, lângă un copac îmbrăcat în mușchi, și se gândi la scurta și disperata viață a Melinei.

Dar, în cele din urmă se eliberă. Luă pachetul cu ierburi, le ridică deasupra mlaştinii şi le scutură ca cenuşa peste apă.

Era noapte, o noapte fierbinte, şi trupul ei era înfierbântat şi încordat de nevoia violentă pe care o ţinuse atâta vreme înlănţuită în ea.

El fusese plecat toată ziua, şi ziua dinainte, şi cu cât lipsea mai mult, cu atât mai mult îl dorea.

Cu cât se gândea mai mult la putere, cu atât mai mult corpul ei răspundea cu o dorinţă acută, care depăşea orice alt considerent...

Nu putea suporta să simtă haine pe piele, când ardea de dorinţa de-a simţi braţele lui fierbinţi şi posesive. Îşi scosese hainele din clipa în care intrase în camera ei, atât pentru păgâna ei plăcere, cât şi ca să se supună primului ordin pe care i-l dăduse când o luase de nevastă.

Goală în camera ei, îl aştepta plină de dorinţă şi pregătită pentru el.

Corpul ei era ca un obiect separat, diferit de mintea ei şi nu putea, nu voia nicidecum, să se supună amintirilor trădătoare. Când era dezbrăcată în camera ei, îşi amintea. Îşi amintea puterea coaptă a dorinţei şi nevoia de a privi, şi cum nevoia de a privi exploda în nevoia de a atinge, iar nevoia de-a atinge se transforma în pofta nesfârşită de a poseda şi-a fi posedată; nimic altceva nu conta.

Iată că devenise din nou o Jezebel, răspunzând numai cerinţelor ei proprii, voluptuoase şi acute.

Dar o Jezebel nu va sta în camera ei, căscând ochii la cer pentru că îi era teamă de a nu fi refuzată.

O Jezebel va lua ceea ce-şi doreşte; va conduce cotetul şi va avea toţi cocoşii la picioarele ei.

În căldura nopţii, conştientiza dorinţa languroasă scurgându-se în trupul ei, făcând-o să fiarbă de nerăbdare. Îşi simţea pielea ca de mătase, provocatoare, tânjind să fie mângâiată.

Jezebel nu avea nevoie de fâşii de piele sau biciuri, nu de data asta, în orice caz. Avea nevoie doar de profunzimea dorinţelor ei. Asta era de ajuns ca să se ducă la el şi să-l îngenuncheze.

Se dădu încet jos din pat şi se îndreptă cu hotărâre spre uşa de legătură.

Încă un moment şi va putea avea ce doreşte.

Roti încet mânerul şi deschise uşa.

Camera era plină de umbrele împrăştiate de lumina unei lămpi

El stătea întins pe pat, dezbrăcat, exact aşa cum îşi imaginase ea că va fi.

— Bună, dulceaţo... iată-mă... înfierbântat, tare şi gata pentru tine.

— Văd, murmură ea, gândindu-se că nu era bine să-i dea prea mult, prea repede.

Dar trupul ei spunea altceva.

Trupul ei tresălta cu sânii ridicaţi obraznic de parcă cerşeau să fie mângâiaţi.

Păşi încet spre el, neluându-şi nici o clipă ochii de la acea parte tare, bărbătească, pe care el o expunea

cu atâta aroganță, stând cu un picior strâns sub el și celălalt pus peste saltea, astfel că trupul i se arcuia ușor, provocator.

Era teribil de încântată de imaginea sexului lui când stătea întins în poziția asta și se așeză pe pat ca să aibă o priveliște completă.

El era pur și simplu perfect; dorea să-l acopere cu sărutări, dar se stăpâni și doar se sprijini de capul patului, expunându-se privirii lui, la fel de obraznic.

— O Jezebel din cap până în picioare, murmură el.

— Nu-i așa? fu ea de acord, cu insolență.

O încânta ca el să o privească. Trupul ei răspundea perfect la patima din privirea lui, la reacția lui posesivă.

Era a lui și nu va dori nimic mai mult, niciodată.

Trupul îi vibra de dorință, în timp ce ochii lui o iscodeau prin toate locurile unde dorea ea să fie privită.

— Goală pentru mine, Jezebel; doar pentru mine.

Era o provocare.

Ea dădu din umeri: simțea puterea.

Ar trebui s-o facă să înțeleagă.

Ar trebui să-i arate.

— Aceleași reguli, continuă el, pe un ton sever și inflexibil. Goală, așteptând și întotdeauna gata pentru mine. Oricând și oriunde te vreau. O Jezebel nu trebuie să aibă nici un fel de dificultăți în îndeplinirea acestor condiții.

Îi plăceau aceste condiții, le adora. Prin ele puterea sa devenise absolută.

Oricând, oriunde.

Goală și gata pentru el.

Tot ce-și dorea, pentru totdeauna.

Sfârșit

El explodă. Făcu zece pași — poate mai puțin — și îi apucă trupul gol și înflerbântat, aruncându-se asupra ei ca un animal înfuriat; o trase spre el și — ținându-i cu o mână corpul care se zbătea și răsucindu-i încheieturile la spate cu cealaltă — își zdrobi gura de a ei, o copleși, o devoră proptind-o de unul din stâlpii balustradei.

DORINȚE ARZĂTOARE este

„SENZUAL..."
Affaire de Coeur

„ÎNFLĂCĂRAT..."
Heartland Critiques

„INCENDIAR..."
Rendezvous

ISBN-973-9199-34-8

EDITURA ELIS